TESS GERRITSEN

autoarea bestsellerurilor
CLUBUL MEFISTO
CHIRURGUL

UCENICUL

TESS GERRITSEN

UCENICUL

rao international publishing company

Descrierea CIP a bibliotecii Naţionale a României
GERRITSEN, TESS
Ucenicul / Tess Gerritsen; trad.: Raluca Matiş. –
Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2009
ISBN 978-973-103-902-2

I. Matiş, Raluca (trad.)

821.111(73)-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117–119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

TESS GERRITSEN
The Apprentice
© 2002 by Tess Gerritsen
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
RALUCA MATIŞ

© RAO International Publishing Company, 2006
pentru versiunea în limba română

septembrie 2009

ISBN 978-973-103-902-2

Pentru Terrina şi Mike

Mulțumiri

Pe toată durata scrierii acestei cărți, am fost sprijinită de o echipă minunată, care mi-a oferit sfaturi și sprijinul afectiv de care am avut nevoie pentru a continua. Multe, multe mulțumiri agentei, prietenei și luminii mele călăuzitoare, Meg Ruley, lui Jane Berkey, Don Cleary și oamenilor magnifici de la Agenția Jane Rotrosen. Le datorez de asemenea mulțumiri extraordinarei Linda Marrow, editorul meu, Ginei Centrello, pentru entuziasmul ei neabătut, lui Louis Mendez, pentru că nu m-a lăsat să mă scufund, lui Gilly Hailparn și Marie Coolman, pentru că m-au sprijinit pe parcursul zilelor triste și întunecate de după 11 septembrie și m-au ajutat să-mi găsesc drumul spre casă. Mulțumesc, de asemenea, lui Peter Mars, pentru informațiile pe care mi le-a oferit despre Poliția din Boston și Selinei Walker, susținătoarea mea înflăcărată aflată de cealaltă parte a oceanului.

În cele din urmă, cele mai profunde mulțumiri soțului meu, Jacob, care știe cât de dificilă e viața cu o scriitoare – și totuși e mereu alături de mine.

Prolog

Azi am văzut un om murind.

A fost cu totul neașteptat și mă mir și acum că această dramă s-a desfășurat chiar la picioarele mele. Atât de multe lucruri din viață considerate palpitante nu pot fi anticipate, încât trebuie să învățăm să savurăm spectacolele pe măsură ce apar, să apreciem emoțiile tari atât de rare ce întrerup curgerea altfel monotonă a timpului. Și zilele mele trec atât de încet aici, în această lume ascunsă după ziduri, unde oamenii nu sunt decât numere, deosebiți unul de altul nu după numele noastre sau după talentele dăruite de Dumnezeu, ci după tipul de nelegiuire pe care am înfăptuit-o. Ne îmbrăcăm la fel, mâncăm aceeași mâncare, citim aceleași cărți jerpelite din același cărucior de închisoare. Fiecare zi e asemenea oricărei alteia. Și apoi, dintr-odată, un incident surprinzător ne reamintește că viața se poate schimba într-o clipită.

Așa s-a întâmplat azi, a doua zi din august, o zi teribil de fierbinte și de însorită, exact așa cum îmi place mie. În timp ce alții asudă și se plimbă de colo-colo ca niște vite letargice, eu stau în mijlocul curții, cu fața îndreptată spre soare, ca o șopârlă ce absoarbe căldura. Am ochii închiși, așa că nu văd

cum cuțitul este înfipt, nici nu văd bărbatul cum face un pas împleticit înapoi și cade. Dar aud murmurul vocilor agitate și-mi deschid ochii.

Într-un colț al curții, un bărbat zace sângerând. Toți cei din jur se îndepărtează de el, însușindu-și masca obișnuită de indiferență a omului care n-a văzut nimic și nu știe nimic.

Numai eu mă apropii de omul prăbușit la pământ.

Pentru o clipă rămân în picioare, uitându-mă în jos la el. Are ochii deschiși și conștienți; cu siguranță pentru el nu par să fiu mai mult decât un contur negru, decupat pe cerul strălucitor. E tânăr, cu părul alb-blond, cu barba aproape ca un puf. Își deschide gura și pe buze îi apar bule rozalii de spumă. Pe piept i se întinde o pată roșie.

Îngenunchez lângă el și-i sfâșii cămașa ca să-i văd rana aflată la stânga sternului. Lama cuțitului a trecut curat printre coaste și sigur i-a străpuns plămânul, probabil ciupind puțin și din pericard. E o rană mortală, și o știe și el. Încearcă să-mi vorbească, i se mișcă buzele, deși nu se aude nici un sunet, și ochii se chinuie să se focalizeze. Vrea să mă aplec mai aproape de el, probabil ca să ascult vreo mărturisire făcută în pragul morții, dar nu mă interesează câtuși de puțin ce are de zis.

Mă concentrez în schimb asupra rănii. Asupra sângelui.

Sunt foarte obișnuit cu sângele. Îi cunosc toate elementele componente. Am mânuit nenumărate eprubete cu sânge, i-am admirat multele nuanțe diferite de roșu. L-am învârtit în centrifugă până s-a transformat în coloane bicolore de celule comasate și ser de culoarea paiului. Îi știu sclipirea și textura mătăsoasă. L-am văzut scurgându-se în pârâiașe satinate din pielea proaspăt incizată.

Sângele i se scurge din piept ca apa vie dintr-un izvor sacru și-mi lipesc palma de rană, scăldându-mi pielea în căldura aceasta lichidă, iar sângele îmi acoperă mâna cu o mănușă stacojie. El crede că vreau să-l ajut și o scânteiere

scurtă de recunoştinţă îi luminează privirea. E foarte puţin probabil ca tânărului acestuia să i se fi arătat multă bunăvoinţă în scurta lui viaţă; ce ironie ca tocmai pe mine să mă confunde cu chipul îndurării.

În spatele meu se aude tropăit de cizme şi voci aspre ce latră comenzi:

– La o parte! Toată lumea, trageţi-vă la o parte!

Cineva mă apucă de cămaşă şi mă trage în picioare. Sunt îmbrâncit în spate, departe de bărbatul muribund. Aerul e încărcat de praf, strigăte şi înjurături şi suntem mânaţi într-un colţ al curţii. Instrumentul morţii, şişul, zace abandonat pe pământ. Gardienii pretind răspunsuri, dar nimeni n-a văzut nimic, nimeni nu ştie nimic.

Nimeni nu vede şi nu ştie niciodată nimic.

În haosul din curtea închisorii, stau puţin la o parte de ceilalţi deţinuţi, care m-au evitat întotdeauna. Îmi ridic mâna udă încă de sângele mortului şi inhalez aroma metalică şi rafinată. Chiar şi numai după miros mi-aş fi dat seama că e sânge tânăr, scurs din carne tânără.

Ceilalţi deţinuţi se holbează la mine şi se trag şi mai departe. Ştiu că sunt diferit de ei; au simţit-o întotdeauna. Cât de brutali sunt aceşti oameni, şi totuşi sunt temători faţă de mine, pentru că înţeleg cine – şi ce – sunt eu. Le cercetez feţele, căutându-mi printre ei fratele de sânge. Un altul asemenea mie. Nu-l văd însă, nu aici, nici chiar aici, în casa aceasta plină de oameni monstruoşi.

Dar ştiu că există. Ştiu că nu sunt singurul de felul meu de pe acest pământ.

Undeva, acolo, mai este unul. Şi mă aşteaptă.

UNU

Muştele roiau deja. Patru ore pe asfaltul încins din sudul Bostonului, care copsese carnea pulverizată, eliberând în aer echivalentul unui gong de chemare la masă, şi văzduhul era încărcat de zumzetul muştelor. Deşi rămăşiţele din tors erau acum acoperite cu o folie, tot mai rămăsese suficient de mult ţesut descoperit pentru ospăţul necrofagelor. Bucăţele de materie cenuşie şi alte părţi neidentificabile erau dispersate pe o rază de nouă metri de-a lungul străzii. Un fragment de craniu aterizase într-un ghiveci cu flori de la etajul doi şi bucăţi moi de ţesut se lipiseră de câteva maşini din parcare.

Doamna detectiv Jane Rizzoli avusese întotdeauna un stomac puternic, dar chiar şi ea trebui să stea o clipă, cu ochii strâns închişi şi pumnii încleştaţi, furioasă pe ea însăşi pentru acest moment de slăbiciune. „Nu te pierde cu firea. Nu te pierde cu firea." Era singurul detectiv femeie din Departamentul de omucideri al Poliţiei din Boston şi ştia că lumina nemiloasă a reflectoarelor era îndreptată încontinuu asupra ei. Orice greşeală, orice reuşită, va fi observată de toţi. Partenerul ei, Barry Frost, îşi vomase micul dejun în mod umilitor de public, şi acum stătea în vehiculul cu aer condiţionat, ţinându-şi capul plecat între genunchi, aşteptând să i se liniştească stomacul.

Ea însă nu-şi putea permite să cadă pradă greţei. Era ofiţerul de poliţie cel mai vizibil de la locul crimei şi de cealaltă parte a panglicii poliţiei stăteau mai mulţi privitori, analizându-i fiecare mişcare, fiecare detaliu al înfăţişării. Ştia că arăta mai tânără decât cei treizeci şi patru de ani ai ei şi era mereu preocupată să menţină un aer de autoritate. Compensa lipsa înălţimii cu privirea ei directă şi umerii ţinuţi drept. Învăţase arta de a domina scena unei crime prin determinarea ei.

Însă arşiţa îi slăbea hotărârea. Venise în costumul ei obişnuit, sacou şi pantaloni, şi părul pieptănat ordonat. Acum însă fusese nevoită să-şi dea jos sacoul; cămaşa îi era şifonată şi umiditatea îi cârlionţase părul negru într-o încâlceală dezordonată de bucle. Se simţea asaltată din toate direcţiile de mirosuri, muşte şi de lumina orbitoare a soarelui. Erau prea multe lucruri asupra cărora trebuia să se concentreze. Şi toţi ochii aceia erau îndreptaţi spre ea.

Nişte voci ridicate îi atraseră atenţia. Un bărbat în cămaşă şi cravată încerca să-l convingă pe un poliţist să-l lase să treacă.

– N-auzi că trebuie s-ajung la o întâlnire de afaceri? Am întârziat deja o oră. Da' v-aţi pus voi nenorocita de panglică de poliţie în jurul maşinii mele şi acuma-mi spui că nu pot să intru în ea? E maşina mea, ce naiba!

– E scena unei crime, domnule.

– E un accident!

– Încă nu s-a stabilit acest lucru.

– Da' ce, vă ia o zi întreagă să vă daţi seama de-atâta lucru? De ce nu ne-ascultaţi? Toată lumea din cartier a auzit ce s-a întâmplat!

Rizzoli se apropie de omul cu faţa lucind de sudoare. Era unsprezece şi jumătate, şi soarele, aproape de zenit, strălucea asupra lor ca un ochi orbitor.

– Şi ce aţi auzit, exact, domnule? întrebă ea.

Bărbatul pufni.

– Același lucru ca toată lumea.

– Un zgomot puternic.

– Da. Pe la șapte și treizeci. Chiar atunci ieșeam de sub duș. M-am uitat afară pe geam și l-am văzut întins pe trotuar. Se vede clar că e un colț nenorocit aici. Șoferii mai cretini zboară pe-aici ca niște lilieci scăpați din iad. Sigur l-a lovit un camion.

– Ați văzut un camion?

– Nu.

– Ați auzit un camion?

– Nu.

– Nici vreo mașină n-ați văzut?

– Mașină, camion, ridică el din umeri. Oricum, tot accident cu fugă de la locul faptei a fost.

Era aceeași poveste repetată de vreo zece ori de vecinii omului. La un moment dat, între șapte și cincisprezece și șapte și treizeci de minute dimineața, auziseră un zgomot puternic în stradă. Nimeni nu văzuse de fapt ce se întâmplase. Pur și simplu auziseră gălagia și găsiseră cadavrul bărbatului. Rizzoli considerase deja – și respinsese – posibilitatea să fi fost un sinucigaș care se aruncase de pe acoperiș. În jur nu erau decât clădiri cu două etaje, nici una suficient de înaltă să explice o distrugere atât de îngrozitoare a trupului săritorului. Nici nu vedea dovada vreunei explozii care să fi cauzat o dezintegrare anatomică atât de mare.

– Hei, pot să-mi iau mașina acum? întrebă bărbatul. E Fordul ăla verde.

– Acela cu stropi de creier pe portbagaj?

– Mda.

– Tu ce crezi? se răsti ea.

Îi întoarse apoi spatele și se duse la medicul legist care stătea ghemuit în mijlocul străzii, studiind asfaltul.

– Oamenii de pe strada asta sunt niște nemernici, zise Rizzoli. Nimeni nu dă nici o ceapă degerată pe victimă. Și nimeni nu știe cine e.

Doctorul Ashford Tierney nu-și ridică privirea spre ea, ci continuă să se uite foarte atent la stradă. Pe sub firele rare de păr cărunt, pielea capului îi sclipea de transpirație. Doctorul Tierney părea mai bătrân și mai obosit decât îl văzuse ea vreodată. Când încercă să se ridice, își întinse o mână spre ea într-o rugăminte tăcută să-l ajute. Rizzoli îl prinse de mână și simți, transmise prin mână, scârțâiturile oaselor obosite și a încheieturilor artritice. Era un gentleman sudist de modă veche, născut în Georgia, și nu apreciase niciodată francheța de Boston cu care vorbea Rizzoli, așa cum nici ea nu apreciase niciodată formalismul lui. Singurul lucru pe care-l aveau în comun erau rămășițele omenești ce treceau pe masa de autopsie a doctorului Tierney. Dar, în timp ce-l ajuta să se ridice în picioare, Rizzoli se simți brusc întristată de cât de firav era, amintindu-și de bunicul ei, a cărui nepoată favorită fusese, poate pentru că se recunoștea pe el însuși în mândria și tenacitatea ei. Rizzoli își aminti cum îl ajuta să se ridice din fotoliu, cum mâna lui amorțită de la atacul cerebral stătea ca o gheară pe brațul ei. Chiar și oamenii puternici și aprigi ca Aldo Rizzoli erau în cele din urmă reduși de timp la oase și încheieturi firave. Vedea acum efectul timpului asupra doctorului Tierney, care se clătină pe picioare din cauza caniculei, scoțându-și batista și ștergându-și sudoarea de pe frunte.

– Ce caz șocant mi-e dat să am la sfârșitul carierei, zise el. Deci, ia spune-mi, vii la petrecerea mea de pensionare?

– Ăă... ce petrecere? zise Rizzoli.

– Aceea cu care plănuiți să-mi faceți o surpriză.

Rizzoli oftă.

– Da, vin, recunoscu ea.

– Ha. Am ştiut eu că pot scoate un răspuns direct de la dumneata. O să fie săptămâna viitoare?

– Peste două săptămâni. Şi nu eu ţi-am zis, bine?

– Mă bucur că mi-ai zis, spuse el, uitându-se la asfalt. Nu-mi prea plac surprizele.

– Deci ce-avem aici, doctore? Accident cu fugă de la locul faptei?

– Acesta pare a fi punctul de impact.

Rizzoli se uită la pata mare de sânge. Apoi se uită la cadavrul acoperit cu o folie, ce se găsea la mai bine de trei metri şi jumătate depărtare, pe trotuar.

– Vrei să zici că a lovit prima dată pământul aici, şi apoi a sărit până acolo? întrebă ea.

– Aşa se pare.

– Înseamnă c-a fost ditamai camionul dacă a reuşit să-l zdrobească în halul ăsta.

– N-a fost un camion, răspunse Tierney enigmatic.

Se duse apoi ceva mai încolo de-a lungul străzii, cu ochii fixaţi în jos. Rizzoli se luă după el, fluturându-şi mâna spre roiul de muşte. Tierney se opri la aproximativ zece metri distanţă şi arătă o masă informă cenuşie pe bordură.

– Încă o bucată de materie cenuşie, observă el.

– Nu un camion a făcut asta? zise Rizzoli.

– Nu. Şi nici o maşină.

– Şi ce zici de urmele de anvelope de pe cămaşa victimei?

Tierney se îndreptă de spate, studiind cu privirea strada, trotuarul şi clădirile.

– Observi ceva foarte interesant la locul ăsta, detectiv Rizzoli?

– În afară de faptul că e un mort acolo fără creier în cap?

– Uită-te la punctul de impact, zise Tierney, arătându-i locul din stradă unde se ghemuise mai înainte. Vezi forma de dispersie a fragmentelor corporale?

– Da. S-a împrăştiat în toate direcţiile. Punctul de impact e în centru.

– Corect.

– E o stradă aglomerată, zise Rizzoli. Vehiculele vin de după colţul acela prea repede. În plus, victima are urme de anvelope pe cămaşă.

– Hai să mergem să ne mai uităm o dată la urmele alea.

Când se apropiau din nou de cadavru, veni lângă ei şi Barry Frost, care ieşise în sfârşit din maşină, arătând palid şi puţin jenat.

– Măiculiţă, Doamne, gemu el.

– Te simţi bine? îl întrebă ea.

– Crezi că am luat un virus la stomac sau ceva de genul ăsta?

– Ceva de genul ăsta.

Întotdeauna îi plăcuse de Frost, îi apreciase felul de a fi vesel şi faptul că nu se plângea de nimic niciodată, şi ura acum să-i vadă mândria călcată în picioare atât de mult. Îl bătu uşor cu mâna pe umăr şi-i oferi un zâmbet matern. Frost părea să inspire un tratament matern, chiar şi de la Rizzoli, care în general era în mod clar lipsită de instincte materne.

– Data viitoare îţi pun cu tine o pungă de hârtie pentru vomat, se oferi ea.

– Ştii, zise el, mergând încet după ea. Chiar cred c-am luat un virus...

Ajunseră la torsul cadavrului. Tierney se ghemui lângă el cu un geamăt, încheieturile protestându-i zgomotos la acest efort suplimentar, şi ridică folia de unică folosinţă. Frost se albi la faţă şi se trase înapoi cu un pas. Rizzoli îşi stăpâni impulsul de a face acelaşi lucru.

Corpul fusese rupt în două părţi, separate la nivelul ombilicului. Partea de sus, purtând o cămaşă de bumbac de culoare bej, era întinsă de la est la vest. Partea de jos, purtând blugi, era întinsă de la nord la sud. Cele două jumătăţi erau conectate

numai de câteva fâşii de piele şi muşchi. Organele interne se revărsaseră afară şi zăceau într-o masă însângerată. Partea din spate a craniului era complet zdrobită, şi creierul zburase afară.

– Tânăr bărbat, bine hrănit, pare să fie de origini hispanice sau mediteraneene, între douăzeci şi treizeci de ani, zise Tierney. Văd fracturi evidente la vertebrele toracice, coaste, clavicule şi craniu.

– Un camion nu putea face asta? întrebă Rizzoli.

– Desigur, e posibil ca un camion să fi putut cauza răni atât de masive, zise el, uitându-se fix la Rizzoli cu ochii de un albastru palid. Dar nimeni n-a auzit şi n-a văzut un asemenea vehicul. Nu-i aşa?

– Din nefericire, nu, recunoscu ea.

Frost reuşi în sfârşit să adauge un comentariu.

– Ştii, nu cred că alea de pe cămaşa lui sunt urme de roţi.

Rizzoli se concentră asupra urmelor negre de pe partea din faţă a cămăşii victimei. Cu o mână înmănuşată, atinse una din pete şi-şi privi apoi degetul. Mănuşa de latex avea o pată neagră mânjită pe vârful degetului. Rizzoli se uită fix la ea pentru o clipă, analizând această nouă informaţie.

– Ai dreptate, zise ea. Nu e urmă de cauciuc. E unsoare.

Se îndreptă de spate şi se uită la toată strada. Nu se vedea nici o urmă însângerată de roţi, nici un fragment spart de maşină. Nici o bucăţică de sticlă sau de plastic care s-ar fi spart la impactul cu trupul bărbatului.

Pentru o clipă nu vorbi nimeni. Se uitară numai unul la altul, în timp ce singura explicaţie posibilă le veni brusc în minte. Ca şi cum ar fi vrut să le confirme teoria, deasupra se auzi vuietul îndepărtat al unui avion cu reacţie. Rizzoli se uită în sus cu ochii mijiţi, şi văzu trecând un Boeing 747, coborând în aer, pregătindu-se pentru aterizare pe Aeroportul Internaţional Logan, aflat la opt kilometri la nord-est.

– Oh, Doamne sfinte! exclamă Frost, umbrindu-şi ochii cu mâna din cauza soarelui. Ce fel de a muri! Spune-mi, te rog, că măcar era deja mort când a căzut.

– Este foarte probabil, zise Tierney. Mă gândesc că i-a alunecat afară corpul în momentul când au coborât trenul de aterizare. Asta bineînţeles dacă presupunem că a fost un avion ce venea încoace.

– Păi, da, interveni Rizzoli. Câţi pasageri clandestini încearcă să iasă *afară* din ţară? Se uită la tenul măsliniu al mortului. Deci a venit cu un avion, să zicem din America de Sud...

– Ar fi trebuit să zboare la o altitudine de cel puţin nouă mii de metri, zise Tierney. Spaţiul din cală unde se află roţile nu e presurizat. Un pasager clandestin ar trebui să înfrunte o decompresiune foarte rapidă. Degerături. Chiar şi în miezul verii, temperaturile la altitudinile acelea sunt mult sub zero grade. După câteva ore în condiţiile astea, ar avea hipotermie şi şi-ar pierde cunoştinţa de la lipsa de oxigen. Sau ar fi deja zdrobit când s-ar retrage roţile înăuntru după decolare. O călătorie suficient de lungă în cală l-ar termina probabil.

Sunetul pagerului lui Rizzoli întrerupse prelegerea. Şi cu siguranţă s-ar fi transformat într-o prelegere; doctorul Tierney tocmai începuse să-şi intre în formă. Rizzoli se uită la numărul de pe ecran, dar nu-l recunoscu. Avea un prefix de Newton. Îşi scoase mobilul şi-l formă.

– Detectiv Korsak, răspunse un bărbat.

– Aici e Rizzoli. M-aţi sunat pe pager?

– Vorbiţi de pe mobil?

– Da.

– Puteţi ajunge la un telefon fix?

– Nu în momentul acesta. Nu ştia cine era detectivul Korsak, şi voia să scurteze conversaţia. De ce nu-mi spuneţi mai bine despre ce e vorba?

O pauză. Auzi niște voci în fundal și apoi fâșâitul unui walkie-talkie de poliție.

– Sunt la scena unei crime, aici în Newton, zise el. Cred c-ar trebui să veniți până aici să vedeți.

– Cereți asistența Poliției Boston? Vă pot îndruma spre altcineva din departament.

– Am încercat să iau legătura cu detectivul Moore, dar mi-au zis că e în concediu. De aceea v-am sunat pe dumneavoastră, zise el și făcu din nou o pauză. E în legătură cu cazul condus de dumneavoastră și de Moore vara trecută, adăugă apoi, cu intensitate semnificativă. Știți de care vorbesc.

Rizzoli tăcu. Știa exact la ce caz se referea. Era încă bântuită de amintirile acelei investigații, și acum mai avea coșmaruri despre ea.

– Continuați, zise ea încet.

– Vreți adresa? întrebă el.

Rizzoli își scoase carnetul.

Un moment mai târziu închise și-și întoarse atenția iar către doctorul Tierney.

– Am mai văzut asemenea distrugeri la parașutiștii cărora nu li s-a deschis parașuta, zise el. De la înălțimea aceea, un corp în cădere poate ajunge la o viteză fatală. Adică aproximativ șaizeci de metri pe secundă. Atâta e de-ajuns pentru a provoca dezintegrarea pe care o vedem aici.

– E un preț al naibii de mare pentru a intra în țara asta, spuse Frost.

Pe deasupra mai trecu un avion, cu umbra alunecând ca aceea a unui uliu.

Rizzoli își ridică privirea spre cer. Își imagină un corp căzând, rostogolindu-se de la trei sute de metri înălțime. Se gândi la aerul rece șuierând pe lângă el. Și apoi aerul mai cald, pe măsură ce pământul se apropie cu rapiditate, într-un vârtej.

Se uită apoi la rămăşiţele acoperite cu folie ale unui bărbat care îndrăznise să viseze la o lume nouă, la un viitor mai bun.

Bine ai venit în America.

Poliţistul din Newton postat în faţa casei era evident începător, şi n-o recunoscu pe Rizzoli. O opri la perimetrul însemnat cu panglica de poliţie şi i se adresă pe un ton răstit, în concordanţă cu uniforma lui proaspăt obţinută. Pe ecusonul cu numele lui scria: RIDGE.

– Aceasta e scena unei crime, doamnă.

– Sunt detectiv Rizzoli, Poliţia Boston. Am venit să-l văd pe detectivul Korsak.

– Legitimaţia, vă rog.

Rizzoli nu se aşteptase la această cerere şi trebui să-şi cotrobăie în poşetă să şi-o găsească. În oraşul Boston, aproape orice poliţist în uniformă ştia exact cine era. Însă ieşise puţin din teritoriul ei, în suburbia aceasta înstărită, şi uite că era nevoită să-şi caute enervată legitimaţia. I-o ţinu chiar în faţa ochilor.

Tânărul aruncă o singură privire şi roşi.

– Îmi pare foarte rău, doamnă. Vedeţi, a fost o afurisită de reporteră mai înainte, care m-a convins s-o las să treacă acum câteva minute. N-aveam de gând să mă mai las păcălit o dată.

– Korsak e înăuntru?

– Da, doamnă.

Rizzoli se uită la mulţimea de vehicule parcate în stradă, printre care şi o dubiţă albă pe care scria: PROPRIETATEA STATULUI MASSACHUSETTS, MEDICINĂ LEGALĂ.

– Câte victime sunt? întrebă ea.

– Una. Se pregătesc să-l scoată afară acum.

Poliţistul ridică panglica pentru a o lăsa să treacă în curte. Păsările ciripeau în copaci şi mirosea a iarbă dulce. „Nu mai eşti în sudul Bostonului", se gândi ea. Peisajul era imaculat, cu garduri vii tunse ordonat şi o peluză strălucitoare de gazon.

Se opri o clipă pe aleea de cărămizi şi se uită la linia acoperişului ce avea accente de stil Tudor. „Stăpânul imitaţiei de conac englezesc", se gândi ea. Aceasta nu era o casă sau un cartier în care îşi putea permite să locuiască un poliţist cinstit.

– Frumoasă cocioabă, nu? zise poliţistul Ridge.

– Ce meserie avea tipul ăsta?

– Am auzit că era un fel de chirurg.

Chirurg. Pentru ea, acest cuvânt avea un înţeles special, şi auzindu-l se simţi pătrunsă de ace îngheţate, ce o făcură să se înfioare de răceală chiar şi în ziua aceea atât de caldă. Se uită la uşa din faţă şi văzu clanţa mânjită cu pudră de prelevare a amprentelor. Trase adânc aer în piept, îşi puse pe mâini mănuşile de latex şi peste pantofi papuceii de hârtie.

Înăuntru văzu podele de stejar lustruite şi o scară ce se ridica la înălţimi de catedrală. Un vitraliu lăsa să intre lumina, sclipind în romburi de culoare.

Auzi fâşâit de papucei de hârtie, şi un bărbat mare cât un urs apăru în hol. Deşi era îmbrăcat ca un om de afaceri, cu cravată cu un nod elegant, efectul era distrus de cele două continente de sudoare ce-i pătau subsuorile. Avea mânecile suflecate, lăsând să se vadă braţe vânjoase acoperite cu păr negru.

– Rizzoli? o întrebă el.

– În persoană.

Veni spre ea cu braţul întins, dar îşi aminti că avea mănuşile pe mână şi-şi lăsă mâna să-i cadă la o parte.

– Vince Korsak. Scuze că n-am putut să spun mai multe la telefon, dar toată lumea are scaner în ziua de azi. Am avut deja mai înainte o reporteriţă care s-a furişat înăuntru. Ce nemernică!

– Am auzit.

– Uite, probabil te întrebi de ce naiba te-am chemat până aici. Dar ţi-am urmărit munca de anul trecut. Ştii, crimele Chirurgului. M-am gândit c-o să vrei să vezi asta.

Rizzoli simţi că i se uscase gura.

– Ce e?

– Victima e în living. Doctor Richard Yeager, de treizeci şi şase de ani. Chirurg ortoped. Asta e casa lui.

Rizzoli se uită la vitralii.

– Voi, băieţii din Newton, aveţi parte de toate crimele din lumea bună.

– Hei, Poliţia Boston poate să şi le ia ea pe toate. Nu trebuia să se întâmple o chestie de asta aici. Mai ales nu o porcărie din asta dementă.

Korsak o conduse prin hol în living. Primul lucru pe care-l observă Rizzoli fu lumina strălucitoare a soarelui ce inunda camera prin peretele de un etaj acoperit în întregime de ferestre de sus până jos. În ciuda numărului mare de poliţişti şi tehnicieni criminalişti care lucrau înăuntru, camera dădea senzaţia de spaţiu şi minimalism, doar pereţi albi şi podele lucioase de lemn.

Şi sânge. Deşi fusese deja în atâtea locuri unde avusese loc o crimă, prima imagine a sângelui o şoca întotdeauna. O urmă lungă ca o coadă de cometă de sânge arterial stropise peretele şi se scursese apoi în jos în mai multe pârâiaşe subţiri. Sursa acelui sânge, doctorul Richard Yeager, stătea cu spatele rezemat de perete, cu încheieturile mâinilor legate la spate. Nu purta decât un şort, avea picioarele întinse în faţă, cu gleznele legate cu bandă adezivă. Capul i se prăbuşise în faţă, ascunzând rana care provocase hemoragia fatală, dar Rizzoli nu avea nevoie să vadă tăietura ca să ştie că era adâncă, ajungând până la carotidă şi trahee. Era deja mult prea familiarizată cu rezultatul unei asemenea răni şi putea să-i citească ultimele momente din modelul de sânge: artera stropind, plămânii umpluţi de sânge, victima aspirând aer prin traheea secţionată. Se înecase în propriul sânge. Sângele traheal pulverizat la expirare i se uscase pe pieptul gol. După umerii largi şi musculatură, fusese în formă fizică bună – cu siguranţă capabil să

se lupte cu un atacator. Cu toate astea, murise cu capul plecat, într-o postură de supunere.

Doi asistenți de la morgă își aduseseră deja targa și stăteau lângă cadavru, încercând să hotărască metoda cea mai bună de a muta corpul înțepenit în rigiditatea cadaverică.

– Când l-a văzut medicul legist la zece dimineața, era instalată deja lividitatea, zise Korsak. Și era complet rigid. A estimat momentul morții între miezul nopții și ora trei.

– Cine l-a găsit?

– Asistenta lui de la cabinet. Când n-a apărut la clinică azi-dimineață și nu a răspuns la telefon, a venit aici cu mașina să verifice. L-a găsit pe la nouă. Nu e nici urmă de nevastă-sa.

Rizzoli se uită la Korsak.

– Nevastă-sa?

– Gail Yeager, de treizeci și unu de ani. A dispărut.

Rizzoli fu cuprinsă din nou de fiorul de gheață pe care îl simțise stând în fața ușii de la intrare a familiei Yeager.

– O răpire?

– Nu știu decât c-a dispărut.

Rizzoli se uită fix la Richard Yeager, al cărui corp musculos nu se dovedise un adversar pe măsură al Morții.

– Spune-mi despre oamenii ăștia. Despre căsnicia lor.

– Erau fericiți. Așa zice toată lumea.

– Așa se zice întotdeauna.

– În cazul ăsta, se pare că era adevărat. Nu sunt căsătoriți decât de doi ani. Au cumpărat casa asta anul trecut. Ea e asistentă în blocul operator la spitalul lui, așa că au același cerc de prieteni, același orar de muncă.

– Înseamnă că stăteau o grămadă de timp împreună.

– Da, știu. Eu, unul, aș înnebuni dac-ar trebui să stau toată ziua cu nevastă-mea. Dar ei păreau să se înțeleagă destul de bine. Luna trecută și-a luat liber două săptămâni întregi ca să stea acasă cu ea după ce a murit mama ei. Cât crezi că o fi

câştigând un chirurg ortoped în două săptămâni, ei? Cincisprezece, douăzeci de mii de dolari? Asta e o consolare foarte scumpă, nu crezi?

– Probabil a fost necesară.

Korsak ridică din umeri.

– Totuşi.

– Aşadar, n-aţi găsit nici un motiv pentru care ea să-l fi părăsit.

– Cu atât mai puţin să-l termine.

Rizzoli aruncă o privire la peretele de geamuri. Orice vedere spre casele vecine era complet acoperită de copaci şi tufişuri.

– Ai zis că ora morţii a fost estimată între miezul nopţii şi trei.

– Da.

– Vecinii n-au auzit nimic?

– Cei din stânga sunt la Paris. Oh-la-la! Vecinii din dreapta au dormit bine-mersi toată noaptea.

– Intrarea e forţată?

– Fereastra de la bucătărie. A scos plasa şi a tăiat în geam cu un tăietor de sticlă. Pe răsadurile de flori sunt urme de pantofi de mărimea patruzeci şi patru. Aceleaşi urme au adus sânge şi în camera asta.

Îşi scoase o batistă şi îşi şterse fruntea umedă. Korsak era unul dintre nenorocoşii pentru care nici un deodorant nu era suficient de puternic. Nu începuseră să vorbească decât de câteva minute şi petele de transpiraţie de pe cămaşă se lăţiseră vizibil.

– Bine, hai să-l tragem de lângă perete, zise unul din asistenţii de la morgă. Răstoarnă-l către folie.

– Ai grijă la cap! Alunecă!

– Oh, Doamne!

Rizzoli şi Korsak priviră în linişte cum doctorul Yeager fu întins lateral pe o folie de unică folosinţă. Rigiditatea cadaverică

înțepenise corpul într-un unghi de nouăzeci de grade, și asistenții discutară cum să-l aranjeze pe targă, având în vedere postura sa grotescă.

Un ciob alb de pe podea îi atrase brusc atenția lui Rizzoli. Se afla în locul unde mai înainte era cadavrul. Se ghemui lângă el și luă în mână ceea ce părea să fie un mic ciob de porțelan.

– Ceașca de ceai spartă, zise Korsak.

– Poftim?

– Era o ceașcă de ceai cu o farfurioară lângă victimă. Părea să-i fi căzut din poală sau așa ceva. Am pus-o deja în pungi pentru amprente. Îi văzu expresia nedumerită și ridică din umeri. Nu mă întreba pe mine.

– Artefact simbolic?

– Da. Servirea rituală a ceaiului pentru tipul mort.

Rizzoli se uită lung la ciobul mic de porțelan din palma acoperită cu mănușă și se gândi ce însemna. În stomac i se formă un nod. O senzație îngrozitoare de familiaritate. *Gâtul tăiat. Legat cu bandă adezivă. Intrarea nocturnă printr-o fereastră. Victima sau victimele surprinse din somn.*

Și o femeie dispărută.

– Unde e dormitorul? întrebă ea.

Nu voia de fapt să-l vadă. Îi era frică să-l vadă.

– Așa. Asta e ceea ce-am vrut de fapt să vezi.

Pe coridorul care ducea la dormitor erau fotografii alb-negru înrămate. Nu pozele zâmbitoare de familie ce apar în majoritatea caselor, ci imagini clare și puternic reliefate de nuduri feminine, cu fețele umbrite sau întoarse dinspre aparat, torsuri anonime. O femeie îmbrățișând un copac, pielea netedă lipită de scoarța aspră. O femeie așezată, aplecată înainte, cu părul lung revărsându-i-se într-o cascadă între coapsele goale. O femeie întinsă spre cer, cu trupul sclipind de transpirația exercițiului fizic viguros. Rizzoli se opri să studieze o fotografie ce fusese strâmbată puțin.

– Acestea sunt toate aceeaşi femeie, zise ea.

– E ea.

– Doamna Yeager?

– Se pare că erau cam perverşi, nu?

Rizzoli se uită la trupul în formă excelentă al lui Gail Yeager.

– Nu cred că e pervers deloc. Sunt nişte fotografii minunate.

– Mda, mă rog. Pe aici e dormitorul.

Îi arătă o uşă.

Rizzoli se opri în prag. Înăuntru era un pat mare, cu învelitorile aruncate la o parte, ca şi cum ocupanţii ar fi fost treziţi brusc din somn. Pe covorul sidefiu, firele de nailon fuseseră turtite în două brazde ducând de la pat la uşă.

– Amândoi au fost târâţi din pat, zise Rizzoli încet.

Korsak încuviinţă.

– Criminalul i-a surprins în pat. A reuşit cumva să-i imobilizeze. Le-a legat mâinile şi picioarele. I-a târât pe covor până în hol, unde începe podeaua de lemn.

Era extrem de surprinsă de acţiunile criminalului. Şi-l imagină stând în locul unde era ea acum, uitându-se la cuplul ce dormea. Prin fereastra înaltă fără perdele de deasupra patului ar fi venit destulă lumină să-şi dea seama care era bărbatul şi care femeia. Prima dată s-a dus la doctorul Yeager. Asta ar fi cel mai logic, să controleze bărbatul. Să lase femeia pe mai târziu. Până aici îşi putea imagina uşor. Apropierea, atacul iniţial. Însă nu înţelegea ceea ce urma.

– De ce i-a mutat? întrebă ea. De ce nu l-a omorât pe doctorul Yeager chiar aici? Ce sens a avut să-i scoată afară din dormitor?

– Nu ştiu, zise el şi-i arătă înăuntru. Totul e fotografiat. Poţi intra.

Rizzoli intră şovăitoare în cameră, evitând urmele de târâre de pe covor şi se duse la pat. Nu văzu nici o picătură de sânge pe aşternuturi. Pe o pernă era un fir lung şi blond – partea de pat a doamnei Yeager, se gândi ea. Se întoarse spre dulap, unde o

fotografie înrămată a cuplului confirma faptul că Gail Yeager era într-adevăr blondă. Era frumoasă, cu ochii de un albastru-deschis și câțiva pistrui pe pielea puternic bronzată. Doctorul Yeager o ținea cu brațul pe după umeri și dădea impresia de siguranță de sine a unui bărbat care știe că e impunător fizic. Nu un bărbat care va ajunge într-o zi mort, în lenjeria intimă, cu mâinile și picioarele legate.

– E pe scaun, zise Korsak.

– Ce e?

– Uită-te pe scaun.

Rizzoli se întoarse către colțul camerei și văzu un scaun cu spătarul în formă de scară. Pe șezut era împăturită o cămașă de noapte. Când se apropie, văzu picături sclipitoare de roșu care pătaseră satinul crem.

Dintr-odată simți cum i se ridică părul pe ceafă și pentru câteva secunde uită să respire.

Se aplecă și ridică un colț al cămășii. Și partea dinăuntru era stropită.

– Nu știm al cui e sângele, zise Korsak. S-ar putea să fie al doctorului Yeager; ar putea fi al soției lui.

– Era stropită înainte s-o împăturească.

– Dar nu mai e nici o altă picătură de sânge în cameră. Ceea ce înseamnă că s-a stropit în altă cameră. Și a adus-o în dormitor după aceea. A împăturit-o frumos și ordonat. A pus-o pe scaunul acela, ca pe un cadou de despărțire. Korsak făcu o pauză. Îți aduce aminte de cineva?

Rizzoli înghiți.

– Știi că da.

– Criminalul copiază semnătura băiatului vostru.

– Nu. E diferit. E cu totul diferit. Chirurgul n-a atacat niciodată cupluri.

– Hainele de noapte împăturite. Banda adezivă. Victimele surprinse în pat.

– Warren Hoyt își alegea femei singure. Victime pe care să poată să le învingă rapid.

– Dar uită-te la toate asemănările! Ascultă la mine, e un imitator. Un descreierat care-a citit despre Chirurg.

Rizzoli continuă să se uite la cămașa de noapte, amintindu-și alte dormitoare, alte locuri ale morții. Se întâmplase într-o vară cu o căldură insuportabilă, așa ca aceasta, când femeile dormeau cu ferestrele deschise, și un bărbat numit Warren Hoyt li se strecurase în case. Își adusese cu el fantezii întunecate și bisturie, instrumente cu care-și înfăptuise ritualurile sângeroase asupra victimelor treze și conștiente de fiecare tăietură a lamei. Se uită la cămașa de noapte și în minte îi apăru limpede chipul perfect obișnuit al lui Hoyt – o față care o bântuia încă în coșmaruri.

„Dar asta nu e opera lui. Warren Hoyt e închis în siguranță într-un loc de unde nu poate scăpa. Știu asta, pentru că eu însămi l-am băgat acolo pe nemernic."

– În *Boston Globe* au tipărit fiecare detaliu suculent, zise Korsak. Băiatul vostru a ajuns chiar și în *New York Times*. Și criminalul ăsta îl imită acum.

– Nu, criminalul vostru face lucruri pe care Hoyt nu le-a făcut niciodată. A târât perechea afară din dormitor, în altă cameră. Îl reazemă pe bărbat în poziție șezândă, apoi îi taie gâtul. Seamănă mai mult cu o execuție. Ori parte a unui ritual. Și, apoi, mai e și femeia. Omoară soțul, dar ce face cu soția?

Se opri, amintindu-și ciobul de porțelan de pe podea. Ceașca spartă. Însemnătatea acesteia îi apăru dintr-odată în minte ca un viscol înghețat.

Fără un cuvânt, ieși din dormitor și se întoarse în living. Se uită la peretele unde fusese rezemat cadavrul doctorului Yeager. Se uită la podea și începu să meargă într-un cerc din ce în ce mai larg, studiind stropii de sânge de pe lemn.

– Rizzoli? zise Korsak.

Se întoarse spre ferestre şi se uită cu ochii mijiţi la lumina soarelui.

– E prea puternică lumina aici. Şi e prea multă sticlă. Nu putem s-o acoperim pe toată. Va trebui să ne întoarcem diseară.

– Te gândeşti să folosim Luma-lite?

– O să avem nevoie de ultraviolete ca să vedem.

– Ce vrei să cauţi?

Se întoarse iar spre perete.

– Doctorul Yeager stătea acolo când a murit. Subiectul nostru necunoscut l-a târât din dormitor. L-a rezemat de peretele acela şi l-a făcut să stea cu faţa spre centrul camerei.

– Da.

– De ce l-a aşezat acolo? De ce să se chinuie atât de mult când victima era încă în viaţă? Trebuie să fie un motiv.

– Ce motiv?

– A fost pus acolo ca să privească ceva. Să fie martor la ceea ce se întâmpla în această cameră.

În cele din urmă pe faţa lui Korsak se văzu că înţelesese şi era oripilat. Se holbă la peretele unde stătuse doctorul Yeager, un public de o persoană la o piesă de teatru de groază.

– Oh, Doamne sfinte, zise el. Doamna Yeager.

DOI

Rizzoli își cumpără o pizza de la restaurantul din colț și pe fundul cutiei de legume din frigider găsi după multe cotrobăieli o căpățână de salată din timpuri imemoriale. Desfăcu frunzele maronii până ajunse la centrul doar vag comestibil. Era o salată palidă și neapetisantă, pe care o mâncă din datorie, și nu din plăcere. Nu avea timp de plăcere; nu mânca decât pentru a avea combustibil pentru noaptea ce avea să vină, o noapte pe care nu o aștepta deloc cu nerăbdare.

După câteva înghițituri, își împinse farfuria la o parte și se uită la petele de ketchup de un roșu intens din farfurie. „Te dărâmă coșmarurile, se gândi ea. Te crezi imună, destul de puternică, destul de detașată ca să poți trăi cu ele. Și știi cum să-ți joci rolul, știi cum să te prefaci că nu există. Dar fețele acelea îți rămân în minte. Ochii morților."

Oare și Gail Yeager se număra printre ei?

Se uită în jos la mâinile ei, la cele două cicatrice de pe fiecare palmă, ca niște răni de răstignire vindecate. Oricând se făcea mai rece și umed, o dureau mâinile, o amintire palpabilă a ceea ce-i făcuse Warren Hoyt cu un an în urmă, în ziua când îi tăiase carnea cu lamele sale. Ziua când se gândise că va fi ultima ei zi pe pământ. Vechile răni o dureau și acum, dar nu

putea da vina pe vreme. Nu, era din cauza a ceea ce văzuse azi în Newton. Cămaşa împăturită. Urma de sânge de pe perete. Intrase într-o cameră unde aerul însuşi era încărcat încă de teroare şi simţise ecourile prezenţei lui Warren Hoyt.

Imposibil, bineînţeles. Hoyt era în închisoare, exact unde trebuia să fie. Şi totuşi Rizzoli stătea înfrigurată de amintirea acelei case din Newton, pentru că oroarea pe care o simţise i se păruse atât de familiară.

Se simţi tentată să-l sune pe Thomas Moore, cel cu care lucrase la cazul Hoyt. El ştia detaliile la fel de bine ca ea şi înţelegea cât de tenace era spaima pe care Warren Hoyt o ţesuse ca o pânză de păianjen în jurul lor. Dar de când Moore se căsătorise, viaţa lui şi a lui Rizzoli o luase pe căi diferite. Noua lui fericire era exact lucrul ce-i făcea acum să fie străini. Oamenii fericiţi nu au nevoie de nimeni; ei respiră un aer diferit şi se supun unei legi diferite a gravitaţiei. Deşi Moore probabil nu era conştient că apăruse o schimbare între ei, Rizzoli o simţea, şi îi era dor de el, deşi se simţea ruşinată că-i invidia fericirea. Îi era ruşine de asemenea pentru gelozia pe care o simţea faţă de femeia care îi cucerise inima lui Moore. Cu câteva zile înainte primise o vedere din Londra, unde Moore şi Catherine îşi petreceau vacanţa. Nu era decât un salut scurt mâzgălit pe spatele unei vederi, suvenir de la Muzeul Scotland Yard, doar câteva cuvinte prin care, să-i spună că se simţeau bine şi că totul era perfect în lumea lor. Gândindu-se acum la vederea aceea, cu optimismul său vesel, Rizzoli îşi dădu seama că nu putea să-l tulbure cu acest caz; nu putea să aducă din nou umbra lui Warren Hoyt în vieţile lor.

Rămase pe loc, ascultând sunetele traficului de pe străzi, ce nu păreau decât să sublinieze nemişcarea completă din apartamentul ei. Se uită în jur, la livingul sumar mobilat, la pereţii goi pe care nu atârnase încă nici un tablou. Singura piesă de decor, dacă se putea numi aşa, era o hartă a oraşului, pusă pe

perete deasupra mesei din sufragerie. Cu un an înainte, harta fusese presărată cu ace cu gămălii colorate ce marcau crimele Chirurgului. Fusese atât de însetată de dorința de a fi recunoscută, de a-și obliga colegii să admită că era într-adevăr egala lor, încât trăise și respirase numai această vânătoare. Chiar și acasă, mâncase uitându-se la priveliștea sinistră a urmelor criminalului.

Acele Chirurgului nu mai erau acum pe hartă, dar harta în sine rămăsese, așteptând un set proaspăt de ace care să marcheze mișcările unui alt ucigaș. Se întrebă ce anume spunea asta despre ea, ce interpretare tristă se putea face despre firea ei, dacă după doi ani în care locuise în acest apartament, singurul ornament atârnat pe pereții ei era această hartă a Bostonului. „Ritmul meu interior", se gândi ea.

„Universul meu."

Luminile erau stinse în casa Yeager când Rizzoli ajunse la ora nouă seara. Ea sosise prima, și din moment ce nu avea acces înăuntru, rămase în mașină cu geamurile deschise pentru a lăsa să intre aerul proaspăt al serii cât timp îi aștepta pe ceilalți. Casa era la capătul unui drum foarte liniștit și amândouă casele vecinilor erau întunecate. Acest lucru le va fi de folos în seara asta, pentru că nu va fi prea multă lumină ambientală care să le împiedice cercetarea. Dar în momentul acesta, stând singură și contemplând această casă a ororilor, tânjea să vadă lumină strălucitoare și alți oameni. Ferestrele casei Yeager se holbau la ea ca ochii sticloși ai unui cadavru. Umbrele din jurul ei aveau mii de forme, nici una binevoitoare. Rizzoli își scoase arma, îi trase piedica și o așeză în poală. De-abia atunci se simți mai calmă.

În oglinzile retrovizoare apărură brusc faruri de mașină. Se răsuci și fu ușurată să vadă dubița Secției de criminalistică oprind în spatele ei. Își puse arma înapoi în geantă.

Un tânăr cu umerii masivi ieşi din dubiţă şi se apropie de maşina ei. Când se aplecă să se uite prin geamul maşinii, îi văzu sclipirea cercelului de aur.

– Bună, Rizzoli, zise el.

– Salut, Mick. Mersi c-ai venit.

– Ce cartier frumos.

– Aşteaptă numai să vezi casa.

Zăriră o nouă pereche de faruri de maşină apropiindu-se pe stradă. Ajunsese şi Korsak.

– A venit toată gaşca, spuse ea. Hai să mergem la lucru.

Korsak şi Mick nu se cunoşteau. Rizzoli îi prezentă unul altuia la luminile interioare ale dubiţei şi-l văzu pe Korsak holbându-se la cercelul tehnicianului criminalist şi-i observă ezitarea înainte să-i strângă mâna. Aproape vedea raţionamentul din capul lui Korsak. „Cercel. Halterofil. Precis e homosexual."

Mick începu să-şi descarce echipamentul.

– Am adus noul Mini Crimescope 400, zise el. De patru sute de waţi. De trei ori mai puternică decât vechea GE de numai trei sute cincizeci de waţi. Cea mai intensă sursă de lumină cu care am lucrat vreodată. Chestia asta e mai strălucitoare şi decât un Xenon de cinci sute de waţi. Aruncă o privire spre Korsak. Te superi să duci tu camera?

Înainte să apuce Korsak să răspundă, Mick îi împinse în mâini o cutie de aluminiu, apoi se întoarse înapoi la dubiţă să mai ia şi alte echipamente. Korsak rămase nemişcat pentru o clipă, ţinând cutia cu camera în mâini, cu o expresie incredulă pe chip. Apoi porni cu paşi mari spre casă.

Când Rizzoli şi Mick ajunseră la uşa de la intrare, ducând diferite cutii în care aveau Crimescope, cabluri de curent şi ochelari de protecţie, Korsak aprinsese deja luminile în casă şi uşa era întredeschisă. Cei doi îşi puseră în picioare papuceii de hârtie şi intrară.

Cum făcuse şi Rizzoli la amiază, Mick se opri în holul de la intrare, uitându-se uluit la scările extraordinar de înalte.

– În vârf sunt vitralii, zise Rizzoli. Ar trebui s-o vezi la lumina soarelui.

Un Korsak iritat îi strigă din living.

– Ne apucăm de treabă aici, sau ce facem?

Mick îi aruncă lui Rizzoli o privire ce spunea clar „ce dobitoc", şi ea ridică din umeri. Se îndreptară amândoi spre living.

– Asta-i camera, zise Korsak.

Purta o altă cămaşă decât cea pe care o avusese înainte, dar şi aceasta era deja pătată de transpiraţie. Stătea cu bărbia împinsă înainte şi cu picioarele îndepărtate, precum căpitanul Bligh stând furios pe punte.

– Ne axăm aici, pe zona asta de podea.

Sângele nu-şi pierduse nimic din impactul emoţional. Cât timp Mick îşi aranjă echipamentul, băgând în priză cablul de curent, pregătind camera şi tripodul, privirea lui Rizzoli fu atrasă de perete. Oricât de mult ar fi frecat, mărturia aceea tăcută a violenţei nu va putea fi niciodată îndepărtată. Urmele biochimice vor rămâne întotdeauna într-o amprentă fantomatică.

Dar nu sânge căutau ei acum seara. Căutau ceva mult mai greu de văzut, şi de aceea aveau nevoie de o sursă alternativă de lumină care să fie suficient de intensă ca să dezvăluie ceea ce acum era invizibil cu ochiul liber.

Rizzoli ştia că lumina era pur şi simplu energie electromagnetică mişcându-se în unde. Lumina vizibilă, pe care ochiul omenesc o poate detecta, are lungimi de undă între 400 şi 700 de nanometri. Lungimile mai scurte de undă, în gama ultravioletă, nu sunt vizibile. Dar când ultravioletele luminează diferite substanţe naturale şi artificiale, uneori stimulează electroni în aceste substanţe, eliberând lumină vizibilă într-un proces numit fluorescenţă. Razele ultraviolete pot revela fluide corporale, fragmente de os, păr şi fibre. De aceea ceruse Mini

Crimescope-ul. La lumina lui de raze ultraviolete, o întreagă gamă de probe ar putea deveni vizibile.

– Aproape suntem gata aici, zise Mick. Acum trebuie să facem camera asta cât de întunecată posibil. Vrei să stingi luminile de pe hol pentru început? îl întrebă pe detectivul Korsak.

– Stai puțin. Dar ochelari? întrebă Korsak. Razele alea ultraviolete n-o să-mi ardă ochii?

– La lungimile de undă pe care le folosesc, nu sunt chiar așa de periculoase.

– Aș vrea totuși o pereche.

– Sunt în cutia aceea. Sunt ochelari pentru toți.

– Mă duc să sting eu luminile de pe hol, zise Rizzoli.

Ieși din cameră și stinse luminile. Când se întoarse, Korsak și Mick stăteau cât mai departe posibil unul de celălalt, de parcă se temeau să nu se molipsească de vreo boală.

– Deci pe ce zonă ne concentrăm? întrebă Mick.

– Hai să începem de la capătul acela, unde a fost găsită victima, zise Rizzoli. Ne vom mișca înainte de acolo. Toată camera.

Mick se uită în jur.

– Ai un covor bej aici. Probabil o să emită fluorescență. Și canapeaua aia albă o să se lumineze sub ultraviolete. Vreau numai să vă avertizez, o să fie dificil să zăriți ceva pe fundalul ăsta.

Aruncă o privire spre Korsak, care purta deja ochelarii de protecție și acum arăta ca un ratat amărât de vârstă mijlocie care încearcă să pară la modă cu ochelari de soare șmecheri.

– Stinge lumina, ceru Mick. Hai să vedem cât de întuneric putem să facem aici.

Korsak apăsă pe întrerupător și camera se cufundă în beznă. Prin ferestrele mari fără perdele se vedea sclipirea vagă a stelelor, dar nu era lună, și copacii deși din curte blocau luminile caselor din vecini.

– Nu-i prea rău, zise Mick. Pot lucra aici. E mai bine decât în unele locuri unde a trebuit să mă târăsc în jur sub o pătură. Ştii, se lucrează la nişte sisteme de imagine care să poată fi folosite la lumina zilei. Într-o zi n-o să mai trebuiască să orbecăim prin întuneric.

– Nu se poate să trecem direct la treabă odată? se răsti Korsak.

– M-am gândit că poate vă interesează să aflaţi ceva despre tehnologia asta.

– Altă dată, OK?

– Mă rog, făcu Mick, imperturbabil.

Rizzoli îşi puse la ochi ochelarii când se porni lumina albastră a Crimescope-ului. Lucirea stranie a formelor fluorescente crea parcă stafii în camera întunecată, covorul şi canapeaua strălucind aşa cum prezisese Mick. Lumina albastră se mută spre peretele opus, unde fusese corpul doctorului Yeager, şi pe perete sclipiră pete strălucitoare.

– Destul de drăguţ, ei? zise Mick.

– Ce anume? întrebă Korsak.

– Fire de păr ce au aderat de sânge.

– Aha. *Foarte* drăguţ.

– Luminează podeaua, ceru Rizzoli. Acolo trebuie să fie.

Mick întoarse lentilele de ultraviolete în jos şi la picioarele lor sclipi un nou univers de fibre şi fire de păr. Probe pe care aspirarea iniţială făcută de Secţia de criminalistică nu le descoperise.

– Cu cât sursa de lumină e mai intensă, cu atât e mai intensă fluorescenţa, zise Mick, scanând podeaua. De aceea e aşa de grozav aparatul ăsta. La patru sute de waţi, lumina e suficient de intensă încât să prindă totul. FBI-ul a cumpărat şaptezeci şi una din frumuseţile astea. E aşa de compactă, că poţi s-o aduci cu tine pe avion ca bagaj de mână.

– Da' ce, eşti nebun după tehnologie? întrebă Korsak.

– Îmi plac aparatele ingenioase. Am făcut ingineria la facultate.

– Serios?

– De ce pari aşa de surprins?

– Nu m-am gândit că tipilor de genul tău le plac chestiile astea.

– Tipii de genul meu?

– Adică, ştii, cercelul şi toate alea. Ştii tu.

Rizzoli oftă.

– Deschide gura, trânteşte una.

– Ce? zise Korsak. Nu-i fac critică, sau mai ştiu eu. Atâta că am observat că nu mulţi dintre ei se ocupă de inginerie. Le plac mai mult teatrul şi artele, şi chestiile astea. Adică, asta e *bine*. Artiştii sunt *necesari*.

– Am fost la Universitatea Massachusetts, zise Mick, refuzând să se arate jignit, şi continuă să scaneze podeaua. Inginerie electrică.

– Hei, electricienii fac bani frumoşi.

– Ăă, nu e chiar aceeaşi meserie.

Se mişcau într-un cerc din ce în ce mai larg, iar razele ultraviolete continuau să lumineze ocazionale fragmente de păr, fibre şi alte particule neidentificabile. Dintr-odată ajunseră la un spaţiu surprinzător de luminos.

– Covorul, spuse Mick. Nu ştiu ce fibre sunt astea, dar sunt ca naiba de fluorescente. N-o să putem vedea prea multe pe fundalul ăsta.

– Scanează-l totuşi, zise Rizzoli.

– E în drum măsuţa de cafea. Nu vreţi s-o mutaţi?

Rizzoli se aplecă spre ceea ce ei i se părea doar o umbră geometrică pe fundalul fluorescent de alb.

– Korsak, prinde de capătul celălalt, ceru ea.

După ce mutară măsuţa de cafea, covorul se vedea ca un oval strălucitor ce lucea alb-albăstriu.

– Cum o să vedem ceva pe fundalul ăsta? întrebă Korsak. Parcă am încerca să vedem o sticlă plutind pe apă.

– Sticla nu pluteşte.

– Oh, da. Eşti inginer. Deci de la ce vine *Mick* ăsta? De la *Mickey?*

– Hai să vedem canapeaua acum, interveni Rizzoli.

Mick redirecţionă aparatul. Şi materialul canapelei strălucea sub razele ultraviolete, dar era o fluorescenţă mai slabă, ca zăpada în lumina lunii. Scană încet structura canapelei, apoi pernele de pe ea, dar nu zări nici o pată suspectă, în afara câtorva fire izolate de păr lung şi particule de praf.

– Ce oameni ordonaţi au fost, zise Mick. Nu sunt pete, nici măcar praf nu e prea mult. Pun pariu că şi canapeaua asta e nou-nouţă.

Korsak scoase un mârâit indistinct.

– Precis e frumos aşa. Eu nu mi-am mai cumpărat o canapea de când m-am însurat.

– OK, mai e o porţiune de podea aici. Hai se ne apropiem pe aici.

Rizzoli îl simţi pe Korsak ciocnindu-se de ea şi-i simţi mirosul stătut de sudoare. Respira foarte zgomotos, ca şi cum ar fi avut probleme cu sinusurile, şi întunericul părea să-i amplifice fornăitul. Dezgustată, făcu un pas mai încolo şi se izbi cu fluierul piciorului în măsuţa de cafea.

– *La naiba.*

– Hei, vezi pe unde mergi, zise Korsak.

Rizzoli îşi înghiţi o replică; atmosfera din cameră era deja suficient de tensionată. Se aplecă să-şi frece piciorul. Întunericul şi schimbarea bruscă de poziţie o făcură să ameţească şi se simţi dezorientată. Trebui să se ghemuiască la pământ ca să nu-şi piardă echilibrul. Câteva secunde rămase ghemuită în întuneric, sperând să nu se răstoarne Korsak peste ea, pentru

că era suficient de masiv s-o strivească. Îi auzea însă pe cei doi bărbați mișcându-se la mai mult de un metru de ea.

– S-a încurcat cablul, zise Mick.

Lumina Crimescope-ului se mută brusc în direcția lui Rizzoli când Mick se răsuci ca să elibereze cablul de alimentare.

Raza trecu peste covor în locul unde stătea ea ghemuită. Rizzoli se uită fix în fața ei. Pe fundalul fluorescent al fibrelor covorului vedea o pată neregulată, mai mică decât o monedă de zece cenți.

– Mick, zise ea.

– Poți să ridici capătul acela al măsuței de cafea? Cred că s-a înfășurat cablul în jurul piciorului.

– *Mick.*

– Ce e?

– Adu aparatul aici. Focalizează pe covor. Exact aici unde sunt eu.

Mick veni lângă ea. Se apropie și Korsak; îi auzea respirația gâfâită apropiindu-se.

– Ținteşte către mâna mea, zise ea. Am degetul chiar lângă pată.

Lumina albăstrie scăldă brusc covorul și mâna ei se vedea ca un contur negru pe fundalul fluorescent.

– Aici, zise ea. Ce e asta?

Mick se ghemui lângă ea.

– Un fel de pată. Ar trebui să-i fac o poză.

– Dar e un punct întunecat, zise Korsak. Am crezut că trebuie să căutăm ceva fluorescent.

– Când fundalul e extrem de fluorescent, cum sunt fibrele din covorul ăsta, fluidele corporale pot fi efectiv întunecate, pentru că nu au o fluorescență atât de mare. Pata asta poate fi orice. Va trebui confirmat de laborator.

– Şi ce, ai de gând să tai o bucată din covorul ăsta frumos, numai pentru că am găsit o pată veche de cafea sau mai ştiu eu ce?

Mick tăcu o clipă.

– Mai e o şmecherie pe care am putea-o încerca.

– Ce anume?

– O să schimb lungimea de undă la aparat. O s-o micşorez până la ultraviolete de undă scurtă.

– Şi astea ce-o să facă?

– E super dacă se întâmplă.

Mick ajustă setarea aparatului, apoi focaliză lumina pe zona de covor ce conţinea pata întunecată.

– Priviţi, zise el, şi opri curentul în Crimescope.

În cameră se făcu beznă. Totul cu excepţia unui singur punct strălucitor de la picioarele lor.

– Ce naiba e *aia?* întrebă Korsak.

Rizzoli avu senzaţia că halucinează. Se holbă la imaginea fantomatică, ce părea să ardă cu flăcări verzi. Lucirea spectrală se topi văzând cu ochii şi câteva secunde mai târziu erau în întuneric deplin.

– Fosforescenţă, zise Mick. E fluorescenţă întârziată. Apare când razele ultraviolete stimulează electronii din anumite substanţe. Electronilor le trebuie încă puţin timp în plus ca să se întoarcă la starea energetică de bază. Şi în timp ce fac asta, emit fotoni. Asta vedem acum. Avem aici o pată cu fosforescenţă verde puternică după o expunere la raze ultraviolete de undă scurtă. Ceea ce e foarte sugestiv.

Se ridică în picioare şi aprinse luminile în cameră.

În lumina bruscă şi puternică, covorul la care se uitaseră cu atâta fascinaţie părea complet obişnuit. Dar nu se mai putea uita la el fără o senzaţie de repulsie, căci acum ştia ce se întâmplase aici; dovada chinului prin care trecuse Gail Yeager era încă agăţată în aceste fibre bej.

– E materie seminală, zise ea.

– Este extrem de posibil, fu de acord Mick.

Fixă tripodul aparatului de fotografiat şi ataşă un filtru Kodak Wratten pentru o fotografie în ultraviolete.

– După ce-i fac o fotografie, o să tăiem secţiunea asta de covor. Laboratorul va trebui să confirme cu acid fosfataza şi microscopic.

Dar Rizzoli nu avea nevoie de nici o confirmare. Se întoarse spre peretele stropit cu sânge. Îşi amintea poziţia corpului doctorului Yeager, şi-şi aminti şi ceaşca aceea ce-i căzuse din poală şi se spărsese pe podeaua de lemn. Pata de verde fosforescent de pe covor îi confirmase temerile. Înţelegea acum ce se întâmplase, la fel de limpede ca şi cum scena s-ar fi desfăşurat în faţa ochilor ei.

„I-ai târât din pat în camera asta, cu podeaua de lemn. Ai legat încheieturile mâinilor şi gleznele doctorului şi i-ai pus o bandă şi peste gură ca să nu strige şi să te deranjeze. L-ai aşezat aici, rezemat de perete, transformându-l într-un public mut de o singură persoană. Richard Yeager era încă în viaţă şi perfect conştient de ceea ce aveai de gând să faci. Dar nu se putea lupta. Nu putea să-şi protejeze soţia. Şi ca să fii alertat de mişcările lui, de zbaterea lui, i-ai pus o ceaşcă de ceai cu farfurioară în poală, ca sistem de avertizare. Dacă reuşea să se ridice în picioare, ceaşca urma să cadă cu zgomot pe podeaua tare. Lăsându-te pradă pasiunii tale, nu mai puteai să-l supraveghezi pe doctorul Yeager şi nu voiai să fii luat prin surprindere.

Dar voiai să-l faci să privească."

Rizzoli se uită fix la punctul ce lucise într-un verde sclipitor mai înainte. Dacă n-ar fi mutat măsuţa de cafea, dacă n-ar fi căutat exact urme minuscule, nu l-ar fi descoperit.

„Ai posedat-o chiar aici, pe covorul ăsta. Ai făcut în aşa fel încât soţul ei să vadă totul şi să nu poată face nimic s-o

salveze; nu putea face nimic să se salveze pe el însuși. Și când ai terminat, când ți-ai luat prada, o mică picătură de spermă a rămas pe fibrele astea, uscându-se într-o pojghiță invizibilă."

Oare uciderea soțului era parte din plăcere? Se oprise oare criminalul, cu mâna încleștată pe cuțit, ca să savureze momentul? Sau fusese doar concluzia practică a evenimentelor ce o precedaseră? Simțise oare ceva când îl apucase pe Richard Yeager de păr și îi pusese lama cuțitului la gât?

Lumina din cameră se stinse. Aparatul lui Mick scoase clic după clic, capturând pe film pata întunecată, înconjurată de lucirea fluorescentă a covorului.

„Și când ți-ai terminat treaba, și doctorul Yeager stă cu capul plecat și sângele i se scurge pe peretele din spatele lui, îndeplinești un ritual împrumutat din arsenalul unui alt criminal. Împăturești cămașa de noapte pătată de sânge a doamnei Yeager și o pui într-un loc vizibil în dormitor, exact așa cum făcea și Warren Hoyt.

Dar încă n-ai terminat. Acesta n-a fost decât primul act. Urmează și alte plăceri, plăceri îngrozitoare.

Și pentru el, o iei pe femeie cu tine."

Mick aprinse iar luminile în cameră și lumina atât de intensă îi străpunse ochii ca niște pumnale. Stătea încremenită și înfiorată, tremurând de o groază pe care nu o mai simțise de luni de zile. Și era umilită de faptul că acești doi bărbați o vedeau cu siguranță pe chipul ei alb și pe mâinile tremurânde. Dintr-odată simți că nu poate respira.

Ieși afară din cameră și apoi din casă. Se opri în curtea din față, trăgând aer adânc în piept. Auzise pași urmând-o afară, dar nu se întoarse să vadă cine era. Numai când îl auzi vorbind știu că era Korsak.

– Te simți bine, Rizzoli?

– Sunt bine.

– Nu arătai prea bine mai înainte.

– M-am simțit un pic amețită.

– Ți-ai adus aminte de cazul Hoyt, nu? Când ai văzut toate astea, sigur că te-a zdruncinat.

– De unde știi tu?

O pauză. Apoi, cu un pufnit:

– Da, ai dreptate. De unde naiba să știu eu?

Se întoarse și porni înapoi spre casă. Rizzoli se răsuci și strigă după el.

– Korsak?

– Ce?

Se uitară fix unul la celălalt pentru un moment. Aerul nopții nu era neplăcut, și mirosul ierbii era dulce și răcoros. Dar teroarea era vâscoasă și dezgustătoare în stomacul ei.

– Știu ce simte ea, zise ea încet. Știu prin ce trece.

– Doamna Yeager?

– Trebuie s-o găsești. Trebuie să scoți tot arsenalul.

– Fotografia ei e la toate știrile. Urmărim fiecare indiciu telefonic, oricine zice c-a văzut-o. Korsak clătină din cap și oftă. Dar știi, în momentul ăsta, trebuie să spun că mă întreb dacă mai e în viață.

– E în viață. Știu că a lăsat-o în viață.

– Cum poți fii atât de sigură?

Rizzoli își înfășură brațele în jurul ei ca să nu mai tremure și se uită la casă.

– Asta ar fi făcut și Warren Hoyt.

TREI

Dintre toate îndatoririle ei ca detectiv în Departamentul de omucideri din Boston, Rizzoli ura cel mai mult vizitele la clădirea de cărămidă cu aspect atât de obişnuit din Albany Street. Deşi bănuia că nu se scârbea mai mult decât bărbaţii din secţie, ea în mod deosebit nu-şi putea permite să lase să i se vadă vreo urmă de vulnerabilitate. Bărbaţii sunt mult prea buni la detectarea slăbiciunilor şi în mod inevitabil ar ţinti exact aceste puncte mai sensibile cu bancurile şi farsele lor. Învăţase să afişeze mereu un aspect stoic, privind fără să clipească orice orori i se prezentau pe masa de autopsie. Nimeni nu bănuia cât de multă voinţă îi trebuia ca să poată intra atât de dezinvoltă în clădirea aceea. Ştia că bărbaţii credeau despre ea că era Jane Rizzoli cea neînfricată, căţeaua cu boaşe de oţel. Dar stând în maşină în parcarea din spatele cabinetului medicului legist, nu se simţea nici neînfricată, nici oţelită.

Noaptea trecută nu dormise bine. Pentru prima dată după săptămâni întregi, Warren Hoyt i se furişase din nou în vise, şi se trezise scăldată în sudori reci, cu dureri în mâinile cu rănile vechi.

Se uită la cicatricele din palme şi dintr-odată îşi dori să pornească maşina şi să se îndepărteze, orice, numai să evite

chinul ce o aştepta în acea clădire. Nu trebuia să fie aici; asta era, la urma urmei, o crimă în Newton – nu era responsabilitatea ei. Dar Jane Rizzoli nu fusese niciodată o laşă, şi era prea mândră să dea înapoi acum.

Ieşi din maşină, trânti uşa cu o izbitură năprasnică şi intră în clădire.

Ajunsese ultima în sala de autopsie şi ceilalţi trei oameni din încăpere înclinară uşor din cap către ea în semn de salut. Korsak era înfăşurat într-un halat chirurgical extrem de mare şi pe cap avea o tichie bufantă de hârtie. Semăna cu o gospodină obeză având pe cap o plasă de păr.

– Ce am pierdut? întrebă ea.

Îşi puse şi ea un halat ca să-şi protejeze hainele de eventuali stropi.

– Nu prea mult. Tocmai vorbeam de banda adezivă.

Doctoriţa Maura Isles făcea autopsia. Departamentul de omucideri o poreclise Regina Morţii cu un an înainte, când intrase în Departamentul de Medicină Legală a statului Massachusetts. Doctor Tierney însuşi o momise la Boston de la postul ei călduţ de la Facultatea de Medicină a Universităţii San Francisco. Presa locală nu pierduse mult timp şi începuse să o numească şi ea Regina Morţii. La prima ei prezentare în faţa tribunalului din Boston, ca să depună mărturie în numele Departamentul de Medicină Legală, venise îmbrăcată în negru gotic. Camerele de filmat îi urmăriseră silueta regală în timp ce urca scările tribunalului, o femeie şocant de palidă cu buzele date cu ruj roşu, păr negru ca pana corbului lung până la umeri şi breton, şi atitudinea de impenetrabilitate rece. În boxa martorilor, nimic nu îi deranja calmul. Avocatul apărării flirtă, o linguşi şi în cele din urmă, din disperare, începu efectiv s-o agreseze verbal. Doctor Isles îi răspunsese la întrebări cu logică infailibilă, menţinându-şi încontinuu zâmbetul de Mona Lisa. Presa o adora. Avocaţii apărării erau terorizaţi de ea. Iar poliţiştii

erau înfiorați și fascinați de această femeie care alesese să-și petreacă zilele în comuniune cu morții.

Doctorul Isles prezida autopsia cu detașarea ei obișnuită. Asistentul ei, Yoshima, era la fel de calm și de prozaic în timp ce aranja instrumentele și ajusta luminile. Amândoi priveau corpul lui Richard Yeager cu privirea rece a unor oameni de știință.

Rigiditatea cadaverică dispăruse de când Rizzoli văzuse cadavrul ultima dată, și doctorul Yeager zăcea acum moale pe masă. Banda adezivă fusese tăiată, șortul scos de pe el și majoritatea sângelui curățat de pe piele. Stătea cu brațele moi pe lângă corp, amândouă mâinile umflate și vinete, ca niște mănuși de culoarea vânătăilor, de la combinația dintre legăturile strânse și lividitatea morții. Dar ceea ce atrăgea atenția tuturor celor prezenți era tăietura de pe gât.

– Lovitura de grație, zise Isles și măsură cu o riglă dimensiunile rănii. Paisprezece centimetri.

– Ce ciudat, nu pare chiar așa de adâncă, afirmă Korsak.

– Pentru că tăietura a fost făcută de-a lungul liniilor Langer. Tensiunea pielii trage marginile laolaltă, așa că rana nu se deschide aproape deloc. E mai adâncă decât pare.

– Spatulă? întrebă Yoshima.

– Mersi, zise Isles și introduse cu grijă plăcuța rotunjită de lemn în rană, murmurând ca pentru sine: Spune *aaa*...

– Ce naiba? făcu Korsak.

– Măsor adâncimea rănii. Aproape cinci centimetri. Isles luă apoi o lupă și se uită cu atenție la tăietura roșie din carne. Artera carotidă stângă și jugulara stângă au fost amândouă secționate. Și traheea a fost incizată. Nivelul penetrării traheale, imediat sub cartilajul tiroid, îmi sugerează că prima dată gâtul a fost întins, și tăietura a fost făcută după aceea. Își ridică privirea spre cei doi detectivi. Subiectul vostru necunoscut a tras în spate capul victimei și apoi a făcut o incizie foarte hotărâtă.

– O execuție, zise Korsak.

Rizzoli își aminti cum văzuseră la lumina Crimescope-ului lucirea firelor de păr ce aderaseră de peretele stropit cu sânge. Părul doctorului Yeager, smuls din scalp în momentul când lama i-a tăiat carnea.

– Ce fel de lamă? întrebă ea.

Isles nu răspunse imediat la întrebare. Se întoarse în schimb spre Yoshima.

– Bandă scotch.

– Am pus deja câteva bucăți aici.

– Eu o să aproximez marginile. Tu pune banda.

Korsak scoase un hohot de râs uimit când își dădu seama ce aveau de gând să facă.

– Îl lipiți la loc?

Isles îi aruncă o privire de amuzament sec.

– Ai prefera Super Glue?

– Și asta o să-i țină capul, sau ce?

– Ei, asta-i bună, detective. O bandă scotch nu ți-ar ține nici ție capul. Se uită prin lupă și dădu din cap. Așa e bine, Yoshima. Acum pot să văd.

– Ce să vezi? întrebă Korsak.

– Minunile benzii scotch. Detectiv Rizzoli, m-ai întrebat ce fel de lamă a folosit.

– Te rog, spune-mi că nu un bisturiu.

– Nu, nu un bisturiu. Hai să vezi singură.

Rizzoli se apropie de lupă și se uită la rană. Marginile incizate fuseseră lipite de banda transparentă și acum vedea o aproximare mai clară a formei armei pe secțiune transversală. De-a lungul unei margini a inciziei erau niște striații paralele.

– O lamă zimțată, zise ea.

– La prima vedere, așa pare.

Rizzoli se uită în sus și întâlni privirea vag provocatoare a lui Isles.

– Dar nu e?

– Marginea tăiată în sine nu e crestată, pentru că cealaltă margine a inciziei e absolut netedă. Şi observi cum aceste zgârieturi paralele apar numai de-a lungul unei treimi din incizie? Nu pe întreaga lungime. Zgârieturile astea au fost făcute în momentul când lama a fost scoasă afară. Criminalul şi-a început tăietura sub falca stângă şi a tăiat înspre mijlocul gâtului, sfârşind incizia la marginea opusă a inelului traheal. Zgârieturile apar când şi-a terminat tăietura şi a răsucit uşor lama ca să o scoată afară.

– Deci ce a cauzat zgârieturile?

– Nu marginea de tăiat. Arma aceasta are zimţi pe marginea opusă şi ei au făcut zgârieturile paralele în momentul când a scos arma afară. Acest fenomen e tipic la cuţitele tip Rambo sau de supravieţuire, zise ea, uitându-se la Rizzoli. Ceva folosit de un vânător.

Un vânător. Rizzoli se uită la muşchii solizi ai lui Richard Yeager şi se gândi: „Ăsta nu e un bărbat care să se complacă umil în rolul de pradă".

– OK, stai să văd dac-am înţeles, zise Korsak. Victima asta, doctor Halterofilu', îl vede pe criminal că scoate ditamai cuţitul lui Rambo. Şi el stă cuminte pe loc şi-l lasă să-i taie gâtul?

– Avea mâinile şi picioarele legate, spuse Isles.

– Ce-are a face? Şi să fi fost legat fedeleş ca Tutankhamon, orice bărbat cu sânge-n vine s-ar zbate ca un diavol.

– Are dreptate, fu de acord Rizzoli. Chiar dacă ai mâinile şi picioarele legate, tot poţi lovi cu picioarele. Poţi lovi şi cu capul la urma urmei. Dar el a stat pur şi simplu acolo, rezemat de perete.

Doctoriţa Isles se îndreptă de spate. Pentru o clipă nu zise nimic, rămase nemişcată într-o atitudine regală, ca şi cum halatul chirurgical de pe ea era o robă sacerdotală. Se uită la Yoshima.

– Dă-mi un prosop ud. Îndreaptă lumina încoace. Hai să-l ştergem bine şi să trecem peste tot corpul. Centimetru cu centimetru.

– Şi ce căutăm? întrebă Korsak.

– Vă spun când văd.

Câteva momente mai târziu, când Isles ridică braţul drept, zări urmele într-o parte a pieptului. Sub lupă se vedeau două umflături mici şi roşii. Isles trecu peste piele cu degetul înmănuşat.

– Pustule, zise ea. E un Lewis Triple Response.

– Un ce fel de Lewis? întrebă Rizzoli.

– Lewis Triple Response. E un efect-semnătură lăsat pe piele. Prima dată se văd eriteme – puncte roşii – şi apoi o inflamaţie provocată de dilatarea arteriolară cutanată. Şi în cele din urmă, în al treilea stadiu, apar pustule din cauza permeabilităţii vasculare crescute.

– Mie mi se pare că e o urmă de pistol cu electroşocuri, zise Rizzoli.

Isles încuviinţă.

– Exact. Acesta e reacţia clasică a pielii la un şoc electric de la un aparat de acest fel. Cu siguranţă l-a făcut incapabil să se apere. Zap! şi şi-a pierdut tot controlul neuromuscular. Şi asta cu siguranţă pentru suficient timp să-i lege mâinile şi picioarele.

– Cât timp durează urmele astea de obicei?

– Pe un subiect viu, în mod normal dispar în aproximativ două ore.

– Şi pe un subiect mort?

– Moartea opreşte procesul epidermic. De aceea se mai vede încă. Deşi foarte slab.

– Deci a murit în mai puţin de două ore după ce a primit acest şoc?

– Corect.

– Dar un pistol cu electroşocuri nu te pune la pământ decât pentru câteva minute, zise Korsak. Cinci, maximum zece. Ca să-l ţină aşa, trebuia să-l mai şocheze o dată.

– Şi de aceea vom continua să căutăm şi alte urme, zise Isles.

Mută lumina mai jos pe trup. Raza ilumină nemiloasă organele genitale ale lui Richard Yeager. Până în momentul acela Rizzoli evitase să se uite la acea regiune a anatomiei lui. Întotdeauna i se păruse o intruziune crudă să se holbeze la organele sexuale ale unui cadavru, o umilinţă şi o degradare în plus pentru corpul victimei. Acum lumina era focalizată pe penisul moale şi pe scrot şi violarea lui Richard Yeager părea completă.

– Mai sunt şi alte urme, zise Isles, ştergând o pată de sânge ca să le arate pielea. Aici, pe parte de jos a abdomenului.

– Şi pe coapsă, rosti încet Rizzoli.

Isles îşi ridică privirea.

– Unde?

Rizzoli arătă urmele evidente aflate la stânga scrotului victimei. „Deci acestea au fost ultimele momente îngrozitoare de viaţă ale lui Richard Yeager", se gândi ea. Perfect treaz şi conştient, dar nu se putea mişca. Nu se putea apăra. Muşchii puternici, orele de exerciţii fizice nu însemnaseră nimic în cele din urmă, pentru că trupul nu-l asculta. Mâinile şi picioarele îi atârnau inutile, scurcircuitate de furtuna electrică ce-i străfulgerase prin sistemul nervos. Fusese târât din dormitorul lui, neajutorat ca o vită paralizată dusă la abator. Rezemat de perete, martor a ceea ce urmase.

Dar efectul pistolului paralizant e scurt. În curând muşchii tresar; degetele i se încleştează în pumni. Priveşte chinul prin care trece soţia sa şi furia turbată îi inundă trupul de adrenalină. De data asta, muşchii îl ascultă când se mişcă. Încearcă să se ridice, dar zăngănitul cheştii ce-i cade din poală îl trădează.

Nu e necesar decât un nou electroşoc şi se prăbuşeşte disperat, ca Sisif prăvălindu-se de pe deal.

Rizzoli se uită la chipul lui Richard Yeager, la pleoapele întredeschise, şi se gândi la ultimele imagini pe care le înregistrase creierul său. Propriile picioare, întinse inutile în faţa lui. Soţia sa zăcând înfrântă pe covorul bej. Şi un cuţit, în mâinile vânătorului, apropiindu-se să-l omoare.

*

În living e gălăgie, bărbaţii se mişcă asemenea unor fiare închise în cuşcă, ceea ce şi sunt. Televizorul urlă şi scările metalice ce duc la primul etaj de celule zdrăngăne cu fiecare pas. Nu suntem niciodată scăpaţi din ochi de gardieni. Camerele de supraveghere sunt peste tot, la duşuri, chiar şi în zona toaletelor. De la geamurile staţiei gardienilor, paznicii noştri se uită în jos la noi cum stăm aici în puţ într-o învălmăşeală. Pot să ne vadă fiecare mişcare. Centrul Corecţional Souza-Baranowski este o unitate de nivelul şase, cel mai nou din sistemul de Instituţii Corecţionale Massachusetts, şi este o minune a tehnicii. Încuietorile sunt fără chei, operate de calculatoarele aflate în turnul de pază. Comenzile ne sunt transmise de voci impersonale prin interfoane. Uşa fiecărei celule poate fi deschisă şi închisă prin acces la distanţă, fără prezenţa vreunei fiinţe omeneşti. Sunt zile în care mă întreb dacă gardienii noştri sunt oameni din carne şi oase sau dacă siluetele pe care le vedem în spatele sticlei sunt doar roboţi antropomorfi, trunchiuri ce se răsucesc şi capete ce se înclină uşor. Dar fie că sunt oameni, fie că sunt maşini, sunt privit; însă asta nu mă deranjează, din moment ce nu pot să-mi vadă în minte; nu pot să intre în peisajul întunecat al fanteziilor mele. Locul acela îmi aparţine numai mie.

Stau în living, uitându-mă la televizor la ştirile de la ora şase şi mă plimb exact prin acest peisaj. Crainica de la ştiri, care zâmbeşte pe ecran, călătoreşte împreună cu mine. Îmi

imaginez părul ei negru ca o pată întunecată pe pernă. Văd transpirația sclipind pe pielea ei. Și în lumea mea, nu zâmbește; oh, nu, are ochii mari, cu pupilele dilatate ca niște puțuri fără fund, cu buzele trase într-un rictus de groază. Asta-mi imaginez uitându-mă la crainica drăguță cu sacoul ei verde ca de jad. Îi văd zâmbetul, îi aud vocea frumos modulată, și mă întreb cum ar suna urletele ei.

Apoi apare o nouă imagine la televizor, și toate gândurile despre crainică îmi dispar. Un reporter stă în fața casei din Newton a doctorului Richard Yeager. Cu o voce sobră, reporterul spune cum, la două zile de la uciderea doctorului și răpirea soției sale, încă nu s-a făcut nici o arestare. Deja cunosc bine cazul doctorului Yeager și al soției lui. Acum mă aplec înainte, uitându-mă atent la ecran, așteptând o imagine cu ea.

În sfârșit o văd.

Camera s-a răsucit către casă și o prinde într-un prim-plan în momentul în care iese pe ușă. Un bărbat masiv iese imediat în urma ei. Rămân în curtea din față câteva clipe să vorbească, fără să-și dea seama că în acel moment cameramanul a focalizat camera pe ei. Bărbatul pare grosolan și porcin, cu fălcile atârnânde și părul extrem de rar pieptănat peste craniul lucios. Lângă el, ea pare mică și imaterială. A trecut multă vreme de când am văzut-o ultima dată și pare mult schimbată. Oh, părul îi e și acum o coamă nesupusă de bucle negre și iar poartă unul dintre costumele ei bleumarin, cu sacoul atârnându-i prea larg pe umeri, croiala nearătând deloc bine pe silueta ei micuță. Dar are fața diferită. Mai demult era pătrățoasă și încrezătoare în sine, nu deosebit de frumoasă, dar totuși impresionantă, datorită inteligenței sclipitoare din ochi. Acum însă pare epuizată și tulburată. A slăbit. Îi văd umbre noi pe chip, în umerii obrajilor.

Dintr-odată observă camera de televiziune și se uită fix, drept la mine, cu ochii părând să mă vadă, așa cum o văd și eu,

de parcă ar sta în fața mea în carne și oase. Avem un trecut împreună, eu și ea, o experiență împărtășită, atât de intimă, că suntem legați pentru totdeauna ca niște amanți.

Mă ridic de pe canapea și mă duc lângă televizor. Îmi pun mâna pe ecran. Nu ascult cuvintele reporterului; nu sunt concentrat decât asupra feței ei. Mica mea Janie. Și acum te mai supără mâinile? Îți mai freci încă palmele, așa cum ai făcut în sala de judecată, ca și cum ai încerca să-ți scoți o aşchie prinsă în carne? Și tu te gândești la cicatrice așa ca mine, ca la niște dovezi de dragoste? Mici amintiri ale considerației înalte pe care o simt pentru tine?

– Du-te dracului din fața televizorului! Nu văd nimic! strigă cineva.

Nu mă mișc. Stau în picioare în fața ecranului, atingându-i fața, amintindu-mi cum s-au uitat în sus la mine cu supunere ochii ei negri ca de cărbune. Amintindu-mi netezimea pielii ei. Piele perfectă, neîmpodobită nici măcar de o urmă vagă de machiaj.

– Hei, dobitocule, mișcă odată!

Dintr-odată a dispărut de pe ecran. Crainica în costumul verde jad vorbește iar. Acum doar un minut, mă mulțumisem cu manechinul acesta bine îngrijit în fanteziile mele. Acum însă mă șochează cât de insipidă e, doar un chip drăguț obișnuit, doar un gât zvelt. N-a trebuit decât o privire fugară asupra lui Jane Rizzoli ca să-mi amintesc ce înseamnă o pradă merituoasă.

Mă întorc pe canapea și începe o reclamă la automobilele Lexus. Dar nu mă mai uit la televizor. Îmi amintesc în schimb cum a fost să mă plimb liber. Să merg pe străzile orașului, inhalând parfumurile femeilor care treceau pe lângă mine. Nu compozițiile chimice florale ce se vând în sticluțe, ci parfumul adevărat al transpirației unei femei sau al părului ei încălzit de soare. În zilele de vară, mă alăturam altor pietoni care așteptau

să se schimbe în verde culoarea semaforului. În aglomerația unui colț de stradă plin de oameni, cine ar observa că bărbatul de lângă tine s-a aplecat mai aproape să-ți miroasă părul? Cine ar observa că bărbatul de lângă tine se uită fix la gâtul tău, marcând în minte punctele de puls, acolo unde știe că pielea îți miroase cel mai dulce?

Dar nici una nu observa. Semaforul se făcea verde. Mulțimea începea să se miște. Și femeia se ducea, fără să știe, fără să bănuiască măcar că vânătorul i-a luat urma.

*

– Faptul că i-a împăturit cămașa de noapte nu înseamnă în sine că avem de-a face cu un imitator, zise doctorul Lawrence Zucker. Aceasta e doar o demonstrație de putere. Ucigașul își arată controlul asupra victimelor. Asupra scenei crimei.

– În felul în care o făcea Warren Hoyt, spuse Rizzoli.

– Și alți criminali au făcut asta. Nu e o chestie unică, numai a Chirurgului.

Doctorul Zucker o privea cu o sclipire ciudată, aproape sălbatică, în ochi. Era psiholog criminolog la Universitatea Northeastern și era chemat frecvent pentru consultanță la Departamentul de Poliție Boston. Lucrase cu echipa de la Omucideri în timpul anchetei asupra Chirurgului cu un an în urmă, și profilul psihologic pe care-l făcuse despre ucigașul necunoscut la vremea aceea se dovedise ciudat de corect. Uneori, Rizzoli se întreba cât de normal era Zucker însuși. Numai un om familiarizat intim cu teritoriul răului se putea infiltra atât de adânc în mintea unuia ca Warren Hoyt. Nu se simțise niciodată în largul ei în prezența acestui om, a cărui voce șireată și șoptită și ale cărui priviri intense și fixe o făceau mereu să se simtă invadată și vulnerabilă. Dar era unul dintre puținii oameni care-l înțelegeau cu adevărat pe Hoyt; probabil va înțelege și un imitator al lui.

– Nu e doar cămaşa împăturită, zise Rizzoli. Mai sunt şi alte asemănări. S-a folosit banda adezivă pentru a lega victima.

– Din nou, nu e o chestie unică. Nu te-ai uitat niciodată la serialul acela de la televizor, *MacGyver?* Ne-a arătat o mie şi una feluri de a folosi banda adezivă.

– Intrare nocturnă printr-o fereastră. Victimele surprinse în pat...

– Când sunt cel mai vulnerabile. E un moment logic de atac.

– Şi o singură tăietură de-a latul gâtului.

Zucker ridică din umeri.

– E o metodă tăcută şi eficientă de a ucide.

– Dar dacă le aduni pe toate laolaltă – cămaşa împăturită; banda adezivă; metoda de intrare; lovitura de graţie...

– Ceea ce obţii este un subiect necunoscut care alege nişte strategii destul de obişnuite. Chiar şi ceaşca din poala victimei – e o variaţiune la ceea ce s-a mai făcut şi înainte, de către violatorii în serie. Mulţi au aşezat o farfurie sau alte vase pe soţ. Dacă acesta se mişcă, porţelanul cade şi-l avertizează pe violator. Acestea sunt strategii obişnuite pentru că funcţionează.

Frustrată, Rizzoli scoase fotografiile de la scena crimei din Newton şi le aşeză pe biroul lui.

– Încercăm să găsim o femeie dispărută, doctore Zucker. Până acum n-avem nici o pistă. Nici nu vreau să mă gândesc prin ce trece ea acum – asta dacă e încă în viaţă. Aşa că uită-te bine la astea. Spune-mi despre criminalul ăsta. Spune-mi cum să-l găsim. Cum s-o găsim pe ea.

Doctorul Zucker îşi puse ochelarii pe ochi şi ridică prima fotografie. Nu zise nimic, se uită numai la ea un moment, apoi se întinse după următoarea fotografie din şir. Singurele sunete erau scârţâitul fotoliului de piele şi murmurul său ocazional de interes. Prin fereastra biroului său, Rizzoli vedea campusul Universităţii Northeastern, aproape gol în această zi de vară. Foarte puţini studenţi erau întinşi pe iarbă, cu rucsacuri şi cărţi

risipite în jurul lor. Simțea că-i invidiază pe aceşti studenți, le invidia zilele lipsite de griji şi inocența. Credința oarbă în viitor. Şi nopțile neîntrerupte de vise întunecate.

– Zici c-ați găsit materie seminală, spuse doctorul Zucker.

Îşi întoarse cu reticență privirea de la priveliştea studenților care stăteau la soare.

– Da. Pe covorul acela oval din fotografie. Laboratorul a confirmat că e un tip diferit de sânge de cel al soțului. Au introdus ADN-ul în baza de date CODIS.

– Drept să spun, mă îndoiesc că suspectul nostru e aşa de neglijent, încât să fie identificat dintr-o bază de date națională. Nu, pun pariu că ADN-ul lui nu e în CODIS. Şi pariez că n-a lăsat nici amprente, mai zise el, ridicându-şi privirea de la fotografie.

– N-a apărut nimic în AFIS. Din păcate, familia Yeager a avut cel puțin cincizeci de vizitatori în casă după înmormântarea mamei doamnei Yeager. Ceea ce înseamnă că avem de-a face cu o mulțime de amprente neidentificate.

Zucker se uită la fotografia doctorului Yeager, prăbuşit lângă peretele stropit de sânge.

– Crima asta a avut loc în Newton.

– Da.

– Nu e o anchetă la care e normal să iei parte dumneata. De ce eşti implicată?

Îşi ridică din nou privirea, cu ochii fixați într-ai ei cu o intensitate tulburătoare.

– M-a rugat detectivul Korsak...

– Care este nominal la conducerea anchetei. Corect?

– Corect. Însă...

– Nu sunt destule crime în Boston care să te țină ocupată, doamnă detectiv? De ce simți nevoia să te ocupi de asta anume?

Rizzoli se holbă la el, simțindu-se ca și cum doctorul i s-ar fi furișat cumva în creier, și acum cotrobăia pe acolo, căutând punctul cel mai sensibil ca s-o chinuie.

– Ți-am spus, repetă ea. E posibil ca femeia să fie încă în viață.

– Și vrei s-o salvezi.

– Și dumneata nu vrei asta? se răsti ea înapoi.

– Sunt curios, zise Zucker, nederanjat de furia ei. Ai discutat cu cineva despre cazul Hoyt? Vreau să spun, despre impactul pe care l-a avut asupra dumitale, personal?

– Nu sunt sigură că știu la ce te referi.

– Ai primit vreo consiliere?

– Mă întrebi dacă am fost la psihiatru?

– Sunt sigur că a fost o experiență îngrozitoare, ce ți s-a întâmplat atunci. Warren Hoyt ți-a făcut lucruri ce l-ar bântui pe orice polițist. Ți-a lăsat cicatrice, emoționale și fizice. Majoritatea oamenilor ar suferi de traume îndelungate. Amintiri neașteptate, coșmaruri. Depresie.

– Amintirile nu sunt o plăcere. Dar mă descurc.

– Ăsta a fost întotdeauna felul dumitale, nu? Să rămâi tare în fața a orice. Să nu te plângi niciodată.

– Și eu mă plâng de diverse chestii exact la toată lumea.

– Dar niciodată de ceva ce ar putea să te facă să pari slabă. Sau vulnerabilă.

– Nu suport smiorcăiții. Refuz să fiu eu însămi o smiorcăită.

– Nu vorbesc despre smiorcăială. Vorbesc despre a fi destul de cinstit cu tine însuți și să recunoști că ai probleme.

– Ce probleme?

– Spune-mi dumneata, doamnă detectiv.

– Nu, spune-mi dumneata. Din moment ce pari să crezi că sunt dată peste cap.

– N-am spus așa.

– Dar ai gândit aşa.

– Dumneata eşti cea care a folosit expresia „dată peste cap". Aşa te simţi?

– Ascultă, am venit aici pentru *asta,* zise ea, arătând fotografiile de la locul crimei din casa Yeager. De ce discutăm acum despre mine?

– Pentru că atunci când te uiţi la aceste fotografii, nu-l vezi decât pe Warren Hoyt. Aşa că mă întrebam de ce.

– Cazul acela s-a închis. Am trecut peste asta.

– Sigur? Chiar ai trecut?

Întrebarea pusă cu o voce foarte joasă o făcu să tacă. Era supărată pe el pentru întrebările lui. Era supărată cel mai mult pe faptul că recunoscuse un adevăr pe care ea nu putea să-l recunoască. Warren Hoyt *lăsase* într-adevăr cicatrice. Nu trebuia decât să se uite la mâinile ei ca să-şi aducă aminte de rănile pe care i le făcuse. Dar cele mai grave răni nu erau cele fizice. Ceea ce pierduse vara trecută, în acea pivniţă întunecată, era senzaţia ei de invincibilitate. Încrederea în sine. Warren Hoyt o învăţase cât de vulnerabilă era de fapt.

– Nu am venit aici să vorbesc despre Warren Hoyt, zise ea.

– Şi totuşi el e motivul pentru care eşti aici.

– Nu. Sunt aici pentru că văd paralele între aceşti doi ucigaşi. Şi nu sunt singura care le vede. Detectivul Korsak vede şi el acest lucru. Aşa că hai să nu ne abatem de la subiect, bine?

Doctorul Zucker o privi cu un zâmbet blând.

– Bine.

– Deci ce poţi să-mi spui despre acest criminal? întrebă ea, lovind fotografiile cu vârful degetului. Ce poţi să-mi spui despre el?

Zucker se concentră asupra imaginii doctorului Yeager.

– Suspectul dumitale e, evident, organizat. Dar deja ştiai asta. A venit la locul faptei complet pregătit. Tăietorul de

sticlă, pistolul paralizant, banda adezivă. A reuşit să imobilizeze cuplul atât de rapid, încât te face să te gândeşti.... Nu cumva mai era şi un al doilea suspect? întrebă el uitându-se la ea. Un partener?

– Nu există decât un singur set de urme de picior.

– Înseamnă că băiatul vostru e foarte eficient. Şi meticulos.

– Dar şi-a lăsat sperma pe covor. Ne-a înmânat cheia identităţii lui. Asta este o greşeală al naibii de mare.

– Da, aşa e. Şi cu siguranţă o ştie foarte bine.

– Şi atunci de ce a violat-o chiar acolo, în casă? De ce n-a făcut-o mai târziu, într-un loc mai sigur? Dacă e aşa de organizat încât să reuşească să intre în casă şi să-l controleze pe soţ...

– Poate ăsta era, de fapt, scopul.

– Poftim?

– Gândeşte-te numai. Doctorul Yeager stă acolo, legat şi neajutorat. Forţat să privească în timp ce un alt bărbat îi ia în posesie proprietatea lui.

– Proprietatea, repetă ea.

– În mintea criminalului, asta este, de fapt, femeia. Proprietatea altui bărbat. Majoritatea prădătorilor sexuali nu riscă să atace un cuplu. Aleg o femeie singură, o ţintă uşoară. Un bărbat de faţă poate face totul să fie mult mai periculos pentru el. Şi totuşi, subiectul acesta a ştiut cu siguranţă că va fi şi soţul de faţă. Şi a venit pregătit pentru el. Poate fi asta parte din plăcerea lui, din motivaţia lui? Faptul că are un public?

Un public de o persoană. Rizzoli se uită la fotografia lui Richard Yeager, rezemat de perete. Da, aceasta fusese şi impresia ei imediat ce intrase în cameră.

Privirea lui Zucker se mută la fereastră. Trecu un moment. Când vorbi din nou, avea vocea scăzută şi somnoroasă, de parcă vorbea într-o stare de visare.

– Nu e vorba decât de putere. Şi control. Despre dominarea unei alte persoane. Nu numai femeia, ci şi bărbatul. Poate prezenţa bărbatului e, de fapt, ceea ce-l excită mai tare, parte vitală a fanteziei sale. Criminalul nostru cunoaşte riscurile, şi totuşi nu se poate abţine să nu acţioneze pe baza impulsurilor sale. Fanteziile lui îl controlează, şi el, la rândul lui, controlează victimele. E atotputernic. Dominatorul. Duşmanul lui stă imobilizat şi neajutorat, şi subiectul nostru face ceea ce au făcut întotdeauna armatele victorioase. Şi-a capturat trofeul. Violează femeia. Plăcerea îi e mărită de înfrângerea completă a doctorului Yeager. Atacul ăsta e mai mult decât simplă agresiune sexuală; e o demonstraţie de putere masculină. Victoria unui bărbat asupra altui bărbat. Cuceritorul care-şi ia prada.

Afară, studenţii de pe peluză îşi adunau lucrurile şi-şi scuturau iarba de pe haine. Soarele de după-amiază scălda totul într-un auriu ceţos. Şi ce îi aştepta astăzi pe aceşti studenţi? se întrebă Rizzoli. Poate o seară de huzur şi conversaţie, pizza şi bere. Şi un somn sănătos, fără coşmaruri. Somnul inocenţilor.

„Ceea ce eu n-o să mai am niciodată."

Îi sună telefonul mobil.

– Scuză-mă, zise ea, şi deschise telefonul.

O suna Erin Volchko, de la laboratorul unde se examinau părul, fibrele şi celelalte probe prelevate la locul crimei.

– Am examinat fâşiile de bandă adezivă luate de pe corpul doctorului Yeager, începu Erin. I-am trimis deja prin fax un raport detectivului Korsak. Dar ştiu că voiai să ştii şi tu.

– Ce-ai găsit?

– Câteva fire scurte de păr castaniu au fost prinse în adeziv. Păr de pe picioare şi mâini, smulse când s-a îndepărtat banda adezivă de pe el.

– Fibre?

– Şi fibre. Dar aici apare o chestie într-adevăr interesantă. Pe fâşia luată de pe gleznele victimei, era un fir de păr castaniu-închis, lung de douăzeci şi unu de centimetri.

– Soţia lui e blondă.

– Ştiu. De aceea e atât de interesant firul acesta.

„Subiectul, se gândi Rizzoli. E de la criminal."

– Sunt şi celule epiteliale? întrebă ea.

– Da.

– Deci putem verifica ADN-ul din firul acela, să-l comparăm cu materia seminală...

– Nu se va potrivi cu materia seminală.

– De unde ştii?

– Pentru că e imposibil ca firul acesta să fie al criminalului, zise Erin şi făcu o pauză. Decât dacă e un zombi.

PATRU

Pentru detectivii Departamentului de omucideri al Poliției din Boston, o vizită la laboratorul de criminalistică însemna o plimbare scurtă printr-un coridor scăldat de soare în aripa de sud din Schroeder Plaza. Rizzoli străbătuse acest coridor de nenumărate ori, cu privirea rătăcindu-i deseori la ferestrele ce dădeau în cartierul Roxbury, atât de plin de probleme, unde magazinele erau baricadate noaptea cu bare metalice și lacăte și fiecare mașină parcată era echipată cu un dispozitiv de blocare a volanului. Astăzi însă, era stăpânită complet de căutarea răspunsurilor la întrebările ei și nu aruncă nici măcar o privire în jur, îndreptându-se în schimb glonț către Camera S269, laboratorul de păr, fibre și alte probe.

În această încăpere fără ferestre, plină până la refuz cu microscoape și un cromatograf Gammatech cu prismă de gaz, criminalista Erin Volchko era stăpâna absolută. Neavând acces la lumina soarelui și la priveliști naturale, își concentra în schimb privirea pe lumea de sub obiectivul microscopului, și avea ochii mijiți în încruntarea perpetuă a celor care se uită prea mult printr-un aparat optic. Când Rizzoli intră în cameră, Erin se răsuci pe scaun să o întâmpine.

– Tocmai l-am pus la microscop pentru tine. Hai să vezi.

Rizzoli se aşează pe scaun şi se uită prin ocular. Văzu un fir de păr întins orizontal pe câmpul obiectivului.

– Acesta e firul acela lung şi castaniu pe care l-am luat de pe banda adezivă de pe gleznele doctorului Yeager, zise Erin. E singurul asemenea fir prins în adeziv. Celelalte erau fire scurte de păr de pe mâinile şi picioarele victimei, plus un fir de pe capul victimei, în banda de pe gură. Dar firul ăsta lung e orfan. Şi e foarte misterios. Nu se potriveşte nici cu părul de pe capul victimei şi nici cu firele de păr de pe peria soției.

Rizzoli mişcă lama microscopului, studiind întreaga lungime a firului.

– Şi este sigur de om?

– Da, e de om.

– Şi atunci de ce nu poate fi al criminalului?

– Uită-te la el. Spune-mi ce vezi.

Rizzoli se gândi puțin, amintindu-şi tot ceea ce învățase despre examinarea firelor de păr. Ştia că Erin avea cu siguranță un motiv s-o facă să treacă atât de sistematic prin acest proces; îi auzea clar entuziasmul din voce.

– Firul acesta e curbat, gradul de curbare de aproximativ 0,1 sau 0,2. Şi ai zis că lungimea firului e de aproximativ douăzeci şi unu de centimetri.

– E între limitele obişnuite la o femeie, zise Erin. Destul de lung însă pentru un bărbat.

– Lungimea e ceea ce te deranjează?

– Nu. Lungimea nu spune sexul subiectului.

– Şi atunci pe ce trebuie să mă concentrez?

– Capătul proxim. Rădăcina. Observi ceva ciudat?

– Capătul cu rădăcina pare puțin zdrențuit. Aproape ca o perie.

– Exact ăsta e cuvântul pe care l-aş folosi şi eu. Se numeşte rădăcină în formă de perie. E o colecţie de fibrile corticale. Examinând rădăcina, putem estima stadiul de creştere în care se afla firul de păr. Vrei să încerci să ghiceşti?

Rizzoli se uită din nou asupra rădăcinii bulboase, cu teaca subţire ca de mătase.

– Este ceva transparent agăţat de rădăcină.

– O celulă epitelială, zise Erin.

– Asta înseamnă că era în creştere activă.

– Da. Rădăcina în sine e uşor mărită, aşa că firul acesta era în stare târzie de anageneză. Tocmai îşi termina faza de creştere activă. Şi celula aceea epitelială ne-ar putea da ADN-ul.

Rizzoli îşi înalţă capul şi se uită la Erin.

– Nu înţeleg ce-are asta a face cu un zombi.

Erin râse uşor.

– Nu am vrut s-o iei de bună întru totul.

– Ce-ai vrut să spui, atunci?

– Mai uită-te o dată la firul de păr. Urmăreşte-l în cealaltă direcţie de rădăcină.

Rizzoli se uită încă o dată în microscop şi focalizează imaginea pe un segment mai întunecat al firului de păr.

– Culoarea nu e uniformă, zise ea.

– Continuă.

– Văd o bandă neagră pe fir, la mică distanţă de rădăcină. Ce este?

– Se numesc benzi distale de rădăcină, zise Erin. Acolo intră ductele glandei sebacee în folicul. Secreţiile glandei sebacee includ enzime ce efectiv dezintegrează celulele cafenii, într-un fel de proces digestiv. Asta cauzează umflarea şi apariţia benzilor negre lângă rădăcina firelor. Asta am vrut să vezi. Banda distală. Asta elimină orice posibilitate ca acest fir

de păr să provină de la criminalul vostru. Poate că i-a picat de pe haine. Dar nu de pe cap.

– De ce nu?

– Bandarea distală şi capătul rădăcină în formă de perie sunt amândouă schimbări post-mortem.

Rizzoli îşi ridică brusc capul. Se holbă la Erin.

– Post-mortem?

– Exact. Firul acesta provine de la un scalp în stare de descompunere. Schimbările din fir sunt clasice, şi sunt extrem de specifice pentru procesul de descompunere. Aşa că, în afară de cazul în care criminalul tău s-a ridicat din mormânt, firul ăsta nu putea să provină de pe capul lui.

Rizzoli avu nevoie de un moment ca să-şi regăsească vocea.

– Şi de cât timp trebuia să fie mort? Pentru ca părul să prezinte aceste schimbări?

– Din nefericire, apariţia benzii nu ne ajută în stabilirea intervalului post-mortem. Putea fi smuls din scalpul mortului oricând, de la opt ore la mai multe săptămâni de la moarte. Chiar şi părul din cadavre îmbălsămate cu mai mulţi ani în urmă tot aşa ar arăta.

– Dar dacă smulgi părul cuiva în timp ce e încă în viaţă? Apoi laşi firele de păr aşa pentru o vreme? Ar apărea schimbările astea?

– Nu. Aceste schimbări de descompunere nu apar decât dacă firele rămân pe scalpul victimei moarte. Trebuie să fie smulse mai târziu, după moarte. Erin întâlni privirea uluită a lui Rizzoli. Subiectul tău necunoscut a avut contact cu un cadavru. A luat firul de păr pe haine, apoi l-a trecut pe banda adezivă, în timp ce lega gleznele doctorului Yeager.

– Mai are o victimă, rosti Rizzoli încet.

– Asta e o posibilitate. Aş vrea să-ţi propun încă una.

Erin se duse la altă masă și se întoarse cu o mică tavă pe care era o secțiune de bandă adezivă așezată cu partea adezivă în sus.

– Bucata asta a fost luată de pe încheieturile mâinilor doctorului Yeager. Vreau să ți-o arăt sub raze ultraviolete. Stinge lumina de acolo, te rog.

Rizzoli se duse la întrerupătorul de pe perete. În întunericul brusc, micul aparat de ultraviolete emitea un albastru-verde straniu. Era o sursă de lumină mult mai slabă decât aparatul Crimescope pe care-l folosise Mick la reședința familiei Yeager, dar când raza sa acoperi banda adezivă, dezvălui totuși niște detalii surprinzătoare. Banda adezivă lăsată în locul unde se desfășurase o crimă poate fi o adevărată comoară ascunsă pentru detectivi. Fibre, fire de păr, amprente digitale, chiar și ADN-ul criminalului poate rămâne în celule epidermice lipite de bandă. Sub razele ultraviolete, Rizzoli vedea acum particule de praf și câteva fire scurte de păr. Și, de-a lungul unei margini a benzii, ceea ce părea a fi un tiv subțire de fibre.

– Vezi cum fibrele astea de la capăt sunt continue? zise Erin. Se continuă pe întreaga lungime a benzii adezive de pe încheieturile și gleznele lui. Aproape că seamănă cu un artefact al fabricantului.

– Și nu sunt?

– Nu, nu sunt. Dacă așezi o rolă de bandă adezivă pe o parte, urme din suprafață, ori de ce fel este ea, aderă de marginile lipicioase. Acestea sunt fibre din acea suprafață. Oriunde mergem, luăm cu noi urme ale mediului nostru înconjurător. Și mai târziu lăsăm aceste urme în alte locuri. Așa a făcut și subiectul vostru.

Erin aprinse lumina și Rizzoli clipi din cauza intensității neașteptate.

– Ce fel de fibre sunt astea?

– O să-ți arăt, zise Erin, îndepărtând lamela cu firul de păr și înlocuind-o cu alta. Uită-te la asta. O să-ți explic eu ce vezi.

Rizzoli se uită prin microscop și văzu o fibră de culoare întunecată, răsucită în formă de C.

– Aceasta e de la marginea benzii adezive, spuse Erin. Am folosit aer fierbinte presurizat ca să desfac diferitele straturi de bandă. Aceste fibre bleumarin apar pe întreaga lungime. Acum hai să-ți arăt o secțiune transversală, zise Erin, luând un dosar din care scoase o fotografie. Așa arată sub un microscop cu scanare electronică. Vezi cum fibra are o formă delta? Ca un mic triunghi? Este fabricată așa ca să reducă aderarea murdăriei. Forma asta delta este caracteristică la fibrele de covor.

– Deci este un material făcut de om?

– Exact.

– Și birefringența?

Rizzoli știa că trecând printr-o fibră sintetică, lumina iese deseori polarizată în două planuri diferite, ca și cum ar trece printr-un cristal. Refracția dublă se numește birefringență. Fiecare tip de fibră are un index caracteristic, ce poate fi măsurat cu un microscop polarizant.

– Această fibră albastră are un index de birefringență de 0,063, zise Erin.

– Și asta e caracteristic la vreo substanță anume?

– Nailon șase, șase. Folosit de obicei la covoare, pentru că e rezistent la pete, la uzură, și e tare. La fibra aceasta anume, forma secțiunii transversale a fibrei și spectrograma prin infraroșu se potrivesc cu un produs Dupont numit Antron, folosit în fabricarea covoarelor.

– Și e bleumarin? întrebă Rizzoli. Majoritatea oamenilor nu ar alege culoarea asta în casă. Sună mai degrabă a covor de mașină.

Erin încuviință.

– De fapt, culoarea asta, numărul 802 albastru, este oferită de multă vreme ca opțiunea standard pentru mașinile americane de lux. Cadillac și Lincoln, de exemplu.

Rizzoli înțelese imediat unde voia să ajungă.

– Cadillac fabrică și dricuri.

– Și Lincoln, zâmbi Erin.

Amândouă se gândeau la același lucru: „Ucigașul e o persoană care lucrează cu cadavre".

Rizzoli se gândi la toți oamenii care ar putea intra în contact cu morții. Polițiștii și medicii legiști chemați la locul unei morți. Doctorul patolog și asistenții săi. Îmbălsămătorul și directorul casei funerare. Restauratorul, cel care spală capul mortului și-l machiază, ca să fie prezentabil în fața celor dragi pentru ultima dată. Morții trec pe la un șir întreg de persoane cu diverse sarcini în domeniu, și urmele trecerii lor pot rămâne agățate de oricare persoană care pune mâna pe cadavru.

Se uită la Erin.

– Femeia dispărută. Gail Yeager...

– Ce-i cu ea?

– Mama ei a murit luna trecută...

Joey Valentine îi făcea pe morți să revină la viață.

Rizzoli și Korsak stăteau în camera de pregătiri puternic luminată a Casei Funerare și Capelei Whitney, privindu-l pe Joey scotocind prin setul de machiaj Graftobian. Înăuntru avea borcănașe cu fonduri de ten, rujuri și pudre. Semăna cu orice set de machiaj de teatru, dar aceste creme și rujuri aveau scopul să refacă aspectul de viață al pielii cenușii a cadavrelor. Vocea catifelată a lui Elvis Presley cânta *Love Me Tender* dintr-un casetofon, în timp ce Joey aplica ceară de modelat pe mâinile cadavrului, acoperind diferitele găuri și incizii lăsate de numeroasele catetere intravenoase și injecții arteriale.

– Asta era muzica favorită a doamnei Ober, zise el în timp ce lucra.

Ocazional, își arunca privirea la cele trei fotografii prinse pe șevaletul așezat lângă masa de lucru. Rizzoli presupuse că erau imagini ale doamnei Ober, deși femeia în viață care apărea în acele fotografii nu semăna aproape deloc cu cadavrul cenușiu la care lucra acum Joey.

– Fiul ei a zis că era moartă după Elvis, afirmă Joey. S-a dus de trei ori la Graceland. Mi-a adus caseta ca să cânte în timp ce-i fac machiajul. Întotdeauna încerc să le pun muzica favorită, știi. Mă ajută să-i înțeleg mai bine. Înveți multe despre cineva din muzica pe care o ascultă.

– Și cum trebuie să arate un fan al lui Elvis? întrebă Korsak.

– Oh, știi. Ruj mai intens. Păr mai voluminos. Deloc în stilul cuiva care ascultă, să zicem, Șostakovici.

– Deci ce muzică asculta doamna Hallowell?

– Nu-mi amintesc.

– Ai lucrat la ea acum numai o lună.

– Da, dar nu-mi amintesc întotdeauna amănuntele.

Joey terminase aplicarea cerii pe mâini. Acum se duse la capătul mesei, unde dădea ușor din cap în ritm cu *You Ain't Nothing but a Hound Dog*. Îmbrăcat în blugi negri și Doc Martens, părea un tânăr artist la modă contemplând o pânză goală. Dar pânza lui era piele rece și metoda de lucru era peria de machiaj și borcanul de ruj.

– Puțin Bronze Blush Light, cred, zise el și luă borcanul cu rujul corect. Da, ăsta se potrivește la o fană Elvis.

Cu o spatulă de amestecat începu să combine culorile pe o paletă de oțel inoxidabil. Apoi întinse pasta pe obrajii cadavrului, netezind-o până la nivelul părului, unde se întrezăreau rădăcinile argintii de sub vopseaua neagră.

– Poate îți amintești că ai vorbit cu fiica doamnei Hallowell, zise Rizzoli.

Scoase o fotografie a lui Gail Yeager și i-o arătă lui Joey.

– Ar trebui să-l întrebați pe domnul Whitney. El se ocupă de aproape toate aranjamentele de aici. Eu nu sunt decât asistent...

– Dar dumneata și doamna Yeager ați discutat cu siguranță cum să fie machiajul mamei sale pentru înmormântare. Din moment ce dumneata ești cel care a făcut pregătirile.

Privirea lui Joey zăbovi încă o vreme asupra fotografiei lui Gail Yeager.

– Îmi amintesc că era o doamnă foarte drăguță, zise el încet.

– Era? întrebă Rizzoli uitându-se întrebător la el.

– Ei, da, și eu ascult știrile. Doar nu credeți cu adevărat că doamna Yeager mai trăiește, nu?

Joey se întoarse și se încruntă la Korsak, care se învârtea prin încăpere, uitându-se prin dulapuri.

– Ăă... domnule detectiv? Căutați ceva anume?

– Nu. Mă întrebam numai ce fel de lucruri sunt într-o casă funerară. Se întinse să ia ceva dintr-un dulap. Hei, ăsta e un fier de coafat?

– Da. Vopsim părul și facem permanente. Manichiură. Tot ce trebuie ca să ne facem clienții să arate cât de bine se poate.

– Am auzit că ești foarte bun la asta.

– Toți au fost satisfăcuți de munca mea.

Korsak râse.

– Ți-au zis ei, ha?

– Vreau să zic familiile lor. Familiile lor sunt satisfăcute.

Korsak puse la loc fierul de ondulat.

– Lucrezi pentru domnul Whitney de șapte ani?

– Cam așa ceva.

– Presupun că imediat după liceu.

– La început am spălat dricurile. Am făcut curățenie în camera mortuară. Am răspuns la telefon pe timpul nopții. După aceea domnul Whitney m-a luat să-l ajut la îmbălsămări. Acum că a mai îmbătrânit, eu fac aproape totul pe aici.

– Deci probabil ai o licență de îmbălsămător, nu?

O pauză.

– Ăă, nu. N-am apucat încă să-mi fac actele. Îl ajut numai pe dom-nul Whitney.

– De ce nu-ți faci acte? Mi se pare că ar fi un avantaj.

– Sunt mulțumit cu meseria mea așa cum este.

Joey își îndreptă din nou atenția asupra feței doamnei Ober, care acum căpătase o sclipire roz. Luă o periuță pentru sprâncene și începu să aplice o pudră maronie pe sprâncenele ei cărunte, mișcându-și mâinile cu delicatețe aproape tandră. La o vârstă când majoritatea tinerilor sunt nerăbdători să dea piept cu viața, Joey Valentine alesese în schimb să-și petreacă zilele cu morții. Luase cadavre din spitale și aziluri de bătrâni și i le adusese în această cameră curată și luminoasă. Le spăla, le usca, le vopsea părul, le punea pudre și creme ca să le dea iluzia vieții. În timp ce punea culoare pe obrajii doamnei Ober, murmură:

– Frumos. Ei, așa da. O să arăți absolut superb...

– Așadar, Joey, zise Korsak. Lucrezi aici de șapte ani, da?

– N-am zis asta chiar mai înainte?

– Și nu te-ai obosit încă să-ți faci rost de calificări profesionale?

– De ce mă tot întrebați asta?

– Nu cumva pentru că știai că n-o să poți obține licența?

Joey îngheță, cu mâna întinsă să aplice rujul. Nu zise nimic.

– Domnul Whitney știe că ai cazier? întrebă Korsak.

Joey își ridică în sfârșit privirea.

– Nu i-ați spus, nu?

– Poate ar trebui. Dacă mă gândesc cum ai speriat-o de moarte pe fata aia, săraca de ea.

– N-aveam decât optsprezece ani. A fost o greşeală...

– O greşeală? Ce vrea să-nsemne asta? Ai pândit la fereastra greşită? Ai spionat fata greşită?

– Am fost colegi de liceu! Nu e ca şi cum n-aş fi cunoscut-o!

– Deci nu le spionezi pe fereastră decât pe fetele pe care le cunoşti? Ce altceva ai făcut şi n-ai fost prins niciodată?

– V-am spus deja, a fost o greşeală!

– Te-ai furişat vreodată în casa cuiva? Ai intrat în dormitorul lor? Poate ai şterpelit ceva micuţ, un sutien sau nişte chiloţei?

– Dumnezeule!

Joey se uită fix la rujul pe care-l scăpase pe podea. Părea pe punctul de a leşina.

– Ştii, cei care se uită pe gaura cheii sau pe geam ajung de multe ori să facă şi alte lucruri, rosti Korsak, neabătut. Lucruri rele.

Joey se duse la casetofon şi-l opri. În tăcerea ce urmă, rămase cu spatele către ei, uitându-se afară pe geam la cimitirul aflat de cealaltă parte a străzii.

– Vreţi să-mi nenorociţi viaţa, zise el.

– Nu, Joey. Încercăm doar să avem o discuţie cinstită.

– Domnul Whitney nu ştie.

– Şi nici nu trebuie să ştie.

– Cu condiţia ca?

– Unde ai fost duminică noaptea?

– Acasă.

– Singur?

Joey oftă.

– Uite, ştiu despre ce e vorba. Ştiu ce încercaţi să faceţi. Dar v-am spus, aproape că n-o cunoşteam pe doamna Yeager. N-am

făcut decât să am grijă de mama ei. Şi am făcut treabă bună, de altfel. Toată lumea mi-a zis, după aceea. Cât de vie părea.

– Te superi dacă aruncăm o privire în maşina ta?

– De ce?

– Numai de verificare.

– Da, mă supăr. Dar oricum o s-o faceţi, nu-i aşa?

– Numai cu permisiunea ta, zise Korsak şi făcu o pauză. Ştii, cooperarea merge în amândouă direcţiile.

Joey continuă să se uite afară pe geam.

– E o înmormântare azi, rosti el încet. Vedeţi câte limuzine sunt? Încă de când eram copil îmi plăceau procesiunile funerare. Sunt aşa de frumoase! Aşa de pline de demnitate! E singurul lucru pe care oamenii încă îl fac bine. Singurul lucru pe care nu l-au stricat. Nu ca nunţile, unde fac lucruri idioate ca de exemplu să sară din avion. Sau să-şi spună jurămintele la televiziunea naţională. La înmormântări, încă arătăm respect pentru ceea ce se cade...

– Joey, maşina.

În cele din urmă, Joey se întoarse şi se duse la sertarul unui dulap. Scoase dinăuntru un set de chei şi i le înmână lui Korsak.

– E Honda maro.

Rizzoli şi Korsak stăteau în parcare, uitându-se la carpeta gri din portbagajul maşinii lui Joey Valentine.

– La naiba! zise Korsak trântind capota. Încă n-am terminat cu individul ăsta.

– N-ai nici o dovadă împotriva lui.

– I-ai văzut pantofii? Mie mi s-a părut că are mărimea patruzeci şi patru. Şi dricul avea carpetă bleumarin.

– La fel ca mii de alte maşini. Asta nu-l face omul tău.

– Ei, cu siguranţă nu e bătrânul Whitney.

Şeful lui Joey, Leon Whitney, avea şaizeci şi şase de ani.

– Ascultă, avem deja ADN-ul criminalului, spuse Korsak. Acum n-avem nevoie decât de-a lui Joey.

– Crezi c-o să scuipe pur şi simplu într-o ceaşcă pentru tine?

– Dacă vrea să-şi păstreze slujba. Cred c-ar sta în genunchi şi m-ar implora ca un câine.

Rizzoli se uită peste drumul tremurând de la arşiţă către cimitir, unde procesiunea funerară se apropia în ritm solemn către ieşire. „Odată ce morţii sunt îngropaţi, viaţa merge mai departe, se gândi ea. Orice tragedie ar fi fost, viaţa trebuie întotdeauna să meargă mai departe. Şi tot aşa şi eu."

– Nu-mi mai pot permite să-mi pierd timpul cu asta, zise ea.

– Poftim?

– Am şi eu o grămadă de cazuri. Şi nu cred că această crimă are ceva de-a face cu Warren Hoyt.

– Nu aşa gândeai acum trei zile.

– Ei bine, m-am înşelat.

Se duse de cealaltă parte a parcării la maşina ei, deschise uşa şi coborî ferestrele. Din interiorul ca un cuptor năvăliră spre ea valuri de căldură.

– Te-am enervat eu? întrebă el.

– Nu.

– Atunci de ce te debarasezi de cazul ăsta?

Rizzoli se aşează la volan. Scaunul era fierbinte ca o plită, chiar şi prin pantaloni.

– De un an de zile încerc să depăşesc cazul Chirurgului, spuse ea. Trebuie să renunţ odată la asta. Trebuie să încetez să-l văd în orice caz pe care-l întâlnesc.

– Ştii, uneori instinctul de la început e cea mai bună unealtă pe care o ai.

– Uneori însă asta e tot ce e. O senzaţie, nu un fapt. Nu e nimic sacru în instinctul de poliţist. Şi ce naiba e instinctul?

De câte ori o intuiție pe care o ai se dovedește complet greșită? Mult prea des, la naiba!

Porni motorul mașinii.

– Deci nu te-ai enervat pe mine?

Rizzoli trânti ușa mașinii.

– Nu.

– Ești sigură?

Se uită la el prin geamul deschis. Stătea cu ochii mijiți în lumina soarelui, privind-o cu ochii îngustați ca niște despicături pe sub sprâncenele stufoase. Brațele îi erau acoperite de păr negru, des ca o blăniță, și postura sa, cu șoldurile împinse înainte și umerii lăsați în jos, o făceau să se gândească la o gorilă cocârjată. Nu, nu era enervată pe el. Dar nu putea să se uite la el fără să simtă un fior de dezgust.

– Pur și simplu nu mai pot să-mi pierd timpul cu cazul ăsta, afirmă ea. Știi și tu cum e.

Înapoi la biroul ei, Rizzoli își concentră atenția asupra hârțogăriei acumulate. În vârful teancului era dosarul Omului din Avion, a cărui identitate rămăsese încă necunoscută și al cărui trup zdrobit zăcea încă la Departamentul de Medicină Legală, necerut de nimeni. Neglijase mult prea mult timp această victimă. Dar chiar și în timp ce deschidea dosarul și revedea fotografiile de autopsie, se gândea tot la cei doi Yeager și la bărbatul cu fire de păr de pe un cadavru pe haine. Se uită pe orarul aterizărilor și decolărilor din Aeroportul Logan, dar chipul lui Gail Yeager îi rămăsese în prim-planul minții, zâmbind din fotografia de pe măsuța de toaletă. Își aminti galeria de fotografii cu femei, ce fusese lipită de perete cu un an înainte în sala de conferințe în timpul anchetei Chirurgului. Și acele femei zâmbeau în fotografii, cu fețele prinse într-un moment când erau încă din carne și sânge cald, când viața le sclipea în

ochi. Nu putea să se gândească la Gail Yeager fără să-şi aducă aminte de femeile moarte de dinaintea ei.

Se întrebă dacă Gail se număra deja în rândul lor.

Pagerul de la brâu începu să-i vibreze şi bâzâitul o făcu să tresară ca un şoc electric. Un avertisment în avans la o descoperire ce-i va zgudui ziua. Ridică receptorul.

Un moment mai târziu, ieşea grăbită din clădire.

CINCI

Câinele era un labrador galben, agitat de prezența polițiștilor din apropiere până devenise aproape isteric. Țopăia și lătra la capătul lesei legate de un copac. Proprietarul câinelui, un bărbat vânjos de vârstă mijlocie, îmbrăcat în pantaloni scurți de jogging, stătea în apropiere pe un bolovan mare, ținându-și capul plecat în mâini, ignorând chelălăiturile imploratoare ale câinelui ce încerca să-i atragă atenția.

– Numele proprietarului este Paul Vandersloot. Locuiește pe River Street, la un kilometru și jumătate de aici, zise polițistul Gregory Doud.

Deja asigurase locul împotriva persoanelor neautorizate și agățase de copaci un semicerc de panglică a poliției. Erau la marginea terenului de golf municipal, uitându-se spre pădurea Rezervației Stony Brook, ce se învecina cu terenul de golf. Situată la marginea de sud a orașului Boston, această rezervație era înconjurată de o mare de suburbii. Dar în Stony Brook, 200 de hectare formau un peisaj sălbatic de coline și văi împădurite, aflorimente stâncoase și mlaștini mărginite de papură. Iarna, schiorii explorau cei douăzeci de kilometri de pârtii ale parcului; vara, cei care făceau jogging își găseau un refugiu în aceste păduri liniștite.

Asta făcuse și domnul Vandersloot, până când fusese condus de câinele lui la ceea ce zăcea între copaci.

– Zice că vine aici în fiecare după-masă să alerge cu câinele, zise Doud. De obicei, merge prima dată pe East Boundary Road, prin pădure, apoi face un ocol înapoi de-a lungul marginii interioare a terenului de golf. E un traseu de aproximativ șase kilometri și jumătate. Zice că ține câinele în lesă pe toată durata. Dar azi câinele a fugit de lângă el. Veneau în sus când câinele a luat-o la goană spre vest, în pădure, și n-a mai vrut să vină înapoi. Vandersloot s-a dus după el. Practic s-a împiedicat de cadavru, zise Doud, aruncând o privire spre omul care stătea în continuare ghemuit pe bolovan. A sunat la 911.

– A sunat de pe mobil?

– Nu, doamnă. A mers la o cabină telefonică la Thompson Center. Eu am ajuns aici pe la ora 14.20. Am avut grijă să nu ating nimic. Am intrat numai în pădure ca să confirm că e un cadavru. După vreo cincizeci de metri, am simțit mirosul. Apoi, după încă cincizeci de metri, l-am văzut. M-am întors imediat și am securizat locul. Am închis amândouă capetele traseului Boundary Road.

– Și ceilalți, când au sosit aici?

– Detectivii Sleeper și Crowe au sosit cam pe la ora 15.00. Medicul legist a venit la 15.30. Nu mi-am dat seama că veți veni și dumneavoastră, adăugă el după o scurtă pauză.

– Doamna doctor Isles m-a chemat. Mă gândesc că toate mașinile sunt parcate pe terenul de golf deocamdată?

– Așa a ordonat domnul detectiv Sleeper. A zis că nu vrea să fie nici un vehicul vizibil din parcarea Enneking. Să nu fim în ochii publicului.

– A apărut cineva de la presă?

– Nu, doamnă. Am avut grijă să nu trimit nici un mesaj prin radio. Am folosit în schimb telefonul fix de jos de pe drum.

– Bine. Poate avem noroc și n-o să apară deloc.

– Oho! exclamă Doud. Nu cumva ăsta e primul şacal ce vine acum?

O maşină albastră marca Marquis veni peste iarba terenului de golf şi opri lângă dubiţa biroului de medicină legală. O siluetă masivă familiară ieşi cu greutate din maşină şi-şi netezi părul rar peste scalp.

– Nu e reporter, zise Rizzoli. Pe tipul ăsta-l aşteptam.

Korsak se apropie cu paşi grei de ei.

– Chiar crezi că e ea? întrebă el.

– Doamna doctor Isles crede că e foarte posibil. Şi dacă e aşa, atunci crima ta s-a mutat în interiorul oraşului Boston, zise ea, uitându-se apoi la Doud. Din ce direcţie să ne apropiem, ca să nu contaminăm nimic?

– Puteţi merge dinspre est. Sleeper şi Crowe au filmat deja locul. Urmele de picioare şi de târâre vin toate din cealaltă direcţie, începând din parcarea Enneking. Urmaţi-vă nasul.

Rizzoli şi Korsak se strecurară pe sub panglica poliţiei şi se îndreptară spre pădure. Această secţiune cu copaci tineri era la fel de deasă ca orice adânc de codru. Se aplecară să treacă pe sub crengi ascuţite ce-i zgâriară pe faţă şi mărăcinii de pe jos li se agăţară de pantaloni. Ajunseră pe traseul de jogging East Boundary şi văzură o panglică a poliţiei fluturând dintr-un copac.

– Bărbatul alerga pe aleea asta când i-a fugit câinele de lângă el, zise ea. Se pare că Sleeper ne-a lăsat o urmă de panglici.

Traversară cărarea de jogging şi pătrunseră din nou în pădure.

– Oh, Doamne. Cred că simt deja mirosul, spuse Korsak.

Chiar înainte de a vedea cadavrul, auziră zumzetul de rău augur al muştelor. Crenguţele uscate le plesneau sub pantofi, scoţând un sunet la fel de şocant ca focul de armă. Printre copacii din faţă, îi văzură pe Sleeper şi pe Crowe, cu feţele contorsionate de dezgust şi fluturând din mâini să alunge insectele. Doctoriţa Isles era ghemuită lângă ei, cu părul negru

sclipind cu străluciri de diamant în lumina soarelui. Când se apropiară, văzură ce făcea Isles.

Korsak scoase un geamăt oripilat.

– Oh, la naiba. Chiar n-aveam chef să văd asta.

– Potasiu vitros, zise Isles, şi cuvintele răsunară aproape seducătoare cu vocea ei joasă. O să ne dea încă o estimare pentru intervalul post-mortem.

Momentul morţii urma să fie dificil de hotărât, se gândi Rizzoli, uitându-se la corpul gol. Isles îl rostogolise pe o folie, şi zăcea cu faţa în sus şi ochii ieşind în afară din ţesuturile dilatate de căldură din interiorul craniului. Gâtul îi era înconjurat de o salbă de vânătăi în formă de disc. Părul blond şi lung era ca o legătură ţeapănă de paie. Abdomenul era umflat şi pântecul avea nuanţe verzui. Vasele de sânge fuseseră pătate de descompunerea bacteriană a sângelui şi venele erau şocant de vizibile, ca nişte pârâiaşe negre curgând pe sub piele. Dar toate aceste orori păleau în comparaţie cu procedura pe care o făcea Isles acum. Membranele din jurul ochiului omenesc sunt cea mai sensibilă suprafaţă a corpului; o singură geană sau cel mai mărunt grăunte de nisip prins sub pleoapă poate cauza o neplăcere imensă. Aşa că atât Rizzoli, cât şi Korsak se strâmbară văzând-o pe Isles străpungând ochiul cadavrului cu un ac de grosimea douăzeci. După aceea absorbi fluidul vitros într-o seringă de zece centimetri cubi.

– Pare limpede şi bine, zise Isles, părând mulţumită.

Puse seringa într-un răcitor plin cu gheaţă, apoi se ridică în picioare şi studie zona cu o privire regală.

– Temperatura ficatului e cu doar două grade mai scăzută decât temperatura ambientală, zise ea. Şi nu prezintă nici o urmă de insecte sau animale. Nu e aici de multă vreme.

– E doar o un loc de debarasare a cadavrului? întrebă Sleeper.

– Lividitatea indică faptul că a murit cu fața în sus. Vedeți cum e mai întunecată înspre spate, unde s-a adunat sângele? Dar a fost găsită cu fața în jos.

– A fost mutată aici.

– Acum mai puțin de douăzeci și patru de ore.

– Pare moartă de mult mai mult de-atâta, afirmă Crowe.

– Da. E flacidă, și prezintă o umflare semnificativă. Pielea deja alunecă de pe ea.

– I-a curs sânge din nas? întrebă Korsak.

– Sânge descompus. A început deja epurația. Fluidele sunt forțate afară din corp de către acumularea internă de gaze.

– Momentul morții? întrebă Rizzoli.

Isles făcu o pauză, cu privirea fixată pentru o clipă pe rămășițele umflate grotesc ale femeii despre care toți credeau că fusese Gail Yeager. Muștele bâzâiau, umplând tăcerea cu zumzetul lor lacom. În afara părului blond, cadavrul nu semăna deloc cu femeia din fotografii, o femeie care cu siguranță întorsese capetele bărbaților cu un singur zâmbet. Era o reamintire tulburătoare a faptului că atât oamenii frumoși, cât și cei urâți sunt aduși de bacterii și insecte pe același plan similar și sinistru al cărnii putrede.

– Nu mă pot pronunța încă, zise Isles. Încă nu.

– Mai mult de o zi? insistă Rizzoli.

– Da.

– Răpirea a avut loc duminică noaptea. E posibil să fi fost moartă de atunci?

– Patru zile? Depinde de temperatura ambientală. Absența urmelor de insecte mă face să cred că a fost ținută în interior până de curând. Protejată de mediu. O cameră cu aer condiționat ar încetini descompunerea.

Rizzoli și Korsak schimbară priviri, amândoi întrebându-se același lucru. De ce așteptase criminalul atât de mult timp să se descotorosească de un cadavru în descompunere?

Auziră țiuitul unui walkie-talkie, al detectivului Sleeper, și apoi vocea lui Doud:

– Tocmai a sosit detectivul Frost. Și a sosit și mașina criminaliștilor. Sunteți pregătiți pentru ei?

– Așteaptă puțin, zise Sleeper.

Deja părea epuizat, dărâmat de arșiță. Era cel mai bătrân detectiv din secție, nu mai avea decât cinci ani până la pensionare, și nu mai simțea deloc nevoia să-și facă o reputație. Se uită la Rizzoli.

– Noi am ajuns la coada acestui caz. Ai lucrat cu poliția din Newton la el?

Rizzoli încuviință.

– De luni.

– Deci tu o să coordonezi cazul?

– Exact, zise Rizzoli.

– Hei, protestă Crowe. Noi am ajuns primii la fața locului.

– Răpirea a avut loc în Newton, interveni Korsak.

– Dar cadavrul e acum în Boston, replică Crowe.

– Of, Doamne, zise Sleeper. De ce naiba ne certăm pentru el?

– E al meu, afirmă Rizzoli. Eu conduc cazul.

Se uită fix la Crowe, provocându-l să o înfrunte. Așteptându-se ca rivalitatea lor obișnuită să explodeze iar, ca totdeauna. Văzu cum colțul gurii i se ridică în începutul unui rânjet răutăcios.

În clipa aceea Sleeper zise în walkie-talkie:

– Detectiv Rizzoli e acum la conducerea anchetei. Ești gata să-i lași pe criminaliști să vină? o întrebă el.

Rizzoli se uită în sus spre cer. Era deja ora 17.00 și soarele coborâse după copaci.

– Hai să-i lăsăm să vină cât timp mai pot să vadă ceva.

Un loc al crimei în aer liber, în lumina scăzută a amurgului, nu era exact scenariul ei favorit. În zonele împădurite, animalele sălbatice aveau întotdeauna tendința să coboare să împrăștie rămășițele și să mute sau să strice probele lăsate. Ploile spală sângele și materia seminală, iar vântul împrăștie fibrele. De asemenea, nu există uși pe care să le încui ca să împiedici accesul persoanelor neautorizate și perimetrele erau ușor încălcate de curioși. Așa că simțea că e urgent ca oamenii de la Criminalistică să înceapă cercetarea locului. Își aduseseră cu ei detectoare de metal, ochi pătrunzători și pungi pentru probe, așteptând să fie umplute cu comori grotești.

Pe când ieșise din pădure și se găsea din nou pe terenul de golf, Rizzoli era transpirată, murdară și obosită să tot alunge țânțarii. Se opri să-și scuture o crenguță din păr și să-și culeagă scaieții de pe pantaloni. Când se îndreptă în sfârșit de spate, văzu un bărbat cu păr de culoarea nisipului în costum și cravată, care stătea lângă mașina de medicină legală, cu un telefon mobil la ureche.

Se duse la Doud, care era încă însărcinat cu protejarea perimetrului.

– Cine e tipul în costum? întrebă ea.

Doud aruncă o privire înspre bărbatul respectiv.

– Acela? Zice că e de la FBI.

– Poftim?

– Mi-a arătat legitimația și a încercat să mă convingă să-l las să treacă. I-am spus că trebuie să am aprobarea dumneavoastră mai întâi. N-a părut prea fericit să audă asta.

– Ce face aici FBI-ul?

– Habar n-am.

Rizzoli se uită fix la agentul FBI pentru o clipă, deranjată de sosirea lui. Ca șef al anchetei, voia ca delimitarea autorității să nu fie câtuși de puțin neclară, iar acest bărbat, cu postura lui

militară şi costumul de om de afaceri, arăta deja ca şi cum el era şeful. Rizzoli se duse la el, dar agentul nu păru să-i observe prezenţa până nu ajunse exact în faţa lui.

– Scuză-mă, zise ea. Să înţeleg că eşti de la FBI?

Bărbatul îşi închise telefonul cu un pocnet şi se răsuci să o privească. Avea trăsături puternice şi clar conturate, şi o privire rece şi impenetrabilă.

– Sunt detectiv Jane Rizzoli, eu conduc acest caz, confirmă ea. Pot să-ţi văd legitimaţia?

Agentul îşi vârî mâna în haină şi-şi scoase legitimaţia. În timp ce o studia, Rizzoli îl simţi privind-o din cap până-n picioare, evaluând-o. Era furioasă pe estimarea lui tăcută, pe felul în care o punea în gardă, ca şi cum el era cel la conducere.

– Agent Gabriel Dean, zise ea, dându-i înapoi legitimaţia.

– Da, doamnă.

– Pot să ştiu şi eu ce face FBI-ul aici?

– Nu ştiam că suntem adversari.

– Am spus eu că suntem?

– Îmi dai senzaţia clară că n-ar trebui să fiu aici.

– FBI-ul nu apare de obicei la crimele noastre. Sunt pur şi simplu curioasă ce anume te-a adus la asta.

– Am primit o informare de la Poliţia Newton despre crima Yeager.

Era un răspuns incomplet; lăsase deoparte mult prea multă informaţie, forţând-o pe ea să ceară lămuriri. Reţinerea informaţiilor era o formă de putere, şi Rizzoli înţelegea foarte bine jocul pe care-l făcea el.

– Presupun că primiţi o tonă de informări de rutină, afirmă ea.

– Da, aşa e.

– Despre fiecare crimă, nu-i aşa?

– Suntem anunţaţi, da.

– Şi e ceva anume la asta ce o face mai specială?

Bărbatul o privi cu expresia lui impenetrabilă.

– Mă gândesc că victima ar fi de părerea asta.

Furia ei ieşea la iveală ca o aşchie vârâtă sub piele.

– Cadavrul ăsta a fost găsit de-abia de câteva ore, zise ea. Informările astea sunt acum instantanee?

Îi văzu fluturând pe buze începutul unui zâmbet.

– Nu suntem cu totul pe dinafară, doamnă detectiv. Şi v-am fi recunoscători dacă ne-aţi ţine la curent cu desfăşurarea anchetei. Rapoartele de autopsie. Probele prelevate. Copii ale declaraţiilor martorilor...

– Astea-s o mulţime de hârtii.

– Sunt conştient de asta.

– Şi le vreţi pe toate?

– Da.

– Există şi un motiv?

– N-ar trebui să fim interesaţi de o crimă şi o răpire? Am vrea să urmărim cazul ăsta.

Pe cât de impunător era, Rizzoli nu ezită să-l provoace, şi făcu un pas către el.

– Şi când aveţi de gând să daţi porunci?

– Rămâne cazul dumitale. Eu nu sunt aici decât să asist.

– Chiar şi dacă eu nu văd nici o nevoie pentru asta?

Privirea lui se mută la doi oameni care ieşeau din pădure şi încărcau acum targa cu rămăşiţele moartei în dubiţa de medicină legală.

– Chiar contează cine rezolvă cazul? întrebă el cu glas scăzut. Atâta timp cât este prins criminalul?

Priviră amândoi dubiţa îndepărtându-se, ca să ducă la sala de autopsie pentru alte umilinţe cadavrul deja profanat. Răspunsul lui Gabriel Dean îi reaminti cu claritate nemiloasă cât de puţin importante erau, de fapt, chestiunile de jurisdicţie.

Lui Gail Yeager nu-i păsa cine își asuma meritul capturării ucigașului ei. Tot ceea ce cerea era să se facă dreptate, oricine ar fi făcut-o. Rizzoli nu-i datora decât dreptate.

Dar mai trecuse și înainte prin frustrarea de a-și vedea rezultatele propriilor eforturi chinuitoare asumate de către colegii ei. Deja de mai multe ori văzuse bărbați venind și pretinzând cu aroganță dreptul de comandă asupra cazurilor pe care ea însăși le clădise cu trudă din nimic. Și nu va permite să se întâmple asta din nou acum.

– Sunt recunoscătoare FBI-ului pentru oferta de ajutor, zise ea. Dar pe moment, cred că am situația sub control. O să vă anunț dacă am nevoie de voi.

Și cu aceste cuvinte se întoarse cu spatele și se îndepărtă.

– Nu sunt sigur că înțelegi situația, spuse el. Facem acum parte din aceeași echipă.

– Nu-mi amintesc să fi cerut ajutorul FBI-ului.

– A fost aranjat prin comandantul unității dumitale: domnul locotenent Marquette. Vrei să-ți confirme chiar el? întrebă el, întinzându-i celularul lui.

– Și eu am telefon, mulțumesc.

– Atunci, te îndemn să-l suni. Ca să nu pierdem vremea cu certuri teritoriale.

Rizzoli era uluită de cât de ușor intrase în echipă. Și de cât de bine îl evaluase de la început. Acesta era un bărbat care nu va sta liniștit deoparte.

Își scoase propriul telefon și începu să formeze numerele. Dar înainte să răspundă Marquette, îl auzi pe Doud strigând-o.

– Domnul detectiv Sleeper vă caută, zise el, și-i dădu un walkie-talkie.

Rizzoli apăsă butonul de emisie.

– Rizzoli.

Printr-un bâzâit de static, îl auzi pe Sleeper:

– Cred c-ar trebui să vii înapoi aici.

– Ce-ați găsit?

– Ăă... ar fi mai bine să vii să vezi cu ochii tăi. Suntem cam la cincizeci de metri la nord de unde a fost găsit celălalt.

Celălalt?

Îi dădu aparatul de recepție înapoi lui Doud și o luă la fugă înspre pădure. Era atât de grăbită, încât nu observă imediat că Gabriel Dean o urmărea. Abia când auzi plesnetul unei crenguțe uscate se răsuci și-l văzu exact în spatele ei, cu fața mohorâtă și implacabilă. Nu mai avea răbdare să se certe cu el, așa că-l ignoră și se năpusti înainte.

Observă bărbații care stăteau într-un cerc trist sub copaci, ca niște îndoliați tăcuți, cu capetele plecate. Sleeper se întoarse și-i întâlni privirea.

– Tocmai terminaseră prima verificare cu detectoarele de metal, zise el. Tehnicianul se îndrepta deja înapoi spre terenul de golf când a sunat alarma.

Rizzoli se apropie de cercul de oameni și se ghemui la pământ să inspecteze ceea ce găsiseră.

Craniul fusese separat de corp și stătea izolat de restul rămășițelor aflate aproape în stadiul de schelet. O coroană de aur sclipea ca un dinte de pirat din șirul de dinți pătați de pământ. Nu văzu nici o îmbrăcăminte, nici o urmă de material, numai oase pe care atârnau bucăți de carne în descompunere ca pielea tăbăcită. Pe frunze erau grămăjoare de păr lung castaniu năclăit, sugerând că era cadavrul unei femei.

Se ridică în picioare, scrutând cu privirea terenul din jur. Pe față i se așezară țânțari ce începură să-i bea sângele, dar Rizzoli nu le băga în seamă înțepăturile. Nu se concentra decât pe straturile de frunze moarte și crenguțe și pe ierburile dese. Un adăpost ascuns în pădure pe care-l privea acum cu oroare.

„Câte femei zac în pădurea asta?"

– Aici își aruncă victimele.

Se întoarse și se uită la Gabriel Dean, care tocmai vorbise. Acesta stătea ghemuit la câțiva pași distanță, scormonind printre frunze cu mâinile în mănuși. Nici măcar nu-l văzuse punându-și mănușile. Acum se ridică și el în picioare și-i întâlni privirea.

– Criminalul vostru a folosit locul ăsta și înainte, afirmă Dean. Și probabil o să-l mai folosească.

– Dacă nu-l speriem.

– Și asta e provocarea. Să ținem totul secret. Dacă nu-l alarmați, există șansa să vină înapoi. Nu numai ca să mai arunce un cadavru, ci și în vizită. Să retrăiască fiorul.

– Ești de la Biroul de psihologie comportamentală. Nu-i așa?

Se întoarse fără să-i răspundă la întrebare, ca să se uite la mulțimea de polițiști care se găseau în pădure.

– Dacă noi reușim să ținem asta secret de presă, am putea reuși. Dar trebuie să începem de pe-acum.

Noi. Cu această simplă exprimare la persoana întâi, intrase într-un parteneriat cu ea, pe care ea nu-l căutase deloc și la care nu consimțise. Și totuși, iată-l emițând edicte. Ceea ce făcea asta și mai enervant era faptul că toți le ascultau discuția și înțelegeau că autoritatea ei era pusă sub semnul întrebării.

Numai Korsak, cu francheța lui obișnuită, îndrăzni să intervină în dialog.

– Scuză-mă, *detectiv* Rizzoli, zise el. Cine este domnul ăsta?

– FBI, răspunse ea, cu privirea fixată încă pe Dean.

– Și-mi explică și mie cineva când s-a transformat ăsta într-un caz federal?

– Nu s-a transformat, zise ea. Iar agentul Dean este pe punctul de a pleca de aici. Vrea cineva să-i arate drumul?

Rizzoli și Dean își continuară duelul vizual pentru încă un moment. După aceea, Dean înclină ușor din cap către ea,

într-o recunoaştere tăcută a faptului că se admitea învins în runda aceasta.

– Pot să merg şi singur, spuse el.

Se întoarse şi plecă înapoi spre terenul de golf.

– Care-i treaba cu FBI? întrebă Korsak. Întotdeauna ei cred că sunt regii universului. Ce vor de aici?

Rizzoli se uită lung la pădurea unde dispăruse Gabriel Dean, o siluetă cenuşie pierzându-se în înserare.

– Asta aş vrea să ştiu şi eu.

Locotenentul Marquette sosi o jumătate de oră mai târziu.

Prezenţa superiorilor era de obicei ultimul lucru pe care şi-l dorea Rizzoli. Nu-i plăcea deloc să aibă un ofiţer superior uitându-i-se peste umăr în timp ce lucra. Dar Marquette nu interveni, rămase pur şi simplu în tăcere între copaci, evaluând situaţia.

– Domnule locotenent, spuse ea.

Marquette răspunse cu un gest scurt din cap.

– Rizzoli.

– Care-i treaba cu FBI-ul? Au trimis un agent aici, care-a pretins acces complet.

Marquette încuviinţă.

– Cererea a venit prin OPC[1].

Deci fusese aprobat din vârful ierarhiei – Biroul Comisarului Poliţiei.

Rizzoli privi echipa de cominalişti care-şi împacheta echipamentele şi se îndrepta spre maşină. Deşi erau în perimetrul oraşului Boston, acest colţ întunecat al Rezervaţiei Stony Brook dădea senzaţia de izolare a unui codru adânc. Vântul sufla frunzele în aer şi răscolea mirosul de putreziciune. Printre copaci văzu lumina lanternei lui Barry Frost mişcându-se

[1] Office of the Police Commissioner.

prin întuneric în timp ce dezlega panglica din jurul copacilor, îndepărtând orice urmă a activității poliției. În seara asta va începe urmărirea, în speranța că ucigașul va dori să vină înapoi în acest parc singuratic, în acest pâlc tăcut de copaci, ca să simtă încă o dată mirosul de putreziciune.

– Deci n-am nici un cuvânt de spus? întrebă ea. Trebuie să cooperez cu agentul Dean.

– L-am asigurat pe comisar că vom coopera.

– Dar ce interes are FBI-ul în cazul acesta?

– L-ai întrebat pe Dean?

– E ca și cum ai vorbi cu un copac. Nu primești nimic înapoi. Nu sunt deloc încântată de asta. Noi trebuie să-i dăm lui totul, dar el nu trebuie să ne zică nouă nimic.

– Poate nu l-ai abordat cum trebuie.

Se simți străpunsă de furie ca de o săgeată otrăvită. Înțelegea sensul nerostit al acelei fraze: „Ești foarte urâcioasă, Rizzoli. Întotdeauna îi enervezi pe toți bărbații".

– Nu l-ai întâlnit niciodată pe agentul Dean? întrebă ea.

– Nu.

Rizzoli râse cât mai sarcastic.

– Ce norocos ai fost!

– Ascultă, o să văd ce pot afla. Încearcă măcar să lucrezi cu el, bine?

– A zis cineva că n-am încercat?

– Așa mi-au zis la telefon. Am auzit că l-ai fugărit afară de-aici. Asta nu se cheamă întru totul o relație de cooperare.

– Mi-a pus la îndoială autoritatea. Trebuie să stabilesc ceva de la bun început, aici. Eu conduc cazul? Sau nu?

O pauză.

– Tu.

– Sper că și agentul Dean primește acest mesaj.

– O să am grijă să-l primească, zise Marquette întorcându-se să se uite la pădure. Deci acum avem două seturi de rămăşiţe. Amândouă femei?

– Având în vedere mărimea scheletului şi părul lung, şi a doua pare să fie tot femeie. Aproape că n-a mai rămas deloc ţesut moale. Cadavrul prezintă urme lăsate post-mortem de animale necrofage, dar nici o cauză evidentă a morţii.

– Suntem siguri că nu mai sunt şi altele aici?

– Câinii de căutare a cadavrelor n-au mai găsit nici unul.

Marquette oftă.

– Slavă Domnului.

Pagerul lui Rizzoli vibră. Aruncă o privire spre el şi recunoscu numărul de pe ecran. Departamentul de Medicină Legală.

– E exact ca vara trecută, murmură Marquette, rămas nemişcat între copaci. Chirurgul a început să omoare cam tot în perioada asta.

– E din cauza căldurii, zise Rizzoli scoţându-şi mobilul. Scoate monştrii la suprafaţă.

ŞASE

Îmi ţin libertatea în palmă.

Are forma unui pentagon mărunt alb cu MSD 97 ştanţat pe o parte. Decadron, patru miligrame. Ce formă drăgălaşă pentru o pastilă, nu un disc plictisitor sau o capsulă în formă de torpilă ca atâtea alte medicamente. Designul acesta a avut nevoie de un efort de imaginaţie, de o scânteiere de capriciu. Parcă-i văd pe tipii de marketing de la Merck Pharmaceuticals, stând la o masă de conferinţă, întrebându-se unul pe altul: „Cum să facem tableta asta instantaneu de recunoscut?" Şi rezultatul este această pastilă cu cinci laturi, ce arată ca o mică bijuterie în palma mea. Am păstrat-o ascunsă într-o mică ruptură a saltelei, aşteptând momentul potrivit să-i folosesc magia.

Aşteptând un semn.

Stau ghemuit pe patul din celulă, cu o carte rezemată pe genunchi. Camera de supraveghere nu vede decât un prizonier dedat studiului, care citeşte *Opere complete* de William Shakespeare. Nu poate vedea prin coperta cărţii. Nu poate vedea ce ţin în mână.

Jos în camera de zi, o reclamă face gălăgie la televizor şi o minge de ping-pong păcăneşte înainte şi înapoi pe masă. O seară obişnuită de relaxare în Blocul de Celule C. Într-o oră

interfonul va anunța ora de stingere și oamenii vor urca scările cu pantofii bocănind pe treptele metalice. Fiecare va intra în cușca lui, șobolani ascultători supunându-se voinței stăpânilor lor de la megafoane. În cabina de gardă, comanda va fi scrisă în calculator și toate ușile celulelor se vor închide simultan, încuind șobolanii pe perioada nopții.

Mă îndoi și mai tare de spate, apropiindu-mi fața de pagină, ca și cum scrisul ar fi prea mărunt. Mă uit fix, concentrându-mă amarnic pe *A douăsprezecea noapte,* Actul 3, Scena trei: „O stradă. Antonio și Sebastian se apropie..."

Nu e nimic de văzut aici, prieteni. Numai un bărbat în patul lui, citind. Un bărbat care tușește dintr-odată și-și duce din reflex mâna la gură. Camera nu poate vedea mica tabletă din palma mea. Nu vede nici mișcarea limbii mele sau pastila ce se lipește de ea ca o ciocolată amară în momentul în care o trag în gură. Înghit pastila uscată, nu am nevoie de apă. E suficient de mică să o pot înghiți ușor.

Chiar înainte să mi se dizolve în stomac, îmi imaginez că-i simt puterea învolburându-mi-se în sânge. Decadron este un nume de marcă pentru dexametazon, un steroid adrenocortical cu efecte profunde asupra fiecărui organ din corpul omenesc. Glucocorticoizii, așa cum e și Decadronul, afectează totul, de la zahărul din sânge și retenția de fluide până la sinteza ADN-ului. Fără ei, corpul intră în colaps. Ei ne ajută să ne menținem presiunea arterială și să prevenim șocul rănirilor și a infecțiilor. Ne afectează creșterea oaselor și fertilitatea, dezvoltarea mușchilor și imunitatea.

Ne schimbă compoziția sângelui.

Când în cele din urmă ușile cuștii se închid și se sting luminile, stau întins în pat, simțindu-mi sângele pulsând în mine. Imaginându-mi celulele rostogolindu-se prin vene și artere.

Am văzut celule sangvine de nenumărate ori la microscop. Știu forma și funcția fiecăreia, și cu o singură privire prin ocular

pot să-mi dau seama dacă o pată de sânge e normală. Pot scana un câmp şi estima imediat procentajul diferitelor leucocite – globulele albe din sânge care ne apără de infecţii. Testul se numeşte diferenţial al globulelor albe, şi l-am făcut de nenumărate ori ca laborant.

Mă gândesc la propriile leucocite circulându-mi în vene. În exact acest moment, numărul meu diferenţial de globule albe se schimbă. Pastila de Decadron pe care am înghiţit-o acum două ore mi s-a dizolvat deja în stomac şi hormonul mi se învârte prin sistem, înfăptuindu-şi vraja. O mostră de sânge luată din vena mea va arăta şocant de anormal: o oştire copleşitoare de globule albe cu nuclee multilobate şi modele granulare. Acestea sunt leucocitele neutrofile, care roiesc automat în acţiune când sunt ameninţate de o infecţie uriaşă.

Când auzi sunet de copite – sunt învăţaţi studenţii de la medicină –, trebuie să te gândeşti la cai, nu la zebre. Doctorul care-mi va vedea analiza sângelui se va gândi cu siguranţă la cai. Va ajunge la o concluzie perfect logică. Nici nu-i va trece prin minte că, de data asta, cea care galopează este într-adevăr o zebră.

*

Rizzoli se îmbrăcă în vestiarul sălii de autopsie, punându-şi halatul, acoperitoarele de pantofi, mănuşile şi casca de hârtie pentru păr. Nu avusese timp să facă duş de când cutreierase prin Rezervaţia Stony Brook şi în această cameră foarte rece transpiraţia de pe ea i se răcise ca promoroaca pe piele. Nu mâncase nimic la cină şi se simţea ameţită de foame. Pentru prima dată în cariera ei, se gândi să-şi pună puţin Vicks sub nas ca să blocheze mirosurile autopsiei, dar rezistă tentaţiei. Nu făcuse niciodată uz de el până acum, pentru că se gândise că era un semn de slăbiciune. Un poliţist de la Departamentul de omucideri ar trebui să fie în stare să facă faţă fiecărui aspect al meseriei, oricât de neplăcut, şi în timp ce colegii ei aveau

voie să se retragă în spatele scutului de mentol, ea îndurase cu încăpățânare mirosurile nemascate ale sălii de autopsie.

Respiră o dată adânc, inhalând o ultimă gură de aer relativ curat, şi trecu printre uşile batante în cealaltă încăpere.

Se aşteptase să-i găsească pe Korsak şi pe doctorița Isles aşteptând-o; nu se aşteptase însă să-l găsească şi pe Gabriel Dean în cameră. Stătea în picioare de cealaltă parte a mesei, cu un halat chirurgical acoperindu-i cămaşa şi cravata. Pe fața lui Korsak şi în ținuta pleoştită a umerilor săi se citea cu uşurință epuizarea; în schimb, agentul Dean nu părea nici obosit, nici dărâmat de întâmplările zilei. Numai obrajii şi bărbia nerase de dimineață îi umbreau oarecum aspectul spilcuit şi frumos. Se uită la ea cu privirea mândră a unui om care ştie foarte bine că are dreptul să fie unde se află.

Sub luminile strălucitoare ale mesei de examinare, corpul arăta într-o stare cu mult mai degradată decât cea în care îl văzuse cu doar câteva ore în urmă. Fluidele de excreție continuaseră să se scurgă din nas şi din gură, lăsând dâre însângerate pe față. Abdomenul era atât de umflat, încât părea să fie în stadiu avansat de graviditate. Băşici umplute cu fluid se umflau pe sub piele, ridicând-o de la nivelul dermei în foițe ca de hârtie. Pielea se decojea în întregime de pe zone mari pe trunchi şi se adunase ca un pergament şifonat sub sâni.

Rizzoli observă că vârfurile degetelor îi fuseseră date cu tuş.

– Ai luat deja amprentele.

– Exact înainte să ajungi aici, zise doctorița Isles.

Atenția îi era concentrată asupra tăvii cu instrumente pe care o adusese Yoshima lângă masă. Morții o interesau pe Isles mai mult decât viii şi, ca de obicei, nu părea să bage deloc de seamă tensiunea emoțională ce vibra în încăpere.

– Dar mâinile? Înainte să le dai cu tuş?

– Am finalizat examenul extern, zise agentul Dean. Pielea a fost lipită cu bandă adezivă pentru prelevarea fibrelor şi s-au prelevat de asemenea unghiile tăiate.

– Şi când ai ajuns *dumneata* aici, agent Dean?

– Era aici şi când am ajuns eu, zise Korsak. Presupun că unii dintre noi suntem situaţi mai sus pe lanţul trofic.

Dacă prin acest comentariu Korsak intenţionase să o enerveze şi mai tare, atunci reuşise. Unghiile unei victime pot avea sub ele bucăţele de piele zgâriate de pe atacator. Fire de păr sau fibre pot rămâne încleştate în pumnul strâns. Examinarea mâinilor victimei era un pas crucial în autopsie, şi ea o ratase.

Dean însă fusese aici.

– Avem deja o identificare clară, zise Isles. Radiografia dentară a lui Gail Yeager e pe ecranul luminos.

Rizzoli se duse la ecran şi studie şirul de mici filme agăţate acolo. Dinţii sclipeau ca un şir de pietre de mormânt fantomatice pe fundalul negru al filmului.

– Dentistul doamnei Yeager i-a pus o coroană anul trecut. Se poate vedea aici. Coroana de aur este numărul douăzeci în seria periapicală. De asemenea, avea plombe de amalgam de argint la numerele trei, paisprezece şi douăzeci şi nouă.

– Se potriveşte?

Isles încuviinţă.

– Nu am nici o îndoială că acestea sunt rămăşiţele lui Gail Yeager.

Rizzoli se răsuci iar către cadavrul de pe masă, şi privirea i se opri asupra cercului de vânătăi din jurul gâtului.

– I-ai făcut o radiografie la gât?

– Da. Are fracturi bilaterale tiroidiene, în concordanţă cu strangula-rea manuală.

Isles se întoarse spre Yoshima, a cărui eficienţă tăcută şi fantomatică te făcea uneori să uiţi chiar că e în încăpere.

– S-o aşezăm în poziţie pentru prelevarea de probe vaginale.

Ceea ce urmă după aceea i se păru lui Rizzoli drept cea mai gravă profanare ce se putea întâmpla corpului muritor al unei femei. Era mai rău decât despicarea burții și rezecția inimii și a plămânilor. Yoshima manevră picioarele flacide într-o poziție ca de broască, desfăcând larg coapsele pentru examinarea pelviană.

– Scuză-mă, domnule detectiv? i se adresă Yoshima lui Korsak, care stătea cel mai aproape de coapsa stângă a lui Gail Yeager. Ridici te rog piciorul acela în poziție?

Korsak se holbă la el oripilat.

– Eu?

– Nu trebuie decât să-i ții genunchiul îndoit așa, ca să facem prelevările.

Korsak puse mâna cu reticență pe coapsa cadavrului, apoi sări brusc un pas înapoi când un strat de piele i se decoji în mâna cu mănușă.

– Oh, Dumnezeule! Oh! Isuse Hristoase!

– Pielea o să alunece, orice faci. Nu trebuie decât să-i ții piciorul desfăcut așa, OK?

Korsak suflă adânc și se apropie iar. Prin duhoarea din încăpere, Rizzoli simți o adiere de mentol Vicks. Korsak, cel puțin, nu fusese prea mândru să nu-și dea cu el pe buza superioară. Cu o grimasă, apucă de picior și-l roti lateral, expunând astfel organele genitale ale lui Gail Yeager.

– Ei na, asta chiar c-o să facă sexul foarte atrăgător de-acum înainte, murmură el.

Doctorița Isles dirijă lumina de examinare pe perineu. Desfăcu blând labiile umflate și lăsă să se vadă orificiul vaginal. Rizzoli, pe cât de stoică era, tot nu suportă să vadă această invazie grotescă și își întoarse capul.

Întâlni privirea lui Gabriel Dean.

Până în momentul acela, acesta observase procedura cu detașare și în liniște. Dar în clipa aceea Rizzoli îi văzu furie

în ochi. Era aceeaşi furie turbată pe care o simţea acum şi ea împotriva bărbatului care-i provocase această ultimă degradare lui Gail Yeager. Uitându-se unul la altul, în egală măsură de revoltaţi, uită momentan de rivalitatea dintre ei.

Doctor Isles inseră un beţişor cu vată în vagin, îl trecu apoi peste o lamelă de microscop şi aşeză lamela pe o tavă. După aceea luă şi o probă rectală, ce urma de asemenea să fie analizată pentru prezenţă de materie seminală. După ce termină prelevarea probelor şi picioarele lui Gail Yeager erau din nou întinse drept pe masă, Rizzoli simţi că partea cea mai rea se terminase. Chiar şi când Isles începu incizia în formă de Y, tăind în diagonală de la umărul drept până la partea de jos a sternului, Rizzoli tot se gândi că nimic nu putea depăşi umilinţa a ceea ce se întâmplase deja cu victima.

Isles era tocmai pe punctul de a începe o incizie similară de la umărul stâng, când Dean o întrebă:

– Şi ce faceţi cu proba vaginală?

– Lamelele vor fi trimise la laboratorul de criminalistică, zise doctor Isles.

– Nu faceţi o probă udă?

– Laboratorul poate identifica la fel de bine materia seminală şi pe o lamelă uscată.

– Dar aceasta e singura şansă de a examina specimenul proaspăt.

Doctoriţa Isles se opri pe loc, cu vârful bisturiului deasupra pielii şi se uită la Dean cu o privire nedumerită. Apoi se întoarse spre Yoshima.

– Pune câteva picături de soluţie salină pe lamelă şi pune-o la microscop. O să arunc o privire pe ea într-o secundă.

Urmă incizia abdominală şi bisturiul despică pântecul umflat. Duhoarea organelor în descompunere fu mai mult decât putu suporta Rizzoli. Se îndepărtă cu paşi împleticiţi şi rămase pe punctul de a vomita deasupra chiuvetei, regretând

că încercase să-şi dovedească tăria atât de prosteşte. Se întrebă dacă agentul Dean o privea şi dacă avea un sentiment de superioritate. Nu văzuse lucirea cremei mentolate Vick nici pe buza *lui*. Rămase cu spatele la masă şi ascultă, nu privi, cum se continua autopsia în spatele *ei*. Auzi aerul suflând constant prin sistemul de ventilaţie, apa gâlgâind şi clinchetul instrumentelor metalice.

Apoi îl auzi pe Yoshima exclamând, cu o voce surprinsă:

– Doctor Isles?

– Da?

– Am pus lamela la microscop şi...

– E materie seminală?

– Chiar că trebuie să veniţi să vedeţi singură.

Cu senzaţia de greaţă slăbind, Rizzoli se întoarse ca s-o vadă pe Isles dându-şi jos mănuşile şi aşezându-se la microscop. Yoshima rămase în apropiere cât timp se uită ea.

– Le vedeţi? întrebă el.

– Da, murmură ea, rezemându-se de spătarul scaunului, părând uluită. Se întoarse spre Rizzoli. Cadavrul a fost găsit la orele paisprezece?

– Aproximativ, da.

– Şi acum e douăzeci şi unu...

– Ei bine, este spermă sau nu? interveni Korsak.

– Da, este spermă, zise Isles. Şi e mobilă.

Korsak se încruntă.

– Ce înseamnă asta? Că *se mişcă?*

– Da. Se mişcă.

Încăperea fu cufundată în tăcere. Semnificaţia acestei descoperiri îi şocase pe toţi.

– Cât timp rămâne materia seminală mobilă? întrebă Rizzoli.

– Depinde de mediu.

– Cât timp?

– După ejaculare, poate rămâne mobilă o zi sau două. Cel puțin jumătate din spermatozoizii de la microscopul acela se mișcă. Aceasta e ejaculație proaspătă. Probabil nu mai veche de o zi.

– Și de cât timp a murit victima? întrebă Dean.

– Pe baza nivelurilor de potasiu vitros, pe care l-am extras acum aproximativ cinci ore, e moartă de cel puțin șaizeci de ore.

Se lăsă din nou tăcerea. Rizzoli văzu aceeași concluzie apărând pe chipurile tuturor. Se uită la Gail Yeager, care zăcea acum cu trunchiul despicat și deschis, și organele interne scoase la lumină. Mâinile îi zburară la gură și Rizzoli se răsuci către chiuvetă. Pentru prima dată în cariera ei de polițist, Jane Rizzoli vomă.

– El știa, zise Korsak. Nemernicul ăla *știa*.

Stăteau împreună în parcarea din spatele clădirii de medicină legală, iar vârful țigării lui Korsak sclipea portocaliu. După aerul rece din sala de autopsie, era aproape plăcut să fie scăldată în aburul nopții de vară, să scape de luminile necruțătoare ale sălii de examinare și să se retragă la adăpostul mantiei de întuneric. Se simțea umilită din cauza slăbiciunii ei, umilită mai ales pentru că agentul Dean fusese de față să o vadă. Cel puțin fusese suficient de bine-crescut să nu comenteze nimic și o privise fără milă sau batjocură, ci doar cu indiferență.

– Dean e cel care a cerut testul acela pe spermă, zise Korsak. Cum i-o fi zicând...

– Proba udă.

– Da, proba udă sau mai știu eu cum. Isles nici măcar n-avea de gând să se uite la ea proaspătă. Voia s-o lase să se usuce prima dată. Și atunci vine tipul ăsta de la FBI și-i zice doctoriței noastre ce să facă. Ca și cum ar ști exact ce să caute,

exact ce-o să găsească. De unde a știut? Și de ce naiba e implicat FBI-ul în cazul ăsta, de fapt?

– Tu ai făcut verificarea familiei Yeager. Ai găsit ceva acolo care să atragă atenția FBI-ului?

– Nimic.

– Erau implicați în ceva ce n-ar fi trebuit?

– Faci să sune ca și cum ei *personal* ar fi fost de vină c-au fost omorâți.

– El era doctor. Nu cumva avem de-a face cu trafic de droguri? Sau era martor federal?

– Era curat. Și nevastă-sa era curată.

– Lovitura aceea de grație – semăna cu o execuție. Poate era simbolică. O tăietură pe tot gâtul, ca să-l facă să tacă.

– Doamne, Rizzoli. Dar chiar c-ai făcut o schimbare de o sută optzeci de grade. Prima dată am crezut că e un criminal sexual care omoară pentru senzații tari. Acum vii și spui că e o conspirație.

– Încerc să înțeleg de ce e implicat Dean. Cei de la FBI n-au dat niciodată o ceapă degerată pe ce facem noi. Ei nu se bagă în treburile noastre, noi nu ne băgăm într-ale lor, toată lumea e mulțumită. Nu le-am cerut ajutorul nici cu Chirurgul. Ne-am descurcat noi singuri, am avut propriul analist comportamental. Echipa lor de psihologi e prea ocupată să se dea bine cu Hollywoodul ca să se uite măcar la noi. Atunci, ce e diferit la cazul ăsta? Ce face familia Yeager să fie așa de specială?

– N-am găsit nimic despre ei, zise Korsak. Nici o datorie sau alte chestii suspecte financiar. Nici un caz judiciar în desfășurare. Nimeni n-a zis nimic rău despre nici unul din ei.

– Și atunci de ce sunt interesați cei de la FBI?

Korsak se gândi pentru câteva clipe.

– Poate cei doi Yeager aveau prieteni sus-puși. Cineva care acum strigă să se facă dreptate.

– Nu ne-ar spune Dean asta?

– FBI-ul nu-ți spune niciodată nimic, zise Korsak.

Rizzoli se uită la clădire. Era aproape miezul nopții și încă nu o văzuseră pe Maura Isles plecând. Când Rizzoli ieșise din sala de autopsii, Isles își dicta raportul și abia se obosise să facă un semn de noapte bună cu mâna. Regina Morților nu dădea prea mare atenție viilor.

„Și parcă eu sunt așa de diferită! Când stau trează noaptea în pat, nu văd decât fețele celor uciși."

– Cazul ăsta e mai mare decât cei doi Yeager, zise Korsak. Acum avem și al doilea cadavru.

– Cred că asta îl dezvinovățește pe Joey Valentine, spuse Rizzoli. Acum se explică părul acela de cadavru de pe criminalul nostru – era de pe o victimă de dinainte.

– N-am terminat încă de discutat cu Joey. Mai trebuie să-l iau la bani mărunți o dată.

– Ai găsit ceva împotriva lui?

– Caut, mai caut încă.

– O să-ți trebuiască mai mult decât o condamnare veche pentru spionare sexuală.

– Dar Joey ăsta e tare ciudat. Trebuie să fii ciudat să-ți placă să pui ruj pe femei moarte.

– Ciudățenia nu e de-ajuns. Se uită din nou la clădire, gândindu-se la Maura Isles. Într-un fel, toți suntem ciudați.

– Da, dar suntem *normal* de ciudați. Joey însă n-are nici un pic de normalitate în ciudățenia lui.

Rizzoli izbucni în râs. Conversația asta alunecase în domeniul absurdului, și era prea obosită să mai încerce s-o înțeleagă.

– Ce naiba am zis? întrebă Korsak.

Rizzoli se întoarse la mașina ei.

– Sunt deja amețită de oboseală. Trebuie să mă duc acasă să mă culc.

– O să fii aici când vine doctorul de oase?

– O să fiu.

A doua zi după-amiaza, un antropolog juridic o va asista pe Isles la examinarea scheletului celei de-a doua femei. Deşi nu era încântată de o a doua vizită atât de rapidă în acea casă a ororilor, era o datorie pe care Rizzoli nu avea cum s-o evite. Ajunse la maşină şi descuie uşa.

– Hei, Rizzoli? strigă Korsak.

– Da?

– Ai mâncat ceva de cină? Vrei să mergem la un hamburger sau aşa ceva?

Era tipul de invitaţie pe care poliţiştii şi-o făceau deseori unul altuia. Un hamburger, o bere, câteva ore să se deconecteze după o zi stresantă. Nimic neobişnuit sau necuviincios, şi totuşi o făcu să se simtă stânjenită pentru că simţea singurătatea şi disperarea ce se ascundeau în spatele ei. Şi nu voia să fie prinsă în pânza lipicioasă de nevoi personale ale acestui om.

– Poate altă dată, răspunse ea.

– Da, OK, zise el. Altă dată.

Cu un gest rapid de salut, Korsak se răsuci pe loc şi se duse la maşina lui.

Când ajunse acasă, Rizzoli găsi un mesaj de la fratele ei Frankie pe mesageria telefonică. Îi ascultă vocea răsunătoare în timp ce-şi răsfoia corespondenţa şi putea să-i vadă silueta trufaşă în faţa ochilor, cu chipul poruncitor.

– Hei, Janie? Eşti acasă? O pauză lungă. Oh, la naiba. Ascultă, am uitat de ziua mamei de mâine. Ce zici să împărţim cadoul de la tine pe din două. Pune şi numele meu pe el. O să-ţi trimit eu un cec. Tu spune-mi numai cât să-ţi trimit, bine? Salut. Oh, şi hei, ce mai faci?

Rizzoli îşi trânti scrisorile pe masă şi murmură:

– Da, Frankie, sigur. Exact aşa cum mi-ai plătit şi pentru celălalt cadou.

Era oricum prea târziu. Cadoul fusese deja trimis – o cutie cu prosoape de baie de culoarea piersicii, cu monogramă, inițialele Angelei. „Anul ăsta, Janie își asumă tot meritul. Cât de multă importanță o fi având și asta, mă rog." Frankie era omul celor o mie de scuze, și toate valorând aur curat după părerea mamei lui. Era sergent de instrucție la Camp Pendleton, și Angela era îngrijorată din cauza lui, obsedată de siguranța lui, ca și cum ar fi avut de înfruntat foc inamic în fiecare zi în acea cazarmă periculoasă din California. Chiar se întrebase cu voce tare dacă Frankie avea de ajuns de mâncare. „Da, sigur, mamă. Marina SUA o să-ți lase bebelușul de o sută de kilograme să moară de foame." De fapt, cea care nu mâncase nimic de la amiază era Jane. Și accesul atât de stânjenitor de vomă din sala de autopsie îi golise stomacul de orice o mai fi fost înăuntru, așa că acum se simțea absolut lihnită.

Cotrobăi în dulapuri și găsi comoara femeii leneșe: conserve de pește Starkist Tuna, pe care le mâncă direct din conservă cu o mână de biscuiți sărați. Îi era încă foame, așa că mai căută în dulap și găsi niște piersici felii, pe care le înfulecă pe loc, lingând siropul de pe furculiță, uitându-se la harta Bostonului agățată de perete.

Rezervația Stony Brook era o pată mare de verde înconjurată de suburbii – West Roxbury și Clarendon Hills la nord, Dedham și Readville la sud. În orice zi de vară, rezervația atrăgea un număr mare de familii și de oameni veniți la jogging sau picnicuri. Cine ar observa un bărbat singur într-o mașină, în parcarea Enneking? Cine s-ar obosi să se uite la el dacă oprea într-o zonă de serviciu și se uita lung înspre pădure? Un parc suburban e irezistibil pentru toți cei săturați de beton și asfalt, concasoare și claxoane asurzitoare. Împreună cu cei care veneau aici în căutarea unui refugiu în răcoarea pădurii și a ierbii era însă și o persoană care avea un scop cu totul diferit. Un prădător care căuta un loc unde să-și arunce prada.

Rizzoli analiză parcul prin ochii lui: copacii deşi, covorul de frunze moarte. O lume unde insectele şi animalele pădurii vor colabora bucuroase să-l scape de cadavru.

Lăsă furculiţa să-i cadă din mână, şi zăngănitul metalic fu şocant de zgomotos.

Luă din bibliotecă un pachet de ace cu gămălii colorate. Înfipse un ac roşu pe strada unde trăise Gail Yeager în Newton şi încă unul roşu în Stony Brook, unde fusese găsit corpul lui Gail Yeager. Mai adăugă un ac în Stony Brook – albastru – ca să reprezinte rămăşiţele femeii necunoscute. Apoi se aşeză iar pe scaun şi analiză geografia lumii criminalului.

În timpul crimelor Chirurgului învăţase să studieze harta oraşului în felul în care un prădător îşi studiază terenul de vânătoare. La urma urmei, şi ea era un vânător, şi ca să-şi prindă prada trebuia să înţeleagă universul în care trăia, străzile pe care mergea, zonele pe unde colinda. Ştia că prădătorii umani cel mai adesea vânau în zone familiare. Ca toată lumea, şi ei aveau zone în care se simţeau în siguranţă, rutina lor zilnică. Aşa că, uitându-se la acele de pe hartă, ştia că vedea mai mult decât doar locurile unde se desfăşurase crima şi unde aruncase cadavrele; vedea, de asemenea, sfera lui de activitate.

Oraşul Newton era înstărit şi elitist, o suburbie de oameni de carieră. Rezervaţia Stony Brook se găsea la cinci kilometri la sud-est de el, într-o zonă nici pe departe atât de şic ca Newton. Oare criminalul era rezident într-una din aceste zone şi-şi pândea prada ce-i ieşise în cale în timp ce mergea de acasă la serviciu? Ar trebui atunci să fie cineva care se potrivea perfect în peisaj, care nu trezea bănuieli arătând ca o persoană venită din afară. Dacă trăia în Newton, atunci trebuia să fie un bărbat cu o profesie bine plătită şi cu educaţie superioară, cu toate gusturile acestei clase sociale.

Şi, de asemenea, cu victime din această clasă.

Rețeaua străzilor bostoniene i se împăienjeni în fața ochilor obosiți, dar nu se dădu bătută și nu se duse la culcare; rămase într-o stare de amețeală, dincolo de epuizare, cu sute de amănunte învârtindu-i-se în cap. Se gândi la materia seminală proaspătă din cadavrul în descompunere. Se gândi la rămășițele scheletizate ce nu aveau încă nume. La fibre de carpetă bleumarin. Un ucigaș care lăsa în urmă păr de la victimele anterioare. Un pistol cu electroșocuri, un cuțit de vânătoare și haine de noapte împăturite.

Și Gabriel Dean. Ce rol avea FBI-ul în toate astea?

Își lăsă capul în mâini, simțind că-i va exploda de atâtea informații. Ea voise conducerea cazului, o pretinsese de fapt, și acum povara anchetei o zdrobea. Era prea obosită să gândească și prea agitată să doarmă. Se întrebă dacă așa te simți în timpul unei căderi nervoase și apoi alungă gândul acesta fără milă. Jane Rizzoli nu și-ar permite niciodată să fie așa de penibilă, încât să sufere o cădere nervoasă. În cursul carierei ei fugărise un suspect pe un acoperiș, spărsese uși și se confruntase cu propria moarte într-o pivniță întunecată.

Omorâse un om.

Dar până în acest moment, nu se simțise niciodată atât de aproape de prăbușire.

*

Infirmiera închisorii îmi leagă garoul în jurul brațului drept fără blândețe, plesnește latexul ca pe o bandă de cauciuc. Mi-a prins pielea și-mi trage firele de păr de pe braț, dar nu-i pasă; pentru ea, nu sunt decât un bolnav prefăcut care-a trezit-o din somn și i-a întrerupt tura de obicei plictisitoare în clinica închisorii. E de vârstă mijlocie, sau cel puțin așa arată, cu ochii umflați și sprâncenele pensate prea mult, și respirația îi miroase a somn și a țigări. Dar e femeie, și mă uit lung la gâtul ei, moale și ridat, când mi se apleacă peste braț ca să localizeze o venă bună. Mă gândesc la ceea ce se ascunde

sub pielea ei albă ca de hârtie creponată. Artera carotidă, pulsând cu sânge sclipitor şi, lângă ea, vena jugulară, umflată cu râul său mai întunecat de sânge venos. Anatomia gâtului unei femei îmi este foarte familiară şi îl studiez şi pe al ei, pe oricât de neatrăgător este.

Vena din antebraţ mi s-a umflat şi asistenta scoate un sunet de satisfacţie. Deschide o compresă cu alcool şi-mi şterge cu ea pielea. E un gest neglijent şi neatent, nu ceea ce te-ai aştepta de la o persoană cu pregătire medicală profesională, gest făcut din obişnuinţă şi nimic mai mult.

– O să simţi o înţepătură, mă anunţă ea.

Simt înţepătura acului fără să tresar. A nimerit vena foarte curat şi sângele se scurge într-un tub Vacutainer cu un capac roşu. Am lucrat cu sângele a nenumăraţi alţi oameni, dar niciodată cu al meu, aşa că mă uit la el cu interes, observând că e intens şi întunecat, de culoarea vişinelor coapte.

Tubul e aproape plin. Îl scoate de pe acul din Vacutainer şi fixează încă un tub. Tubul acesta are capac violet, pentru o analiză completă de sânge. Când şi acesta e plin, îmi scoate acul din venă, desface garoul şi-mi împunge o bucată de vată în locul înţepăturii.

– Ţine-o acolo, îmi porunceşte.

Zăngănesc neajutorat din cătuşa de la mâna stângă, prinsă de marginea metalică a patului medical.

– Nu pot, zic cu o voce înfrântă.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, oftează ea.

Nu e compasiune, ci doar iritare. Există unii oameni care-i disprețuiesc pe cei slabi, şi evident această asistentă face parte dintre ei. Dacă i s-ar da putere absolută şi un subiect vulnerabil, s-ar transforma cu uşurinţă în tipul de monştri care i-au torturat pe evrei în lagărele de concentrare. Cruzimea e chiar acolo, imediat sub suprafaţă, mascată de uniforma albă şi ecusonul cu iniţialele R.N.

Aruncă o privire către gardian.

– Ține-o tu, zice ea.

Acesta ezită, apoi își pune degetele pe vată, apăsându-mi-o pe piele. Neplăcerea sa de a mă atinge nu e din cauză că s-ar teme de violență din partea mea; m-am purtat întotdeauna foarte bine și politicos, un prizonier model, și nici un gardian nu se teme de mine. Nu, sângele meu e cel ce-l sperie. Vede roșul trecând prin vată și-și imaginează tot felul de orori microbiene năpustindu-se spre degetele lui. Când infirmiera desface un pansament cu leucoplast și-mi lipește vata pe braț, gardianul pare ușurat. Se duce imediat la chiuvetă și-și spală mâinile cu apă și săpun. Îmi vine să râd de groaza lui din cauza unui lucru atât de elementar ca sângele. Stau în schimb nemișcat pe pat, cu genunchii ridicați și ochii închiși, scoțând ocazional un geamăt nefericit.

Infirmiera iese din încăpere cu tuburile pline cu sângele meu și gardianul, cu mâinile bine spălate, se așază pe scaun să aștepte.

Așteaptă.

Mi se pare că trec ore întregi în această cameră rece și sterilă. Nu auzim nimic de la infirmieră; parcă ne-a abandonat sau uitat. Gardianul se foiește în scaun, întrebându-se ce-i ia atât de mult timp.

Eu știu deja.

Deja aparatul și-a încheiat analiza sângelui și infirmiera ține rezultatele în mână. Numerele o alarmează. Orice îngrijorare că sunt un prizonier care se preface numai că e bolnav a dispărut; vede negru pe alb dovada că o infecție periculoasă îmi devastează corpul. Că plângerea mea că simt dureri abdominale este cu siguranță autentică. Deși mi-a examinat burta, mi-a simțit mușchii tresărind și m-a auzit gemând la atingerea ei, nu mi-a crezut cu adevărat simptomele. E infirmieră de închisoare de prea multă vreme, și experiența a

făcut-o sceptică în ceea ce privește plângerile deținuților. În ochii ei toți suntem manipulatori și escroci, și fiecare simptom pe care-l acuzăm nu e decât o încercare de a pune mâna pe niște droguri.

Dar un test de laborator e obiectiv. Sângele intră în mașină și o hârtie cu numere iese afară. Nu poate ignora numărul alarmant de leucocite. Așa că este cu siguranță la telefon, consultându-se cu ofițerul medical:

– Am un prizonier aici cu dureri abdominale grave. Prezintă sunete intestinale, însă în zona inferioară a pântecului simte dureri. Ceea ce mă îngrijorează cu adevărat e numărul de leucocite...

Se deschide ușa, și aud scârțâitul pantofilor infirmierei pe linoleum. Când mi se adresează, nu detectez deloc tonul batjocoritor cu care mi-a vorbit mai înainte. Acum e politicoasă, chiar respectuoasă. Știe că are de-a face cu un om grav bolnav și că dacă mi se întâmplă ceva ea va fi făcută răspunzătoare. Dintr-odată nu mai sunt un motiv de dispreț, ci o bombă cu ceas ce ar putea să-i distrugă cariera. Și deja a amânat prea mult.

– O să te transferăm la spital, îmi zice, și se uită la gardian. Trebuie să fie mutat imediat.

– Shattuck? întreabă el, referindu-se la Spitalul Lemuel Shattuck, Unitatea Corecțională din Boston.

– Nu, e prea departe. Nu poate aștepta așa de mult. Am aranjat să fie transferat la Spitalul Fitchburg.

În voce i se aude graba și gardianul îmi aruncă acum și el o privire îngrijorată.

– Dar ce are? întreabă el.

– S-ar putea să aibă apendicele perforat. Am pregătit deja actele, și am sunat la Urgențe la Fitchburg. O să trebuiască să fie dus cu ambulanța.

– Oh, la naiba. Atunci trebuie să merg şi eu cu el. Cât timp o să dureze?

– Probabil o să fie internat. Cred că trebuie operat.

Gardianul se uită la ceas. Se gândeşte la ora când i se termină schimbul şi dacă va apărea cineva la timp să-l înlocuiască la spital. Nu se gândeşte deloc la mine, ci la detaliile propriului program, ale vieţii personale. Eu nu sunt decât o complicaţie.

Infirmiera îndoaie un teanc de hârtii şi le pune într-un plic. Îi dă plicul gardianului.

– Asta e pentru Camera de Urgenţe de la Fitchburg. Ai grijă să ajungă la doctor.

– Trebuie să meargă neapărat cu ambulanţa?

– Da.

– Securitatea va fi problematică.

Infirmiera îmi aruncă o privire. Mâna mi-e în continuare legată cu o cătuşă de pat. Stau perfect nemişcat, cu genunchii îndoiţi – poziţia clasică a unui pacient ce suferă de o peritonită agonizantă.

– Eu nu mi-aş face prea multe griji pentru securitate. Ăsta e prea bolnav ca să-ţi facă vreo problemă.

ŞAPTE

– Necrofilia, sau iubirea pentru morți, zice doctorul Lawrence Zucker. A fost dintotdeauna unul dintre secretele cele mai întunecate ale umanității. Cuvântul vine din greacă, dar există dovezi despre această practică încă din vremea faraonilor. O femeie frumoasă sau de rang înalt care murea în vremea aceea era întotdeauna ținută departe de îmbălsămători cel puțin trei zile după deces. Asta pentru a se asigura că bărbații însărcinați s-o pregătească pentru înmormântare nu-i profanau cadavrul. Abuzul sexual al morților a fost semnalat de-a lungul întregii istorii. Chiar și regele Irod se zice că ar fi făcut sex cu soția lui timp de șapte ani după moartea ei.

Rizzoli se uită în jur în sala de conferințe și fu frapată de familiaritatea stranie a scenei: o adunare de detectivi obosiți, dosare și fotografii ale crimei răspândite pe masă. Vocea șoptită a psihologului Lawrence Zucker, ademenindu-i în mintea coșmarescă a unui prădător. Și răceala – cel mai mult își amintea răceala din cameră, cum i se infiltrase în oase și-i amorțise mâinile. Multe fețe erau aceleași: detectivul Jerry Sleeper, Darren Crowe și partenerul ei, Barry Frost. Polițiștii cu care lucrase și în ancheta Chirurgului cu un an înainte.

O altă vară, un alt monstru.

Dar de data asta era o persoană lipsă din echipă. Detectivul Thomas Moore nu era între ei, şi îi era dor de el, de prezenţa şi siguranţa lui de sine, de stabilitatea lui. Deşi se certaseră în timpul anchetei Chirurgului, îşi reparaseră între timp prietenia, şi acum îi simţea absenţa ca pe un gol.

În locul lui Moore, stând exact pe scaunul în care stătea de obicei Moore, era un bărbat în care nu avea încredere: Gabriel Dean. Oricine ar fi intrat în încăpere ar fi observat imediat că Dean era un intrus în această adunare de poliţişti. De la costumul lui bine croit, până la postura militărească, se deosebea clar de ceilalţi, şi toţi erau perfect conştienţi de această diferenţă. Nimeni nu vorbea cu Dean; el era observatorul tăcut, omul de la FBI, al cărui rol rămânea un mister pentru toţi.

– Sexul cu un cadavru e o activitate la care majoritatea dintre noi nici nu vrem să ne gândim, continuă doctorul Zucker. Dar este menţionat în mod repetat în literatură, istorie şi într-un număr de cazuri penale. Nouă la sută dintre victimele ucigaşilor în serie sunt violate sexual după moarte. Jeffrey Dahmer, Henry Lee Lucas şi Ted Bundy, toţi au recunoscut că au făcut acest lucru. Aşa că prezenţa materiei seminale proaspete în această victimă nu este chiar aşa de surprinzătoare, zise el, lăsându-şi privirea pe fotografia de autopsie a lui Gail Yeager.

– Mai demult se spunea că numai nebunii fac aşa ceva, interveni Darren Crowe. Aşa mi-a zis un analist psiholog de la FBI. Tipul ăla de demenţi care merg pe stradă vorbind cu vocile din capul lor.

– Da, se credea la început că e semnul unui criminal foarte grav dezechilibrat, zise Zucker. O persoană care pluteşte într-o ceaţă de psihoză profundă. E adevărat că un mare număr dintre aceşti criminali sunt psihopaţi care intră în categoria ucigaşilor dezorganizaţi – nebuni şi lipsiţi de inteligenţă. Au atât de puţin control asupra propriile impulsuri încât lasă tot felul

de probe în urma lor. Fire de păr, materie seminală, amprente. Sunt cel mai uşor de prins, pentru că nu ştiu, sau nu le pasă, de medicina legală.

– Şi atunci individul ăsta?

– Subiectul acesta nu e psihopat. E o creatură cu totul diferită.

Zucker deschise dosarul de fotografii de la domiciliul familiei Yeager şi le aranjă pe masă. Apoi se uită la Rizzoli.

– Doamnă detectiv, dumneata ai fost la locul crimei.

Rizzoli încuviinţă.

– Subiectul acesta a fost metodic. A venit cu o trusă pregătită pentru crimă. A fost ordonat şi eficient. N-a lăsat aproape nici o urmă sau probă.

– A lăsat materie seminală, îi atrase atenţia Crowe.

– Dar nu într-un loc unde era probabil că o să căutăm. Ar fi fost foarte uşor să n-o găsim. De fapt, aproape că n-am găsit-o.

– Şi impresia generală? întrebă Zucker.

– E organizat. Inteligent. Exact ca şi Chirurgul, adăugă ea, după o scurtă pauză.

Privirea lui Zucker o fixă pe a ei. Zucker o făcuse întotdeauna să se simtă inconfortabil, şi se simţi invadată de privirea lui meditativă. Dar aproape sigur toţi se gândeau la Warren Hoyt. Nu era posibil ca ea să fie singura care simţea că aceasta nu era decât o repetiţie a unui vechi coşmar.

– Sunt de acord cu dumneata, zise Zucker. Acesta e un ucigaş organizat. Urmează ceea ce unii analişti comportamentali numesc o temă de obiect cognitiv. Comportamentul lui nu are scopul doar de a dobândi o satisfacţie imediată, acţiunile lui au un ţel anume, şi acest ţel este de a controla complet trupul unei femei – în cazul acesta victima Gail Yeager. Subiectul acesta vrea s-o posede, să se folosească de ea, chiar şi după moartea ei. Violând-o în faţa soţului ei, îşi stabileşte dreptul de posesie. Devine dominatorul, asupra amândurora. Mi se pare

interesant că nu a fost nici mutilată, nici dezmembrată, zise el, luând o fotografie în mână. Cu excepția schimbărilor naturale ale primelor stadii de descompunere, cadavrul pare a fi într-o stare destul de bună.

Se uită la Rizzoli pentru o confirmare.

– Nu avea nici o rană deschisă, afirmă ea. Cauza morții a fost strangularea.

– Care este cea mai intimă metodă de a ucide pe cineva.

– Intimă?

– Gândiți-vă ce înseamnă de fapt să sugrumi pe cineva manual. Cât de personal este. Contactul direct. Piele lipită de piele. Mâinile tale pe carnea ei. Apăsându-i gâtul în timp ce simți cum se scurge viața din ea.

Rizzoli se holbă la el dezgustată.

– Dumnezeule!

– Așa gândește *el*. Așa simte *el*. Acesta e universul în care trăiește, și trebuie să descoperim cum e acest univers. Zucker arătă fotografia cu Gail Yeager. E obsedat de dorința de a-i poseda trupul, de a-i fi proprietar, fie că e moartă, fie că trăiește. Acesta e un bărbat care dezvoltă un atașament personal față de un cadavru, și continuă să-l mângâie. Să-l abuzeze sexual.

– Atunci de ce s-a debarasat de el? întrebă Sleeper. De ce nu l-a ținut șapte ani? Așa cum a făcut regele Irod cu nevastă-sa?

– Motive practice? oferi Zucker. Poate că trăiește într-un bloc de apartamente, unde mirosul unui cadavru în putrefacție ar atrage atenția vecinilor. Trei zile este limita duratei în care ai vrea să păstrezi un cadavru.

Crowe râse.

– Zi mai bine trei secunde.

– Deci spui că are un atașament aproape de amant pentru corpul acesta? întrebă Rizzoli.

Zucker încuviință.

– Înseamnă că i-a fost foarte greu să o arunce acolo. În Stony Brook.

– Da, cu siguranță i-a fost greu. Ca și cum ai fi abandonat de iubita ta.

Rizzoli se gândi la locul acela din pădure. Copacii, lumina trecând printre crengi. Atât de departe de arșița și de zgomotul orașului.

– Nu e numai un loc unde să se debaraseze de ele, zise ea. Poate e un loc sacru.

Toți se uitară la ea.

– Cum ai zis? se miră Crowe.

– Doamna detectiv Rizzoli a exprimat exact părerea la care voiam să ajung, zise Zucker. Locul acela, în rezervație, nu e numai un loc unde să arunce cadavrele folosite. Trebuie să vă întrebați, de ce nu le-a îngropat? De ce le-a lăsat expuse unei posibile descoperiri?

Rizzoli răspunse încet:

– Pentru că le vizitează.

Zucker încuviință.

– Acestea sunt iubitele lui. Haremul lui. Se întoarce acolo de multe ori, să se uite la ele, să le atingă. Poate chiar să le îmbrățișeze. De aceea avea pe el fire de păr de pe cadavre. Când mânuiește cadavrele, ia fire de păr de pe ele pe haine. Zucker se uită la Rizzoli. Firul acela post-mortem se potrivește cu al doilea cadavru?

Rizzoli încuviință.

– Eu și detectivul Korsak am pornit de la presupunerea că acest subiect a cules firul pe haine la locul său de muncă. Acum că știm de unde provine părul, mai are sens să verificăm pista casei de pompe funebre?

– Da, zise Zucker. Și să vă spun de ce. Necrofilii sunt atrași de cadavre. Ei simt o excitare sexuală de la mânuirea

cadavrelor. Când le îmbălsămează, când le îmbracă. Când le machiază. S-ar putea să încerce să obțină acces la această plăcere alegându-și meserii în domeniul morților. Un asistent de îmbălsămător, de exemplu, sau un cosmetician de la pompele funebre. Țineți minte că rămășițele neidentificate s-ar putea nici să nu aparțină măcar unei victime de crimă. Unul dintre cei mai cunoscuți necrofili a fost un psihopat numit Ed Gein, care a început prădând cimitire. Profana morminte de femei și ducea cadavrele la el acasă. De-abia mai târziu a început să ucidă ca să obțină cadavre.

– Oh, mamă! murmură Frost. Este din ce în ce mai bine.

– E un aspect al gamei largi al comportamentului uman. Necrofilii ni se par nouă bolnavi și perverși. Dar au existat dintotdeauna printre noi, această subdiviziune de oameni conduși de obsesii bizare. Apetituri stranii. Da, unii dintre ei sunt psihopați. Dar câțiva sunt perfect normali în toate privințele.

„Warren Hoyt era și el perfect normal."

Cel care vorbi primul fu Gabriel Dean. Până în clipa aceea, nu spusese nimic pe parcursul întregii întâlniri și Rizzoli fu surprinsă să-i audă glasul baritonal profund.

– Ai zis că subiectul s-ar putea reîntoarce în pădure să-și viziteze haremul.

– Da, zise Zucker. De aceea urmărirea din Stony Brook ar trebui să continue pe o perioadă nedeterminată.

– Și ce se întâmplă când descoperă că i-a dispărut haremul?

Zucker făcu o pauză.

– Nu va fi încântat.

Rizzoli simți un fior rece pe spinare auzind aceste cuvinte. „Sunt iubitele lui. Cum ar reacționa orice bărbat dacă i se fură iubita?"

– Va fi înnebunit, afirmă Zucker. Turbat de furie că cineva i-a răpit proprietatea. Și nerăbdător să înlocuiască ceea ce a

pierdut. O să-l facă să vâneze din nou. Zucker se uită la Rizzoli. Trebuie neapărat să păstrați secretul față de presă cât de mult posibil. Urmărirea asta s-ar putea să fie cea mai bună șansă să-l prindem. Pentru că *sigur* se va întoarce în pădure, dar numai dacă e convins că e în siguranță. Numai dacă el crede că haremul e încă acolo, așteptându-l.

Se deschise ușa sălii de conferințe. Toți se întoarseră să-l vadă pe locotenentul Marquette care stătea în ușă.

– Detectiv Rizzoli? zise el. Trebuie să vorbim.

– Chiar acum?

– Dacă nu te superi. Să mergem în biroul meu.

Având în vedere expresiile celorlalți din încăpere, tuturor le venise aceeași idee: Rizzoli era chemată să i se facă morală. Și nu avea nici cea mai mică idee de ce. Se ridică roșind de pe scaun și ieși după el.

Marquette o conduse pe coridor în tăcere până la Departamentul de omucideri. Intrară în biroul lui și locotenentul închise ușa. Prin peretele de sticlă, Rizzoli îi văzu pe ceilalți detectivi holbându-se la ea de la birourile lor. Marquette se duse și închise cu violență obloanele.

– Stai jos, Rizzoli.

– Sunt bine așa. Vreau să știu ce se întâmplă.

– Te rog, zise el mai încet, aproape cu blândețe. Stai jos.

Această solicitudine nou apărută o tulbură. Ea și Marquette nu deveniseră niciodată apropiați. Departamentul de omucideri era încă un club al bărbaților și Rizzoli știa foarte bine că era considerată și acum invadatoarea ticăloasă. Se așeză pe un scaun și simți că-i bubuia sângele în vine.

Marquette mai păstră tăcerea pentru un moment, încercând parcă să-și găsească niște cuvinte potrivite.

– Am vrut să-ți spun asta înainte să audă și ceilalți. Pentru că mă gândesc că pentru tine va fi cel mai greu. Sunt sigur că

e doar o situație temporară și că se va rezolva totul în câteva zile, dacă nu chiar în câteva ore.

– Ce situație?

– Azi-dimineață, pe la cinci dimineața, Warren Hoyt a evadat.

Acum înțelegea de ce insistase să se așeze; se așteptase să se prăbușească.

Dar Rizzoli nu se prăbuși. Rămase perfect nemișcată, cu toate sentimentele blocate, cu fiecare nerv amorțit. Când vorbi, avea vocea atât de straniu de calmă, că aproape nu și-o recunoscu.

– Cum s-a întâmplat? întrebă ea.

– În timpul unui transfer medical. A fost internat noaptea trecută la Spitalul Fitchburg pentru o apendictomie de urgență. Nu știm exact ce anume s-a întâmplat. Dar în blocul operator... Nu a rămas nici un martor în viață, zise Marquette după o pauză.

– Câți au murit? întrebă ea.

Vocea îi răsuna la fel de plat ca înainte. La fel de străină.

– Trei. Asistenta și anestezista care-l pregăteau pentru operație. Plus gardianul care l-a însoțit la spital.

– Souza-Baranowsky e o închisoare de nivelul șase.

– Da.

– Și i-au permis să meargă la un spital civil?

– Dacă ar fi fost o internare de rutină, ar fi fost transportat la închisoarea medicală Shattuck. Dar într-o urgență medicală, politica MCI[1] este de a duce prizonierii la spitalul cel mai apropiat. Și cel mai apropiat era cel din Fitchburg.

– Cine a decis că era o urgență?

– Infirmiera închisorii. L-a examinat pe Hoyt și s-a consultat cu doctorul MCI. Amândoi au fost de acord că are nevoie de îngrijire imediată.

[1] Massachusetts Correctional Institution – Institutul Corecțional din Massachusetts

– Pe ce bază?

Vocea începea să i se înăsprească acum, i se strecurase în ea prima notă de sentiment.

– Avea simptome. Dureri abdominale...

– Are pregătire medicală. Ştia exact ce să le zică.

– A avut şi teste de laborator anormale.

– Ce teste?

– Ceva cu numărul prea mare de globule albe.

– Au înţeles cu cine au de-a face? Au avut măcar cea mai *vagă* idee?

– Nu poţi să falsifici un test de sânge.

– El poate. A lucrat într-un spital. Ştie cum să manipuleze testele de laborator.

– Rizzoli...

– Pentru numele lui Dumnezeu, a fost laborant care se ocupa de *sânge,* ce mama dracului!

Vocea îi răsună atât de strident, că şi ea fu surprinsă. Se uită fix la el, şocată de izbucnirea ei. Şi copleşită de sentimentele care acum în sfârşit se învolburau în ea. Furie. Neputinţă.

Şi frică. Toate lunile astea, o suprimase, pentru că ştia că e iraţional să-i fie frică de Warren Hoyt. Era închis într-un loc de unde nu putea ajunge la ea, de unde nu putea s-o rănească. Coşmarurile nu erau decât nişte ecouri stăruitoare ale unei terori vechi şi sperase că în cele din urmă vor slăbi. Dar acum frica era perfect logică şi o cuprinsese în gheare.

Sări brusc în picioare şi se întoarse să plece.

– Detectiv Rizzoli!

Se opri în uşă.

– Unde mergi?

– Cred că ştii unde trebuie să merg.

– Poliţia locală din Fitchburg şi poliţia statală au situaţia sub control.

– Serios? Pentru ei, nu e decât un simplu evadat. O să se aştepte să facă aceleaşi greşeli ca toţi ceilalţi. Dar n-o să facă nici o greşeală. O să se strecoare prin plasa lor.

– Nu le acorzi suficientă încredere.

– Ei nu-l consideră pe Hoyt demn de suficientă atenţie. Nu înţeleg cu cine au de-a face, zise ea.

„Dar eu ştiu. Eu înţeleg perfect."

Afară, în parcare, lumina de un alb incandescent tremura străvezie sub soarele strălucitor şi vântul ce sufla dinspre stradă era dens şi sulfuros. Pe când intră în sfârşit în maşină, cămaşa îi era deja udă de transpiraţie. „Lui Hoyt i-ar plăcea canicula asta", se gândi ea. Era vremea lui favorită, aşa cum unei şopârle cel mai mult îi place să stea pe nisipul dogoritor al deşertului. Şi ca orice reptilă, şi el ştia să se strecoare şerpuit din calea pericolului.

„N-o să-l găsească."

În timp ce conducea spre Fitchburg, se gândi la Chirurg, liber din nou prin lume. Şi-l imagină plimbându-se pe străzile oraşului, prădătorul ajuns din nou la pradă. Se întrebă dacă mai avea tăria să-l înfrunte iarăşi. Dacă nu cumva, acum că-l învinsese o dată, îşi epuizase toată raţia de curaj pe viaţă. Nu se considera o laşă; niciodată nu dăduse înapoi în faţa unei provocări şi întotdeauna se avântase cu capul înainte în miezul acţiunii. Dar gândul să-l înfrunte pe Warren Hoyt o făcea aproape să tremure.

„M-am luptat o dată cu el, şi aproape am murit. Nu ştiu dacă mai pot s-o fac o dată. Dacă pot să forţez monstrul înapoi în cuşca lui."

Perimetrul nu era păzit de nimeni. Rizzoli se opri pe coridorul spitalului, uitându-se în jur să vadă vreun poliţist în uniformă, dar nu văzu decât nişte asistente, două îmbrăţişându-se

consolator, celelalte îngrămădite laolaltă şi vorbind cu voce scăzută, cu feţele pământii de şoc.

Se strecură pe sub panglica galbenă de poliţie ce atârna pleoştită şi, fără să o întrebe nimeni ce căuta acolo, trecu prin uşile duble care se deschiseră automat cu un foşnet, ca s-o lase să intre în zona de primire a blocului operator. Văzu petele şi paşii deşi ca de la şcoala de dans conturaţi în sânge pe jos. Un tehnician criminalist îşi împacheta deja trusa. Era un loc al crimei vechi deja, de unde se recoltaseră toate probele şi peste care se umblase mult, gata să fie eliberat pentru curăţenie.

Dar oricât de vechi era, oricât de contaminat era, Rizzoli putea încă să vadă ce se întâmplase în această încăpere, căci era scris în sânge pe pereţi. Văzu curbele uscate de stropi arteriali ieşiţi din arterele pulsânde ale victimei. Trasau un val sinuos pe perete şi pătaseră o tablă mare pe care era scris orarul chirurgical al zilei, listând numărul sălii de operaţie, numele pacienţilor, numele chirurgilor şi procedurile de operaţie. Fusese înscris întreg orarul pentru o zi. Se întrebă ce se întâmplase cu pacienţii ale căror operaţii fuseseră anulate brusc pentru că blocul operator era acum o scenă a crimei. Se întrebă ce consecinţe avea o colecistectomie amânată – ce-o fi fiind şi aceea. Orarul atât de încărcat explica de ce locul fusese procesat atât de rapid. Prima dată trebuie servite nevoile celor în viaţă. Nu puteai pur şi simplu închide pe o perioadă nedefinită cel mai aglomerat bloc operator din oraşul Fitchburg.

Urmele curbe de sânge stropit se continuau peste panoul cu orarul, apoi peste colţ şi până pe celălalt perete. Aici vârfurile erau mai mici, pentru că presiunea sistolică scăzuse şi pulsaţiile începeau să coboare înspre podea, alunecând în jos. Se sfârşeau într-o băltoacă lângă biroul de recepţie.

„Telefonul. Cel care a murit aici încerca să ajungă la telefon."

Dincolo de zona de primire, un coridor lat mărginit de chiuvete trecea pe lângă sălile de operaţii. Auzi voci de bărbaţi şi

fâşâitul unui radio portabil şi urmă sunetul până la o uşă deschisă. Trecu pe lângă un şir de chiuvete, de lângă care tehnicianul criminalist de-abia îi aruncă o privire. Nimeni n-o întrebă ce făcea acolo, nici când intră în sala de operaţii numărul 4 şi se opri, oripilată de urmele masacrului. Deşi nu mai era nici o victimă în încăpere, sângele lor era pretutindeni, stropind pereţii, dulapurile, mesele şi era purtat pe podea de paşii celor care veniseră aici după plecarea criminalului.

– Doamnă? Doamnă?

Doi bărbaţi îmbrăcaţi în civil stăteau lângă dulapul cu instrumentarul, încruntându-se la ea. Cel mai înalt din ei se apropie de ea, cu papucii de hârtie peste pantofi, lipindu-se la fiecare pas de podeaua plină de sânge. Avea aproximativ treizeci şi cinci de ani şi aerul de superioritate arogantă pe care-l au toţi bărbaţii masivi şi musculoşi. Compensaţie masculină pentru părul ce i se rărea vizibil, se gândi ea.

Înainte ca acesta să-i pună întrebarea evidentă, îşi scoase legitimaţia.

– Jane Rizzoli, Omucideri. Poliţia Boston.

– Ce caută Boston aici?

– Scuze. Nu ştiu cum vă numiţi, răspunse ea.

– Sergent Canady. Secţia de capturare a evadaţilor.

Un poliţist al Poliţiei Statale Massachusetts. Îşi întinse mâna să i-o strângă pe a lui, când observă că purta mănuşi de latex. În orice caz, tot nu părea dispus să-i ofere acest gest de politeţe.

– Vă putem ajuta cu ceva? întrebă Canady.

– Poate vă pot ajuta eu pe voi.

Canady nu păru deloc entuziasmat de ofertă.

– Cum?

Rizzoli se uită la dârele multiple de sânge stropite pe perete.

– Bărbatul care a făcut asta – Warren Hoyt...

– Ce-i cu el?

– Îl cunosc foarte bine.

Acum li se alăturase şi bărbatul mai scund. Acesta avea chipul palid şi urechile ca Dumbo, însă, deşi era şi el evident poliţist, nu părea să aibă instinctul teritorial al lui Canady.

– Hei, te cunosc. Rizzoli. Tu l-ai prins.

– Am lucrat cu echipa.

– Nu, tu eşti cea care l-a încolţit în Lithia.

Spre deosebire de Canady, el nu purta mănuşi şi dădu mâna cu ea.

– Detectiv Arlen. Poliţia Fitchburg. Ai venit până aici numai pentru asta?

– Imediat ce-am aflat. Înţelegeţi cu cine aveţi de-a face, nu? întrebă ea, uitându-se la pereţi.

– Situaţia e sub control, interveni Canady.

– Îi ştiţi povestea?

– Ştim ce-a făcut aici.

– Dar îl ştiţi pe *el?*

– I-am primit dosarul de la Souza-Baranowski.

– Şi gardienii de acolo n-au nici cea mai vagă idee cu cine au de-a face. Altfel nu s-ar fi întâmplat aşa ceva.

– Întotdeauna i-am adus înapoi, zise Canady. Toţi fac aceleaşi greşeli.

– Nu şi ăsta.

– N-are decât şase ore avans.

– Şase ore? zise ea, clătinând din cap. Deja l-aţi pierdut.

Canady se enervă.

– Răscolim toată zona. Am stabilit baraje pe stradă şi verificări pentru toate maşinile. Am anunţat presa, şi fotografia i-a apărut la toate posturile locale de televiziune. Cum am zis, situaţia e sub control.

Rizzoli nu răspunse, întorcându-şi atenţia asupra şuvoaielor de sânge.

– Cine a murit aici? întrebă ea încet.

– Anestezista şi asistenta de la sala de operaţie, îi răspunse Arlen. Anestezista zăcea aici, la capătul mesei. Asistenta a fost găsită acolo, lângă uşă.

– N-au ţipat? Nu l-au alertat pe gardian?

– Nu prea ar fi putut scoate un sunet. Le-a spintecat laringele la amândouă.

Rizzoli se duse la capul mesei şi se uită la bara metalică pe care erau agăţate punga de soluţie pentru o perfuzie intravenoasă, tubul de plastic şi cateterul ce atârnau până la băltoaca de apă de pe jos. Sub masă era o seringă de sticlă spartă.

– I-au pus o perfuzie, zise ea.

– I-au pus-o în camera de urgenţă, confirmă Arlen. L-au mutat direct aici, după ce chirurgul l-a examinat jos. I-au diagnosticat un apendice perforat.

– De ce n-a urcat şi chirurgul cu el? Unde era?

– Consulta alt pacient în camera de urgenţă. A urcat cam la zece, cincisprezece minute după ce s-au întâmplat toate aici. A intrat pe uşa aceea dublă, a văzut gardianul mort în zona de recepţie şi a alergat direct la telefon. Practic tot personalul de la urgenţe s-a repezit aici, dar nu mai puteau face nimic pentru victime.

Rizzoli se uită la podea şi văzu urmele şi petele mânjite lăsate de prea mulţi pantofi, prea mult haos pentru a putea fi interpretat.

– De ce nu era gardianul aici, păzind prizonierul? întrebă ea.

– Sala de operaţii trebuie să fie o zonă sterilă. Nu e voie cu haine de stradă. Probabil i s-a spus să aştepte în afara uşii.

– Dar nu e politica MCI ca prizonierii să fie încătuşaţi încontinuu când nu sunt în interiorul închisorii?

– Ba da.

– Chiar şi în sala de operaţii, chiar şi sub anestezie, Hoyt ar fi trebuit să aibă un picior sau o mână legată de masă cu o cătuşă.

– Aşa ar fi trebuit.

– Aţi găsit cătuşele?

Arlen şi Canady îşi aruncară o privire unul altuia.

– Cătuşele erau pe jos, sub masă, zise Canady.

– Deci *a fost* încătuşat.

– La un moment dat, da...

– De ce oare i-au dat drumul?

– Probabil un motiv medical? sugeră Arlen. Ca să-i pună o altă perfuzie? Să-i schimbe poziţia?

Rizzoli clătină din cap.

– Ar avea nevoie de gardian înăuntru ca să-i descuie cătuşele. Gardianul nu ar ieşi afară, lăsând prizonierul fără cătuşe.

– Înseamnă că a fost neglijent, zise Canady. Toată lumea de la Urgenţe avea impresia că Hoyt era extrem de bolnav, cu dureri prea mari ca să fie în stare să se lupte cu cineva. Evident, nu s-au aşteptat...

– Dumnezeule, şopti ea. Nu şi-a pierdut îndemânarea.

Se uită la căruciorul de anestezie şi văzu un sertar deschis. La lumina puternică din sală, dinăuntru sclipeau mai multe fiole de tiopental. Un anestezic. Aveau de gând să-l adoarmă, realiză ea. Stătea întins pe masă, cu perfuzia în braţ. Gemând, cu faţa contorsionată de durere. Iar ei n-aveau nici o idee ce se va întâmpla; toţi erau ocupaţi făcându-şi meseria. Asistenta se gândea ce instrumente să pregătească, de care dintre ele va avea nevoie doctorul. Anestezista calcula dozele de medicamente, urmărind pe monitor pulsul pacientului. Poate că i-a văzut acceleraţia inimii şi a presupus că e din cauza durerii. Nu şi-a dat seama că de fapt se încorda pentru atac. Pentru crimă.

Şi apoi... ce s-a întâmplat apoi?

Se uită la instrumentarul de lângă masă. Era gol.

– A folosit un bisturiu? întrebă ea.

– N-am găsit arma.

– E instrumentul lui favorit. Întotdeauna foloseşte un bisturiu...

Un gând brusc făcu să i se ridice părul de pe ceafă. Se uită la Arlen.

– Nu cumva e încă în clădire?

– Nu e în clădire, interveni Canady.

– S-a prefăcut şi înainte că e doctor. Ştie cum să se amestece printre cadrele medicale. Aţi verificat spitalul?

– Nu a fost necesar.

– Şi atunci de unde ştii că nu e aici?

– Pentru că avem dovada că a ieşit din clădire. E pe caseta video.

Rizzoli îşi simţi pulsul accelerându-i-se.

– L-aţi prins pe camera de securitate?

Canady încuviinţă.

– Presupun c-o să vrei s-o vezi personal.

OPT

– E ciudat ce face, zise Arlen. Ne-am uitat la caseta asta de mai multe ori, şi tot n-am înţeles.

Coborâseră în sala de conferinţe a spitalului. Într-un colţ era un dulap cu un televizor şi un video. Arlen îl lăsă pe Canady să pornească toate aparatele şi să folosească telecomanda. Controlul telecomenzii e rolul masculului alfa din haită, şi Canady avea nevoie să fie acest mascul. Arlen era suficient de sigur pe sine să nu-i pese.

Canady puse caseta în aparat şi zise:

– OK. Să vedem dacă Poliţia Boston poate să ne lămurească.

Era echivalentul verbal al aruncării mănuşii. Porni înregistrarea.

Pe ecran apăru o uşă închisă la capătul unui coridor.

– Asta e camera fixată pe tavan în holul de la parter, zise Arlen. Uşa pe care-o vezi duce direct afară, la parcarea personalului, în estul clădirii. E una dintre cele patru ieşiri. În josul imaginii e momentul înregistrării.

– 5.10, citi ea.

– În registrul de la Urgenţe, prizonierul a fost mutat la etaj la blocul operator în jurul orei 4.45, aşa că asta e cu douăzeci

şi cinci de minute mai târziu. Uită-te acum. Se întâmplă pe la 5.11.

Pe ecran, secundele se scurgeau una după alta. La 5:11:13, o siluetă apăru brusc pe ecran, înaintând cu pas calm, fără grabă, apropiindu-se de ieşire. Era cu spatele la cameră, şi-i văzură părul castaniu tuns scurt peste gulerul halatului alb de laborator. Purta pantaloni de chirurg şi acoperitori de hârtie pentru pantofi. Ajunsese deja lângă uşă şi împingea bara de ieşire când dintr-odată se opri.

– Uită-te acum, zise Arlen.

Bărbatul se întoarse încet. Privirea i se ridică spre cameră.

Rizzoli se aplecă înainte, cu gâtul uscat, cu ochii lipiţi de chipul lui Warren Hoyt. I se uita direct în ochi şi avu senzaţia că şi el se uita direct la ea. Hoyt se apropie de cameră şi Rizzoli observă că ţinea ceva sub braţul stâng. O legătură cu ceva. Bărbatul se apropie până ajunse direct sub cameră.

– Acuma începe partea bizară, zise Arlen.

Uitându-se în continuare la cameră, Hoyt îşi ridică mâna dreaptă, cu palma înainte, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a depune jurământul în tribunal că va spune adevărul. Cu mâna stângă, îşi arătă palma deschisă. Şi zâmbi.

– Ce naiba vrea să însemne asta? zise Canady.

Rizzoli nu răspunse. Îl privi în tăcere pe Hoyt întorcându-se, mergând spre ieşire şi dispărând afară.

– Mai pune-o o dată, ceru ea încet.

– Ai idee ce vrea să reprezinte chestia cu mâna?

– Mai pune o dată caseta.

Canady se încruntă şi întoarse înregistrarea cu câteva secunde înapoi, apoi o lăsă să meargă din nou.

Încă o dată, Hoyt se duse la uşă. Se răsuci. Veni înapoi la cameră, cu privirea fixată pe cei care priveau acum înregistrarea.

Rizzoli stătea cu fiecare mușchi din corp încordat, cu inima bubuindu-i în piept, așteptând gestul următor. Cel pe care ea îl înțelesese deja.

Hoyt își ridică palma.

– Apasă pe „pauză", zise ea. Chiar aici!

Canady apăsă pe „pauză".

Pe ecran, Hoyt stătea cu un zâmbet pe chip, cu degetul arătător de la mâna stângă arătându-și palma deschisă a mâinii drepte. Imaginea o paraliză.

Arlen rupse tăcerea în cele din urmă.

– Ce înseamnă? Știi?

Rizzoli înghiți în gol.

– Da.

– Ei bine, *ce e?* se răsti Canady.

Rizzoli își desfăcu palmele pe care le ținuse încleștate în pumni pe genunchi. Pe amândouă palmele avea cicatricele lăsate de atacul lui Hoyt cu un an în urmă, noduri groase ce se vindecaseră peste cele două găuri tăiate de bisturiul lui.

Arlen și Canady se holbară la cicatrice.

– Hoyt ți-a făcut asta? zise Arlen.

Rizzoli încuviință.

– Asta e ceea ce înseamnă. De aceea și-a ridicat mâna. Se uită la ecranul pe care Hoyt zâmbea încă, ținându-și palma deschisă către cameră. E o mică glumă, doar între noi doi. Felul lui de salut. Chirurgul vorbește cu mine.

– Înseamnă că l-ai enervat, nu glumă, spuse Canady, gesticulând cu telecomanda către ecran. Uită-te, numai. Parcă ți-ar zice: „Du-te naibii!"

– Sau „Ne mai vedem noi", zise Arlen încet.

Cuvintele lui o înghețară. „Da, știu c-o să ne mai vedem. Dar nu știu când și unde."

Canady porni din nou înregistrarea și priviră continuarea. Îl văzură pe Hoyt coborându-și mâna și întorcându-se din nou

către uşă. În timp ce ieşea afară, Rizzoli se concentră asupra legăturii de sub braţ.

– Mai opreşte-o o dată, zise ea.

Canady apăsă din nou pe „pauză".

Rizzoli se aplecă şi atinse ecranul.

– Ce are sub braţ? Seamănă cu un prosop făcut sul.

– Asta şi e, zise Canady.

– De ce ar duce aşa ceva cu el?

– Nu prosopul. E ceea ce duce în prosop.

Rizzoli se încruntă, gândindu-se la ceea ce tocmai văzuse în blocul operator. Îşi aminti tava goală de lângă masă.

Se uită la Arlen.

– Instrumente, zise ea. A luat instrumente chirurgicale.

Arlen încuviinţă.

– Lipseşte un set de laparotomie din sală.

– Laparotomie? Ce e asta?

– E termen medical pentru despicarea abdomenului, zise Canady.

Pe ecran, Hoyt ieşise deja afară şi acum nu mai vedeau decât holul gol şi o uşă închisă. Canady stinse televizorul şi se întoarse către ea.

– Se pare că băiatul tău e nerăbdător să se întoarcă la lucru.

Sunetul mobilului ei o făcu să tresară. Simţea că-i bubuie inima în timp ce-şi căuta telefonul. Cei doi bărbaţi o priveau, aşa că se ridică şi se duse la fereastră înainte să răspundă.

Era Gabriel Dean.

– Ştii că antropologul de medicină legală se întâlneşte cu noi la ora trei? întrebă el.

Rizzoli se uită la ceas.

– O să ajung la timp.

De-abia.

– Unde eşti?

– Bine, o să fiu acolo, în regulă?

Închise. Se uită afară pe geam şi trase adânc aer în piept. „Nu pot să fac faţă, se gândi ea. Monştrii mă trag în toate direcţiile..."

– Rizzoli? zise Canady.

Se întoarse spre el.

– Îmi pare rău. Trebuie să mă întorc în oraş. Sunaţi-mă în secunda când auziţi ceva de Hoyt.

Canady încuviinţă şi zâmbi.

– Nu credem c-o să ia prea mult timp.

Ultima persoană cu care avea chef să vorbească era Dean, dar când intră în parcarea de la Departamentul de Medicină Legală, îl văzu ieşind din maşina lui. Intră rapid într-un loc de parcare şi opri motorul, gândindu-se că dacă aşteaptă doar câteva minute, acesta va intra primul înăuntru, şi în felul acesta va evita orice conversaţie inutilă cu el. Din nefericire însă, şi el o observase pe ea, şi rămase aşteptând în parcare, un obstacol de neevitat. Acum nu mai avea de ales şi trebuia să-l înfrunte.

Ieşi din maşină în arşiţa dogoritoare şi se apropie de el, cu viteza unei persoane care n-are timp de pierdut.

– Nu te-ai mai întors la şedinţă azi-dimineaţă, zise el.

– Marquette m-a chemat în biroul lui.

– Mi-a spus.

Rizzoli se opri în loc şi se uită la el.

– Ce ţi-a spus?

– Că unul dintre foştii tăi criminali a evadat.

– Exact.

– Şi că te-a tulburat.

– Marquette ţi-a zis asta?

– Nu. Dar din moment ce n-ai mai venit înapoi la şedinţă, am presupus că eşti supărată.

– Au apărut alte lucruri care necesitau atenţie.

Porni cu paşi hotărâţi spre clădire.

– Dumneata eşti la conducerea acestui caz, doamnă detectiv, strigă el în urma ei.

Rizzoli se opri şi se întoarse să se uite la el.

– Şi de ce simţi nevoia să-mi reaminteşti?

Dean se apropie încet de ea, până când ajunse suficient de aproape să fie intimidant. Probabil asta şi intenţiona. Stăteau acum faţă în faţă, şi deşi nu s-ar fi dat niciodată înapoi din faţa lui, Rizzoli simţi fără să vrea că roşeşte sub privirea lui. Nu doar superioritatea lui fizică o făcea să se simtă ameninţată; mai degrabă faptul că-şi dăduse dintr-odată seama că era un bărbat dezirabil – o reacţie cu totul perversă, având în vedere cât de furioasă era. Încercă să-şi suprime atracţia, dar deja îşi înfipsese ghearele adânc în ea şi nu mai putea să se descotorosească de ea.

– Cazul acesta va avea nevoie de întreaga noastră atenţie, zise el. Ascultă, înţeleg că eşti supărată din cauza evadării lui Warren Hoyt. Asta ar fi de-ajuns să zdruncine orice poliţist. Destul cât să te facă să-ţi pierzi echilibrul...

– Nu mă cunoşti aproape deloc. Nu încerca să joci rolul de psihiatru cu mine.

– Mă întreb doar dacă te simţi suficient de concentrată să conduci această anchetă. Sau dacă vor interveni aceste „alte" probleme.

Rizzoli reuşi să-şi păstreze cumpătul. Să-l întrebe, foarte calm:

– Domnule agent Dean, ştii câţi oameni a omorât Hoyt în această dimineaţă? Trei. Un bărbat şi două femei. Le-a tăiat gâturile şi apoi a plecat, pur şi simplu. Aşa cum reuşeşte s-o facă totdeauna. Îşi ridică mâna şi Dean se holbă la cicatricele ei. Acestea sunt nişte suvenire pe care mi le-a lăsat anul trecut, chiar înainte de a fi pe punctul de a-mi tăia gâtul. Îşi lăsă mâinile în jos şi râse. Aşa că, da, ai perfectă dreptate. Am nişte probleme cu el.

– Ai, de asemenea, o treabă de făcut. Aici.

– Şi o fac.

– Hoyt îţi distrage atenţia. Îl laşi să-ţi stea în cale.

– Singura problemă care-mi stă în cale eşti *tu*. Nici măcar nu ştiu ce faci aici.

– Cooperare între agenţii. Nu asta e descrierea oficială?

– Eu sunt singura care cooperează. Tu ce-mi dai în schimb?

– Ce anume ai vrea să-ţi dau?

– Ai putea începe spunându-mi de ce e implicat FBI-ul. Nu s-a băgat niciodată în cazurile mele înainte. De ce e familia Yeager aşa de diferită? Ce ştii despre ei şi eu nu ştiu?

– Ştiu exact la fel de multe despre ei ca tine, răspunse el.

Să fie acesta adevărul? Nu-şi dădea seama. Nu-l putea citi deloc pe acest om. Şi acum atracţia sexuală venea să-i mărească deruta şi mai mult, încurcând şi mai mult mesajele dintre ei.

Dean se uită la ceas.

– E trecut de trei. Ne aşteaptă.

Cu aceste cuvinte porni spre intrare, dar Rizzoli nu-l urmă imediat. Pentru o clipă rămase singură în parcare, zguduită de reacţia pe care o avusese faţă de Dean. În cele din urmă trase adânc aer în piept şi se duse către morgă, adunându-şi puterile pentru o nouă vizită la morţi.

Cel puţin aceasta nu o mai făcu să-i vină rău. Duhoarea copleşitoare de putrefacţie care o făcuse să vomite în timpul autopsiei lui Gail Yeager era în mare măsură absentă la acest al doilea cadavru. Cu toate acestea, Korsak îşi luase precauţiile obişnuite şi se mânjise din nou cu Vicks pe sub nări. Numai câteva bucăţi de ţesut de legătură, asemănător cu pielea tăbăcită, mai erau ataşate de oase, iar mirosul, deşi neplăcut, cel puţin nu o mai forţă pe Rizzoli să se repeadă la chiuvetă. Era hotărâtă să evite o repetare a scenei atât de stânjenitoare de

seara trecută, mai ales cu Gabriel Dean stând chiar în fața ei, în așa fel încât să-i vadă orice tresărire și grimasă. Își păstră o atitudine stoică cât timp doctorița Isles și antropologul criminalist, doctorul Carlos Pepe, desigilară cutia și scoaseră cu grijă rămășițele scheletizate, așezându-le pe masa de morgă acoperită cu un cearșaf.

În vârstă de șaizeci de ani și gârbovit ca un gnom, doctorul Pepe era agitat și entuziasmat ca un copil; scotea conținutul cutiei, privind fiecare bucată ca și cum ar fi fost de aur. În timp ce Rizzoli nu vedea decât o colecție amestecată de oase murdare, imposibil de deosebit unul de altul, ca niște rămurele din același copac, doctorul Pepe vedea clavicule, radius și cubitus, pe care le identifica imediat și le așeza în poziție anatomică. Coaste dezarticulate și osul pieptului căzură cu zgomot pe masa de oțel inoxidabil. Vertebrele, dintre care două fuseseră fuzionate chirurgical, formau un colier butucănos în centrul mesei până la inelul gol al pelvisului, având forma unei coroane regale macabre. Oasele brațelor formau membre subțiri ce se terminau în grămăjoare ce păreau a fi niște pietricele murdare, dar în realitate erau oscioarele minuscule care oferă mâinii omenești o versatilitate atât de miraculoasă. Dovada unei vechi răni era imediat evidentă: tije chirurgicale de oțel în osul coapsei stângi. Doctorul Pepe plasă în capul mesei craniul și falca dezarticulată. Din crusta de mizerie sclipeau niște dinți de aur. Acum toate oasele erau aranjate.

Dar cutia nu era încă goală.

O răsturnă cu fața în jos, vărsând restul conținutului pe o tavă acoperită cu pânză. Din cutie se revărsă o ploaie de pământ, frunze și ghemotoace de păr castaniu încâlcit. Îndreptă lumina de examinare asupra tăvii și cu o pensetă începu să culeagă prin pământ. În câteva secunde, găsi ceea ce căuta: un grăunte negru, în forma unui bob mare de orez.

– Pupă, zise el. Deseori confundată cu fecale de şobolan.

– Aşa aş fi zis şi eu, spuse Korsak. Răhăţei de şobolan.

– Sunt multe aici. Trebuie pur şi simplu să ştii ce cauţi, zise doctorul Pepe, mai culegând câteva boabe negre şi aşezându-le împreună într-o mică grămăjoară. Specia *Calliphoridae*.

– Poftim? întrebă Korsak.

– Muşte de carne, răspunse Gabriel Dean.

Doctorul Pepe încuviinţă.

– Acesta e învelişul în care se dezvoltă larvele de muşte de carne. Sunt ca nişte coconi. Este exoscheletul larvelor de stadiul trei. Ies din ele ca muşte adulte, zise el şi le privi prin lupă. Acestea sunt toate eclozate.

– Ce înseamnă asta? Eclozate? întrebă Rizzoli.

– Înseamnă că sunt goale. Muştele au ieşit deja din ele.

– Care e perioada de dezvoltare pentru *Calliphoridae* în regiunea asta? întrebă Dean.

– În această perioadă a anului, aproximativ treizeci şi cinci de zile. Dar observaţi cum diferă în culoare şi condiţie aceste două pupe? Toate sunt din aceeaşi specie, dar învelişul acesta a fost expus la intemperii mai multă vreme.

– Două generaţii diferite, zise Isles.

– Aşa mă gândesc şi eu. Sunt curios să aud ce va zice entomologul.

– Dacă fiecare generaţie are nevoie de treizeci şi cinci de zile ca să se maturizeze, înseamnă că au fost şaptezeci de zile de intemperii? întrebă Rizzoli. De atâta vreme stă acolo victima asta?

Doctorul Pepe se uită la oasele de pe masă.

– Ceea ce văd aici nu contrazice un interval post-mortem de două luni de vară.

– Nu puteţi spune un moment mai clar?

– Nu de la niște rămășițe scheletizate. Este posibil să fi zăcut în pădurea aceea de două luni. Sau de șase luni.

Rizzoli îl văzu pe Korsak făcând o grimasă, câtuși de puțin impresionat de expertul lor de oase.

Dar doctorul Pepe de-abia își dădea drumul. Își mută atenția asupra mesei.

– Un singur individ, femeie, zise el, scrutând șirul de oase. Destul de scundă – nu mai înaltă de un metru cincizeci și cinci. Fracturile vindecate sunt evidente. Avem o fractură veche femurală prin cominuție, tratată cu șurub chirurgical.

– Seamănă cu o tijă Steinman, interveni Isles, arătând coloana lombară. Și a avut o fuziune chirurgicală la L-2 și L-3.

– Răniri multiple? întrebă Rizzoli.

– Această victimă a suferit o traumă majoră.

Doctorul Pepe își continuă inventarul:

– Două coaste stângi lipsesc, și tot așa....

Răscoli prin colecția de oase mărunte ale mâinii.

– ... trei carpiene și majoritatea falangelor de la mâna stângă. Cred că un animal a furat din ea cât de-o gustare.

– Un sandvici de mână, zise Korsak.

Nimeni nu râse.

– Toate oasele lungi sunt prezente. Și toate vertebrele... Făcu o pauză, încruntându-se la oasele gâtului. Lipsește hioidul.

– Nu l-am putut găsi, zise Isles.

– Ați cernut?

– Da. Am mers chiar eu acolo să-l caut.

– E posibil să fi fost luat de animale, zise doctorul Pepe. Vedeți înțepăturile acestea în formă de V? zise el, ridicând o scapulă – unul dintre oasele în formă de aripă de la umeri. Sunt făcute de dinți canini și carnasieri. Capul a fost găsit separat de corp? întrebă el ridicându-și privirea.

– Era la câțiva pași de trunchi, răspunse Rizzoli.

– Asta e tipic pentru câini, încuviință Pepe. Pentru ei, capul e ca o minge mare. O jucărie. Îl rostogolesc prin jur, dar nu pot să-şi înfigă dinții cu adevărat într-un cap, aşa cum pot cu un gât sau o mână ori un picior.

– Staţi puţin, zise Korsak. Vorbim de Fifi şi Nero acum?

– Toate canidele, sălbatice sau domestice, se comportă în mod asemănător. Chiar şi lupilor şi coioților le place să se joace cu mingea, exact ca Fifi şi Nero. Din moment ce acest cadavru a fost într-un parc suburban, înconjurat de locuințe, aproape sigur aceste păduri erau frecventate de câini domestici. Ca toate canidele, instinctul lor e să fie necrofagi. Vor roade orice suprafață în jurul căreia îşi pot deschide fălcile. Marginile sacrumului, procesele spinale. Coastele şi crestele iliace. Şi bineînțeles, vor sfâşia orice țesut moale rămas.

Korsak păru oripilat.

– Soția mea are un terier mic de Highland. Asta e ultima dată când îl mai las pe afurisitul ăla să mă lingă *pe mine* pe față.

Pepe luă craniul şi-i aruncă lui Isles o privire ironic-jucăuşă.

– Deci hai să jucăm *întreabă-l pe măgăruş,* doctor Isles. Care e părerea dumitale?

– *Întreabă-l pe măgăruş?* făcu Korsak.

– E o expresie de la Facultatea de Medicină, zise Isles. *Întreabă-l pe măgăruş* înseamnă să-i testezi cuiva cunoştințele. Să-l pui în încurcătură.

– Ceea ce sunt convins că făceai şi dumneata cu studenții dumitale de patologie la U.C., zise Pepe.

– Fără milă, recunoscu Isles. Gemeau de fiecare dată când mă uitam înspre ei. Ştiau că urma o întrebare grea.

– Şi acuma eu o să te întreb pe dumneata, rosti el, cu veselie. Spune-ne despre această victimă.

Isles se concentră asupra rămăşițelor.

– Incisivii, forma palatului şi lungimea craniului confirmă rasa caucaziană. Craniul este destul de mic, cu creste supraorbitale minimale. Apoi mai e şi pelvisul. Forma unghiului suprapubian. E o femeie caucaziană.

– Şi ce vârstă are?

– Are o fuziune epifizară incompletă pe creasta iliacă. Nu prezintă schimbări artritice pe coloană. Tânără adultă.

– Sunt de acord, zise doctorul Pepe, şi ridică mandibula. Trei coroane de aur, observă el. Şi a avut lucrări masive de restaurare cu amalgam. I-aţi făcut radiografii?

– Yoshima i le-a făcut azi-dimineaţă. Sunt pe ecran, la lumină, zise Isles.

Pepe se duse să se uite la ele. Le arătă filmul mandibulei.

– A avut două obturaţii, afirmă el. Par a fi plombe de gutapercă. Şi uite aici. Vezi cum rădăcinile de la şapte până la zece şi de la douăzeci şi doi până la douăzeci şi şapte sunt scurte şi tocite? A avut o mişcare ortodontică.

– N-am observat asta, zise Isles.

Pepe zâmbi.

– Mă bucur că mai am ceva să te învăţ, doctor Isles. Începeai să mă faci să mă simt inutil.

– Deci e o persoană suficient de bogată să-şi permită lucrări dentare, interveni agentul Dean.

– Lucrări dentare destul de scumpe, adăugă Pepe.

Rizzoli se gândi la Gail Yeager şi la dinţii ei perfect drepţi. Mult după ce inima încetează să le mai bată, mult după ce carnea li se descompune, starea danturii îi deosebeşte cel mai clar pe bogaţi de săraci. Cei care se chinuie să adune bani de chirie îşi neglijează molarul ce-i doare sau aspectul neatrăgător al danturii. Caracteristicile acestei victime începeau deja să sune straniu de familiare.

O tânără femeie. Albă. Înstărită.

Pepe puse mandibula la loc şi-şi mută atenţia către tors. Studie pentru o clipă cutia toracică înfundată şi sternul. Ridică o coastă dezarticulată, o arcui către stern şi studie unghiul făcut de cele două oase.

– *Pectus excavatum,* zise el.

Pentru prima dată, Isles păru supărată.

– N-am observat asta.

– Ce zici de tibii?

Isles se duse imediat la picioarele mesei şi ridică unul din oasele lungi. Se uită îndelung la el, încruntându-se din ce în ce mai tare. Luă apoi osul de acelaşi fel de la celălalt picior şi le aşeză unul lângă altul.

– *Genu varum* bilateral, rosti ea, părând acum foarte tulburată. Poate la cincisprezece grade. Nu-mi dau seama cum de n-am observat.

– Te concentrai pe fractură. Tija aceea chirurgicală îţi lua ochii. Şi asta nu e o condiţie întâlnită prea des în zilele de azi. E nevoie de un bătrânel ca mine ca s-o recunoască.

– Asta nu e o scuză. Ar fi trebuit să observ imediat, zise ea, rămânând tăcută pentru o clipă, cu privirea încruntată alternând între oasele picioarelor şi piept. Dar asta n-are nici o logică. Nu se potriveşte deloc cu lucrările dentare. Parcă avem de-a face cu două persoane diferite.

– Dacă nu vă deranjează, nu ne explicaţi şi nouă despre ce vorbiţi? interveni Korsak. Ce n-are nici o logică?

– Persoana aceasta avea o boală numită *genu varum,* zise doctorul Pepe. Cunoscută în mod obişnuit sub numele de „picioare încovoiate". Fluierele picioarelor îi erau curbate cu aproximativ cincisprezece grade. Asta e o curbatură a tibiei de două ori mai mare decât cea normală.

– Şi de ce faceţi amândoi aşa mare caz de chestia asta? Mulţi oameni au picioarele încovoiate.

– Nu e vorba doar de picioarele încovoiate, zise Isles. E vorba şi de piept. Uitaţi-vă la unghiul dintre coaste şi stern. Are *pectus excavatum,* sau piept în formă de pâlnie. O creştere anormală a oaselor şi a cartilajelor ce face ca sternul – osul pieptului – să fie prăbuşit în interior. Dacă e grav, poate cauza greutăţi respiratorii şi probleme cardiace. În cazul acesta, a fost o formă uşoară şi probabil nu i-a provocat nici un simptom. Boala a fost în primul rând de ordin estetic.

– Şi asta din cauza unei formări anormale a oaselor? zise Rizzoli.

– Da. Un defect în metabolismul oaselor.

– Despre ce boală e vorba?

Isles ezită şi se uită la doctorul Pepe.

– Are o statură *foarte* scundă.

– Ce estimare Trotter-Gleiser are?

Isles luă o ruletă şi măsură femurul şi tibia.

– Presupun că aproximativ 152 de centimetri. Plus sau minus trei.

– Deci avem *pectus excavatum. Genu varus* bilateral. Înălţime mică. E foarte sugestiv, dădu el din cap.

Isles se uită la Rizzoli.

– A avut rahitism în copilărie.

Pentru Rizzoli „rahitismul" era un cuvânt aproape ciudat. Îi aduse în minte viziunea unor copii în picioarele goale printre cocioabe dărăpănate, ţipete de sugari şi mizeria sărăciei lucii. O epocă diferită, colorată în sepia. „Rahitism" nu era cuvântul ce i se potrivea unei femei cu trei coroane de aur şi dinţi îndreptaţi ortodontic.

Şi Gabriel Dean observase această contradicţie.

– Eu credeam că rahitismul e cauzat de malnutriţie, zise el.

– Aşa şi e, răspunse Isles. Lipsă de vitamina D. Majoritatea copiilor primesc o cantitate adecvată din lapte sau de la

lumina soarelui. Dar dacă suferă de malnutriție, sau sunt ținuți mereu în casă, vor prezenta o deficiență de vitamina D. Și asta afectează metabolismul calciului și al dezvoltării oaselor. De fapt, n-am văzut niciodată un astfel de caz până acum, zise ea după o pauză.

– Hai cu mine la o deshumare într-o zi, o invită doctorul Pepe. O să-ți arăt o mulțime de cazuri din secolul trecut. Scandinavia, nordul Rusiei...

– Dar în ziua de azi? În Statele Unite? întrebă Dean.

Pepe clătină din cap.

– E destul de rar. Considerând deformările osoase și statura mică, aș zice că această persoană a trăind în condiții de mare sărăcie. Cel puțin până la adolescență.

– Asta nu se potrivește cu lucrările dentare.

– Nu. De aceea a zis doamna doctor că parcă am avea de-a face cu două persoane diferite.

„Copilul și adultul", se gândi Rizzoli. Își aminti de propria copilărie din Revere, când toată familia se înghesuise într-o casă mică luată cu chirie, un spațiu atât de mic, că trebuia să se târască să ajungă în locul ei secret de sub verandă ca să fie puțin singură. Își aminti scurta perioadă când tatăl ei fusese concediat, șoaptele speriate venind din dormitorul părinților, masa de cină din conserve de porumb și pireu din fulgi de cartofi. Perioada atât de grea nu durase mult; în mai puțin de un an, tatăl ei își găsise o nouă slujbă și avuseseră din nou carne pe masă. Dar o întâlnire cu sărăcia – oricât de scurtă ar fi ea – lasă întotdeauna urme, dacă nu pe corp, atunci în minte, și cei trei frați Rizzoli își aleseseră toți profesii cu venituri sigure, chiar dacă nu spectaculoase – Jane în poliție, Frankie în marină și Mikey în Serviciul Poștal SUA, toți trei încercând să scape de nesiguranța din copilărie.

– De la zdrențe la bogății, zise ea, uitându-se la scheletul de pe masă. Se mai întâmplă.

– Parc-ar fi dintr-un roman de Dickens, spuse Dean.

– Oh, da, zise Korsak. Puștiul ăla, Tiny Tim.

– Tiny Tim era rahitic, da, afirmă Isles.

– Și apoi a trăit fericit până la adânci bătrânețe, pentru că bătrânul Scrooge probabil i-a lăsat o tonă de bani, confirmă Korsak.

„Dar tu n-ai trăit fericită până la adânci bătrânețe", gândi Rizzoli uitându-se la rămășițele moartei. Acum nu mai era doar o colecție de oase, ci o femeie a cărei viață începea deja să ia formă în mintea lui Rizzoli. Văzu o copilă cu picioarele strâmbe și pieptul adâncit, împiedicată să crească de mediul atât de aspru al sărăciei. Văzu copila trecând în adolescență, purtând cămăși cu nasturi nepotriviți, cu materialul uzat până la transparență zdrențuită. Chiar și acum, era oare ceva deosebit, special, în legătură cu această fată? O privire hotărâtă în ochi, o postură înălțată a bărbiei, care anunța că era sortită unei vieți mai bune decât cea în care se născuse?

Pentru că femeia care devenise trăia într-o lume diferită, unde banii îți cumpără dinți drepți și coroane de aur. Norocul, munca sau poate atenția bărbatului potrivit o ridicaseră la o condiție mult mai confortabilă. Dar sărăcia din copilărie îi rămăsese săpată în oase, în arcuirea picioarelor și în gaura din piept.

Existau de asemenea urme ale durerii, un eveniment catastrofic care-i zdrobise piciorul stâng și șira spinării, lăsând-o cu două vertebre fuzionate și o tijă de oțel înfiptă permanent în osul coapsei.

– Având în vedere lucrările dentare de proporție și statutul socio-economic probabil, aceasta e o femeie a cărei absență

trebuia să fie observată, zise Isles. A murit de cel puțin două luni. Sunt șanse mari să fie în baza de date NCIC.

– Da, ea și încă o sută de mii de alte femei, zise Korsak.

Centrul Național de Informații Criminalistice de la FBI păstra un dosar cu persoanele dispărute, ce putea fi comparat cu rămășițele pământești neidentificate, pentru a produce o listă cu posibilele potriviri.

– N-avem nimic local? întrebă Pepe. Nici un caz deschis de dispariție care s-ar putea să se potrivească?

Rizzoli clătină din cap.

– Nu în statul Massachusetts.

Deși era atât de epuizată în noaptea aceea, nu putea adormi. Se sculă din pat ca să verifice încă o dată încuietoarea de la ușă și de la geamul ce dădea spre scara de incendiu. Apoi, o oră mai târziu, auzi un zgomot și și-l imagină pe Warren Hoyt venind pe coridor cu bisturiul în mână către dormitorul ei. Își luă pistolul de pe noptieră și se ghemui în întuneric. Năclăită de transpirație, așteptă cu pistolul îndreptat spre ușă, ca umbra să se materializeze în prag.

Nu văzu nimic, nu auzi nimic, în afară de bubuitul propriei inimi și pulsațiile muzicii dintr-o mașină ce trecea afară pe stradă.

În cele din urmă se duse încet în hol și aprinse luminile.

Nu era nici un intrus.

Se duse iar în living, și aprinse și aici lumina. Cu o privire rapidă văzu din nou că lanțul era pus la ușă și că închizătoarea geamului dinspre scara de incendiu era fixată bine. Rămase uitându-se lung la camera ce arăta exact așa cum o lăsase și se gândi: „îmi pierd mințile".

Se prăbuși pe canapea, își puse pistolul jos și-și lăsă capul în mâini, vrând să-și stoarcă din creier toate gândurile despre

Warren Hoyt. Dar era întotdeauna acolo, ca o tumoare ce nu poate fi extirpată, metastazându-i fiecare moment din viață. În pat nu se gândise la Gail Yeager sau la femeia fără nume ale cărei oase tocmai le examinase. Nu se gândise nici la bărbatul din avion, al cărui dosar rămăsese pe biroul ei la serviciu, uitându-se cu reproș tăcut la ea pentru felul cum îl neglijase. Atâtea nume și rapoarte concurau pentru atenția ei, dar când se culca seara și se uita la formele apărute în întuneric, numai fața lui Warren Hoyt îi venea în minte.

Sună telefonul. Tresări brusc, cu inima bubuindu-i nebunește în piept. Trebui să respire adânc de câteva ori ca să se calmeze suficient să poată ridica receptorul.

– Rizzoli? zise Thomas Moore.

Nu era o voce pe care se aștepta să o audă și fu surprinsă de cât de dor îi fusese de el. De-abia cu un an în urmă, lucrase împreună cu Moore ca parteneri în ancheta Chirurgului. Deși relația dintre ei nu ajunsese niciodată mai mult decât pur și simplu colegială, avuseseră încredere unul în altul cu propria viață, și într-un anumit fel acesta este un nivel de intimitate aproape la fel de profund ca cel dintr-o căsătorie. Auzindu-i acum vocea, își aminti cât îi era de dor de el. Și cât de mult o rănise căsătoria lui cu Catherine.

– Hei, Moore, răspunse ea. Cât e ora la tine?

Tonul obișnuit al vocii ei nu dezvăluise nici unul dintre sentimentele ei.

– E aproape cinci. Scuză-mă că te sun la ora asta. N-am vrut să audă și Catherine.

– E în regulă. Încă sunt trează.

– Și acum ai probleme cu somnul, rosti el după o pauză.

Nu era o întrebare, ci o afirmație. Știa că erau amândoi bântuiți de aceeași stafie.

– Te-a sunat Marquette? întrebă ea.

– Da. Speram că deja...

– Nimic încă. Au trecut aproape douăzeci şi patru de ore şi încă n-a fost văzut nici măcar o dată, fir-ar să fie.

– Deci i s-a răcit urma.

– N-au avut nici o urmă de la început. A omorât trei oameni în blocul operator, s-a transformat în omul invizibil şi a ieşit afară din spital. Poliţia statală şi cea locală din Fitchburg au măturat toată zona, au pus blocaje. I-a apărut chipul la toate ştirile de seară. Nimic.

– E un singur loc unde o să fie atras. O persoană...

– Blocul tău e deja pus sub urmărire. Dacă Hoyt se apropie de el, l-am prins.

Se lăsă o tăcere lungă.

– Nu pot s-o aduc acasă, zise apoi Moore, încet. O ţin aici, unde ştiu că e în siguranţă.

Rizzoli îi auzi teama din voce, nu pentru el însuşi, ci pentru soţia lui, şi se întrebă cu o urmă de invidie: „Oare cum e să fii iubită atât de mult?"

– Catherine ştie că a evadat? întrebă ea.

– Da. A trebuit să-i spun.

– Şi cum a reacţionat?

– Mai bine ca mine. Mai degrabă încearcă să mă calmeze ea pe *mine*.

– Deja a trecut prin ce-a fost mai rău, Moore. L-a învins de două ori. A dovedit că e mai puternică decât el.

– Crede *ea* că e mai puternică. Şi când crezi asta lucrurile devin periculoase.

– Ei, măcar te are pe tine.

„Şi eu nu mă am decât pe mine." Aşa cum a fost întotdeauna şi cum va fi probabil mereu.

Cu siguranţă îi auzise nota de oboseală din voce, căci îi răspunse:

– Şi pentru tine e un coşmar, sunt sigur.

– Eu sunt bine.

– Înseamnă că faci faţă mai bine ca mine.

Rizzoli râse, cu un sunet ascuţit şi brusc ce nu era fanfaronadă.

– Parcă am timp să-mi fac griji din cauza lui Hoyt. Sunt şef de anchetă la un caz nou. Am găsit un depozit de cadavre în Rezervaţia Stony Brook.

– Câte victime?

– Două femei, plus un bărbat pe care l-a omorât în timpul răpirii. Şi ăsta e rău, Moore. Ştii că e rău când Zucker îi dă o poreclă. Pe ăsta îl numim Dominatorul.

– De ce Dominatorul?

– Asta e plăcerea lui favorită, se pare. Puterea asupra altora. Controlul absolut asupra soţului. Monştrii şi ritualurile lor demente.

– Parcă ar fi o repetiţie a verii trecute.

„Numai că de data asta nu mai eşti aici să ai grijă de mine. Acum ai alte priorităţi."

– Şi, aţi găsit ceva? întrebă el.

– Prea puţin. Avem mai multe jurisdicţii implicate, jucători multipli. Poliţia din Newton şi – ascultă aici – afurisitul de FBI s-a băgat şi el.

– Poftim?

– Da. Un agent pe nume Gabriel Dean. Zice că e *consultant,* dar se bagă peste tot. Ţi s-a mai întâmplat vreodată aşa ceva?

– Niciodată. Ceva nu e bine, Rizzoli, adăugă el după o pauză.

– Ştiu.

– Marquette ce zice?

– El s-a culcat pe-o ureche şi face pe mortul, pentru că ne-a ordonat comisarul să cooperăm.

– Şi Dean ce zice?

– Tipul face pe secretosul, ştii? Stilul „dacă-ţi spun ceva, trebuie să te omor după aceea".

Făcu o pauză, amintindu-şi privirea lui Dean, cu ochii pătrunzători ca nişte cioburi de sticlă albastră. Da, şi-l putea imagina foarte uşor apăsând pe trăgaci fără să clipească măcar.

– Oricum, confirmă ea, Warren Hoyt nu mai e grija mea numărul unu.

– Dar e a mea, zise Moore.

– Dacă apare ceva nou, te anunţ imediat.

Închise telefonul şi în tăcerea ce urmă, toată bravada pe care o simţise vorbind cu Moore se topi instantaneu. Era din nou singură cu temerile ei, stând într-un apartament cu uşile barate, ferestrele închise şi un pistol ca singur tovarăş.

„Poate că eşti cel mai bun prieten pe care-l am, se gândi ea. Şi luă arma şi o duse înapoi cu ea în dormitor."

NOUĂ

– Agentul Dean a fost să mă vadă azi-dimineață, zise locotenentul Marquette. Are îndoieli în legătură cu tine.

– Sentimentul este reciproc, răspunse Rizzoli.

– Nu-ți pune la îndoială competența. Crede că ești un polițist bun.

– Și atunci?

– Se întrebă dacă ești detectivul potrivit pentru conducerea acestui caz.

Pentru o clipă, Rizzoli nu răspunse nimic, rămase calmă, uitându-se la Marquette. Când o chemase în biroul lui în acea dimineață, bănuise deja despre ce va fi vorba. Intrase înăuntru hotărâtă să-și păstreze controlul absolut asupra emoțiilor, să nu-i ofere nici o secundă ceea ce aștepta să vadă de fapt: un semn că era deja la limită, că trebuia înlocuită.

Când vorbi, vocea îi era liniștită și rezonabilă:

– Ce anume îl îngrijorează?

– Că ai atenția distrasă. Că ai probleme nerezolvate în legătură cu Warren Hoyt. Că nu ți-ai revenit pe deplin după ancheta în cazul Chirurgului.

– Ce vrea să însemne *nu mi-am revenit?* întrebă ea.

Ştia însă deja exact la ce se referise.

– Doamne, Rizzoli, ezită Marquette. Nu-mi e uşor să-ţi spun asta. Ştii şi tu.

– Aş prefera să-mi spui pur şi simplu.

– Crede că eşti instabilă, bine?

– Şi dumneata ce crezi, domnule locotenent?

– Cred că ai destule pe cap. Cred că evadarea lui Hoyt ţi-a dat o lovitură.

– Crezi că sunt instabilă?

– Şi doctorul Zucker şi-a exprimat îngrijorarea. N-ai fost la nici o consiliere toamna trecută.

– Nu mi s-a ordonat niciodată.

– Numai aşa merge cu tine? Trebuie să ţi se ordone?

– N-am simţit că e necesar.

– Zucker crede că încă n-ai trecut peste Chirurg. Zice că-l vezi pe Warren Hoyt după fiecare colţ. Cum poţi coordona ancheta asta, dacă o trăieşti încă pe cealaltă?

– Cred că mi-ar plăcea să aud şi părerea dumitale, domnule locotenent. *Dumneata* crezi că sunt instabilă?

Marquette oftă.

– Nu ştiu. Dar când vine la mine agentul Dean şi-mi spune că e îngrijorat, sunt nevoit să iau seama.

– Nu cred că agentul Dean este întru totul o sursă demnă de încredere.

Marquette se încruntă şi se aplecă spre ea.

– Asta e o acuzaţie gravă.

– Nu e mai gravă decât acuzaţia pe care a făcut-o el în legătură cu mine.

– Ai cu ce să-ţi susţii afirmaţia?

– Am sunat la birourile FBI Boston azi-dimineaţă.

– Şi?

– Nu ştiu nimic de agentul Gabriel Dean.

Marquette se lăsă pe spătarul scaunului şi o privi pentru un moment, fără să zică nimic.

– A venit aici direct de la Washington, confirmă ea. Biroul din Boston n-are nici o legătură cu el. Nu aşa se presupune că funcţionează chestia asta. Dacă le cerem un profil psihologic, întotdeauna trece prin coordonatorul diviziei locale. Ordinul ăsta însă n-a trecut prin divizia locală. A venit direct de la Washington. De ce se bagă FBI-ul în ancheta mea în primul rând? Şi ce-are face Washingtonul cu asta?

Marquette rămase în continuare tăcut.

Rizzoli insistă, din ce în ce mai frustrată, începând să-şi piardă controlul.

– Mi-ai zis că ordinul de a coopera a venit de la biroul comisarului?

– Da.

– Cine l-a contactat pe comisar de la FBI? Cu care parte a FBI-ului avem de-a face aici?

Marquette clătină din cap.

– N-a fost FBI.

– Poftim?

– Cererea n-a venit de la FBI. Am discutat săptămâna trecută cu biroul comisarului, în ziua când a apărut Dean. Le-am pus şi eu exact întrebarea asta.

– Şi?

– Le-am promis că o să păstrez confidenţialitatea. Şi pretind acelaşi lucru de la tine. Nu continuă decât după ce Rizzoli înclină din cap în semn de încuviinţare. Cererea a venit de la birourile senatorului Conway.

Rizzoli se uită la el încremenită de uimire.

– Ce-are a face senatorul nostru cu toate astea?

– Nu ştiu.

– Comisarul nu ţi-a zis?

– Cred că nici ei nu ştiu. Dar nu pot să ignore o cerere venită direct de la Conway. Şi oricum nu cere marea cu sarea. Pur şi simplu cooperarea între agenţii. Oricum facem asta întotdeauna.

Rizzoli se aplecă înainte şi zise cu voce scăzută:

– Ceva nu e bine, aici. Şi o ştii foarte bine. Dean nu a fost cinstit cu noi.

– Nu te-am chemat aici ca să vorbim despre Dean. Vorbim despre tine.

– Dar te bazezi pe cuvântul lui. FBI-ul dictează acum ordine către Poliţia Boston?

Marquette păru complet luat prin surprindere. Se îndreptă brusc şi o privi fix. Rizzoli atinsese exact nervul potrivit. „FBI-ul contra Noastră. Eşti cu adevărat şeful aici?"

– OK, zise el. Am vorbit. M-ai ascultat. Asta e suficient pentru mine.

– Şi pentru mine.

Se ridică în picioare.

– Dar o să te urmăresc, Rizzoli.

– Nu aşa faci totdeauna? încuviinţă ea.

– Am găsit nişte fibre foarte interesante, zise Erin Volchko. Au fost prelevate cu bandă adezivă de pe pielea lui Gail Yeager.

– Tot din covorul bleumarin? întrebă Rizzoli.

– Nu. Să-ţi spun drept, nu sunt sigură ce sunt astea.

Erin nu recunoştea deseori că era nedumerită de ceva. Aşa că asta era suficient să trezească interesul lui Rizzoli faţă de lamela de la microscop. Se uită prin obiectiv şi văzu un singur fir întunecat.

– Ne uităm la o fibră sintetică, a cărei culoare aş caracteriza-o verde murdar. În baza indicelor de refracţie, acesta este vechiul nostru prieten nailonul Dupont, tip şase, şase.

– Exact ca fibrele de covor bleumarin.

– Da. Nailon șase, șase este o fibră foarte folosită pentru că e rezistentă și tare. Se găsește într-o mulțime de materiale.

– Și zici că asta a fost luată de pe pielea lui Gail Yeager?

– Aceste fibre au fost găsite prinse pe coapsele ei, pe sâni și pe un umăr.

Rizzoli se încruntă.

– Un cearșaf? Ceva în care i-a înfășurat corpul?

– Da, dar nu un cearșaf. Nailonul nu e potrivit pentru asta, pentru că nu absoarbe umezeala aproape deloc. În plus, aceste fire sunt făcute din filamente extrem de fine de treizeci de denieri, zece filamente într-un fir. Și firul e mai subțire decât un fir de păr de om. Din tipul ăsta de fibră se face un produs finit foarte dens. Probabil rezistent la apă.

– Un cort? O prelată?

– Posibil. E tipul de material ce se folosește la înfășurarea unui cadavru.

Rizzoli avu o viziune bizară: prelate împachetate agățate în Wal-Mart, cu utilizările sugerate de fabricant pe etichetă: PERFECT PENTRU EXCURSII CU CORTUL, REZISTENT LA APĂ ȘI LA ÎNFĂȘURAREA CADAVRELOR.

– Dacă e doar o prelată, atunci avem de-a face cu un material destul de obișnuit, zise Rizzoli.

– Ei, asta-i acum. Te-aș chema până aici ca să te uiți la o fibră per-fect obișnuită?

– Nu e?

– De fapt, e foarte interesantă.

– Ce e așa de interesant la o prelată de nailon?

Erin luă un dosar de pe masa laboratorului și scoase un grafic generat pe calculator, pe care o linie trasa o siluetă de vârfuri ascuțite.

– Am făcut o analiză ATR[1] pe fibrele astea. Uite ce-a ieșit.

[1] Attenuated Total Reflection

– ATR?

– Reflexie Totală Atenuată. Foloseşte microspectroscopul cu infraroşu ca să examineze fibrele. Radiaţiile infraroşii sunt proiectate asupra fibrei şi citim apoi spectrul de lumină ce se reflectă. Graficul acesta arată caracteristicile infraroşii ale fibrei în sine. Pur şi simplu confirmă că e nailon şase, şase, aşa cum ţi-am spus deja.

– Nici o surpriză.

– Încă nu, replică Erin, cu un zâmbet şmecheresc, luând încă un grafic din dosar şi aşezându-l lângă primul. Aici vedem trasarea infraroşie pe exact aceeaşi fibră. Observi ceva?

Rizzoli se uită când la una când la cealaltă.

– Sunt diferite.

– Da, sunt diferite.

– Dar dacă sunt de la aceeaşi fibră, graficele ar trebui să fie identice.

– La al doilea grafic, am schimbat planul imaginii. Acest ATR e reflexia de la *suprafaţa* fibrei. Nu a centrului.

– Deci suprafaţa şi centrul sunt diferite.

– Exact.

– Două fibre diferite răsucite împreună?

– Nu. E o singură fibră. Dar materialul a suferit un tratament la suprafaţă. Asta se vede pe al doilea ATR – chimicale de suprafaţă. Am trecut-o prin cromatograf, şi pare să fie pe bază de silicon. După ce fibrele au fost ţesute şi vopsite, pe materialul finisat s-a aplicat o baie de silicon.

– De ce?

– Nu sunt sigură. Ca să-l facă rezistent la apă? La rupere? Cu siguranţă e un procedeu scump. Presupun că materialul acesta are un scop foarte precis. Atâta că nu ştiu care.

Rizzoli se rezemă de spătarul scaunului.

– Deci dacă găsim materialul ăsta, îl găsim şi pe criminal, zise ea.

– Da. Spre deosebire de covorul albastru obişnuit, materialul ăsta e unic.

Prosoapele cu monogramă erau aşezate pe măsuţa de cafea ca să fie văzute de toţi invitaţii, cu literele AR, de la Angela Rizzoli, împletite în cârlionţi baroci. Jane alesese culoarea piersicii, favorita mamei ei, şi plătise o taxă în plus pentru împachetarea luxoasă de zi de naştere, cu panglici de culoarea caisei şi un buchet de flori de mătase. Fuseseră livrate în mod special prin Federal Express, pentru că mama ei asocia camioanele lor cu roşu, alb şi albastru cu pachete surpriză şi evenimente fericite.

Şi ziua de naştere a Angelei Rizzoli, la împlinirea a cincizeci şi nouă de ani trebuia considerată un eveniment fericit. Se făcea foarte mare tevatură în legătură cu zilele de naştere în familia Rizzoli. În fiecare decembrie, când Angela cumpăra un calendar pentru anul nou, primul lucru pe care-l făcea era să răsfoiască printre pagini pentru a marca diferitele zile de naştere ale familiei. A uita ziua specială a unei persoane iubite era o infracţiune foarte gravă. A uita însă ziua de naştere a mamei tale era un păcat de neiertat, şi Jane avea mare grijă să nu lase niciodată ziua aceasta nesărbătorită. Ea era cea care cumpărase îngheţata, agăţase ornamentele şi trimisese invitaţiile la duzina de vecini adunaţi acum în sufrageria casei Rizzoli. Ea era cea care acum tăia tortul şi împărţea farfuriile de carton oaspeţilor. Îşi făcuse datoria ca de obicei, dar anul acesta petrecerea era un eşec. Şi asta numai din cauza lui Frankie.

– S-a întâmplat ceva, zise Angela.

Stătea pe canapea între soţul şi fiul ei mai mic, Michael, şi se uita fără nici o bucurie la cadourile aranjate pe măsuţa de cafea – suficiente bile de ulei de baie şi pudră de talc s-o facă să miroasă frumos încă un deceniu.

– Poate e bolnav. Poate a avut un accident şi nimeni nu m-a sunat încă.

– Mamă, Frankie e bine, zise Jane.

– Da, interveni Michael. Poate l-au trimis la – cum li se zice? Când se joacă de-a războiul?

– Manevre, răspunse Jane.

– Da, ceva manevre. Sau poate chiar în străinătate. Într-un loc în care n-are voie să spună nimănui, de unde nu poate ajunge la un telefon.

– E sergent de instrucţie, Mike. Nu e Rambo.

– Chiar şi Rambo îi trimite o felicitare mamei lui de ziua ei, se răsti Frank senior.

În tăcerea bruscă, toţi oaspeţii îşi feriră privirile şi luară simultan câte o îmbucătură de tort. Următoarele câteva secunde le petrecură mestecând într-o concentrare înverşunată.

Gracie Kaminsky, vecina de vizavi a familiei, sparse tăcerea cu mare curaj:

– Tortul ăsta e *aşa* de bun, Angela! Cine l-a făcut?

– Eu singură, zise Angela. Imaginează-ţi, să trebuiască să-mi fac singură tort. Dar aşa se întâmplă în familia asta.

Jane se înroşi ca şi cum ar fi primit o palmă. Totul era din vina lui Frankie. Pe el era de fapt Angela furioasă, dar ca de obicei, pe Jane se răsfrângeau cele mai urâte cuvinte.

– M-am oferit să aduc eu tort, mamă, rosti ea încet, cu voce rezonabilă.

Angela ridică din umeri.

– De la o patiserie.

– N-am avut timp să fac eu unul.

Acesta era adevărul, dar, oh, Doamne, era exact lucrul greşit de spus. Îşi dădu seama de asta în momentele în care cuvintele îi ieşiră afară pe gură. Îl văzu pe fratele ei Mike făcându-se mic pe canapea. Tatăl său se înroşi la faţă şi se întări vizibil.

– N-ai avut timp, zise Angela.

Jane scoase un mic hohot disperat de râs.

– Şi oricum, torturile mele sunt totdeauna un dezastru.

– N-ai avut timp, repetă Angela.

– Mamă, vrei nişte îngheţată? Ce zici de...

– Din moment ce eşti atât de *ocupată,* presupun c-ar trebui să mă pun în genunchi şi să-ţi *mulţumesc* că ai reuşit să vii la *ziua* mamei tale.

Fiica ei nu zise nimic, rămase pur şi simplu acolo cu faţa roşie ca focul, luptându-se să-şi ţină lacrimile sub control. Musafirii se întoarseră cu frenezie la devorarea tortului, nici unul dintre ei neîndrăznind să întâlnească privirea cuiva.

Sună telefonul. Toată lumea îngheţă.

În cele din urmă, Frank senior răspunse.

– Maică-ta e chiar aici, zise el.

Îi dădu mobilul Angelei.

„Doamne, Frankie, ce ţi-a luat aşa de mult?" Cu un oftat de uşurare, Jane începu să adune farfuriile de carton folosite şi furculiţele de plastic.

– Ce cadou? zise mama ei. Nu l-am primit.

Jane făcu o grimasă. „Oh, nu, Frankie. Nu încerca să-mi pui asta mie în cârcă."

În secunda următoare însă, toată furia se topise ca prin magie din vocea mamei sale.

– Oh, Frankie, înţeleg, scumpule. Sigur că da. Marina asta, eşti obligat să lucrezi atât de mult!

Clătinând din cap, Jane se îndreptă spre bucătărie, când fu strigată de mama ei.

– Vrea să-ţi zică ceva.

– Mie?

– Aşa a spus.

Jane luă telefonul.

– Salut, Frankie, zise ea.

– Ce mama dracului, Janie? se răsti fratele ei.

– Poftim?

– Ştii despre ce vorbesc.

Ieşi imediat din cameră, ducând cu ea telefonul în bucătărie şi lăsând uşa să se închidă în urma ei.

– Te-am rugat să-mi faci *o singură* nenorocită de favoare, zise el.

– Vorbeşti despre cadou?

– Sun să-i zic la mulţi ani şi începe să ţipe la mine.

– Puteai să te aştepţi la asta.

– Pun pariu că te gândeşti că e superdistractiv, nu? Să o faci să se enerveze pe mine.

– Tu singur ţi-ai făcut-o. Şi se pare că ai ştiut să te scoţi imediat.

– Şi de asta ţi-e de fapt ciudă, nu?

– Nu mă interesează ce faci tu, Frankie. Chestia asta e între tine şi mama.

– Da, dar tu eşti totdeauna acolo, pe furiş pe la spatele meu. Orice numai să mă faci să cad eu de rău. Nici măcar n-ai putut să-mi pui naibii şi numele meu pe cadoul tău nenorocit.

– Cadoul *meu* era deja trimis.

– Şi presupun că era prea *dificil* să te duci să iei ceva şi pentru mine?

– Da, era. Nu-i treaba mea să te şterg pe tine la fund. Eu lucrez optsprezece ore pe zi.

– Oh, da. Aşa zici totdeauna. „Sărăcuţa de mine, cum mă spetesc toată cu lucrul, nici n-apuc să dorm mai mult de cincisprezece minute pe noapte."

– Şi-n plus de asta, nici nu mi-ai plătit pentru celălalt cadou.

– Ba ţi-am plătit.

– Ba nu.

„Şi mă înfurie şi acum când o aud pe mama zicând «Veioza aceea drăgălaşă de la Frankie»."

– Deci toată chestia asta e pentru bani, atunci? zise el.

Îi sună brusc pagerul, vibrându-i la centură. Se uită la număr.

– Nu dau o ceapă degerată pe banii tăi. E pur şi simplul felul cum mereu faci chestii din astea şi nimeni nu-ţi zice nimic. Nici măcar nu încerci, şi cumva tot tu eşti cel care primeşte toate laudele.

– Iar începi cu circul ăsta, „Sărăcuţa de mine, ce persecutată sunt"?

– Să ştii că închid, Frankie.

– Dă-mi-o pe mama!

– Prima dată trebuie să răspund la un apel. Sună tu din nou într-un minut.

– Ce naiba! Nu mai plătesc pentru încă o convorbire interurbană...

Îi închise telefonul. Aşteptă o clipă să se calmeze, apoi formă numărul de pe ecranul pagerului.

Răspunse Darren Crowe.

N-avea nici un chef să discute cu încă un bărbat dezagreabil şi-i răspunse răstit.

– Rizzoli. Mi-ai dat apel.

– Mamă, Rizzoli, ia un calmant, ce ai?

– Vrei să-mi spui ce se întâmplă?

– Da, am primit un 10-54. Beacon Hill. Am ajuns aici cu Sleeper acum aproape o jumătate de oră.

Auzi un hohot de râs din sufrageria mamei ei şi aruncă o privire către uşa închisă. Se gândi la scena ce sigur va urma dacă pleca în timpul petrecerii de ziua Angelei.

– O să vrei să vezi şi tu asta, continuă Crowe.

– De ce?

– O să-ţi fie clar odată ce ajungi aici.

ZECE

Stând pe treapta de sus din faţa uşii de la intrare, Rizzoli simţi mirosul de moarte prin uşa deschisă şi se opri, nedorind să facă acest prim pas în interiorul casei. Să vadă ceea ce ştia deja că o aşteaptă înăuntru. Ar fi preferat să amâne momentul încă o clipă sau două, să se pregătească pentru acest chin, dar Darren Crowe, care deschisese uşa ca s-o lase să intre, se uita acum la ea, şi nu avu de ales. Îşi puse mănuşile şi acoperitorile de hârtie pentru pantofi şi intră pentru a face ceea ce trebuia făcut.

– Frost a sosit deja? întrebă ea în timp ce-şi punea mănuşile.

– A ajuns acum aproximativ douăzeci de minute. E înăuntru.

– Aş fi ajuns şi eu mai repede, dar a trebuit să vin din Revere.

– Ce s-a întâmplat în Revere?

– Ziua de naştere a mamei mele.

Crowe izbucni în râs.

– Da' ştiu că păreai să te distrezi *de minune* când te-am sunat.

– Nu mă întreba.

Îşi acoperi şi al doilea pantof şi se îndreptă de spate, cu expresia serioasă. Bărbaţii de felul lui Crowe nu respectau decât puterea, aşa că Rizzoli nu le permitea să vadă decât putere. În momentul când păşiră înăuntru, ştia că se uita fix la ea, urmărind să vadă orice reacţie va avea la ceea ce o aştepta.

Testând, mereu testând, aşteptând momentul când va face o greşeală. Ştiind că mai devreme sau mai târziu, se va întâmpla.

Crowe închise uşa de la intrare şi Rizzoli avu brusc o senzaţie de claustrofobie, de sufocare. Duhoarea de moarte era mult mai puternică aici şi plămânii i se umplură cu otrava sa. Nu lăsă însă nici una dintre aceste emoţii să i se citească pe faţă, studie holul, tavanul înalt, de aproape patru metri, pendula mare şi veche – care nu bătea. Întotdeauna considerase zona Beacon Hill din Boston ca locul de vis, cartierul unde s-ar muta dacă ar câştiga vreodată la loterie sau, chiar şi mai extravagant, dacă s-ar mărita cu Domnul Perfect. Şi aceasta ar fi putut fi exact casa ei de vis. Deja era tulburată de asemănarea cu locul crimei din casa Yeager. O casă frumoasă într-un cartier frumos. Mirosul măcelului plutea în aer.

– Sistemul de securitate era oprit, zise Crowe.

– Deconectat?

– Nu. Victimele nu l-au pornit. Probabil n-au ştiut cum funcţionează, din moment ce asta nu e casa lor.

– A cui casă e?

Crowe îşi deschise carnetul şi citi.

– Proprietarul e Christopher Harm, de şaizeci şi doi de ani. Agent de bursă pensionat. Face parte din consiliul de administraţie al Orchestrei Simfonice Boston. Îşi petrece vara în Franţa. Le-a oferit celor doi Ghent casa pe durata turneului lor în Boston.

– Ce turneu?

– Amândoi sunt muzicieni. Au venit cu avionul săptămâna trecută din Chicago. Karenna Ghent e pianistă. Soţul ei Alexander era violoncelist. Astă-seară trebuia să aibă ultimul spectacol la Symphony Hall.

Rizzoli observă că se referise la bărbat la timpul trecut, însă nu şi la femeie.

Se apropiară de vocile ce se auzeau dinăuntru şi acoperitorile de hârtie de pe pantofi le foşneau pe podelele de lemn de pe coridor. Când intră în living, Rizzoli nu văzu la început cadavrul, pentru că Sleeper şi Frost îi blocau vederea, stând cu spatele la ea. Ceea ce văzu era povestea de groază deja familiară scrisă pe pereţi: curbe multiple de stropi de sânge arterial. Probabil trăsese aer adânc în piept, pentru că atât Frost cât şi Sleeper se răsuciră simultan să se uite la ea. Se traseră apoi la o parte, şi o văzu pe doctoriţa Isles, ghemuită lângă victimă.

Alexander Ghent stătea rezemat de perete ca o marionetă tristă, având capul lăsat pe spate, lăsând să se vadă rana deschisă ce fusese gâtul său. „Ce tânăr e!" fu prima ei reacţie uitându-se la chipul tulburător de calm, la ochii albaştri. „E aşa de tânăr."

– O funcţionară de la Symphony Hall – pe nume Evelyn Petrakas – a venit să-i ia pe la şase pentru spectacolul de seară, zise Crowe. N-au răspuns la uşă. Femeia a văzut că uşa nu era încuiată, aşa că a intrat să vadă ce fac.

– Bărbatul poartă pantaloni de pijama, zise Rizzoli.

– E în rigiditate cadaverică, spuse Isles ridicându-se în picioare. Şi prezintă o răcire semnificativă. Voi putea fi mai precisă când voi avea rezultatele analizei potasiului vitros. În momentul de faţă pot estima momentul morţii între şaisprezece şi douăzeci de ore în urmă. Ceea ce înseamnă... Aproximativ între orele unu şi cinci noaptea, zise uitându-se la ceas.

– Patul e nefăcut, afirmă Sleeper. Cei doi au fost văzuţi ultima dată în viaţă aseară. Au plecat de la Symphony Hall pe la unsprezece noaptea şi doamna Petrakas i-a adus aici cu maşina ei.

Victimele dormeau, se gândi Rizzoli, uitându-se la pantalonii de pijama ai lui Alexander Ghent. Dormeau fără să ştie că cineva era în casă cu ei. Apropiindu-se de dormitorul lor.

– Este o uşă deschisă la bucătărie, ce dă într-o curte mică în spatele casei, zise Sleeper. Am găsit mai multe urme de picioare în straturile cu flori, dar nu sunt toate de aceeaşi mărime. Câteva dintre ele sunt poate ale grădinarului. Sau chiar ale victimelor.

Rizzoli se uită la banda adezivă cu care erau legate gleznele lui Alex Ghent.

– Şi doamna Ghent? întrebă ea, ştiind deja răspunsul.

– A dispărut, zise Sleeper.

Rizzoli îşi mută privirea într-un cerc mai mare în jurul corpului, dar nu văzu nici o ceaşcă spartă, nici un ciob de porţelan. „Ceva nu e bine", se gândi ea.

– Doamna detectiv Rizzoli?

Se întoarse şi văzu un tehnician criminalist stând în hol.

– Poliţistul de la intrare zice că e un tip afară care pretinde că vă cunoaşte. Face un circ de toată frumuseţea ca să-l lase să intre. Vreţi să vedeţi ce-i cu el?

– Ştiu cine e, spuse ea. Mă duc să-l aduc înăuntru.

Korsak fuma o ţigară şi mergea înainte şi-napoi pe trotuar, atât de furios că era umilit şi redus la statutul de trecător civil, încât fumul părea să-i iasă şi pe urechi. O văzu şi-şi aruncă imediat chiştocul, strivindu-l apoi cu pantoful ca şi cum ar fi fost un gândac dezgustător.

– Mă scoţi afară acum, sau ce? zise el.

– Hei, îmi pare rău. Poliţistul n-a fost informat.

– Naiba să-l ia de începător. N-are nici un pic de respect.

– N-a ştiut, OK? A fost vina mea. Rizzoli ridică panglica galbenă şi Korsak se strecură pe sub ea. Hai să vezi asta.

La uşa de intrare, aşteptă până îşi puse acoperitorile de pantofi şi mănuşile de latex. Când încercă să stea în echilibru într-un picior, se clătină. Rizzoli îl prinse să nu cadă şi fu şocată să-i simtă miros de alcool în respiraţie. Îl sunase din maşină, şi îl găsise acasă într-o seară când nu era de serviciu. Acum regreta că-l anunţase. Era deja nervos şi arţăgos, dar nu

putea să-i refuze intrarea fără să provoace o scenă zgomotoasă şi foarte publică. Nu putea decât să spere că era suficient de treaz să nu-i facă de ruşine pe amândoi.

– OK, zise el gâfâit. Arată-mi.

În living se uită fără comentariu la cadavrul lui Alexander Ghent, prăbuşit într-o băltoacă de sânge. Korsak avea cămaşa scoasă din pantaloni şi respira cu fornăitul adenoidal obişnuit. Rizzoli îi văzu pe Crowe şi pe Sleeper aruncându-le o privire şi-l văzu pe Crowe făcând o grimasă; dintr-odată se simţi furioasă pe Korsak pentru că apăruse în halul ăsta. Îl chemase pentru că fusese primul detectiv la locul crimei Yeager şi voise să afle ce impresie îi făcea şi cazul acesta. Şi în schimb avea de-a face cu un poliţist beat a cărui simplă prezenţă începea s-o umilească.

– S-ar putea să fie omul nostru, zise Korsak.

Crowe pufni.

– Nu mai spune, serios, Sherlock?

Korsak îşi întoarse ochii injectaţi spre Crowe.

– Tu eşti unul dintre băieţii ăia genii, nu? Ştie-tot.

– Nu e nevoie de un geniu să vadă ce avem aici.

– Ce crezi că avem?

– O repetiţie. Intrare forţată noaptea. Cei doi surprinşi în pat. Soţia răpită, soţul primeşte lovitura de graţie. Totul e aici.

– Şi atunci, unde e ceaşca de ceai?

Deşi era băut, Korsak reuşise să observe exact detaliul ce o deranjase şi pe Rizzoli.

– Nu e nici o ceaşcă, zise Crowe.

Korsak se uită la victima ce nu avea nimic în poală.

– A aşezat victima în poziţie. L-a rezemat de perete să se uite la spectacol, exact ca data trecută. Dar a uitat sistemul de alarmă. Ceaşca de ceai. Dacă o viola pe soţie, cum îl supraveghea pe soţ?

– Ghent e un tip slăbuț. Nu era prea amenințător. Și-n plus de asta, era legat fedeleș. Cum să se ridice să-și apere soția?

– E diferit; asta-i tot ce-am spus.

Crowe ridică din umeri și se întoarse cu spatele.

– Ei și? Și-a schimbat scenariul.

– Frumușelul ăsta le știe pe toate, nu-i așa?

Se lăsă tăcerea. Chiar și doctor Isles, care deseori avea pregătit un comentariu ironic, se uită doar, fără să spună nici un cuvânt, însă cu o expresie vag amuzată.

Crowe se întoarse și își fixă privirea ca niște raze laser pe Korsak. Dar cuvintele îi fură adresate lui Rizzoli.

– Doamnă detectiv, există vreun motiv pentru omul acesta să deranjeze scena crimei?

Rizzoli îl apucă pe Korsak de braț. Era jilav și moale și mirosea a transpirație râncedă.

– N-am văzut încă dormitorul. Haide.

– Da, râse Crowe. Nu vrem să ratezi dormitorul.

Korsak se smuci de lângă ea și făcu un pas spre Crowe.

– Am lucrat la criminalul ăsta mult înaintea ta, cretinule.

– Hai, Korsak, zise Rizzoli.

– ... urmărind fiecare nenorocită de pistă. Pe mine trebuia să mă fi chemat aici primul, pentru că eu îl știu acum. Îl pot mirosi.

– Oh. Asta mirosea? făcu Crowe.

– Hai *odată,* zise Rizzoli, pe punctul de a-și pierde cumpătul.

Îi era frică de furia turbată ce ar fi explodat din ea dacă ar fi lăsat-o. Furie atât împotriva lui Korsak, cât și a lui Crowe, pentru rivalitatea lor stupidă.

Barry Frost interveni cu abilitate și eleganță să potolească tensiunea. Instinctul lui Rizzoli era de obicei să se repeadă în orice altercație cu amândouă picioarele înainte, dar al lui Frost era să facă pe împăciuitorul. Era blestemul copilului de la mijloc, îi spusese el odată, cel care știe că altfel fața lui va

încasa pumnii de la toți cei implicați. Nici măcar nu încercă să-l calmeze pe Korsak, adresându-se în schimb lui Rizzoli:

– Trebuie să vezi ce-am găsit în dormitor. Asta leagă cele două cazuri.

Ieși din living și intră în alt hol, cu mers obișnuit și hotărât ce spunea: „Dacă vrei să mergi unde e miezul acțiunii, hai după mine".

După un moment, Korsak îl urmă.

În dormitor, Frost, Korsak și Rizzoli se uitară la cearșafurile mototolite și la așternuturile aruncate la o parte. Pe covor erau două dâre identice.

– Au fost târâți din pat, zise Frost. Ca și cei doi Yeager.

Dar Alexander Ghent era mai scund și mult mai puțin musculos decât doctorul Yeager, și suspectului îi va fi venit mult mai ușor să-l mute în hol și să-l rezeme de perete. De asemenea, mai ușor să-l prindă de păr și să-i dezvelească gâtul.

– E pe măsuța de toaletă, zise Frost.

Era o pijama de mătase albastră de mărimea 34, împăturită frumos și stropită cu sânge. Stilul de haine de noapte pe care o tânără le poartă să atragă un iubit sau să excite un soț. Cu siguranță Karenna Ghent nu-și imaginase niciodată scena violentă în care această pijama va servi atât de recuzită, cât și de costumație. Lângă ea erau două bilete de avion Delta Airline. Rizzoli se uită la ele și văzu itinerarul, aranjat prin agenția familiei Ghent.

– Trebuiau să zboare mâine, zise ea. Următoarea oprire era la Memphis.

– Ce păcat, zise Korsak. N-au mai apucat să vadă Graceland.

Rizzoli și Korsak stăteau în mașina lui cu ferestrele deschise și detectivul fuma o țigară. Trăgea fumul adânc în piept, unde acesta își îndeplinea magia otrăvitoare în plămânii lui, și

apoi scotea un oftat satisfăcut. Părea mai calm, mai concentrat decât atunci când sosise, cu trei ore în urmă. Explozia de nicotină părea să-i fi ascuțit mintea. Sau probabil alcoolul i se epuizase în sfârșit din sânge.

– Te îndoiești că ăsta e tipul nostru? o întrebă el.

– Nu.

– Crimescope-ul n-a găsit nici un pic de materie seminală.

– Poate a fost mai ordonat de data asta.

– Sau poate n-a violat-o, zise Korsak. Și de aceea nici n-a avut nevoie de ceașcă.

Enervată pe fumul lui, Rizzoli se întoarse cu fața spre fereastra deschisă și flutură din mână să limpezească aerul.

– Crima nu urmează un scenariu fix, afirmă ea. Fiecare victimă reacționează diferit. E o piesă cu două personaje, Korsak. Criminalul și victima. Oricare din ei poate influența rezultatul. Doctorul Yeager a fost un bărbat mult mai masiv decât Alex Ghent. Poate că suspectul nostru nu s-a simțit așa de sigur pe el că-l va putea controla pe Yeager, așa că a folosit ceașca de ceai ca pe un semnal de alarmă. Iar cu Ghent n-a mai simțit nevoia să facă asta.

– Nu știu, zise Korsak scuturându-și scrumul țigării pe geam afară. E o chestie așa de bizară, faza cu ceașca de ceai. E o parte din semnătura lui. Nu e ceva ce ar lăsa pe dinafară.

– În rest totul a fost identic, îi atrase ea atenția. Cuplu înstărit. Bărbatul legat și poziționat. Femeia dispărută.

Tăcură amândoi fiind copleșiți de același gând deprimant: „Femeia. Ce i-a făcut Karennei Ghent?"

Rizzoli știa deja răspunsul. Deși chipul Karennei va apărea în curând pe ecranele televizoarelor din tot orașul însoțit de un apel la ajutorul publicului, deși Poliția Boston se va chinui să urmărească fiecare indiciu primit la telefon de la oricine va pretinde că o văzuse pe femeia cu părul negru, Rizzoli știa

care va fi rezultatul. Îl putea simți, ca pe o piatră rece în stomac. Karenna Ghent era moartă.

– Corpul lui Gail Yeager a fost lăsat în parc la două zile după dispariția ei, zise Korsak. Și acum a trecut – cât? Aproximativ douăzeci de ore de la atacul asupra acestui cuplu.

– Rezervația Stony Brook, spuse Rizzoli. Acolo o s-o ducă. O să aranjez să se întărească supravegherea. Îl vezi cumva pe Joey Valentine implicat în chestia asta? întrebă ea, aruncându-i o privire.

– Verific încă. Mi-a dat în sfârșit o probă de sânge. Trebuie să primesc rezultatele de ADN.

– Asta nu prea sună a om vinovat. Îl mai urmărești și acum?

– L-am urmărit. Până a depus plângere că-l hărțuiesc.

– Și? Îl hărțuiai?

Korsak râse, pufnind un val de fum.

– Orice bărbat adult care se excită pudrând femei moarte o să chelălăie ca o fetiță, orice i-aș face.

– Și exact cum chelălăie fetițele? replică ea iritată. Cam așa ca băieții?

– Oh, Doamne. Nu mă lua cu feminismele astea tâmpite. Fiică-mea mă bate la cap cu astea totdeauna. Și apoi își cheltuie toți banii și vine să se smiorcăie la șovinul de taică-său să-i dau bani. Hei, zise el îndreptându-se brusc. Uite cine a apărut.

Un Lincoln negru parcase într-un spațiu de cealaltă parte a străzii. Rizzoli îl văzu pe Gabriel Dean ieșind din mașină, cu silueta atletică și elegantă smulsă parcă din paginile revistei *GQ*. Se opri să se uite la fațada de cărămidă roșie a locuinței. Apoi se apropie de polițistul care păzea perimetrul și-i arătă insigna.

Polițistul îl lăsă să treacă de panglică.

– Ia uite la asta, zise Korsak. Ei, vezi, *asta* chiar că mă calcă pe nervi. Exact polițistul ăla m-a făcut să stau afară până ai venit tu. Ca și cum aș fi fost un derbedeu de pe stradă. Dar Dean, el nu trebuie decât să-și fluture insigna magică și să zică

„nenorocit de agent federal" şi zici că e de aur. Pe el de ce naiba l-a lăsat să treacă?

– Poate pentru că s-a obosit să-şi bage cămaşa în pantaloni.

– Da, exact, parcă un costum fain m-ar schimba pe mine. E din cauza atitudinii lui. Uită-te la el. Zici că e regele lumii, naiba să-l ia.

Rizzoli îl privi pe Dean stând grațios în echilibru într-un picior ca să-şi pună acoperitorile de pantofi. Îşi vârî mâinile lungi în mănuşi, ca un chirurg pregătindu-se de operație. Da, într-adevăr, era din cauza atitudinii lui. Korsak era ca un pugilist nervos care se aştepta ca lumea să-l ia la şuturi. Aşa că natural că asta se şi întâmpla.

– Cine l-a chemat aici? zise Korsak.

– Nu eu.

– Şi totuşi a apărut, ca din întâmplare.

– Întotdeauna face aşa. Cineva îl ține la curent cu tot ce se întâmplă. Şi nu cineva din echipa mea. Cineva de mai sus.

Rizzoli se uită din nou la uşa din față. Dean intrase deja înăuntru şi Rizzoli şi-l imagină stând în living, studiind petele de sânge. Citindu-le aşa cum ai citi un raport de teren, stropii sclipitori detaşați de umanitatea provenienței lor.

– Ştii, m-am gândit la asta, zise Korsak. Dean n-a apărut în peisaj până aproape trei zile după ce a fost atacată familia Yeager. Prima dată l-am văzut la Rezervația Stony Brook, când a fost găsit corpul doamnei Yeager. Nu-i aşa?

– Aşa e.

– De ce i-a trebuit aşa de mult timp? Zilele trecute, ne jucam cu ideea că a fost o execuție. Că cei doi Yeager au intrat în cine ştie ce încurcătură. Dacă erau deja pe radarul FBI-ului – anchetați de exemplu, sau poate doar urmăriți – s-ar crede că FBI-ul ar interveni în ancheta noastră în secunda când doctorul Yeager a fost omorât. Dar au aşteptat trei zile ca să se implice. Ce i-a atras până la urmă? Ce i-a făcut să fie aşa de interesați?

Rizzoli se uită la el.

– Ai completat un raport VICAP?

– Da. Mi-a trebuit o afurisită de oră să-l termin. O sută optzeci şi nouă de întrebări. Chestii bizare ca de exemplu: „A fost muşcată vreo parte din corp? Ce obiecte au fost introduse în care orificii?“ Acum trebuie să fac un raport suplimentar pentru doamna Yeager.

– Ai cerut o evaluare de profil psihologic când ai trimis formularul?

– Nu. N-am văzut ce sens are să vină un tip de la FBI să-mi facă un profil pe care oricum îl ştiu dinainte. Mi-am făcut pur şi simplu datoria civică şi am trimis formularul VICAP.

VICAP, sau Programul de Arestare al Criminalilor Violenţi, era baza de date FBI asupra crimelor violente. Întocmirea acestei baze de date necesita cooperarea ofiţerilor de poliţie deseori epuizaţi şi hărţuiţi care, confruntaţi cu un chestionar atât de lung, deseori nici nu se mai oboseau cu el.

– Când ai trimis raportul? întrebă ea.

– Imediat după autopsia doctorului Yeager.

– Şi atunci a apărut Dean. A doua zi.

– Crezi că asta e? zise Korsak. Asta l-a adus?

– Poate raportul tău a pornit o alarmă.

– Dar ce anume le-a atras atenţia?

– Nu ştiu, zise ea, uitându-se la uşa pe care dispăruse Dean. Şi e foarte clar că el n-are de gând să ne spună.

UNSPREZECE

Jane Rizzoli nu era o fată interesată în muzica simfonică. Întregul ei contact cu muzica era colecția de CD-uri de muzică ușoară și cei doi ani în care cântase la trompetă în generală, una din cele doar două fete care aleseseră acest instrument. Fusese atrasă de trompetă pentru că producea cel mai zgomotos și mai neobrăzat sunet dintre toate, nu ca șuierăturile clarinetului sau ciripiturile fluierelor la care cântau celelalte fete. Nu, Rizzoli voia să fie auzită, așa că stătea lângă băieții din secțiunea trompetelor. Adora să audă explozia de sunet a notelor trompetei.

Din nefericire, multe dintre aceste note erau greșite.

După ce tatăl ei o exilase în curtea din spate pentru repetiții și apoi câinii vecinilor începură să urle nefericiți de fiecare dată când repeta, se hotărî și ea în cele din urmă să renunțe cu totul la acest instrument. Chiar și ea recunoștea că simplul entuziasm și plămânii puternici nu sunt suficienți pentru a compensa o lipsă descurajatoare de talent.

De atunci, muzica nu însemnase nimic mai mult pentru ea decât sunetul slab din lifturi și notele bas tunătoare ale mașinilor din trafic. Nu intrase în Symphony Hall de la colțul dintre Huntington și Mass Avenue decât de două ori în viață,

de amândouă dățile ca elevă de liceu în excursii școlare ca să audă repetițiile Orchestrei Simfonice. În 1990 se adăugase aripa Cohen, o parte din Symphony Hall în care Rizzoli nu mai fusese niciodată. Când intră împreună cu Frost în aripa nouă, fu surprinsă de cât de modernă arăta – nu semăna deloc cu clădirea întunecoasă și părăginită pe care și-o amintea.

Își arătară insignele gardianului în vârstă de la intrare, care-și îndreptă spinarea îndoită când văzu că cei doi vizitatori erau de la Omucideri.

– În legătură cu soții Ghent? întrebă el.

– Da, domnule, zise Rizzoli.

– Îngrozitor. Absolut îngrozitor. I-am văzut săptămâna trecută, imediat după ce au ajuns în oraș. Au trecut pe aici să vadă sala. Părea un cuplu de tineri atât de drăguți, spuse el clătinând din cap.

– Erați de serviciu în noaptea când au dat spectacolul?

– Nu, doamnă. Eu lucrez numai în timpul zilei. Trebuie să plec la cinci ca să-mi iau soția de la sanatoriu. Are nevoie de îngrijire constantă, știți? Uită să oprească gazul la cuptor... Se opri brusc, înroșindu-se la față. Dar mă gândesc că voi n-ați venit aici la pălăvrăgeală. Ați venit să vorbiți cu Evelyn?

– Da. Încotro e biroul ei?

– Nu e aici. Am văzut-o intrând în sala de concerte acum câteva minute.

– Are loc o repetiție, sau ceva?

– Nu, doamnă. E sezonul liniștit. Orchestra e plecată în Tanglewood pe durata verii. Perioada asta a anului, nu avem decât spectacole oaspete.

– Deci putem intra pur și simplu în sală?

– Doamnă, aveți insigne de poliție. După câte știu eu, puteți intra oriunde.

*

Nu o văzură imediat pe Evelyn Petrakas. Când intră în auditoriul întunecos, Rizzoli nu văzu la început decât o mare de locuri goale, coborând înspre scena iluminată de reflectoare. Atraşi de lumină, începură să coboare pe coridor, podeaua de lemn scârţâindu-le sub paşi ca scândurile unei corăbii vechi. Ajunseseră deja la scenă când o voce le strigă de departe.

– Vă pot ajuta cu ceva?

Mijindu-şi ochii din cauza strălucirii reflectoarelor, Rizzoli se întoarse spre rândurile din spate ale sălii.

– Doamna Petrakas?

– Da?

– Sunt detectiv Rizzoli. Acesta e detectiv Frost. Putem discuta pentru un moment?

– Sunt aici. În ultimul rând.

Urcară culoarul între scaune şi ajunseră la ea. Evelyn nu se ridică de pe scaun, rămânând ghemuită unde era, părând să se ascundă de lumină. Îşi înclină mohorâtă capul către cei doi detectivi când aceştia se aşezară pe două scaune lângă ea.

– Am vorbit deja cu un poliţist. Aseară, zise Evelyn.

– Detectivul Sleeper?

– Da. Cred că aşa îl chema. Un bărbat mai în vârstă, destul de simpatic. Ştiu că trebuia să aştept să mai vorbesc şi cu alţi detectivi, dar a trebuit să plec. Pur şi simplu n-am mai putut sta în casa aceea...

Se uită la scenă, ca hipnotizată de un spectacol pe care numai ea îl putea vedea. Chiar şi în întunecimea din sală, Rizzoli văzu că avea un chip plăcut, de probabil patruzeci de ani, cu fire cărunte premature în părul negru.

– Am avut responsabilităţi aici, zise Evelyn. Toţi banii de pe bilete trebuiau restituiţi. Şi a început să apară şi presa. A trebuit să mă întorc să mă ocup de asta, spuse cu un râset obosit. Mereu sting incendii. Asta-i sarcina mea.

– Ce sarcini aveţi aici exact, doamnă Petrakas? întrebă Frost.

– Titlul meu oficial? zise ea ridicând din umeri. „Coordonator de program pentru artişti oaspeţi". Ceea ce înseamnă că încerc să-i menţin fericiţi şi sănătoşi cât timp sunt în Boston. E uluitor cât de neajutoraţi sunt unii dintre ei. Îşi petrec toată viaţa în săli de repetiţii şi studiouri. Lumea reală este un mister pentru ei. Aşa că le recomand unde să se cazeze. Aranjez să fie aşteptaţi la aeroport. Coşuri de fructe în cameră. Orice alte facilităţi în plus au nevoie. Îi ţin de mână.

– Când v-aţi întâlnit prima dată cu soţii Ghent? întrebă Rizzoli.

– A doua zi după ce au sosit în oraş. Am mers să-i iau de acasă. Nu puteau să ia un taxi pentru că violoncelul lui Alex nu ar fi încăput bine într-o maşină mică. Dar eu am o dubiţă cu bancheta din spate rabatabilă.

– I-aţi condus prin oraş cât timp au stat aici?

– Numai de la casă la Symphony Hall şi înapoi.

Rizzoli îşi aruncă o privire în carnet.

– Casa de pe Beacon Hill aparţine unui membru din consiliul de administraţie al Simfoniei. Un anume Christopher Harm. Deseori invită muzicieni să stea acolo?

– Pe perioada verii, când e în Europa. E mult mai frumos decât la hotel. Domnul Harm are încredere în muzicienii de muzică clasică. Ştie că aceştia o să aibă grijă de casă.

– S-a plâns vreodată vreun oaspete în casa domnului Harm de probleme cât a stat acolo?

– Probleme?

– Intruşi. Spărgători. Ceva care să-i neliniştească.

Evelyn clătină din cap.

– E Beacon Hill, doamnă detectiv. Nu se poate pretinde un cartier mai bun. Ştiu că lui Alex şi Karennei le-a plăcut foarte mult acolo.

– Când i-aţi văzut ultima dată?

Evelyn înghiţi.

– Aseară, răspunse apoi, încet. Când l-am găsit pe Alex...

– M-am referit la ultima dată când i-ați văzut în viață, doamnă Petrakas.

– Oh, zise Evelyn cu un râset jenat. Bineînțeles că la asta v-ați referit. Îmi cer scuze; nu mai gândesc bine. E așa de greu să mă concentrez. Nici nu știu de ce m-am mai obosit să vin la serviciu azi, continuă, clătinând din cap. Mi s-a părut pur și simplu că trebuie să fac asta.

– Ultima dată când i-ați văzut? o îndemnă Rizzoli.

De data asta Evelyn răspunse mai sigură pe ea:

– Cu o noapte înainte. După spectacol, i-am dus cu mașina înapoi la Beacon Hill. Era aproximativ ora unsprezece.

– Pur și simplu i-ați lăsat acolo? Sau ați intrat cu ei înăuntru?

– I-am lăsat exact în fața casei.

– I-ați văzut intrând efectiv în casă?

– Da.

– Deci nu v-au invitat înăuntru?

– Cred că erau destul de obosiți. Și se simțeau cam deprimați.

– De ce?

– După toate așteptările pe care și le făcuseră că vin la Boston, n-a fost un public chiar atât de numeros pe cât se așteptaseră. Și ăsta se presupune că e orașul muzicii. Dacă nu am putut atrage mai mulți oameni aici, atunci ce speranțe puteau avea pentru Detroit sau Memphis? Evelyn se uită nefericită spre scenă. Noi suntem dinozaurii. Așa a zis Karenna, în mașină. Cine mai apreciază muzica clasică în ziua de azi? Majoritatea tinerilor preferă să se uite mai degrabă la videoclipuri muzicale. Oameni care se fâțâie cu inele de metal vârâte în față. Nu mai e vorba decât de sex, sclipici și costume cretine. Și de ce trebuie cântărețul acela – cum Dumnezeu îl cheamă? – să-și scoată limba din gură? Ce are asta a face cu muzica?

– Absolut nimic, încuviință Frost, aprobând imediat subiectul. Știți, doamnă Petrakas, eu și soția mea am avut chiar această conversație zilele trecute. Alice pur și simplu adoră muzica clasică. În fiecare an cumpărăm abonamente de sezon la simfonie.

Evelyn îi oferi un zâmbet trist.

– Atunci mă tem că și dumneavoastră sunteți dinozauri.

Când se ridicară să plece, Rizzoli observă un program tipărit pe hârtie lucioasă pe scaunul din fața ei. Se întinse să-l ia.

– Și familia Ghent e trecută aici? întrebă ea.

– Întoarceți la pagina cinci, zise Evelyn. Acolo. Aceea e fotografia lor de publicitate.

Era o fotografie cu doi oameni îndrăgostiți.

Karenna, subțire și elegantă într-o rochie neagră de seară, se uita în sus în ochii zâmbitori ai soțului ei. Avea chipul luminos și părul negru ca de spaniolă. Alexander se uita în jos la ea cu un zâmbet băiețesc, cu o șuviță de păr blond căzându-i în ochi.

– Erau frumoși, nu-i așa? zise Evelyn încet. Ce ciudat e. N-am apucat să stau pur și simplu să vorbesc cu ei cu adevărat. Dar le-am cunoscut muzica. Le-am ascultat înregistrările. I-am privit în spectacol, pe scenă. Îți poți da seama de multe ascultându-le muzica. Și ceea ce-mi amintesc cel mai bine e cu câtă tandrețe cântau. Cred că ăsta e cuvântul ce-i descrie cel mai bine. Erau oameni atât de tandri.

Rizzoli se uită la scenă și și-i imagină pe Alexander și pe Karenna în noaptea ultimului lor spectacol. Părul ei negru și lucios sub luminile scenei, violoncelul lui sclipitor. Și muzica lor, ca vocile a doi îndrăgostiți cântându-și unul altuia.

– În noaptea spectacolului, zise Frost. Ați zis că a fost un public dezamăgitor de mic.

– Da.

– Cam cât de mic?

– Cred că am vândut în jur de patru sute cincizeci de bilete.

Patru sute cincizeci de perechi de ochi, se gândi Rizzoli, toți concentrați asupra scenei, unde un cuplu de îndrăgostiți era încununat de lumină. Ce sentimente inspiraseră publicului cei doi Ghent? Plăcerea muzicii interpretată bine? Bucuria de a privi doi tineri îndrăgostiți? Sau apăruseră și alte sentimente, mai întunecate, în inima cuiva care stătea chiar în această sală? Foame. Invidie. Amărăciunea de a dori proprietatea altuia.

Se uită din nou la fotografia soților Ghent.

„Oare frumusețea ei ți-a atras atenția? Sau faptul că erau îndrăgostiți?"

Bău cafeaua neagră și se uită fix la morții adunați pe biroul ei. Richard și Gail Yeager. Doamna rahitică. Alexander Ghent. Bărbatul din avion care, deși nu mai era considerat victimă a unei crime, era încă o povară în mintea ei. Morții erau întotdeauna așa pentru ea. Un șir nesfârșit de cadavre, fiecare pretinzându-i atenția, fiecare cu propria poveste de groază, dacă Rizzoli ar săpa doar suficient de adânc să dezvelească oasele poveștii lor. Săpa de atât de mult timp, încât toți morții pe care-i știa începeau să se amestece laolaltă ca scheletele încâlcite dintr-un mormânt comun.

Când primi un mesaj de la laborator pentru rezultatele de ADN, fu ușurată pentru această evadare, chiar și momentană, din fața teancului acuzator de dosare. Se ridică de la birou și se îndreptă spre coridorul ce ducea în aripa de sud a clădirii.

Laboratorul de ADN era în S253 și criminalistul care o sunase era Walter De Groot, un olandez blond cu o față palidă ca a omului de pe lună. De obicei se strâmba când o vedea, pentru că vizitele ei aveau aproape întotdeauna scopul de a-l îndemna sau sâcâi, orice numai să obțină mai repede un profil ADN. Astăzi însă, îi oferi un zâmbet larg.

– Am developat o autorad, zise el. Am agățat-o acolo.

O autorad, sau autoradiogramă, era un film de raze X ce captura structura fragmentelor de ADN. De Groot luă filmul de pe sârma unde stătea la uscat şi îl prinse cu o clamă în faţa reflectorului. De sus până jos apărură şiruri paralele de pete negre.

– Aici se vede profilul NVRT, zise el. Asta e prescurtarea de la „numere variabile de repetări în tandem". Am extras ADN-ul din diferitele surse pe care mi le-ai oferit şi am izolat fragmentele cu locurile respective pe care le comparăm. Acestea nu sunt cu adevărat gene, ci secţiuni de fire de ADN ce se repetă fără scop clar. Astea formează marcatori buni de identificare.

– Deci ce sunt aceste dungi diferite? La ce corespund?

– Primele două şiruri, începând de la stânga, sunt controalele. Numărul unu e o scară ADN standard, ca să ne ajute să estimăm poziţiile relative ale diferitelor mostre. Şirul al doilea e o linie standard de celule, folosite şi ele pentru control. Liniile trei, patru şi cinci sunt linii de evidenţiere, luate de la origini cunoscute.

– Ce origini?

– Şirul trei este suspectul Joey Valentine. Şirul patru e doctorul Yeager. Şirul cinci e doamna Yeager.

Privirea lui Rizzoli zăbovi asupra şirului cinci. Încercă să cuprindă în minte conceptul că aceasta făcea parte din schiţa prin care se crease Gail Yeager. Că o fiinţă omenească unică, de la nuanţa precisă de blond a părului până la sunetul râsului ei, putea fi distilată în acest lanţ de dungi negre. Nu văzu nici o urmă de umanitate în această autorad, nimic din femeia care-şi iubise soţul şi-şi jelise mama. „Asta e tot ce suntem? Un şirag de chimicale? Unde se ascunde sufletul în această spirală dublă?"

Privirea i se mută la ultimele două şiruri.

– Şi ultimele? întrebă ea.

– Acestea sunt cele neidentificate. Şirul şase e din pata seminală de pe covorul din casa Yeager. Şirul şapte e materia seminală proaspătă prelevată din vaginul lui Gail Yeager.

– Astea două din urmă par să se potrivească.

– Corect. Amândouă probele neidentificate de ADN provin de la acelaşi bărbat. Şi, după cum observi, nu de la doctorul Yeager sau domnul Valentine. Prin asta, domnul Valentine e eliminat în mod efectiv ca sursa materiei seminale.

Rizzoli se uită lung la cele două şiruri neidentificate. Amprenta genetică a unui monstru.

– Ăsta vă e criminalul, zise De Groot.

– Ai sunat la CODIS? E vreo şansă să-i convingem să se mişte puţin mai repede cu verificarea de date?

CODIS era banca naţională de date ADN. Avea înregistrarea profilelor genetice a mii de infractori condamnaţi, şi de asemenea profilele neidentificate găsite la locul crimelor din întreaga ţară.

– De fapt, ăsta e motivul pentru care te-am sunat. Le-am trimis ADN-ul din pata de pe covor săptămâna trecută.

Rizzoli oftă.

– Ceea ce înseamnă că o să primim un rezultat într-un an sau aşa ceva.

– Nu. Tocmai m-a sunat agentul Dean. ADN-ul subiectului nostru nu e în CODIS.

Rizzoli se uită surprinsă la el.

– Agentul Dean ţi-a dat vestea asta?

– Probabil a mers cu biciul la ei sau ceva în genul ăsta. De când sunt eu aici, încă n-am primit rezultatele unei verificări CODIS atât de repede.

– Ai confirmat rezultatul direct cu CODIS?

De Groot se încruntă.

– Păi, nu. Am presupus că agentul Dean ştie...

– Te rog, sună-i. Vreau să-mi confirme.

– Există vreo... ăă... bănuială că Dean nu e de încredere?

– Hai mai bine să fim siguri, OK? zise ea uitându-se din nou la autorad. Dacă e adevărat că amicul nostru nu e în CODIS...

– Atunci aveți pe cap un jucător nou. Sau cineva care a reușit să rămână invizibil față de sistem.

Rizzoli se uită frustrată la șirul de dungi negre. „Îi avem ADN-ul, se gândi ea. Îi avem profilul genetic. Și tot nu-i știm numele."

Rizzoli puse un CD în aparat și se scufundă în canapea, ștergându-și cu prosopul părul ud. Acordurile bogate ale unui solo de violoncel se scurseră din difuzoare ca ciocolata topită. Deși nu era fană a muzicii clasice, își cumpărase un CD cu o înregistrare mai veche a lui Alex Ghent de la magazinul de suvenire de la Symphony Hall. Dacă voia să se familiarizeze cu fiecare aspect al morții lui, atunci ar trebui să știe ceva și despre viața lui. Și mare parte din viața lui era muzica.

Arcușul lui Ghent alunecă peste strunele violoncelului, iar melodia *Suitei nr. 1 în G major* a lui Bach urca și cobora asemenea valurilor oceanului. Fusese înregistrată când nu avea decât optsprezece ani. Stând în studio, cu degetele acoperite de carne caldă, apăsase coardele, strânsese arcușul. Aceleași degete erau acum albe și reci în frigiderul de la morgă, cu muzica amuțită. Rizzoli asistase la autopsia lui în acea dimineață și-i observase degetele lungi și fine, și le imaginase zburând în sus și-n jos pe gâtul violoncelului. Părea un miracol că mâinile omenești se puteau uni cu simplu lemn și coarde pentru a produce sunete atât de bogate.

Luă carcasa CD-ului și-i studie fotografia, făcută când era încă doar un băiat. Stătea cu privirea în jos, cu brațul stâng drapat peste instrument, îmbrățișându-i curbele, așa cum într-o zi o va îmbrățișa pe soția lui Karenna. Rizzoli căutase un CD cu amândoi, însă toate înregistrările lor comune se vânduseră

la magazinul de suvenire. Numai al lui Alexander mai era în stoc. Violoncelul singuratic, chemându-şi perechea. Şi unde era acum perechea sa? Vie şi în chinuri, înfruntând groaza ultimă a morţii? Sau dincolo de durere şi deja în primele stadii de descompunere?

Sună telefonul. Opri CD-playerul şi ridică receptorul.

– Eşti acasă, zise Korsak.

– Am venit să fac un duş.

– Te-am sunat acum câteva minute. N-ai răspuns.

– Înseamnă că n-am auzit telefonul. Ce s-a întâmplat?

– Asta vreau să ştiu şi eu.

– Dacă apare ceva, pe tine te sun primul.

– Mda. Aşa cum m-ai sunat măcar *o dată* azi? A trebuit să aud de ADN-ul lui Joey Valentine de la tipul de la laborator.

– N-am apucat să-ţi spun. M-am învârtit toată ziua în toate direcţiile.

– Ţine minte că eu sunt cel care te-a chemat prima dată în cazul ăsta.

– N-am uitat.

– Ştii, zise Korsak. Deja au trecut cincizeci de ore de când a luat-o.

„Şi Karenna Ghent era probabil moartă de două zile", se gândi ea. Dar moartea nu era o piedică pentru ucigaşul ei. Nu făcea decât să-i mărească apetitul. Se va uita la cadavrul ei şi nu va vedea decât un obiect al dorinţei. Cineva pe care să o controleze. Ea nu-i mai opunea nici o rezistenţă. Era carne rece, pasivă, supunându-se oricărei înjosiri. Era amanta perfectă.

CD-ul se auzea în continuare încet, violoncelul lui Alexander ţesându-şi farmecul dezolat. Rizzoli ştia unde ducea această conversaţie, ştia ce voia Korsak. Şi nu ştia cum să-l refuze. Se ridică de pe canapea şi opri CD-ul. Chiar şi în tăcerea de acum acordurile violoncelului păreau să zăbovească.

– Dacă se poartă ca data trecută, o s-o arunce în noaptea asta, zise Korsak.

– O să fim pregătiți.

– Deci, fac și eu parte din echipă, sau nu?

– Avem deja echipajele de urmărire.

– Pe mine nu mă aveți. Nu vă strică un om în plus.

– Deja am alocat pozițiile. Ascultă, te sun imediat ce...

– La naiba cu „sunatul"! Fir-ar să fie! N-o să stau lângă telefon ca o afurisită de fată bătrână care nu dansează cu nimeni la bal. Îl știu pe tipul ăsta dinaintea ta, dinaintea oricui. Tu cum te-ai simți, dacă cineva s-ar băga în jocul tău? Să te lase afară chiar la momentul când îl arestează? Ia gândește-te la asta!

Știa. Îi înțelegea furia ce-l cuprinsese. O înțelegea mai bine ca oricine, căci i se întâmplase și ei. Și ea fusese dată la o parte și privise plină de amărăciune de pe margine cum alții se duceau să-și asume meritul pentru victoria ei.

Se uită la ceas.

– Eu plec chiar acum. Dacă vrei să vii cu mine, va trebui să ne întâlnim acolo.

– Care e poziția ta?

– Zona de parcare vizavi de Smith Playground. Ne întâlnim lângă terenul de golf.

– O să fiu acolo.

DOISPREZECE

La ora două noaptea, în Rezervația Stony Brook aerul era mâlos și dens ca o supă. Rizzoli și Korsak stăteau în mașina ei parcată, foarte aproape de un tufăriș des. Din poziția lor puteau observa toate mașinile ce intrau în Stony Brook dinspre est. Alte vehicule de supraveghere erau staționate de-a lungul aleii Enneking, drumul principal ce trecea șerpuind prin rezervație. Orice vehicul ce oprea într-una dintre parcările murdare din parc putea fi înconjurat rapid din toate direcțiile de vehicule convergente. Era o capcană ca o gură de sac, din care nu putea să scape nici o mașină.

Rizzoli transpirase în vesta de pe ea. Deschise geamul mașinii și inspiră mirosul frunzelor în descompunere și al solului umed. Mirosuri de pădure.

– Hei, vezi că lași să intre țânțari, se plânse Korsak.

– Am nevoie de aer curat. Miroase a țigări aici.

– N-am aprins decât una. Eu nu simt nici un miros.

– Fumătorii nu simt niciodată mirosul.

Korsak se uită la ea.

– Doamne, toată noaptea te-ai rățoit la mine. Dacă ai o problemă cu mine, cred că ar trebui să vorbim despre asta.

Rizzoli se uită afară pe geam la strada ce era în continuare întunecată şi pustie.

– Nu e din cauza ta, zise ea.

– Cine atunci?

Când nu-i răspunse, Korsak scoase brusc un sunet de înţelegere.

– Oh, iarăşi Dean. Ce-a mai făcut acum?

– Acum câteva zile, i-a făcut o plângere lui Marquette în legătură cu mine.

– Ce i-a spus?

– Că nu sunt persoana potrivită pentru treaba asta. Că poate am nevoie de consiliere pentru *probleme nerezolvate*.

– Vorbea despre Chirurg?

– Tu ce crezi?

– Ce măgar!

– Şi azi, aflu că primeşte instantaneu rezultate de la CODIS. Nu s-a întâmplat niciodată aşa ceva. Şi Dean ăsta nu trebuie decât să plesnească din degete şi toţi sar să-i îndeplinească porunca. Pur şi simplu vreau să ştiu ce caută aici.

– Ei vezi, asta-i chestia cu federalii. Ştii cum se spune că informaţia e putere? Ei bine, ei ascund informaţiile pentru că este un joc de mascul puternic pentru ei. Eu şi cu tine, noi nu suntem decât pioni pentru Măria Sa domnul James afurisitul de Bond.

– Cred că-l confunzi cu CIA.

– CIA, FBI, zise el ridicând din umeri. Agenţiile astea cu nume alfabetice nu se preocupă decât de secrete.

Se auzi un scârţâit în radio.

– Postul trei. Avem un vechiul, sedan model nou, în direcţia sud pe Enneking Parkway.

Rizzoli se încordă, aşteptând raportul celei de-a doua echipe.

– Postul doi, auziră ei vocea lui Frost, din următoarea echipă. Îl vedem. Se duce în continuare spre sud. Nu pare să încetinească.

Câteva secunde mai târziu, auziră raportul echipei trei.

– Post cinci. Tocmai a trecut de intersecția de pe Bald Knob Road. Iese afară din parc.

„Nu e amicul nostru." Chiar și la ora aceasta târzie din noapte, se circula mult pe Enneking Parkway. Deja pierduseră șirul vehiculelor pe care le urmăriseră trecând prin rezervație. Prea multe alarme false întrerupând intervale lungi de plictiseală îi epuizaseră adrenalina, și acum aluneca rapid într-o toropeală provocată de lipsă de somn.

Se rezemă de spătarul scaunului cu un oftat dezamăgit. Prin parbriz se vedea întunecimea pădurii, iluminată doar de scânteierea ocazională a unui licurici.

– Hai odată, nemernic nenorocit, murmură ea. Hai la mama...

– Vrei niște cafea? întrebă Korsak.

– Mersi.

Îi turnă o ceașcă din termosul lui și i-o dădu. Cafeaua era neagră, amară și absolut dezgustătoare, dar o bău și așa.

– Am făcut-o supertare în seara asta, zise el. Am pus două linguri de Folgers, nu numai una. E așa de tare, că-ți crește păr pe piept.

– Da, exact ce am nevoie acum.

– Mă gândeam că, dacă beau destulă, poate o parte din părul ăla îmi va migra înapoi pe cap.

Rizzoli se uită înspre pădure, unde întunericul ascundea frunze putrede și animale la pândă. Animale cu dinți. Își aminti de rămășițele roase ale Doamnei Rahitice și se gândi la ratoni mestecând coaste și câini rostogolind capete ca pe niște mingi, și viziunile imaginate printre copaci nu semănau câtuși de puțin cu Bambi.

– Nici măcar nu mai pot vorbi de Hoyt, zise ea. Nu pot să-l menționez fără ca oamenii să se uite la mine cu *milă*. Ieri, am încercat să subliniez paralele între Chirurg și băiatul cel nou și l-am văzut pe Dean cum se gândea: „Și acum e tot cu Chirurgul în minte". Se gândește că sunt obsedată. Poate că sunt, oftă ea. Poate așa o să fiu întotdeauna. O să merg la orice crimă și n-o să văd decât semnătura lui. Fiecare infractor nu va avea decât fața lui.

Se uitară amândoi la radioul ce transmitea un mesaj de la dispecerat.

– Am primit o cerere pentru o verificare de perimetru la cimitirul Fairview. Este vreun echipaj în zonă?

Nu răspunse nimeni.

Dispeceratul repetă cererea.

– Am primit un apel să verificăm cimitirul Fairview. Posibilă intrare neautorizată. Echipajul doisprezece, mai sunteți în zonă?

– Aici echipajul doisprezece. Noi suntem la 10-40 pe River Street. E un cod unu. Nu putem răspunde.

– Recepționat. Echipaj cincisprezece? Ce 10-10 aveți?

– Echipaj cincisprezece. West Roxbury. Încă suntem la Missile, șase. Oamenii ăștia nu vor să se calmeze. Estimăm încă cel puțin o jumătate de oră, o oră, până putem să mergem la Fairview.

– Alte echipaje? zise dispecera, cercetând undele radio să găsească o mașină de patrulă disponibilă.

Într-o seară caldă de sâmbătă, o verificare de rutină la un cimitir nu era un apel de mare prioritate. Morților nu le mai pasă de perechile de îndrăgostiți sau de vandalii adolescenți. Cei vii necesită atenția principală a unui polițist.

Tăcerea radio fu întreruptă de un membru al echipei de urmărire a lui Rizzoli.

– Aici e echipajul cinci. Suntem pe Enneking Parkway. Cimitirul Fairview e aproape de noi...

Rizzoli înșfăcă microfonul și apăsă cu forță pe butonul de transmisie.

– Echipaj cinci, aici echipaj unu, interveni ea. Nu vă abandonați poziția. Ați înțeles?

– Avem cinci vehicule în urmărirea asta...

– Cimitirul *nu* e prioritatea noastră.

– Echipaj unu, zise dispecera. Toate echipajele sunt angajate în momentul acesta. Nu e posibil să eliberezi unul?

– Nu. Vreau ca toată echipa să-și mențină poziția. Ai auzit, echipaj cinci?

– 10-4. Menținem poziția. Dispecer, nu putem răspunde la verificarea perimetrului.

Rizzoli scoase un oftat. S-ar putea să apară plângeri din cauza asta dimineața, dar nu avea de gând să trimită nici măcar un vehicul din echipa de supraveghere, și mai ales nu pentru un apel atât de neînsemnat.

– Nu suntem copleșiți de activitate aici, zise Korsak.

– Când o să se întâmple, o să fie rapid. Nu am de gând să las ceva să strice chestia asta.

– Îți aduci aminte ce vorbeam mai înainte? Despre faptul că ești obsedată?

– Nu începe acum și tu.

– Nu, n-am de gând, nu te speria. Nu e nevoie să sari pe mine.

Deschise ușa cu violență.

– Unde te duci?

– Să mă ușurez. Trebuie să-ți cer permisiunea?

– Am întrebat numai.

– Cafeaua asta trece direct afară prin mine.

– Nu-i de mirare. Cafeaua ta ar arde o gaură și prin fier forjat.

Korsak ieși din mașină și se duse între copaci, cu mâna deja la șlițul pantalonilor. Nu se obosi să se ducă în spatele

unui copac, ci rămase pur şi simplu acolo, urinând în tufişuri. Rizzoli nu avea chef să vadă aşa ceva, aşa că îşi întoarse privirea. În fiecare clasă era un copil care făcea lucruri scârboase, şi Korsak era exact aşa – băiatul care-şi vâra fără jenă degetul în nas, care râgâia cu entuziasm şi-şi purta prânzul pe reverul cămăşii. Băiatul cu mâinile jilave şi durdulii pe care evitai să le atingi cu orice preţ, pentru că erai sigur c-o să iei ceva de la el. Îi era în acelaşi timp silă şi milă de el. Se uită la cafeaua pe care i-o turnase şi aruncă ce mai rămăsese din ea afară pe geam.

Din radio izbucni o nouă explozie de cuvinte, făcând-o să tresară.

– Un vehicul din direcţia est vine pe Dedham Parkway. Pare să fie un taxi galben.

Rizzoli răspunse:

– Un taxi la trei dimineaţa?

– Asta se vede.

– Unde merge?

– Tocmai a luat curba spre nord pe Enneking.

– Echipaj doi? zise Rizzoli, apelând următorul echipaj de pe rută.

– Echipaj doi, răspunse Frost. Da, îl vedem. Tocmai a trecut pe lângă noi... Urmă un moment de linişte, şi apoi cu încordare bruscă: Încetineşte...

– Ce face?

– Pune frână. E pe punctul de a trage pe dreapta...

– Locaţia? se răsti Rizzoli.

– Zona de parcare cu pământ. Tocmai a intrat în parcare!

„El e."

– Korsak, a început! şuieră ea pe geam.

Îşi puse comunicatorul personal şi îşi aranjă receptorul la ureche, cu fiecare nerv din corp vibrându-i de încordare.

Korsak îşi închise fermoarul şi se repezi înapoi la maşină.

– Ce-i? Ce e?

– Un vehicul a oprit pe Enneking – echipaj doi, ce face?

– Stă pur şi simplu acolo. Are farurile stinse.

Rizzoli se aplecă în faţă, apăsându-şi concentrată receptorul la ureche. Secundele trecură una după alta, fără nici o transmisie, toţi aşteptând mişcarea următoare a suspectului.

„Verifică zona. Se asigură că nu e riscant să înceapă."

– Tu hotărăşti, Rizzoli, zise Frost. Facem o mişcare?

Rizzoli ezită, cântărindu-şi opţiunile. Îi era frică să nu dezvăluie capcana prea repede.

– Stai puţin, reluă Frost. Şi-a aprins din nou farurile. Oh, la naiba, dă înapoi. S-a răzgândit.

– V-a văzut? Frost, v-a văzut?

– Nu ştiu! A dat în marşarier pe Enneking. Se îndreaptă spre nord...

– L-am speriat!

În acea fracţiune de secundă, singura decizie posibilă îi apăru limpede ca lumina zilei. Strigă în microfon:

– Toate echipajele, porniţi! *Acum!* Acum! Prinde-ţi-l *acum!*

Porni maşina, băgând în viteză cu violenţă. Roţile se răsuciră lăsând o urmă adâncă în pământul moale şi covorul de frunze, iar crengile biciuiră parbrizul. Auzi transmisiunile rapide ca nişte rafale ale echipei şi vuietul îndepărtat al mai multor sirene.

– Echipaj trei. Am blocat Enneking nord...

– Echipaj doi. Suntem în urmărire...

– Vehiculul se apropie! Frânează...

– Încercuiţi-l! Încercuiţi-l!

– Nu-l confruntaţi fără întăriri! ordonă Rizzoli. Aşteptaţi întăriri!

– Am înţeles. Vehiculul s-a oprit. Ne menţinem poziţia.

Pe când ajunse Rizzoli şi-şi opri maşina cu scrâşnet de roţi, Enneking Parkway era un nod de maşini de patrulă şi

lumini albastre pulsânde. Pentru o clipă, Rizzoli fu orbită când ieşi din maşină. Fluxul de adrenalină îi făcuse pe toţi să se manifeste ca şi cuprinşi de febră, se auzea în vocile lor, tensiunea vibrândă a bărbaţilor aflaţi pe punctul de a comite acte de violenţă.

Frost deschise cu forţă uşa maşinii suspectului şi cel puţin şase arme fură ţintite la capul şoferului. Taximetristul clipea dezorientat, cu luminile albastre pulsându-i pe faţă.

– Coboară din vehicul, ordonă Frost.

– Ce... Ce-am făcut?

– *Coboară din vehicul!*

În această-seară înecată în adrenalină, chiar şi Barry Frost se transformase într-o persoană înfricoşătoare.

Taximetristul coborî încet, ţinându-şi mâinile ridicate sus. În clipa când atinse pământul cu amândouă picioarele, fu răsucit şi îmbrâncit cu faţa în jos pe capota maşinii.

– Ce-am *făcut?* strigă el, în timp ce Frost îl percheziţionă.

– Cum te numeşti? întrebă Rizzoli.

– Nu ştiu despre ce e vorba aici...

– *Numele!*

– Wilensky, zise el hohotind. Vernon Wilensky...

– Se verifică, zise Frost, citind actul de identitate al taximetristului. Vernon Wilensky, bărbat alb, născut în 1955.

– Se potriveşte şi cu permisul maşinii, zise Korsak, care se aplecase în taxi să verifice legitimaţia prinsă cu o clamă de vizor.

Rizzoli îşi ridică privirea, îngustându-şi ochii în faţa farurilor maşinii ce se apropia. Chiar şi la trei noaptea era încă trafic pe alee şi având în vedere că drumul era acum blocat de maşinile poliţiei, în curând vor avea şiruri de maşini în ambele direcţii.

Se concentră din nou asupra taximetristului. Înşfăcându-l de cămaşă, îl întoarse spre ea şi-i vârî lumina lanternei în ochi.

Văzu un bărbat de vârstă mijlocie, cu păr blond rar şi vâlvoi, cu pielea pământie în raza aspră a lanternei. Nu aceasta era faţa pe care şi-o imaginase la suspectul lor. Privise în ochi răul de mai multe ori decât voia să-şi amintească şi păstra în memorie toate chipurile ce aparţineau monştrilor întâlniţi în cariera sa. Bărbatul acesta speriat nu făcea parte din acea galerie.

– Ce faceţi aici, domnule Wilensky? întrebă ea.

– Am venit să... am venit să iau un client.

– Ce client?

– Un individ, a sunat după taxi. A zis că a rămas fără benzină pe Enneking Parkway.

– Unde e?

– Nu ştiu! Am oprit unde mi-a zis că o să aştepte, şi nu era acolo. Vă rog, e o greşeală. Sunaţi la centralista de la noi! O să vedeţi că aşa a fost!

Rizzoli îi zise lui Frost:

– Deschide portbagajul!

Se duse să vadă şi ea ce era în portbagaj, cu senzaţia de rău crescându-i în stomac. Ţinu de capota portbagajului cu o mână şi cu cealaltă lumină interiorul cu lanterna Maglite. Aproape cinci secunde întregi se uită în portbagajul gol, iar senzaţia de rău ajunsese la stadiul de greaţă propriu-zisă. Îşi puse mănuşi. Îşi simţi faţa înroşindu-se inflamată şi pieptul apăsat de disperare, trase de carpeta cenuşie ce căptuşea portbagajul. Văzu o anvelopă de rezervă, un cric şi câteva unelte. Începu să tragă cu forţă de carpetă, dezlipind-o şi mai tare, focalizându-şi furia pe dezvelirea fiecărui centimetru de portbagaj, expunând luminii lanternei fiecare colţişor ascuns. Era ca o femeie nebună, scormonind disperată după firimiturile propriei mântuiri. Când nu mai avu ce smulge şi portbagajul era expus până la carcasa goală de metal, Rizzoli rămase uitându-se în gol, refuzând să accepte evidenţa. Dovada de netăgăduit că greşise.

„O înscenare. A fost doar o înscenare, menită să ne distragă atenția. Dar de la ce?"

Răspunsul îi veni cu viteză amețitoare. Din toate radiourile erupse același apel.

– 10-54, 10-54, cimitirul Fairview. Toate unitățile, 10-54, cimitirul Fairview.

Frost îi întâlni privirea, amândoi dându-și seama în secunda aceea de aceeași idee îngrozitoare. 10-54. Omucidere.

– Stai lângă taxi! îi ordonă lui Frost.

O luă apoi la goană înspre mașina ei. În învălmășeala de vehicule, al ei era cel mai ușor de extras, cel mai rapid de întors. Se repezi să urce la volan și în timp ce învârtea cheia de contact, își înjura în gând propria prostie.

– Hei! Hei! strigă Korsak.

Acesta alerga pe lângă mașină, bătând cu pumnul în geam.

Rizzoli frână doar pentru câteva clipe, destul cât să-l lase să urce în mașină și să trântească ușa. Apoi apăsă pedala de accelerație până la podea, făcându-l să se izbească cu spatele de scaun.

– Ce naiba, voiai să mă lași acolo? urlă el.

– Pune-ți centura.

– N-am venit numai să mă țin aiurea după voi.

– *Pune-ți centura!*

Korsak își trase centura peste umăr și o închise. Chiar și cu vocile învălmășite și stridente de la radio, Rizzoli îi auzea respirația greoaie, umedă, cu horcăieli pline de mucozități.

– Echipaj unu, răspundem la 10-54, zise ea către dispecerat.

– Ce 10-10 aveți?

– Enneking Parkway, tocmai am trecut de intersecția cu Turtle Pond. Estimez că ajungem în mai puțin de un minut.

– O să fiți primii la fața locului.

– Situația?

– Nu sunt alte informații. Pregătiți-vă pentru 10-58.

Înarmat şi probabil periculos.

Piciorul lui Rizzoli era ca de plumb pe pedală. Strada către cimitirul Fairview apăru atât de rapid, că aproape trecu pe lângă ea. Luă curba cu roţile scrâşnind, chinuindu-se să menţină volanul sub control.

– Au! îi scăpă lui Korsak când aproape se ciocniră de un şir de stâlpi de marcaj din beton.

Poarta de fier forjat era deschisă larg şi Rizzoli intră fără ezitare. Cimitirul nu era luminat, şi dincolo de farurile maşinii se vedeau peluze întinse şi pietre de mormânt răsărite ca nişte dinţi albi.

Un vehicul de la o patrulă privată de securitate era parcat la nouăzeci de metri de poarta cimitirului. Uşa şoferului era deschisă şi lumina de interior era aprinsă. Rizzoli frână şi în momentul când cobora din maşină deja îşi apucase pistolul în mână, reflexul fiindu-i atât de automat, că nici nu-l mai observă. Era asaltată de mult prea multe alte detalii: mirosul ierbii proaspăt tunse şi de pământ jilav. Bubuitul inimii ei în piept.

Şi frica. Mătură întunericul cu privirea şi mâna îngheţată a fricii îi cuprinse inima, fiindcă ştia că dacă taxiul fusese o înscenare, atunci, şi aceasta putea fi tot aşa: un joc sângeros din care nici măcar nu-şi dăduse seama că făcea parte.

Îngheţă pe loc, concentrându-şi privirea pe o umbră de la baza obeliscului memorial. Îşi îndreptă lanterna Maglite într-acolo şi văzu trupul prăbuşit la pământ al gardianului de securitate.

Se apropie de el şi simţi miros de sânge. Nu exista nici un alt miros ca acesta, şi creierul îi răsuna de sirene primitive de alarmă. Îngenunche pe iarba udă de sânge, caldă încă de la el. Korsak era chiar lângă ea, ţintindu-şi şi el lanterna, şi Rizzoli îi auzi respiraţia gâfâită şi sunetele porcine pe care le făcea de fiecare dată când depunea un efort fizic.

Gardianul zăcea cu faţa în jos. Rizzoli îl răsuci pe spate.

– Doamne sfinte! țipă Korsak, trăgându-se înapoi atât de violent că-și îndreptă lanterna necontrolat spre cer.

Și raza lanternei lui, Rizzoli tremură în timp ce se uita la gâtul aproape complet despicat, cu cioturi de cartilagii sclipind albe din carnea hăcuită. Om doborât, într-adevăr. Doborât, scos din joc, de-abia atașat de propriul cap.

Întunericul nopții fu întrerupt de luminile albastre ale girofarelor, ca într-un caleidoscop suprarealist ce se apropia de ei. Rizzoli se ridică în picioare și pantalonii îi erau lipicioși de sânge, iar materialul îi aderase de genunchi. Își îngustă ochii împotriva strălucirii farurilor mașinilor de poliție ce se apropiau și se întoarse cu spatele către ele, uitându-se la întinderea neagră a cimitirului. În clipa aceea, când farurile ce se apropiau tăiară un arc luminos prin întuneric, o imagine îi îngheță pe retine: o siluetă ce se mișca printre pietrele de mormânt. Fu o sclipire de o fracțiune de secundă, și în următorul puls de lumină, silueta se pierduse în marea de blocuri de marmură și granit.

– Korsak, zise ea. Cineva se mișcă – la ora două.

– Nu văd nimic.

Rizzoli se uită cu atenție. Și-l văzu din nou, mișcându-se în jos pe pantă, către copaci. În secunda următoare o pornise deja la goană după el, trecând ca la slalom prin cursa cu pietre de mormânt, cu picioarele tropăind peste morții adormiți. Îl auzi pe Korsak undeva aproape în urma ei, horcăind ca un acordeon, dar detectivul nu putea ține pasul cu ea. În câteva secunde era singură, cu picioarele alergând alimentate de adrenalină ca un combustibil de rachetă. Aproape ajunsese la copaci, foarte aproape de locul unde zărise ultima dată silueta întunecată, dar acum nu mai văzu nici o mișcare, nici o străfulgerare de întuneric pe fundalul întunericului. Încetini, se opri, măturând cu privirea înainte și înapoi, căutând chiar și cea mai mică mișcare printre umbre.

Deşi acum stătea pe loc, pulsul îi era în continuare accelerat, antrenat de frică. De siguranţa absolută că *el* era în apropiere, o siguranţă ce făcea să i se ridice părul pe ceafă. *El* se uita la ea. Şi totuşi nu voia să-şi aprindă lanterna, să-şi transmită poziţia ca un far.

Trosnetul unei crenguţe o făcu să se învârtă spre dreapta. Copacii se înălţau neguroşi în faţa ei, o cortină neagră impenetrabilă. Prin vuietul propriului sânge din urechi şi vâjâitul aerului ce-i năvălea în plămâni, auzi un foşnet de frunze şi alte crenguţe trosnind.

„Se apropie de mine."

Se ghemui la pământ, cu pistolul aţintit şi nervii încordaţi la maximum.

Paşii se opriră brusc.

Rizzoli aprinse lanterna şi o îndreptă direct înainte. Şi îl văzu, îmbrăcat în negru, în picioare între copaci. Prins în raza lanternei, bărbatul se răsuci într-o parte, ridicându-şi un braţ să-şi umbrească ochii.

– *Nu mişca!* strigă ea. Poliţia!

Bărbatul încremeni pe loc, cu faţa întoarsă într-o parte, cu mâna îndreptată spre faţă. Apoi vorbi, cu voce scăzută:

– O să-mi dau jos ochelarii cu infraroşii acum.

– Nu, nemernicule! O să stai nemişcat exact acolo unde eşti.

– Şi apoi ce facem, doamnă detectiv Rizzoli? O să ne arătăm insignele unul altuia? O să ne percheziţionăm reciproc?

Rizzoli se holbă la el, recunoscându-i dintr-odată vocea. Încet, cu grijă, Gabriel Dean îşi scoase ochelarii de vedere nocturnă şi se întoarse să se uite la ea. Cu lumina lanternei în ochi, el nu o vedea, însă ea îl vedea foarte bine, şi era calm şi sigur pe el. Rizzoli îi cercetă corpul de sus până jos cu raza lanternei, şi văzu că era îmbrăcat în negru şi avea o armă într-un toc la şold. În mână ţinea ochelarii de noapte pe care tocmai

şi-i scosese. Imediat îi veniră în minte cuvintele lui Korsak: *Măria Sa domnul James afurisitul de Bond.*

Dean făcu un pas către ea.

Rizzoli îşi ridică instantaneu pistolul.

– Stai exact unde eşti.

– Calm, Rizzoli. Nu e nici un motiv să mă împuşti.

– Chiar nu e?

– Pur şi simplu mă apropii. Ca să putem vorbi.

– Putem vorbi foarte bine de la distanţa asta.

Dean se uită spre luminile maşinilor de poliţie.

– Cine crezi că a sunat să anunţe crima?

Rizzoli ţinu în continuare pistolul ţintit spre el, fără ezitare.

– Foloseşte-ţi creierul, Rizzoli. Presupun că ai unul bun.

Mai făcu un pas spre ea.

– Stai dracului acolo şi nu mişca.

– OK. Îşi ridică mâinile sus şi repetă cu voce scăzută. OK.

– Ce faci aici?

– Acelaşi lucru ca tine. Aici este miezul acţiunii.

– De unde ai ştiut? Dacă tu ai anunţat acel 10-54, de unde ai ştiut că aici se întâmplă acţiunea?

– N-am ştiut.

– Pur şi simplu ai trecut pe aici *din întâmplare* şi l-ai găsit?

– Am auzit dispeceratul cerând o verificare la cimitirul Fairview. O posibilă încălcare de proprietate.

– Şi?

– Şi m-am întrebat dacă nu cumva e suspectul nostru.

– Te-ai *întrebat?*

– Da.

– Sunt sigură că ai avut un motiv bun.

– Instinctul.

– Nu-mi vinde gogoşi, Dean. Apari îmbrăcat în costumaţie pentru operaţiuni speciale de noapte şi eu ar trebui să cred că

pur şi simplu te plimbai gură cască şi-ai trecut pe-aici să verifici o încălcare de proprietate?

– Am instincte bune.

– Ar trebui să fii medium pentru a fi aşa de bun.

– Ne pierdem vremea aici, doamnă detectiv. Ori mă arestezi, ori lucrezi cu mine.

– Înclin mai degrabă spre prima variantă.

Dean o privi cu o expresie netulburată. Erau mult prea multe lucruri pe care nu i le spunea, prea multe secrete pe care nu le va afla de la el. Cel puţin nu aici, nu în seara asta. În cele din urmă Rizzoli îşi coborî arma, dar nu o puse în toc. Gabriel Dean nu inspira nivelul acesta de încredere.

– Din moment ce ai ajuns primul la faţa locului, ce ai văzut?

– L-am găsit pe gardian deja prăbuşit la pământ. Am folosit radioul maşinii lui să sun dispeceratul. Sângele era cald încă. M-am gândit că există şansa ca individul nostru să fie încă în apropiere. Aşa că m-am dus să verific.

Rizzoli pufni neîncrezătoare.

– Între copaci?

– N-am văzut nici un alt vehicul în cimitir. Ştii ce ne înconjoară, doamnă detectiv?

Rizzoli ezită.

– La est e Dedham. Hyde Park la nord şi sud.

– Exact. Cartiere rezidenţiale în toate părţile, cu o mulţime de locuri unde să-şi lase maşina. De acolo e cale scurtă până la cimitirul ăsta.

– De ce ar veni suspectul aici?

– Ce ştim despre el? Amicul nostru e obsedat de morţi. Tânjeşte să-i miroasă, să-i atingă. Ţine acasă cadavrele până când e imposibil să le mai mascheze duhoarea, ca să le ţină ascunse. Abia atunci renunţă la rămăşiţe. Bărbatul ăsta probabil se excită şi numai plimbându-se printr-un cimitir. Aşa că era aici, în întuneric, delectându-se într-o mică aventură erotică.

– Asta e greţos.

– Trebuie să te uiţi în mintea *lui,* în universul *lui.* Noi gândim că e greţos, dar pentru el, locul ăsta e o bucată de paradis. Locul unde morţii sunt culcaţi la odihnă. Exact tipul de loc unde ar veni Dominatorul. Se plimbă pe aici şi probabil îşi imaginează un întreg harem de femei adormite chiar sub picioarele lui. Şi dintr-odată e deranjat, surprins de venirea unei patrule de securitate. Un gardian care probabil nu se aştepta să aibă de-a face cu ceva mai periculos decât nişte adolescenţi veniţi la o mică aventură nocturnă.

– Şi gardianul lasă un bărbat singuratic să vină pur şi simplu la el şi să-i taie gâtul?

Dean rămase tăcut. Pentru asta nu avea nici o explicaţie. Nici Rizzoli n-avea.

Când ajunseră înapoi sus pe pantă, întunericul pulsa de luminile albastre ale girofarelor şi echipa ei înconjura deja scena crimei cu panglică galbenă legată de nişte ţăruşi. Rizzoli se uită la vânzoleala sinistră şi brusc se simţi mult prea obosită ca să poată să-i facă faţă. Rareori îşi pusese la îndoială propriile raţionamente, propriile instincte. Dar în noaptea aceasta, confruntată cu dovada eşecului ei, se întrebă dacă Gabriel Dean nu avusese cumva dreptate – poate că într-adevăr n-avea ce căuta la conducerea anchetei. Poate că trauma pricinuită de Warren Hoyt o vătămase în aşa măsură, încât nu mai putea funcţiona eficient ca poliţistă. În seara aceasta făcuse o alegere greşită, refuzase să elibereze măcar una dintre unităţile din echipă ca să vină să facă verificarea terenului la cimitir. „Nu eram decât la un kilometru şi jumătate distanţă. Stăteam în maşini, aşteptând în zadar, în timp ce omul ăsta murea."

Şirul de înfrângeri o împovărau atât de amarnic, că simţi că i se încovoaie spinarea ca şi cum ar fi purtat nişte bolovani reali în spate. Se întoarse la maşină şi-şi deschise telefonul mobil; răspunse Frost.

– Centralista de la taxiuri a confirmat povestea taximetristului, îi zise el. Au primit un apel la ora 2.16. Un bărbat care a pretins că i s-a terminat benzina pe Enneking Parkway. Centralista l-a trimis pe domnul Wilensky. Încercăm acum să găsim numărul de la care a sunat.

– Băiatul ăsta nu e prost. Apelul n-o să ducă nicăieri. Un telefon public. Sau un mobil furat. *Fir-ar să fie!*

Lovi cu palma tabloul de bord.

– Deci ce facem cu taximetristul? E curat.

– Dă-i drumul.

– Eşti sigură?

– N-a fost decât un joc, Frost. Suspectul a ştiut că o să-l aşteptăm. Se joacă cu noi. Ne demonstrează că el deţine controlul. Că e mai deştept ca noi.

„Şi tocmai a dovedit-o."

Închise telefonul şi rămase pe loc pentru un moment, adunându-şi puterile pentru a ieşi din maşină şi a înfrunta ceea ce urma. Încă o anchetă de crimă. Toate întrebările ce cu siguranţă vor urma în legătură cu deciziile luate în această noapte. Se gândi la pasiunea cu care îşi agăţase toate speranţele de credinţa că suspectul va adera la modelul dinainte. Şi în schimb acesta se folosise de model ca să-şi bată joc de ea. Ca să producă acest fiasco total.

Câţiva poliţişti care stăteau lângă panglica galbenă din jurul scenei crimei se întoarseră şi se uitară în direcţia ei – un semnal că, aşa obosită cum era, nu mai putea să se ascundă prea mult timp în maşină. Îşi aminti de termosul de cafea al lui Korsak; oricât de oribilă era, nu i-ar strica puţină cafeină. Se răsuci să ia termosul de pe bancheta din spate şi dintr-odată se opri.

Se uită la personalul de poliţie ce stătea între maşini. Îl văzu pe Gabriel Dean, zvelt şi lunecos ca o pisică neagră, înconjurând perimetrul scenei crimei. Văzu poliţiştii cercetând

solul, luminile lanternelor măturând terenul în toate direcțiile. Dar nu-l văzu pe Korsak.

Ieşi din maşină şi se apropie de polițistul Doud, care făcuse şi el parte din echipa de urmărire.

– L-ai văzut cumva pe detectivul Korsak? îl întrebă ea.

– Nu, doamnă.

– N-a fost aici când ați sosit? Nu aştepta lângă cadavru?

– Nu l-am văzut aici deloc.

Rizzoli se uită lung înspre copaci, unde îl întâlnise pe Gabriel Dean. „Korsak alerga imediat în urma mea. Dar nu m-a ajuns din urmă. Şi nici n-a venit înapoi aici..."

Începu să se apropie de copaci, refăcând traseul pe care-l străbătuse în fugă prin cimitir. În timpul acelei goane, fusese atât de concentrată asupra urmăririi, că nu-i acordase aproape deloc atenție lui Korsak, care venea cu greu în urma ei. Îşi amintea de propria ei frică, de bubuitul inimii, de briza nopții ce-i şuiera pe față. Îşi amintea respirația lui gâfâită în urma ei, chinuindu-se să țină pasul cu ea. Apoi însă rămăsese mult în urmă şi Rizzoli nu-l mai băgase în seamă.

Mergea mai repede acum, măturând cu lanterna la dreapta şi la stânga. Pe aici oare fugise? Nu, nu, trecuse printre alte pietre de mormânt. Recunoscu un obelisc înălțându-se undeva la stânga.

Corectându-şi traiectoria, se îndreptă spre obelisc şi aproape se împiedică de picioarele lui Korsak.

Acesta zăcea prăbuşit lângă o piatră de mormânt, iar umbra corpului său masiv fuziona cu granitul. Imediat se lăsă în genunchi, strigând după ajutor, şi-l rostogoli pe spate. Dintr-o singură privire la chipul umflat şi pământiu îşi dădu seama că avea un stop cardiac.

Îi pipăi gâtul, dorindu-şi atât de disperată să simtă un puls la carotidă, că aproape confundă pulsul bubuitor din propriile degete cu al lui. Dar Korsak nu avea puls deloc.

Îl izbi cu pumnul în piept. Dar chiar şi această lovitură violentă nu-i trezi inima la viaţă.

Îi trase capul spre spate şi trase de falca lăsată moale ca să-i deschidă căile respiratorii. Atât de multe lucruri în legătură cu Korsak o dezgustaseră înainte. Mirosul transpiraţiei şi al ţigărilor sale, respiraţia şuierătoare şi strângerea de mână umedă. Însă nici unul dintre aceste lucruri nu părea să aibă vreo importanţă acum, când îşi puse gura pe a lui şi-i suflă aer în plămâni. Îi simţi pieptul umflându-se, apoi auzi un şuierat zgomotos când plămânii îi expulzară aerul din nou. Îşi puse mâinile pe pieptul lui îşi începu o resuscitare cardio-pulmonară, făcând efortul pe care inima lui refuza să-l facă. Continuă să pompeze până sosiră şi ceilalţi poliţişti să o ajute, şi braţele începuseră să-i tremure şi sudoarea îi trecuse până în vestă. În tot acest timp, se biciuia singură mintal. Cum de uitase de el, şi nu observase că zăcea aici? De ce nu-i băgase de seamă absenţa? Muşchii îi ardeau şi o dureau genunchii, dar nu se opri. Îi datora măcar atât şi nu putea să-l abandoneze încă o dată.

În apropiere urlă sirena unei ambulanţe.

Presa încă ritmic când sosi personalul ambulanţei. Numai când cineva o prinse de braţ şi o trase cu fermitate la o parte renunţă să mai apese. Se trase înapoi cu picioarele tremurând sub ea, în timp ce personalul paramedical preluă misiunea de salvare, punându-i o perfuzie intravenoasă, agăţând punga de soluţie salină. Îi împinseră capul spre spate şi-i vârâră pe gât o spatulă de laringoscop.

– Nu-i văd coardele vocale!

– Doamne, ce gât mare are.

– Ajută-mă să-l repoziţionez.

– Bine. Mai încearcă o dată!

Infirmierul vârî din nou laringoscopul, chinuindu-se să țină greutatea fălcii lui Korsak. Cu gâtul lui masiv și limba umflată, Korsak semăna cu un bivol proaspăt măcelărit.

– Tubul a intrat!

Îi desfăcură brutal și restul cămășii, dezvăluind un covoraș des de păr, și-i puseră paletele defibrilatorului. Pe monitorul EKG-ului apăru o linie zimțată.

– E în tahicardie ventriculară!

Paletele se descărcară și prin pieptul lui Korsak trecu un impuls de curent electric. Corpul greoi se încordă și se arcui deasupra ierbii și apoi căzu la loc într-un morman flasc. Razele multiple ale lanternelor polițiștilor dezvăluiră cu cruzime fiecare detaliu, de la pântecul palid și umflat până la pieptul aproape feminin, atât de jenant pentru mulți bărbați obezi.

– OK! Are un ritm. Tahicardie sinusoidală...

– Tensiunea arterială?

Îi puseră banda peste brațul cărnos.

– Nouăzeci sistolic. Să-l mutăm!

Chiar și după ce-l transferară pe Korsak și ambulanța și farurile dispărură în noapte, Rizzoli tot nu se mișcă. Se uită după ambulanță amorțită de epuizare, imaginându-și ce va urma pentru el. Luminile aspre din camera de urgență. Alte ace, alte tuburi. Se gândi că ar trebui probabil să o sune pe soția lui, dar nu știa cum o cheamă. De fapt, nu știa aproape nimic despre viața lui personală, și i se păru insuportabil de trist că știa mai multe despre cei doi Yeager morți decât despre bărbatul viu care lucrase împreună cu ea. Partenerul ei față de care greșise.

Se uită la iarba pe care zăcuse. Se vedea încă urma greutății lui. Și-l imagină alergând după ea, dar respirând prea greu ca să poată ține pasul. Cu siguranță însă se forțase și așa, din vanitate și mândrie masculină. Oare se apucase de piept înainte de a se prăbuși? Oare o strigase în ajutor?

„Oricum nu l-aş fi auzit. Eram prea ocupată urmărind umbre. Încercând să-mi salvez propria mândrie."

– Doamna detectiv Rizzoli? zise poliţistul Doud.

Se apropiase atât de încet, încât nici nu observase că era lângă ea.

– Da?

– Mă tem că am mai găsit unul.

– Poftim?

– Încă un cadavru.

Copleşită, Rizzoli îl urmă fără un cuvânt pe Doud, care lumina cu lanterna drumul peste iarba umedă în întuneric. Câteva lumini în faţă le arătau destinaţia. Pe când detectă în sfârşit prima adiere a mirosului de putreziciune, erau deja la câteva sute de metri de locul unde se găsise gardianul.

– Cine l-a găsit? întrebă ea.

– Domnul agent Dean.

– De ce căuta aşa de departe?

– Presupun că făcea o cercetare generală.

Dean se întoarse spre ea când se apropie.

– Cred că am găsit-o pe Karenna Ghent.

Femeia zăcea pe un mormânt, cu părul negru răsfirat în jurul ei, şi câteva grămăjoare de frunze aranjate printre şuviţele negre într-o decorare batjocoritoare a cărnii torturate. Era moartă de destulă vreme ca să i se umfle burta, iar fluidele de excreţie i se scurgeau din nări. Dar impactul acestor detalii pălea în faţa ororii mai mari a ceea ce-i făcuse în partea de jos a abdomenului. Rizzoli se holbă la rana deschisă. O tăietură transversală.

Avu senzaţia că i se cască pământul sub picioare şi se dădu câţiva paşi înapoi, căutând orbeşte cu mâinile ceva de care să se ţină şi negăsind decât aer.

Dean o prinse să nu cadă, strângând-o cu fermitate de cot.

– Nu e o coincidenţă, zise el.

Rizzoli rămase tăcută, cu privirea ațintită asupra rănii înfiorătoare. Își aminti răni asemănătoare pe alte femei. Își aminti o vară mai caniculară chiar decât aceasta.

– A urmărit știrile, zise Dean. Știe că tu ești la conducerea anchetei. Știe cum să întoarcă situația, pentru a face ca jocul de-a șoarecele și pisica să funcționeze în ambele direcții. Asta a devenit deja pentru el. Un joc.

Deși îi auzea cuvintele, nu înțelegea ce voia să-i spună.

– Ce joc?

– N-ai văzut numele?

Își aținti propria lanternă pe cuvintele gravate în granitul pietrei de mormânt.

Soț și tată iubit
Anthony Rizzoli
1901–1962

– E o înțepătură ironică, zise Dean. Țintită direct spre tine.

TREISPREZECE

Femeia de lângă patul lui Korsak avea părul castaniu pleoştit ce părea să nu fi fost spălat sau pieptănat de mai multe zile. Nu-l atingea deloc, se uita numai la pat cu ochii goi şi mâinile nemişcate în poală, fără viaţă, ca un manechin de plastic. Rizzoli stătea în faţa intrării salonului din Secţia de terapie intensivă, întrebându-se dacă să intre sau nu. În cele din urmă femeia îşi înălţă capul şi-i întâlni privirea prin geam, iar Rizzoli nu mai putea să plece pur şi simplu.

Intră în încăpere.

– Doamna Korsak? zise ea.

– Da?

– Sunt detectiv Rizzoli. Jane. Vă rog, spuneţi-mi Jane.

Expresia femeii rămase la fel de goală; evident nu recunoscuse numele.

– Mă tem că nu vă ştiu prenumele, zise Rizzoli.

– Diane. Femeia tăcu pentru un moment, apoi se încruntă. Îmi pare rău. Cine sunteţi?

– Jane Rizzoli. Sunt de la Poliţia Boston. Am lucrat cu soţul dumneavoastră la un caz. Probabil v-a vorbit despre asta.

Diane ridică din umeri într-un gest vag şi se uită din nou la soţul ei. Pe faţă nu i se citea nici durere, nici frică. Numai pasivitatea amorţită a epuizării.

Pentru o clipă, Rizzoli rămase pur şi simplu în veghe tăcută în faţa patului. „Ce multe tuburi, se gândi ea. Ce multe aparate." Şi în centru era Korsak, redus la stadiul de carne insensibilă. Doctorii confirmaseră un atac de cord, şi deşi acum avea un ritm cardiac stabil, rămânea în starea aceasta de inconştienţă. Gura îi atârna larg deschisă, cu un tub endotraheal ieşind din ea ca un şarpe de plastic. Un rezervor agăţat de marginea patului colecta scurgerea lentă de urină. Deşi cearşaful îi ascundea organele genitale, pieptul şi abdomenul îi erau dezgolite, şi un picior păros îi ieşea de sub cearşaf, cu unghiile de la picioare galbene şi netăiate. Chiar şi în timp ce asimila aceste detalii, Rizzoli simţi că îi e ruşine că-i invada intimitatea, că-l vedea în această stare atât de vulnerabilă. Însă nu putea să-şi întoarcă privirea. Se simţea obligată să se uite, cu privirea atrasă de toate amănuntele intime, exact lucrurile pe care Korsak nu ar fi vrut să o lase să le vadă, dacă ar fi fost treaz.

– Ar trebui să fie bărbierit, zise Diane.

Era o preocupare atât de trivială, însă era singura remarcă spontană pe care o făcuse Diane. Nu se mişcase câtuşi de puţin, stătea perfect nemişcată, cu mâinile moi în poală, cu expresia placidă sculptată parcă în piatră.

Rizzoli încercă să găsească ceva de spus, ceva ce credea că *ar trebui* să-i aducă alinare, şi se hotărî asupra unui clişeu.

– E un luptător. N-o să se dea bătut cu una cu două.

Cuvintele ei căzură ca nişte pietre într-un puţ fără fund. Nici o învolburare, nici un efect. Trecură mai multe clipe îndelungate de tăcere şi apoi ochii albaştri şi goi ai Dianei se fixară asupra ei.

– Mă tem că am uitat cum te cheamă.

– Jane Rizzoli. Am lucrat cu soţul dumitale la un caz împreună.

– Oh. Tu eşti aceea.

Rizzoli încremeni, copleşită brusc de vinovăţie. „Da, eu sunt aceea. Aceea care l-a abandonat. Care l-a lăsat să zacă singur în întuneric pentru că eu eram prea obsedată să-mi salvez propria nenorocită de noapte."

– Mulţumesc, zise Diane.

Rizzoli se încruntă.

– Pentru ce?

– Pentru ceea ce ai făcut. Ca să-l ajuţi.

Rizzoli se uită în ochii vagi şi albaştri ai femeii şi observă pentru prima dată cât de strâns contractate îi erau pupilele. Ochi de anesteziat, se gândi ea. Diane Korsak era într-o ceaţă de narcotice.

Rizzoli se uită din nou la Korsak. Îşi aminti de seara când îl chemase la scena morţii familiei Ghent şi acesta sosise în stare de ebrietate. Îşi aminti de asemenea seara când fuseseră împreună în parcarea din faţa Departamentului de Medicină Legală şi Korsak nu părea să vrea să meargă acasă. Oare avea de-a face cu asta în fiecare seară? Această femeie cu ochii goi şi vocea de robot?

„Nu mi-ai spus niciodată. Şi eu nu m-am obosit să te întreb."

Se apropie de pat şi-l prinse de mână. Îşi aminti cum o dezgustase mâna lui umedă. Însă nu şi azi; astăzi s-ar fi bucurat dacă i-ar fi simţit strângerea. Însă mâna dintr-a ei rămase moale.

Mai era o oră doar până la amiază când în sfârşit ajunse în apartamentul ei. Răsuci cele două yale, apăsă butonul de blocare şi puse lanţul. Mai demult s-ar fi gândit că toate aceste încuietori erau un semn de paranoia; mai demult, ar fi fost satisfăcută cu o singură încuietoare simplă şi o armă în sertarul noptierei. Însă cu un an în urmă Warren Hoyt îi schimbase viaţa şi de atunci avea la uşă aceste accesorii sclipitoare de alamă. Se uită lung la bogatul sortiment de încuietori, şocată brusc de cât de mult devenise exact ca orice altă victimă a unei

violențe, disperată să se baricadeze în casă și să țină restul lumii la distanță.

Chirurgul îi făcuse asta.

Și acum criminalul acesta nou, Dominatorul, își adăugase și el vocea la corul de monștri ce lătrau la ușă. Gabriel Dean înțelesese pe loc că alegerea mormântului pe care fusese depozitat cadavrul Karennei Ghent nu fusese un accident. Deși ocupantul mormântului, Anthony Rizzoli, nu era rudă cu ea, faptul că aveau același nume se dorea în mod clar a fi un mesaj pentru ea.

„Dominatorul îmi cunoaște numele."

Nu-și luă mâna de la tocul armei până nu verifică o dată întregul apartament. Nu era foarte mare și-i luă mai puțin de un minut să arunce o privire în bucătărie și sufragerie, apoi să traverseze micul hol spre dormitor, unde deschise dulapul și se uită sub pat. Abia atunci își desfăcu tocul pistolului și-l puse în sertarul noptierei. Se dezbrăcă și intră în baie. Încuie ușa – un alt reflex automat, și complet inutil, dar era singura modalitate de a-și aduna curajul să intre sub duș și să tragă perdeaua. Câteva momente mai târziu, cu părul încă plin de balsam, fu cuprinsă de senzația că nu e singură. Smuci perdeaua la o parte și se uită la baia goală, cu inima bubuind și apa scurgându-i-se pe umeri și pe podea.

Închise robinetul. Se rezemă de peretele acoperit cu faianță trăgând adânc aer în piept, așteptând să i se calmeze bătăile inimii. Prin vuietul propriului puls auzea zumzetul ventilatorului. Huruitul țevilor de apă din clădire. Sunete banale pe care nu le sesizase niciodată până acum, când propria lor banalitate le transforma într-o binecuvântare, făcându-le perfecte pentru a se concentra mental.

Pe când în sfârșit inima îi bătu iar în ritm normal, apa i se răcise pe piele. Ieși de sub duș, se șterse cu prosopul, apoi îngenunche să șteargă și podeaua plină de apă. Oricât de bătăioasă

se pretindea la serviciu, cu imaginea ei de polițistă dură, acum era redusă la o ființă necontrolată ce tremura de spaimă. Văzu în oglindă cât de mult o transformase frica. Femeia care o privea din reflexie slăbise îngrozitor, silueta încă de la început subțire se topea încet devenind scheletică. Fața ei pe vremuri pătrățoasă și puternică părea acum slabă ca de fantomă, cu ochii mari și întunecați în orbitele vinețiii.

Fugi de la oglindă și se refugie în dormitor. Cu părul încă umed, se prăbuși în pat și rămase întinsă cu ochii deschiși, știind că ar trebui să doarmă măcar câteva ore. Dar printre deschizăturile obloanelor de la ferestre se strecura strălucitoare lumina zilei și auzea sunetele circulației pe străzile de jos. Era amiază, și Rizzoli era trează de aproape treizeci de ore încontinuu, și nu mâncase nimic de aproape douăsprezece ore. Însă nu putea să se forțeze nici să mănânce, nici să adoarmă. Întâmplările zilei îi zumzăiau încă prin sistemul nervos, tot ceea ce se întâmplase în acea dimineață învârtindu-se nebunește într-un cerc vicios. Vedea gâtul tăiat al gardianului, capul răsucit într-un unghi imposibil față de trunchi. O vedea pe Karenna Ghent, cu părul presărat cu frunze.

Și îl vedea pe Korsak, cu trupul împănat de tuburi și fire.

Cele trei imagini i se roteau în cap asemenea unor lumini stroboscopice, și nu reușea să le pună capăt. Nu putea amuți nici zumzetul constant. Oare așa te simți când înnebunești?

Cu câteva săptămâni în urmă, doctorul Zucker o îndemnase să meargă la un consilier psiholog, și ea refuzase cu furie. Acum se întrebă dacă nu cumva doctorul detectase ceva în cuvintele ei, în privirea ei, de care nici chiar ea nu fusese conștientă. Primele trosnete ale fărâmițării sănătății ei mintale, despicăturile din ce în ce mai adânci și mai late, din momentul când Chirurgul îi zdrobise viața.

*

Sunetul telefonului o trezi. Avea senzația că de-abia închisese ochii, şi primul sentiment ce-i veni în timp ce orbecăia după receptorul telefonului era furia că nu i se permitea nici măcar un moment de odihnă. Răspunse răstit:

– Rizzoli.

– Ăă... doamnă detectiv, sunt Yoshima de la biroul de medicină legală. Doamna doctor Isles vă aştepta să veniți la autopsia Ghent.

– Vin acum.

– Păi, a început deja şi...

– Cât e ora?

– Aproape patru. Am încercat să vă sunăm pe pager, dar n-ați răspuns.

Rizzoli se ridică atât de brusc, că se învârti camera cu ea. Scutură din cap să se dezmeticească şi se uită la ceasul de lângă pat: 15.52. Dormise în timp ce sunase alarma deşteptătorului şi soneria pagerului.

– Îmi pare rău, zise ea. O să ajung cât de repede pot.

– Stați o clipă. Doamna doctor vrea să vă spună ceva.

Auzi clinchetul instrumentelor pe tava de metal, şi apoi vocea doctoriței Isles.

– Rizzoli, vii şi tu, nu?

– O să-mi ia o jumătate de oră să ajung acolo.

– Atunci o să te aştept.

– Nu vreau să te țin pe loc.

– Vine şi doctorul Tierney. Trebuie să vedeți amândoi chestia asta.

Asta era extrem de ciudat. Cu toți patologii care lucrau acolo, de ce voia Isles să-l cheme chiar pe doctorul Tierney, care tocmai se pensionase?

– E vreo problemă? întrebă Rizzoli.

– Rana din abdomenul victimei, zise doctorița Isles. Nu e doar o simplă tăietură. E o incizie chirurgicală.

*

Când ajunse Rizzoli, doctorul Tierney era deja în sala de autopsie, îmbrăcat în halat. Ca și doctorița Isles, în mod normal nu folosea un respirator, și astăzi singura protecție facială era o mască de plastic, prin care Rizzoli îi vedea expresia sumbră. Toți cei din încăpere păreau la fel de sumbri, și o priviră pe Rizzoli într-o liniște tulburătoare când intră în încăpere. Deja nu mai era surprinsă să-l vadă și pe agentul Dean, și-i răspunse privirii cu o înclinare ușoară din cap, întrebându-se dacă reușise și el să prindă câteva ore de somn. Pentru prima dată îi citi oboseală în ochi. Chiar și Gabriel Dean era erodat încet de povara acestei anchete.

– Ce-am ratat? întrebă ea.

Încă nu se simțea pregătită să înfrunte cadavrul, așa că își menținu privirea ațintită asupra doctoriței.

– Am terminat examinarea externă. Criminaliștii au prelevat deja fibre, au luat mostre de unghii și au periat firele de păr.

– S-a făcut și o prelevare vaginală?

Isles încuviință.

– Am găsit materie seminală mobilă.

Rizzoli trase adânc aer în piept și se concentră în sfârșit asupra corpului Karennei Ghent. Mirosul oribil aproape copleșea mentolul Vicks pe care și-l dăduse sub nări pentru prima oară. Nu mai avea încredere în propriul stomac. Atâtea lucruri funcționaseră greșit în aceste ultime săptămâni, că-și pierduse încrederea în exact punctele ei forte ce o susținuseră în alte anchete. Când intrase în această sală, nu se temuse de autopsia în sine, ci de propria reacție la ea. Nu putea prezice, nici controla felul în care va reacționa; și asta, mai mult decât orice altceva, o speria de moarte.

Mâncase o mână de biscuiți acasă ca să nu înfrunte acest chin pe stomacul gol, și fu ușurată să nu simtă fiorii de greață în ciuda mirosului, în ciuda stării grotești în care se aflau

rămăşiţele femeii. Reuşi să-şi păstreze sângele rece privind abdomenul verzui. Nu făcuseră încă incizia în formă de Y. Rana căscată era singurul lucru la care nu se putea forţa să se uite. Se concentră în schimb asupra gâtului, asupra vânătăilor discoidale, vizibile chiar şi pe fundalul decolorării post-mortem, situate sub cele două fălci. Urmele lăsate de degetele criminalului, apăsând în carne.

– Strangulare manuală, zise Isles. Ca la Gail Yeager.

„Cea mai intimă modalitate de a ucide pe cineva, cum zisese doctorul Zucker. Piele lipită de piele. Mâinile tale pe carnea ei. Apăsându-i gâtul în timp ce simţi cum se scurge viaţa din ea."

– Şi radiografia?

– O fractură a cornului tiroidian stâng.

– Nu gâtul ne interesează acum, interveni doctorul Tierney. Ci rana. Îţi sugerez să-ţi iei o pereche de mănuşi, doamnă detectiv. Va trebui să examinezi rana asta personal.

Rizzoli se duse la dulapul unde erau depozitate mănuşile. Îşi puse perechea mică foarte încet, folosindu-se de amânare pentru a se îmbărbăta singură. În cele din urmă se întoarse spre masă.

Doctoriţa Isles focalizase deja lumina de deasupra pe partea inferioară a abdomenului. Marginile rănii erau căscate ca nişte buze înnegrite.

– Stratul de piele a fost despicat cu o singură tăietură curată, zise Isles. Făcută cu o lamă nezimţată. Odată trecut prin piele, au urmat mai multe incizii mai adânci. Prima dată ţesutul conjunctiv superficial, apoi muşchiul şi în cele din urmă peritoneul pelvian.

Rizzoli se uită la rana căscată, gândindu-se la mâna ce ţinuse lama, o mână atât de calmă, că trasase incizia dintr-o singură mişcare sigură pe sine.

– Victima era în viaţă când s-a făcut incizia asta? întrebă ea cu glas scăzut.

– Nu. N-a folosit nici o sutură, şi n-a avut loc nici o sângerare. Asta e o excizie post-mortem, făcută după ce inima pacientei a încetat să bată, după ce orice circulaţie internă a încetat. Felul în care a fost îndeplinită procedura – succesiunea metodică a inciziilor – indică faptul că avea experienţă chirurgicală. A mai făcut acest lucru şi înainte.

– Haide, doamnă detectiv, zise doctorul Tierney. Examinează rana.

Rizzoli ezită, cu mâinile reci ca de gheaţă în mănuşile de latex. Îşi vârî încet mâna în incizie, afundând-o adânc în pelvisul Karennei Ghent. Ştia exact ce va găsi, şi totuşi fu zdruncinată de descoperire. Se uită la doctorul Tierney şi-i văzu confirmarea în ochi.

– Uterul a fost îndepărtat, zise el.

Rizzoli îşi trase mâna afară din pelvis.

– El e, rosti ea încet. Warren Hoyt a făcut asta.

– Şi totuşi, restul e în totalitate concordant cu Dominatorul, zise Gabriel Dean. Răpirea, strangularea. Violul post-mortem...

– Dar nu şi asta, spuse ea, holbându-se la rană. Asta e fantezia lui Hoyt. Asta-l excită pe el. Tăierea, scoaterea organului ce le defineşte ca femei şi le dă o putere pe care el n-o va avea niciodată. Ştiu cum lucrează, zise ea, privindu-l pe Dean drept în ochi. Am mai văzut acest lucru.

– Amândoi am mai văzut asta, îi spuse doctorul Tierney lui Dean. Eu am făcut autopsiile anul trecut, pe victimele lui Hoyt. Asta e tehnica lui.

Dean scutură din cap neîncrezător.

– Doi ucigaşi diferiţi? Să-şi combine tehnicile?

– Dominatorul şi Chirurgul, rosti Rizzoli. S-au găsit unul pe celălalt.

PAISPREZECE

Stătea în maşina ei, cu jetul de aer de la aparatul de aer condiţionat bătându-i cald pe faţă, cu sudoarea îmbrobonindu-i-se pe frunte. Nici măcar căldura nopţii nu putea alunga frigul ce o cuprinsese în sala de autopsie. „Probabil am luat un virus sau aşa ceva", se gândi ea, masându-şi tâmplele. Nici nu ar fi de mirare; lucrase cu toate rezervele de energie de mai multe zile, şi acum era deja copleşită. O durea capul şi nu voia decât să se târască în pat şi să doarmă o săptămână întreagă.

Se duse direct acasă. Intră în apartament şi îndeplini din nou ritualul ce devenise o parte atât de importantă a menţinerii sănătăţii ei mintale. Răsucirea încuietorilor, alunecarea lanţului în lăcaşul său, pe toate le îndeplini cu grijă deliberată, şi numai după ce îşi completă toată lista de securitate, după ce blocase fiecare încuietoare şi după ce se uitase în fiecare dulap, îşi aruncă în sfârşit pantofii din picioare, îşi dădu jos pantalonii şi cămaşa. Rămasă doar în lenjeria intimă, se prăbuşi pe pat şi rămase acolo masându-şi tâmplele, întrebându-se dacă mai avea aspirină în dulăpiorul de medicamente, însă simţindu-se mult prea epuizată să se ridice să verifice.

Sună interfonul apartamentului. Sări imediat de pe pat, cu pulsul galopând, fiecare nerv din corp electrizat de alarmă. Nu aştepta nici un vizitator, şi nici nu voia vreunul.

Auzi interfonul din nou, soneria răsunând ca un şmirghel peste terminaţiile ei nervoase.

Se ridică în picioare şi se duse în living, unde apăsă pe butonul interfonului.

– Da?

– Sunt Gabriel Dean. Pot veni sus?

Dintre toţi oamenii, acesta era exact ultima voce pe care se aşteptase să o audă. Fu aşa de uluită, că pentru o clipă nu răspunse nimic.

– Doamnă detectiv? zise el.

– Despre ce e vorba, agent Dean?

– Despre autopsie. Sunt nişte chestiuni despre care trebuie să vorbim.

Rizzoli apăsă pe butonul ce descuia uşa de la intrare şi aproape imediat îşi dori să nu o fi făcut. Nu avea încredere în Dean, şi totuşi era pe punctul de a-l lăsa să intre în sanctuarul sigur al apartamentului ei. Cu o apăsare neglijentă de buton, luase deja o decizie, şi acum nu mai putea să se răzgândească.

Abia avu timp să-şi ia pe ea un halat de baie de bumbac şi Dean bătu la uşă. Prin lentila ca un solz de peşte al vizorului uşii, trăsăturile lui aspre păreau distorsionate. Ameninţătoare. Pe când termină de deschis diferitele încuietori, imaginea aceea grotesc de distorsionată i se solidificase deja în minte. Realitatea era mult mai puţin ameninţătoare. Bărbatul care stătea în pragul uşii ei avea ochii obosiţi şi o faţă pe care se putea citi chinul de a fi martor la prea multe orori cu prea puţin somn.

Însă prima lui întrebare fu despre ea.

– Te simţi bine?

Rizzoli înţelese aluzia directă a întrebării: că *nu* era bine. Că avea nevoie de ajutor profesionist, că era o poliţistă instabilă aflată pe punctul de a se sfărâma în cioburi ascuţite.

– Mă simt perfect, zise ea.

– Ai plecat atât de repede după autopsie. Înainte să apucăm să vorbim.

– Despre ce?

– Warren Hoyt.

– Ce vrei să ştii despre el?

– Totul.

– Mă tem că asta ne-ar lua toată noaptea. Şi eu sunt obosită.

Îşi trase halatul mai strâns pe ea, simţindu-se dintr-odată jenată. Fusese întotdeauna important pentru ea să apară îmbrăcată profesional, şi de obicei îşi lua un sacou înainte să meargă la scena unei crime. Acum însă stătea în faţa lui Dean neavând pe ea decât capotul şi lenjeria intimă, şi nu-i plăcea deloc această senzaţie de vulnerabilitate.

Puse mâna pe uşă, într-un gest cu un mesaj de neconfundat: „Această conversaţie s-a terminat".

Dean însă nu se mişcă din prag.

– Ascultă, recunosc că am făcut o greşeală. Ar fi trebuit să te ascult încă de la început. Tu ai fost cea care a văzut lucrul ăsta prima. Eu n-am recunoscut paralele cu Hoyt.

– Pentru că nu l-ai cunoscut niciodată.

– Aşa că spune-mi despre el. Trebuie să lucrăm împreună, Jane.

Rizzoli scoase un hohot de râs aspru ca sticla spartă.

– Acum eşti interesat de munca în echipă? Ce chestie nouă şi diferită!

Resemnată la gândul că nu avea de gând să plece, Rizzoli se întoarse şi intră în living. Dean o urmă, închizând uşa în urma lui.

– Vorbeşte-mi despre Hoyt.

– Poţi să-i citeşti dosarul.

– I l-am citit deja.

– Atunci ai deja tot ce ai nevoie.

– Nu totul.

Se întoarse să se uite la el.

– Ce ar mai fi de aflat?

– Vreau să știu ce știi tu.

Făcu un pas către ea, și Rizzoli simți un fior de alarmă pentru că era în asemenea dezavantaj, stând așa în fața lui în picioarele goale, prea epuizată să reziste atacului. *Simțea* că era un atac, toate aceste pretenții pe care le avea și felul cum privirea lui părea să pătrundă prin puținele hainele pe care le avea pe ea.

– Există un fel de legătură emoțională între voi doi, zise el. Un atașament.

– Nu-i spune un nenorocit de *atașament.*

– Tu cum i-ai spune?

– El a fost criminalul. Eu am fost cea care l-a prins. Asta e tot.

– Nu chiar totul, din câte am auzit eu. Fie că recunoști sau nu, *există* o legătură între voi doi. A intrat în mod intenționat înapoi în viața ta. Mormântul acela unde a lăsat cadavrul Karennei Ghent nu a fost ales la întâmplare.

Rizzoli nu spuse nimic. Nu putea să nu fie de acord cu acest lucru.

– E un vânător, exact așa ca tine, zise Dean. Amândoi vânați oameni. Asta, de exemplu, e o legătură între voi. Un punct comun.

– Nu avem nici un punct comun.

– Dar vă înțelegeți unul pe celălalt. Indiferent de sentimentele tale, ești legată de el. I-ai văzut influența asupra Dominatorului înaintea oricui. Ai fost mult înaintea noastră.

– Și tu ai crezut că am nevoie de un psihiatru.

– Da. În momentul acela așa am crezut.

– Deci acum nu mai sunt nebună. Sunt genială.

– Ai o privire interioară în mintea lui. Poți să ne ajuți să ghicim ce-o să facă în continuare. Ce vrea?

– De unde să știu eu?

– Ai aruncat o privire mai intimă asupra lui decât oricare alt polițist.

– Intimă? Așa-i spui tu? Nemernicul ăla aproape m-a *omorât*.

– Și nu există nimic mai intim decât crima. Nu-i așa?

Rizzoli îl urî în clipa aceea, pentru că pronunțase un adevăr din fața căruia voia să se ferească speriată. Dean exprimase exact ceea ce nu voia ea să recunoască, nici măcar față de sine însăși: că ea și Warren Hoyt erau legați pentru totdeauna unul de altul. Că frica și ura sunt sentimente mai puternice decât ar putea vreodată să fie dragostea.

Se prăbuși pe canapea. Mai demult, s-ar fi certat cu el. Mai demult, i-ar fi răspuns cu înverșunare, înfruntându-l pentru fiecare cuvânt. Dar în seara aceasta era obosită, așa de obosită, și nu avea puterea să respingă întrebările lui Dean. Acesta avea să continue să insiste și să o sâcâie până va obține răspunsuri și Rizzoli se gândi că mai bine s-ar supune inevitabilului de la început. Să termine odată cu asta ca să-l facă să plece.

Se îndreptă de spate și își dădu seama că se uita fix la mâinile ei, la cicatricele gemene din palme. Acestea erau doar cele mai evidente suvenire lăsate de Hoyt; celelalte cicatrice nu erau la fel de vizibile – fracturile vindecate ale coastelor și oaselor feței, care se puteau însă vedea pe o radiografie. Cele mai puțin vizibile erau liniile de fractură ce-i despicau viața, asemenea crăpăturilor în pământ lăsate de un cutremur. În ultimele câteva săptămâni simțise cum aceste crăpături se lărgesc, ca și cum pământul amenința să-i fugă de sub picioare și să o scufunde.

– Nu mi-am dat seama că era încă acolo, șopti ea. Că stătea chiar în spatele meu în pivnița aceea. În casa aceea...

Dean se așeză pe fotoliul din fața ei.

– Tu ești cea care l-ai găsit. Singura polițistă care a știut unde să caute.

– Da.

– De ce?

Rizzoli ridică din umeri şi râse.

– Noroc chior.

– Nu, trebuie să fie mai mult de-atât.

– Nu-mi acorda mai mult credit decât merit.

– Nu cred că ţi-am acordat destul credit, Jane.

Rizzoli îşi ridică privirea şi-l văzu uitându-se la ea atât de direct, că vru să se ascundă. Dar nu avea unde să se refugieze, nici o apărare pe care s-o poată ridica împotriva unei priviri atât de pătrunzătoare. „Oare cât de mult vede? se întrebă ea. Oare ştie cât de dezgolită mă face să mă simt?"

– Spune-mi ce s-a întâmplat în pivniţa aceea, zise el.

– Ştii ce s-a întâmplat. E scris în declaraţia mea.

– Oamenii nu spun totul în declaraţii.

– Nu mai e nimic de spus.

– N-ai de gând nici măcar să încerci?

Furia trecu prin ea ca o rafală de şrapnel.

– Nu *vreau* să mă gândesc la asta.

– Şi totuşi nu te poţi abţine să nu te întorci mereu acolo. Nu-i aşa?

Se uită la el, întrebându-se ce fel de joc juca şi cum de se lăsase absorbită în el aşa de uşor. Mai cunoscuse şi alţi bărbaţi charismatici, care puteau atrage privirea unei femei atât de rapid că i se învârtea capul de ameţeală. Rizzoli avea suficient bun-simţ să se ţină la distanţă de asemenea bărbaţi, să-i vadă aşa cum erau: cei binecuvântaţi din punct de vedere genetic între simplii muritori. Nu-i plăceau în general aceşti bărbaţi, şi nici lor nu le plăcea de ea. Dar în seara asta deţinea ceva ce Gabriel Dean avea nevoie, şi acesta îşi concentra întreaga forţă de atracţie asupra ei. Şi funcţiona. Nici un bărbat nu o

făcuse vreodată să se simtă atât de derutată şi de atrasă de el în acelaşi timp.

– Te-a prins în capcană în pivniţă, zise Dean.

– Am intrat chiar în capcana lui. N-am ştiut.

– De ce n-ai ştiut?

Era o întrebare surprinzătoare şi o făcu să stea să se gândească. Îşi aminti acea după-amiază, stând în faţa uşii deschise a pivniţei, înfricoşată să coboare acele scări întunecate. Îşi aminti căldura sufocantă din casă şi cum transpiraţia i se impregnase în sutien şi în cămaşă. Îşi aminti cum frica îi aprinsese fiecare nerv din corp. Da, *ştiuse* că ceva nu e bine. Ştiuse ce o aştepta la capătul acelor trepte.

– Ce n-a fost bine? întrebă el.

– Victima, şopti ea.

– Catherine Cordell?

– Era în pivniţă. Legată de un pat din pivniţă...

– Momeala.

Rizzoli îşi închise ochii şi aproape simţi mirosul sângelui lui Cordell, al pământului jilav. Al propriei transpiraţii, acre de frică.

– Am muşcat momeala.

– Ştia că aşa o să faci.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama...

– Dar erai concentrată pe victimă. Pe Cordell.

– Am vrut s-o salvez.

– Şi asta a fost greşeala ta.

Îşi deschise ochii şi se uită furioasă la el.

– Greşeala?

– Nu te-ai asigurat mai întâi că zona e sigură. Te-ai lăsat vulnerabilă la atac. Ai comis cea mai elementară greşeală. Surprinzător, din partea cuiva atât de capabil.

– Tu n-ai fost acolo. Nu ştii situaţia cu care am fost confruntată.

– Ţi-am citit declaraţia.

– Cordell zăcea acolo. Sângera...

– Aşa că ai reacţionat cum ar reacţiona orice fiinţă umană. Ai încercat s-o ajuţi.

– Da.

– Şi ai intrat şi tu în capcană. Ai uitat să gândeşti ca un poliţist.

Expresia ei revoltată nu păru să-l deranjeze câtuşi de puţin. Pur şi simplu se uită la ea, cu expresia imobilă, cu faţa atât de calmă şi sigură pe ea, că nu făcea decât să-i mărească ei chinul.

– Nu uit *niciodată* să gândesc ca un poliţist, replică ea.

– În pivniţa aceea, ai uitat. Ai lăsat victima să-ţi distragă atenţia.

– Principala mea grijă este întotdeauna victima.

– Chiar şi când asta vă pune în pericol pe amândouă? Ţi se pare logic?

Logic. Da, ăsta era Gabriel Dean. Încă nu întâlnise pe nimeni ca omul ăsta, care se putea gândi atât la vii cât şi la morţi cu o egală lipsă de emoţie.

– N-am putut s-o las să moară, zise ea. Acesta a fost primul – şi singurul – meu gând.

– O cunoşteai? Pe Cordell?

– Da.

– Eraţi prietene?

– Nu.

Răspunsul ei fu atât de rapid, că Dean îşi ridică o sprânceană într-o întrebare mută. Rizzoli trase adânc aer în piept şi apoi adăugă:

– Făcea parte din ancheta Chirurgului. Asta-i tot.

– Nu-ți plăcea de ea?

Rizzoli făcu o pauză, luată prin surprindere de intuiția atât de pătrunzătoare a lui Dean.

– Nu am devenit prietene, zise ea. Hai s-o lăsăm așa.

„Eram geloasă pe ea. Pe frumusețea ei. Pe efectul pe care-l avea asupra lui Thomas Moore."

– Însă Cordell era o victimă, zise Dean.

– Nu eram sigură ce era. Nu de la început. Dar către sfârșit, a devenit limpede că era ținta Chirurgului.

– Cu siguranță te-ai simțit vinovată. Că te-ai îndoit de ea.

Rizzoli nu spuse nimic.

– De aceea a trebuit neapărat s-o salvezi?

Rizzoli înțepeni, insultată de întrebarea lui.

– Era în pericol. Nu am avut nevoie de alt motiv în plus.

– Ți-ai asumat riscuri imprudente.

– Nu cred că *risc* și *prudent* se pot folosi în aceeași propoziție.

– Chirurgul a pus capcana. Tu ai mușcat momeala.

– Ei, da. Mă rog. A fost o greșeală...

– Pe care a știut c-o vei face.

– Cum e posibil să fi știut acest lucru?

– Știe multe despre tine. E vorba din nou de legătura aceea. Conexiunea aceea dintre voi doi.

Rizzoli sări în picioare.

– Asta-i o tâmpenie, zise ea, și ieși din living.

Dean o însoți în bucătărie, urmărind-o fără milă cu teoriile lui, teorii pe care ea nu voia să le audă. Gândul la orice legătură emoțională între ea și Hoyt era mult prea dezgustător de contemplat, și nu suporta să-l mai asculte. Dar uite că venise după ea, înghesuind-o în bucătăria și așa claustrofobică, forțând-o să asculte tot ce avea de spus.

– Exact aşa cum tu ai un canal direct către mintea lui Warren Hoyt, tot aşa are şi el unul către mintea ta, afirmă Dean.

– Nu mă cunoştea pe vremea aceea.

– Şi poţi să fii sigură de asta? Evident că a urmărit mersul anchetei. Trebuia să ştie că faci parte din echipă.

– Şi asta e tot ce putea şti despre mine.

– Cred că înţelege mai mult decât crezi. Se hrăneşte cu temerile femeilor. Totul apare în profilul lui psihologic. E atras de femeile rănite. De cele deteriorate emoţional. Este excitat de chiar şi cea mai mică adiere de durere de femeie şi e extrem de sensibil la prezenţa ei. O poate detecta folosind indiciile cele mai subtile. Tonul vocii unei femei. Postura capului sau faptul că refuză contactul vizual. Toate semnele vizuale minuscule pe care majoritatea dintre noi nu le observă. Dar el le prinde pe toate. El ştie care femei sunt vătămate, şi pe acelea le vrea.

– Eu nu sunt o victimă.

– Eşti acum. El te-a făcut victimă.

Se apropie mai tare de ea, atât de aproape, că aproape se atingeau. Rizzoli simţi brusc impulsul nebunesc să i se lase în braţe şi să se lipească de el. Să vadă cum ar reacţiona. Dar mândria şi bunul simţ o făcură să rămână perfect nemişcată.

Se forţă să râdă.

– Cine e victima aici, agent Dean? Nu eu. Nu uita, *eu* sunt cea care l-a pus după gratii.

– Da, rosti el încet. Tu l-ai pus pe Chirurg după gratii. Dar nu înainte să-ţi provoace vătămări grave.

Rizzoli se uită fix la el, tăcută. *Vătămată*. Acesta era exact cuvântul care să descrie ceea ce-i făcuse. O femeie cu cicatrice pe mâini şi o fortăreaţă de lacăte la uşă. O femeie care nu va mai simţi niciodată respiraţia fierbinte a lunii august

fără să-şi amintească arşiţa acelei zile de vară şi mirosul propriului sânge.

Fără un cuvânt, se întoarse şi ieşi din bucătărie, înapoi în living. Acolo se aşeză pe canapea şi rămase nemişcată într-o tăcere ameţită. Dean nu o urmă imediat, şi pentru câteva clipe fu minunat de singură. Îşi dorea să-l vadă dispărând pur şi simplu, să plece din apartamentul ei şi să-i ofere izolarea după care tânjeşte orice animal suferind. Însă nu era aşa de norocoasă. Îl auzi ieşind din bucătărie şi, când îşi ridică privirea, îl văzu ţinând două pahare. Îi întinse şi ei unul.

– Ce-i asta? întrebă ea.

– Tequila. Am găsit-o în dulapul din bucătărie.

Rizzoli luă paharul încruntându-se.

– Am uitat de ea. E veche de tot.

– Ei, cel puţin nu era deschisă.

Asta pentru că nu-i plăcea gustul de tequila. Sticla era doar încă unul dintre cadourile alcoolice aduse de fratele ei Frankie din călătoriile lui, ca lichiorul Kahlúa din Hawaii sau sake-ul din Japonia. Era felul lui Frankie de a se lăuda ce om de lume era el, datorită Marinei SUA. Acum era un moment la fel de bun ca oricare altul de a gusta suvenirul adus din însoritul Mexic. Luă o sorbitură şi clipi din cauza arsurii lacrimilor. Tequila îi trecu în stomac încălzind-o, şi Rizzoli se gândi dintr-odată la un detaliu din trecutul lui Warren Hoyt. Primele lui victime fuseseră incapacitate cu drogul Rohypnol, pus pe ascuns în băuturile lor. „Cât de uşor e să ne prinzi cu garda lăsată", se gândi ea. Când o femeie are atenţia distrasă sau n-are nici un motiv să nu aibă încredere în bărbatul care-i dă un pahar cu băutură, se transformă pur şi simplu într-un miel dus la abator. Chiar şi ea acceptase paharul de tequila fără ezitare. Chiar şi ea îi permisese unui bărbat pe care nu-l cunoştea bine să intre în apartamentul ei.

Se uită din nou la Dean. Acesta stătea pe fotoliul din faţa ei, şi aveau privirile la acelaşi nivel. Băutura înghiţită pe stomacul gol se făcea deja simţită, şi-şi simţi picioarele şi braţele ca de plumb. Anestezia alcoolului. Era detaşată şi calmă, într-un mod periculos.

Dean se aplecă spre ea şi Rizzoli nu se trase înapoi cu instinctul de apărare obişnuit. Dean îi invada spaţiul personal, aşa cum nu îndrăzneau s-o facă prea mulţi bărbaţi, şi ea îl lăsa. I se predase necondiţionat.

– Nu mai avem de-a face cu un singur ucigaş, zise el. Avem de-a face cu un parteneriat. Şi unul din aceşti doi parteneri este un om pe care tu-l cunoşti mai bine ca oricine. Fie că vrei să recunoşti, fie că nu, ai o legătură specială cu Warren Hoyt. Ceea ce te face să ai o legătură şi cu Dominatorul.

Rizzoli respiră adânc şi apoi spuse cu voce scăzută:

– Aşa lucrează Warren cel mai bine. După asta tânjeşte. Un partener. Un mentor.

– A avut unul în Savannah.

– Da. Un doctor pe nume Andrew Capra. După ce Capra a fost omorât, Warren a rămas de unul singur. Atunci a venit la Boston. Dar n-a încetat niciodată să caute un nou partener. Cineva care să-i împărtăşească dorinţele. Fanteziile.

– Mă tem că l-a găsit.

Se uitară unul la celălalt, amândoi înţelegând consecinţele sinistre ale acestei noi stări de fapt.

– Acum sunt de două ori mai eficienţi, zise el. Lupii funcţionează mai bine în haită decât de unii singuri.

– Vânătoare de haită.

Dean încuviinţă.

– Le e mai uşor. Pânda. Încolţirea. Ţinerea victimelor sub control...

Rizzoli se îndreptă brusc.

– Ceaşca de ceai, rosti ea.

– Ce-i cu ea?

– N-a fost nici o ceaşcă la locul crimei Ghent. Acum ştim de ce.

– Pentru că Warren Hoyt era acolo să-l ajute.

Rizzoli încuviinţă.

– Dominatorul n-a mai avut nevoie de nici un sistem de alarmă. Avea un partener care-l putea alerta dacă se mişca soţul. Un partener care a stat deoparte şi a privit totul. Şi lui Warren îi va fi plăcut la nebunie. Asta-l excită. E parte din fantezia lui. Să privească o femeie molestată.

– Iar Dominatorul tânjeşte după un public.

Rizzoli dădu din cap că da.

– De aceea a ales cupluri. Ca să fie cineva să-l privească. Să-l vadă bucurându-se de puterea supremă asupra trupului unei femei.

Chinul pe care-l descrisese era o violare atât de intimă, că de-abia suporta să-l privească pe Dean în ochi. Dar îi menţinu privirea. Molestarea sexuală a femeilor era o infracţiune ce trezea curiozitatea lascivă a mult prea multor bărbaţi. Ca singura femeie aflată în încăpere la multe şedinţe de anchetă, îşi privise colegii discutând detaliile unor asemenea violuri şi le auzise zumzetul electric de interes din voci, chiar şi când se chinuiau să păstreze aparenţa unui profesionalism sobru. Zăboveau asupra raportului de patologie cu rănile sexuale, se uitau prea mult timp la fotografiile de la scenele crimei cu femei cu picioarele desfăcute. Reacţiile lor o făceau pe Rizzoli să se simtă violată şi ea, şi de-a lungul anilor îşi dezvoltase o sensibilitate extremă la chiar şi cel mai vag licăr de interes nepotrivit din ochii unui poliţist, atunci când subiectul era violul. Acum, uitându-se în ochii lui Dean, căută acea scânteiere deranjantă, dar nu o văzu deloc. Nu văzuse nimic altceva decât

hotărâre sumbră în ochii lui şi când se uitase la cadavrele violate ale lui Gail Yeager şi Karenna Ghent. Dean nu era excitat de aceste atrocităţi; era profund oripilat.

– Ai zis că Hoyt îşi doreşte un mentor, zise el.

– Da. Cineva care să-i arate drumul. Care să-l înveţe.

– Ce să-l înveţe? Deja ştie cum să ucidă.

Rizzoli mai sorbi o dată din tequila. Când se uită iar la el, văzu că se aplecase chiar mai aproape de ea, ca şi cum i-ar fi fost frică să nu piardă nici cea mai şoptită declaraţie din partea ei.

– Variaţiuni pe aceeaşi temă, zise ea. Femei şi durere. În câte feluri poţi pângări un trup? În câte alte feluri poţi tortura pe cineva? Warren a avut un model pe care l-a urmat de mai mulţi ani. Poate e pregătit să-şi extindă orizonturile.

– Sau subiectul acesta nou e gata să şi le extindă pe-ale lui.

Rizzoli se uită la el.

– Dominatorul?

– Poate am înţeles noi invers. Poate că subiectul necunoscut e cel care-şi caută un mentor. Şi l-a ales pe Warren Hoyt pe post de profesor.

Rizzoli rămase încremenită, îngheţată până în măduva oaselor de acest gând. Cuvântul *profesor* sugera control. Autoritate. Oare acesta să fie rolul în care şi-l asumase Hoyt după mai multe luni petrecute între zidurile închisorii? Faptul că fusese închis îi hrănise fanteziile, îi şlefuise impulsurile şi ţelurile ca o piatră de ascuţit? Fusese suficient de impresionant înainte de a fi arestat; nici nu voia să se gândească la o variantă a lui Warren Hoyt chiar şi mai puternică.

Dean se rezemă de spătarul fotoliului, privind cu ochii lui albaştri paharul de tequila. Nu băuse decât extrem de puţin, şi acum îşi puse paharul pe măsuţa de cafea. Întotdeauna i se păruse a fi un om care nu lăsa să-i slăbească disciplina nici o

secundă, care învățase să-și mențină sub control toate impulsurile. Dar oboseala își spunea cuvântul și avea umerii lăsați și ochii injectați. Își frecă fața cu palmele.

– Cum reușesc doi monștri să se unească într-un oraș de mărimea Bostonului? întrebă el. Cum s-au găsit unul pe altul?

– Și așa de rapid? adăugă ea. Familia Ghent a fost atacată la doar două zile după evadarea lui Warren.

Den își ridică privirea către ea.

– Se cunoșteau deja.

– Sau știau unul de altul.

Evident că Dominatorul știa despre Warren Hoyt. Ar fi fost imposibil să citești un ziar din Boston toamna trecută și să nu afli despre atrocitățile pe care le comisese. Chiar dacă nu se întâlniseră, Hoyt aflase și el despre celălalt criminal, dacă nu altfel, atunci din reportajele de știri. Cu siguranță aflase despre uciderea familiei Yeager, cu siguranță știuse că era în oraș un monstru foarte asemănător cu el. Se va fi întrebat cine e acest alt prădător, acest frate de sânge. Comunicare prin crimă, mesajul transmis prin *Boston Globe* și emisiunile de știri de la televizor.

„Și pe mine m-a văzut la televizor. Hoyt știa că am fost la scena crimei Yeager. Și acum încearcă să ne reînvigoreze relația."

Atingerea lui Dean o făcu să tresară. Dean o privea încruntat, aplecându-se chiar mai aproape decât înainte, și i se păru că nici un bărbat nu o privise vreodată așa de insistent.

„Nici un bărbat în afară de Chirurg."

– Nu Dominatorul se joacă așa cu mine, zise ea. E Hoyt. Eșecul urmăririi din parc – a avut scopul de a mă doborî. E singurul mod în care se poate apropia de o femeie, doborând-o prima dată la pământ. Demoralizând-o, sfâșiindu-i bucățele și fragmente din viață. De aceea a ales victime de viol pentru a

le omorî. Femei care au fost deja simbolic distruse. Înainte să atace, are nevoie să ne facă să fim slabe. Speriate.

– Tu eşti ultima femeie pe care aş caracteriza-o vreodată ca slabă.

Rizzoli se îmbujoră auzindu-i lauda, pentru că ştia că nu o merita.

– Încerc pur şi simplu să-ţi explic cum acţionează, spuse ea. Cum îşi pândeşte prada. Cum o face să-şi piardă puterile înainte de a interveni personal. Aşa a făcut şi cu Catherine Cordell. Înainte de atacul final, a jucat mai multe jocuri mintale cu ea, ca s-o înspăimânte de moarte. I-a trimis mesaje ca s-o facă să ştie că putea să intre şi să iasă din viaţa ei fără ca ea să ştie măcar că e acolo. Ca o stafie, care trece prin pereţi. Cordell nu ştia când o să apară din nou, sau din ce direcţie va veni atacul. Dar ştia că va veni. Aşa te doboară. Făcându-te să ştii că într-o zi, când te aştepţi cel mai puţin, o să vină la tine.

În ciuda naturii înfiorătoare a cuvintelor ei, îşi păstrase o voce calmă pe durata întregului monolog. Nefiresc de calmă. Şi în tot acest timp, Dean o privise cu intensitate tăcută, ca şi cum ar fi căutat să vadă o licărire de emoţie adevărată, o slăbiciune adevărată. Însă Rizzoli nu-l lăsă să vadă nimic.

– Şi acum are un partener, zise ea. O persoană de la care să înveţe. Pe care să poată să-l înveţe la rândul lui. O echipă de vânătoare.

– Crezi că o să stea împreună?

– Warren aşa va vrea. El vrea un partener. Au ucis împreună o dată deja. Asta e o legătură puternică, pecetluită în sânge.

Mai luă o sorbitură din pahar, golindu-l. Oare-i va amorţi creierul împotriva coşmarurilor? Sau se găsea acum într-o stare dincolo de consolarea anesteziei?

– Ai cerut protecţie?

Întrebarea lui o făcu să tresară.

– Protecție?

– O mașină de poliție, cel puțin. Ca să-ți urmărească apartamentul.

– Sunt polițistă.

Dean își înclină capul într-o parte, așteptând parcă restul răspunsului.

– Dacă aș fi bărbat, mi-ai pune întrebarea asta? zise ea.

– Nu ești bărbat.

– Și asta înseamnă automat că am nevoie de protecție?

– De ce pari așa de ofensată?

– De ce faptul că sunt femeie mă face incapabilă să-mi apăr propria casă?

Dean oftă.

– Întotdeauna trebuie să-i depășești pe bărbați, doamnă detectiv?

– A trebuit să mă lupt din greu să fiu tratată ca toți ceilalți, spuse ea. Nu o să cer favoruri speciale pentru că sunt femeie.

– Tocmai *pentru că* ești femeie te afli în poziția asta. Fanteziile sexuale ale Chirurgului sunt legate de femei. Și atacurile Dominatorului nu sunt centrate pe soți, ci pe soții. El violează soțiile. Nu poți să-mi spui că faptul că ești femeie e irelevant în situația aceasta.

Rizzoli tresări la auzul cuvântului „viol". Până în clipa aceasta, discuția atacurilor sexuale fusese despre alte femei. Faptul că ea era o victimă potențială aduse totul în relief mult mai clar, la un nivel mult mai intim, într-un fel pe care nu se simțea deloc confortabil discutându-l cu un bărbat. Chiar mai mult decât subiectul violului, Dean însuși o făcea să nu se simtă bine. Felul în care o studia, ca și cum ar fi fost deținătoarea unui secret pe care el dorea să-l descopere.

– Nu e vorba de faptul că ești polițistă sau dacă ești sau nu capabilă să te aperi singură, zise el. Este vorba de faptul

că eşti o femeie. O femeie despre care Warren Hoyt a fantazat probabil de luni întregi.

– Nu în legătură cu mine. Cordell e cea pe care o vrea.

– Cordell nu e disponibilă. Nu o poate atinge. Dar tu eşti chiar aici. Tu eşti la îndemână, exact femeia care l-a înfrânt. Femeia pe care a ţintuit-o pe podea în pivniţa aceea. Ţi-a pus o lamă de cuţit la gât. Deja îţi miro-sea sângele.

– Termină, Dean.

– Într-un fel, deja te consideră a lui. Te-a luat în stăpânire. Şi eşti la câmp deschis în fiecare zi, lucrând chiar la crimele pe care le lasă el în urmă. Fiecare cadavru e un mesaj special pentru tine. O avanpremieră a ceea ce a plănuit pentru tine.

– Ţi-am zis, *termină!*

– Şi crezi că n-ai nevoie de protecţie? Crezi că un pistol şi o atitudine sunt suficiente să-ţi asigure supravieţuirea? Atunci înseamnă că nu ţii seama de propria intuiţie. Ştii ce-o să facă în continuare. Ştii după ce tânjeşte, ce-l atrage. Şi ceea ce-l atrage eşti tu. Ceea ce plănuieşte să-ţi *facă*.

– Taci naibii odată!

Izbucnirea ei îi luă prin surprindere pe amândoi. Rizzoli se holbă la el, necăjită că-şi pierduse stăpânirea de sine şi ruşinată de lacrimile care-i apăruseră pe neprevăzute în ochi. Naiba să-l ia, naiba să-l ia, n-o să plângă. Nu lăsase niciodată un bărbat s-o vadă prăbuşindu-se şi nu-i va permite lui Dean să fie primul.

Trase aer adânc în piept şi spuse încet:

– Vreau să pleci acum.

– Nu-ţi cer decât să-ţi asculţi propriile instincte. Să accepţi aceeaşi protecţie pe care i-ai oferi-o oricărei alte femei.

Rizzoli se ridică în picioare şi se duse la uşă.

– Noapte bună, agent Dean.

Pentru o clipă, acesta nu se mişcă din loc, şi Rizzoli se întrebă ce va trebui să facă să-l scoată pe bărbatul acesta din casa ei. În cele din urmă, Dean se ridică să plece, dar când ajunse la uşă se opri şi se uită la ea.

– Nu eşti invincibilă, Jane, zise el. Şi nimeni nu se aşteaptă să fii.

Mult după ce Dean ieşise, Rizzoli rămase în continuare cu spatele lipit de uşa încuiată, cu ochii închişi, încercând să calmeze tumultul pe care vizita lui i-l lăsase în minte. Ştia că nu era invincibilă. Realizase asta cu un an în urmă, când se uitase în ochii Chirurgului şi aşteptase tăietura bisturiului. Nu avea nevoie să i se reamintească acest lucru, şi era extrem de supărată pe felul brutal în care Dean îi rechemase în minte acea lecţie.

Se duse înapoi la canapea şi ridică receptorul telefonului de pe măsuţă. Era puţin înainte de răsăritul soarelui în Londra, dar nu mai putea amâna acest telefon.

Moore răspunse la al doilea sunet, cu vocea răguşită, dar trează, în ciuda orei atât de matinale.

– Eu sunt, zise Rizzoli. Îmi pare rău că te-am trezit.

– Stai să merg în cealaltă cameră.

Rizzoli aşteptă. Auzi prin telefon scârţâitul patului şi apoi sunetul unei uşi închise.

– Ce se întâmplă? întrebă el.

– Chirurgul vânează din nou.

– A apărut o victimă?

– Am văzut autopsia acum câteva ore. E semnătura lui.

– N-a pierdut nici un minut.

– E chiar mai rău de atât, Moore.

– Cum se poate să fie mai rău?

– Are un nou partener.

Urmă o pauză lungă. În cele din urmă, Moore întrebă cu glas scăzut:

– Cine e?

– Credem că e acelaşi suspect care a omorât cuplul acela în Newton. El şi Hoyt s-au găsit cumva unul pe celălalt. Acum vânează împreună.

– Atât de repede? Cum e posibil să ia legătura atât de rapid?

– Se ştiau dinainte. Cu siguranţă se ştiau dinainte.

– Dar unde s-au întâlnit? Când?

– Asta trebuie să aflăm. S-ar putea să fie cheia identităţii Dominatorului.

Dintr-odată se gândi la sala de operaţii din care evadase Hoyt. Cătuşele. Nu gardianul le desfăcuse. Altcineva intrase în blocul operator ca să-l elibereze pe Hoyt, cineva deghizat probabil într-un halat de infirmier sau de doctor luat de undeva.

– Ar trebui să fiu acolo, zise Moore. Ar trebui să lucrez cu tine...

– Nu, n-ar trebui. Tu trebuie să fii exact acolo unde eşti, cu Catherine. Nu cred că Hoyt o poate găsi. Dar o să încerce. N-o să renunţe niciodată; ştii asta foarte bine. Şi acum sunt doi, şi n-avem nici cea mai mică idee cum arată partenerul lui. Dacă apare în Londra, n-o să-l recunoşti dacă-l vezi. Trebuie să fii pregătit.

„Ca şi cum ar putea fi cineva pregătit pentru un atac al Chirurgului", se gândi ea, în timp ce închidea telefonul. Cu un an în urmă, Catherine Cordell crezuse că era pregătită. Îşi transformase casa într-o fortăreaţă şi trăise ca sub asediu. Şi totuşi, Hoyt se strecurase printre măsurile ei de apărare; o atacase când nu se aşteptase, într-un loc pe care ea îl crezuse sigur.

„Exact aşa cum şi eu cred că apartamentul meu e sigur."

Se ridică şi se duse la geam. Uitându-se în stradă, se întrebă dacă exact în momentul aceasta cineva se uita la ea, văzând-o în

cadrul ferestrei. Nu era greu de găsit. Tot ce trebuia Chirurgul să facă era să ia o carte de telefon şi să se uite la „RIZZOLI J."

Pe stradă sub ea, un vehicul încetini şi trase pe dreapta peste bordură. O maşină de poliţie. Rizzoli se uită la ea o clipă, dar aceasta nu se mişcă, şi farurile se stinseră, indicând faptul să se pregătea să stea. Nu ceruse o maşină de supraveghere şi protecţie, dar ştia cine o făcuse.

Gabriel Dean.

*

Istoria răsună de ecourile ţipetelor femeilor.

Paginile manualelor nu dau prea mare atenţie detaliilor scabroase pe care tânjim să le aflăm. Ne oferă în schimb dări de seamă aride despre strategie militară şi atacuri de flanc, despre şiretenia generalilor şi masele de soldaţi. Vedem ilustraţii cu bărbaţi în armură, cu săbii lucioase şi trupuri musculoase răsucindu-se în chinurile luptei. Vedem tablouri cu generali călare pe cai de rasă nobilă, privind câmpurile unde oştenii stau ca lanurile de grâu aşteptând secera. Vedem hărţi cu săgeţi trasând marşurile armatelor cuceritoare şi citim versurile baladelor de război, cântate în numele regelui şi al patriei. Triumfurile bărbaţilor sunt scrise întotdeauna cu litere mari, în sângele soldaţilor.

Nimeni nu vorbeşte despre femei.

Dar toţi ştim că şi ele erau acolo, carne moale şi piele netedă, parfumul lor se răsfiră din paginile istoriei. Toţi ştim, deşi nu vorbim despre asta, că sălbăticia războiului nu se limitează la câmpul de bătălie. Când ultimul soldat duşman s-a prăbuşit, când una din oştiri e victorioasă, atenţia soldaţilor se îndreaptă asupra femeilor cotropite.

Aşa a fost întotdeauna, deşi această realitate brutală este doar rareori menţionată în cărţile de istorie. Citim în schimb despre războaie sclipitoare ca alama lustruită, cu glorie pentru

toți. Despre grecii care se luptau sub privirea atentă a zeilor, despre căderea Troiei, despre care poetul Vergiliu ne spune că a fost un război dus de eroi: Ahile și Hector, Aiax și Odiseu, nume păstrate acum cu sfințenie pentru eternitate. Ne spune despre clinchetul metalic al săbiilor, șuieratul săgeților și pământul scăldat în sânge.

Lasă deoparte părțile cele mai bune.

Dramaturgul Euripide e cel care ne povestește ce s-a întâmplat cu femeile Troiei, dar chiar și el e precaut. Nu zăbovește asupra amănuntelor ațâțătoare. Ne spune cum Cassandra cea îngrozită a fost târâtă din templul Atenei de către conducătorul grecilor, dar ne lasă să ne imaginăm singuri ce s-a întâmplat după aceea. Sfâșierea robelor ei, dezgolirea pielii. Mișcările lui între coapsele ei virgine. Urletele ei de durere și disperare.

Pe întreaga întindere a Troiei, se auzeau cu siguranță țipete asemănătoare din gâturile altor femei, în timp ce grecii victorioși își luau ceea ce li se cuvenea, marcându-și victoria în carnea femeilor cucerite. Oare mai erau bărbați troieni în viață care să privească acest lucru? Anticii nu vorbesc nimic despre asta. Dar ce metodă mai bună de a-ți trâmbița victoria decât abuzarea trupurilor iubitelor dușmanului tău? Ce dovadă mai limpede că l-ai înfrânt, că l-ai umilit, decât să-l forțezi să te privească satisfăcându-ți poftele în mod repetat?

Înțeleg asta foarte bine: triumful are nevoie de un public.

Mă gândesc la femeile troiene în timp ce mașina noastră înaintează pe Commonwealth Avenue, în ritm cu scurgerea constantă a traficului. E o stradă aglomerată și chiar și la ora 21.00 mașinile înaintează încet, lăsându-mi timp să studiez clădirea pe îndelete.

Ferestrele sunt întunecate; nici Catherine Cordell, nici noul ei soț nu sunt acasă.

Asta-i tot ce-mi permit, acea singură privire, şi apoi clădirea îmi dispare din câmpul vizual. Ştiu că strada e supravegheată, şi totuşi nu pot rezista să nu arunc o privire asupra fortăreţei ei, la fel de impenetrabilă ca zidurile unui castel. Un castel gol acum, care nu mai prezintă nici un interes pentru cei care ar vrea să-l atace.

Mă uit la şoferul meu, a cărui faţă e ascunsă de umbre. Nu-i văd decât silueta şi sclipirea ochilor, ca două scânteieri flămânde în întunericul nopţii.

Am văzut pe Discovery Channel emisiuni despre lei pe timp de noapte, când un foc verde le arde în ochi. Îmi amintesc acum de leii aceia, cum împărtăşeau acelaşi ţel flămând, aşteptând momentul de atac. Văd aceeaşi foame în ochii însoţitorului meu.

Aceeaşi foame pe care şi el o vede cu siguranţă într-ai mei.

Cobor fereastra şi trag adânc în piept aromele calde ale oraşului. Leul ce adulmecă aerul savanei. Căutând mirosul prăzii.

CINCISPREZECE

Se duseră împreună în maşina lui Dean, îndreptându-se spre vest, către oraşul Shirley, la 72 de kilometri de Boston. Dean nu vorbi aproape deloc pe drum, dar tăcerea dintre ei nu părea decât să accentueze cât de conştientă era de mirosul lui, de calmul şi de siguranţa lui de sine. De-abia îi aruncă o privire, de teamă să nu-i poată citi în ochi tulburarea pe care i-o pricinuise.

Se uită în schimb în jos şi văzu carpeta albastră-închis de la picioare. Se întrebă dacă era nailon, şase, şase, albastru numărul 802, întrebându-se câte maşini aveau covoraşe asemănătoare. Era o culoare atât de comună; părea să vadă covoraşe albastre oriunde se uita în zilele astea, şi îşi imagină nenumăraţi pantofi cărând fibre de nailon numărul 802 pe toate străzile Bostonului.

Aerul condiţionat era prea rece; închise clapa de reglare a aerului de lângă genunchii ei şi se uită la câmpurile întinse de iarbă înaltă, dorin-du-şi să simtă arşiţa din afara acestei bule de aer prea rece. Ceaţa de dimineaţă plutea ca un văl peste câmpurile verzi şi copacii stăteau nemişcaţi, nici măcar o adiere de vânt nu le flutura frunzele. Rizzoli nu intra decât foarte rar în zona rurală a statului Massachusetts. Era o fată de oraş,

născută și crescută în Boston, și nu simțea nici o afinitate pentru zona de țară cu spațiile deschise și gâzele pișcătoare. Nici astăzi nu simți nici o atracție față de ea.

Nu dormise deloc bine noaptea trecută. Se trezise speriată de mai multe ori, și se culcase la loc cu inima bubuind, ascultând pași sau șuieratul respirației intrușilor. La cinci dimineața se ridică din pat simțindu-se ca drogată și neodihnită. De-abia după două cești de cafea se simți suficient de trează să sune la spital și să se intereseze de starea lui Korsak.

Era încă la Terapie intensivă. Și acum avea aparatul respirator.

Coborî puțin un geam și prin micuța crăpătură intră aerul cald, mirosind a iarbă și a pământ. Se gândi că din păcate era foarte posibil ca bietul Korsak să nu mai poată niciodată să se bucure de aceste mirosuri sau să simtă adierea vântului pe față. Încercă să-și amintească dacă ultimele cuvinte pe care le schimbaseră fuseseră bune, prietenești, dar nu-și putea aminti.

La Ieșirea 36 de pe autostradă, Dean urmă indicatoarele până la MCI-Shirley. La dreapta lor, se înălța Souza-Baranowski, închisoarea de nivelul șase de securitate unde fusese închis Warren Hoyt. Dean parcă în zona vizitatorilor și se întoarse să se uite la ea.

– Dacă la orice moment simți nevoia să ieși, pur și simplu pleacă, zise el.

– De ce te aștepți să vreau să plec?

– Pentru că știu ce ți-a făcut. Oricine în situația ta ar avea probleme lucrând la cazul ăsta.

Rizzoli îi citi în ochi o îngrijorare autentică, și nu voia s-o vadă – nu făcea decât să sublinieze fragilitatea curajului ei.

– Hai să terminăm odată, de acord? zise ea și deschise ușa mașinii.

Mândria o forță să meargă spre clădire cu hotărâre mohorâtă. O făcu să treacă prin verificarea de securitate de la intrare, unde ea și Dean își prezentară legitimațiile și-și predară armele. În timp ce așteptau o escortă, Rizzoli citi Codul de îmbrăcăminte, afișat în zona vizitatorilor:

> Următoarele sunt interzise vizitatorilor: picioarele goale; costume de baie sau pantaloni scurți; orice îmbrăcăminte ce reprezintă apartenența la o bandă; orice îmbrăcăminte asemănătoare celei purtate de deținuți sau de personalul în uniformă; strat dublu de haine; îmbrăcăminte cu șireturi; îmbrăcăminte transparentă; îmbrăcăminte excesiv de largă, lejeră, groasă sau masivă...

Lista era nesfârșită, interzicând orice, de la panglici de păr până la sutiene cu benzi metalice.

Un ofițer apăru în sfârșit, un bărbat masiv îmbrăcat în uniforma albastră-deschis a MCI.

– Detectiv Rizzoli și agentul Dean? Eu sunt ofițerul Curtis. Urmați-mă.

Curtis îi conduse prin prima ușă încuiată și apoi în cușca vizitatorilor cu o atitudine prietenoasă, chiar jovială. Rizzoli se întrebă dacă ar fi tot așa de amabil dacă nu erau amândoi polițiști, parte a aceleiași frății. Le spuse să-și scoată centurile, pantofii, jachetele, ceasurile și cheile și să le pună pe masă pentru a le examina. Rizzoli își scoase ceasul Timex și-l așeză lângă ceasul sclipitor Omega al lui Dean. Apoi începu să-și dezbrace sacoul, în același timp cu Dean. Procedura avea un aer inconfortabil de intim. În timp ce-și desfăcea centura, și o trăgea de la pantaloni, îl simți pe Curtis uitându-se fix la ea, în felul în care se uită un bărbat la o femeie care se dezbracă. Își descălță pantofii cu toc jos, îi așeză lângă pantofii lui Dean, și

înfruntă cu răceală privirea lui Curtis. Abia acum îl făcu să-şi întoarcă privirea în altă parte. După aceea îşi goli buzunarele şi-l urmă pe Dean prin detectorul de metale.

– Hei, aveţi noroc, zise Curtis după ce trecuseră de detector. Aţi ratat chiar la mustaţă percheziţia corporală a zilei.

– Poftim?

– În fiecare zi, comandantul de schimb fixează un număr la întâmplare pentru un vizitator care să fie percheziţionat corporal. Tocmai l-aţi ratat. Următoarea persoană care intră o să-l nimerească.

– Să fiu pipăită mi-ar fi fost punctul culminant al zilei, zise Rizzoli, ironică.

– Puteţi să vi le luaţi pe toate înapoi pe voi. Şi voi doi puteţi să vă păstraţi şi ceasurile.

– O spui ca pe un privilegiu.

– Numai avocaţii şi poliţiştii pot să-şi păstreze ceasurile dincolo de punctul ăsta. Toţi ceilalţi trebuie să-şi lase aici toate bijuteriile. Acum trebuie să vă ştampilez încheietura stângă şi apoi puteţi intra la celule.

– Avem programată o întâlnire cu directorul Oxton la ora nouă, zise Dean.

– Are o întârziere în program. M-a rugat să vă duc prima dată la celula prizonierului. Apoi o să vă duc la biroul lui Oxton.

Centrul Corecţional Souza-Baranowski era cea mai nouă instituţie MCI, cu un sistem de securitate fără chei ultimul răcnet, operat de patruzeci şi două de calculatoare cu interfaţă grafică, le explică ofiţerul Curtis. Le arătă numeroase camere de supraveghere.

– Înregistrează în direct douăzeci şi patru de ore pe zi. Majoritatea vizitatorilor nici măcar nu văd un gardian în carne şi oase. Aud numai prin interfon ce să facă.

În timp ce treceau printr-o uşă de oţel, apoi de-a lungul unui coridor lung, şi printr-un alt şir de porţi cu gratii, Rizzoli

era intens conştientă că fiecare mişcare pe care o făcea era monitorizată. Cu doar câteva clicuri pe tastatura unui calculator, gardienii puteau încuia fiecare pasaj, fiecare celulă, fără să iasă măcar din camera lor de control.

La intrarea în Blocul de Celule C, o voce la interfon îi instrui să-şi ridice legitimaţiile în faţa geamului pentru a fi inspectate. Îşi rostiră din nou numele şi Curtis spuse:

– Doi vizitatori veniţi să inspecteze celula prizonierului Hoyt.

Poarta de oţel glisă la o parte şi intrară în sala de zi a Blocului de Celule C, zona comună a prizonierilor. Era vopsită într-o culoare deprimantă, un verde de spital. Rizzoli văzu un televizor fixat pe perete, canapele şi scaune, şi o masă de ping-pong unde doi bărbaţi loveau o minge cu paletele. Toată mobila era fixată în cuie de podele. Vreo zece bărbaţi îmbrăcaţi în uniforma de denim albastru a prizonierilor se întoarseră simultan şi se holbară.

Se holbară în principal spre Rizzoli, singura femeie din cameră.

Cei doi bărbaţi care jucau ping-pong îşi întrerupseră brusc jocul. Pentru o clipă, singurele sunete erau de la televizorul pornit pe CNN. Rizzoli le întoarse privirea, refuzând să fie intimidată de prizonieri, deşi putea ghici foarte uşor la ce se gândea fiecare dintre ei. Ce-şi imaginau. Nu observă că Dean se apropiase de ea, decât în momentul când îi simţi braţul atingându-i-l pe-al ei, şi îşi dădu seama că stătea exact lângă ea.

– Vizitatori, puteţi merge la celula C-8, zise o voce la interfon.

– Pe aici, îl îndemnă Curtis. Un nivel mai sus.

Urcară scările metalice, care zdrăngăniră sub pantofii lor. De la galeria de sus, ce ducea pe lângă celulele individuale, puteau privi în jos către living. Curtis îi conduse de-a lungul pasarelei până ajunseră la numărul 8.

– Asta e. Celula prizonierului Hoyt.

Rizzoli se opri în prag şi se uită în cuşcă. Nu văzu nimic care să deosebească această celulă de oricare alta – nici o fotografie, nici un obiect personal care să-i spună că Warren Hoyt locuise în acest spaţiu –, şi totuşi îşi simţea părul de pe ceafă ridicându-i-se. Deşi nu mai era aici, prezenţa lui se imprimase chiar şi în aer. Dacă era posibil pentru răutatea pură să zăbovească, atunci cu siguranţă acest loc era acum contaminat.

– Puteţi intra înăuntru, dacă vreţi, le spuse Curtis.

Rizzoli intră în celulă. Văzu trei pereţi goi, o platformă pentru dormit şi o saltea, o chiuvetă, o toaletă. Un cub gol. Aşa l-ar fi preferat Warren. Era un om ordonat, precis, care lucrase în lumea sterilă a unui laborator medical, o lume unde singurele pete de culoare erau tuburile cu sânge pe care le mânuia zi de zi. El nu avea nevoie să se înconjoare cu imagini obscene; cele pe care le purta în minte erau suficient de oribile.

– Celula asta nu a fost realocată? întrebă Dean.

– Încă nu, domnule.

– Şi nici un alt prizonier nu a fost aici de când a plecat Hoyt?

– Exact.

Rizzoli se duse la saltea şi-i ridică un colţ. Dean apucă de celălalt colţ şi împreună o ridicară şi se uitară sub ea. Nu găsiră nimic. Întoarseră salteaua complet pe cealaltă parte, şi verificară pânza să vadă dacă nu are rupturi în ea, orice ascunzătoare unde să-şi fi vârât marfa de contrabandă. Nu găsiră decât o mică ruptură pe o parte, de abia doi centimetri lungime. Rizzoli îşi vârî un deget înăuntru, dar nu găsi nimic.

Se întoarse şi mătură cu privirea întreaga celulă, văzând acelaşi decor pe care-l privise şi Hoyt. Şi-l imagină întins pe această saltea, cu ochii îndreptaţi spre tavanul gol, ţesând în minte fantezii ce ar oripila orice fiinţă omenească normală. Dar Hoyt era excitat de ele. Zăcuse aici transpirat, aţâţat de urlete de femei răsunându-i în ecouri în cap.

– Unde-i sunt obiectele personale? îl întrebă pe ofițerul Curtis. Corespondența?

– În biroul directorului. Vă duc acolo imediat.

– Imediat după ce m-ați sunat azi-dimineață, am ordonat ca obiectele personale ale prizonierului să fie aduse aici ca să le inspectați, zise directorul Oxton, arătându-le cu un gest o cutie mare de carton de pe birou. Noi ne-am uitat deja prin ele. N-am găsit absolut nici un obiect de contrabandă.

Sublinie acest din urmă amănunt de parcă îl absolvea de orice responsabilitate pentru tot ce se întâmplase greșit. Impresia lui Rizzoli despre Oxton era de om care nu tolera infracțiunile, fiind nemilos în pedepsirea încălcării regulilor și regulamentelor. Era clar că scotea la iveală orice contrabandă, izola toți scandalagii, pretindea ca stingerea să se facă la secunda exactă în fiecare seară. O singură privire prin biroul lui cu mai multe fotografii cu un Oxton tânăr, în uniformă militară, îi spuse că acesta era domeniul unei persoane care avea nevoia să controleze orice situație. Însă în ciuda tuturor eforturilor sale, un prizonier evadase, și Oxton era acum în defensivă. Îi întâmpină cu o strângere țeapănă de mână și de-abia o umbră vagă de zâmbet în ochii albaștri și reci.

Deschise cutia și scoase o pungă mare sigilată, pe care i-o înmână lui Rizzoli.

– Articolele de toaletă ale prizonierului, zise el. Sunt obiectele obișnuite de îngrijire personală.

Rizzoli văzu o periuță de dinți, un pieptene, un burete, săpun. Loțiune de corp pe bază de vaselină. Așeză rapid punga pe masă, dezgustată de gândul că Hoyt folosise zilnic aceste obiecte pentru igiena personală. Între dinții pieptenului erau încă fire de păr castaniu-deschis.

Oxton continuă să scoată obiecte din cutie. Lenjerie intimă. Un teanc de reviste *National Geographic* și mai multe

numere din *Boston Globe*. Două batoane de ciocolată Snickers, un bloc de hârtie legală galbenă, plicuri albe şi trei pixuri de plastic. Oxton mai scoase din cutie o pungă sigilată, aceasta conţinând un teanc de scrisori.

– Şi corespondenţa lui, spuse el. Am verificat fiecare hârtie din corespondenţă. Poliţia statală are numele şi adresele tuturor persoanelor cu care a corespondat. Bineînţeles, continuă el, înmânând legătura lui Dean, aceasta e doar corespondenţa pe care a păstrat-o. Probabil a existat încă o parte pe care a aruncat-o.

Dean deschise punga şi scoase afară conţinutul. Erau aproximativ douăsprezece scrisori, fiecare încă în plicul ei.

– MCI cenzurează corespondenţa prizonierilor? întrebă Dean. O verificaţi înainte să le-o daţi?

– Avem autoritatea de a face acest lucru. Depinde de tipul de scrisoare.

– Tipul?

– Dacă e clasificată drept privilegiată, gardienii au permisiunea doar să arunce o privire înăuntru să vadă dacă nu conţine obiecte de contrabandă. Dar nu pot s-o citească. Scrisorile sunt private, între expeditor şi prizonier.

– Deci n-aveţi idee ce i s-a scris.

– Dacă e corespondenţă privilegiată.

– Care e diferenţa între corespondenţă privilegiată şi neprivilegiată? întrebă Rizzoli.

Oxton reacţionă la întreruperea ei cu o sclipire de iritare în ochi.

– Corespondenţa neprivilegiată este de la prieteni şi familie sau publicul larg. De exemplu, un număr din deţinuţii noştri au prieteni prin corespondenţă din afară, care cred că fac o operă de caritate.

– Corespondând cu ucigaşi? Sunt nebuni?

– Multe sunt doar femei naive şi singure. Susceptibile să fie manipulate de un escroc profesionist. Acest tip de scrisori nu sunt privilegiate şi gardienii au autoritatea de a le citi şi cenzura. Dar n-avem întotdeauna timp să le citim pe toate. Avem un volum mare de corespondenţă aici. În cazul prizonierului Hoyt, am avut de inspectat un număr foarte mare de scrisori.

– De la cine? Nu ştiam că are o familie prea mare, zise Dean.

– I s-a făcut foarte mare publicitate anul trecut. A prins interesul publicului. Toţi au vrut să-i scrie.

Rizzoli fu oripilată.

– Vreţi să spuneţi că a primit scrisori de la fani?

– Da.

– Doamne sfinte! Oamenii sunt nebuni.

– Publicului i se pare palpitant să corespondeze cu un ucigaş. Să fie cumva în legătură directă cu faima. Manson, Dahmer, Gacy, toţi au primit scrisori de la fani. Prizonierii noştri primesc cereri în căsătorie. Sunt femei care le trimit bani sau fotografii de-ale lor în bikini. Bărbaţi care le scriu ca să-i întrebe ce senzaţie ai când omori pe cineva. Lumea e plină de scrântiţi la cap, scuzaţi-mi expresia, care se excită dacă ştiu personal un ucigaş adevărat.

Dar unul dintre ei făcuse mai mult decât pur şi simplu să-i scrie lui Hoyt. Unul intrase cu adevărat în clubul exclusivist al lui Hoyt. Rizzoli se uită încremenită la teancul de scrisori, înfuriată de această dovadă tangibilă a faimei Chirurgului. Ucigaş pe post de star rock. Se gândi la cicatricele pe care le tăiase în mâinile ei şi fiecare scrisoare de la fani era ca o nouă tăietură a bisturiului.

– Şi corespondenţa privilegiată? se interesă Dean. Aţi spus că nu e citită sau cenzurată. Ce califică o scrisoare ca privilegiată?

– E corespondenţa confidenţială ce vine de la anumite oficialităţi de stat sau federale. Un ofiţer de tribunal, de exemplu,

sau procurorul general. Scrisori de la președinte, de la guvernator sau de la diverse instituții de poliție.

– Hoyt a primit asemenea corespondență?

– Poate. Nu ținem evidența tuturor scrisorilor ce vin pe adresa închisorii.

– De unde știți dacă o scrisoare e cu adevărat privilegiată? întrebă Rizzoli.

Oxton se uită iritat la ea.

– Tocmai v-am spus. Dacă e de la o oficialitate federală sau de stat...

– Nu. Vreau să zic, cum știți dacă nu e hârtie cu antet falsificat sau furat? Și eu aș putea să scriu niște planuri de evadare către unul dintre prizonierii de aici și să le trimit într-un plic de la biroul senatorului Conway, de exemplu.

Nu alesese exemplul la întâmplare. Îl privi pe Dean și văzu că-și ridicase brusc capul auzind numele lui Conway.

Oxton ezită.

– Nu e imposibil. Dar există pedepse...

– Deci s-a mai întâmplat așa ceva.

Oxton încuviință supărat.

– Au fost câteva cazuri. Informații ilegale trimise sub masca chestiunilor oficiale. Încercăm să fim alerți la așa ceva, dar, ocazional, se strecoară câteva.

– Și corespondența care iese de aici? Scrisorile trimise de Hoyt? Pe acestea le verificați?

– Nu.

– Pe nici una?

– N-avem nici un motiv. Nu a fost niciodată considerat un deținut problemă. A fost întotdeauna cooperant. Foarte liniștit și politicos.

– Un prizonier model. Chiar așa, zise Rizzoli.

Oxton o fixă cu o privire încruntată și înghețată.

– Avem prizonieri aici care ți-ar smulge brațele cu mâinile goale și ar râde apoi, doamnă detectiv. Bărbați care ar rupe gâtul unui gardian pur și simplu pentru că nu i-a plăcut mâncarea de la prânz. Un prizonier ca Hoyt nu era prea sus pe lista noastră de îngrijorări.

Dean redirecționă calm conversația asupra subiectului.

– Deci nu știm cui i-ar fi putut scrie?

Întrebarea atât de practică păru să potolească iritarea crescândă a directorului. Oxton îi întoarse spatele lui Rizzoli și i se adresă lui Dean, ca de la bărbat la bărbat.

– Nu, nu știm, zise el. Prizonierul Hoyt i-ar fi putut scrie oricui.

În sala de conferințe de lângă biroul lui Oxton, Rizzoli și Dean își puseră mănuși de latex și răsfirară pe masă scrisorile adresate lui Warren Hoyt. Văzu o mare diversitate de plicuri, câteva în culori pastel și florale, unul imprimat cu *Isus salvează*. Cel mai absurd era un plic decorat cu imagini cu pisoi jucăuși. Da, exact imaginea potrivită pentru Chirurg. Cât de amuzat fusese probabil să primească așa ceva!

Deschise plicul cu pisoii și găsi o fotografie înăuntru, o femeie zâmbitoare, cu ochi plini de speranță. Înăuntru era și o scrisoare, cu scris de școlăriță, cu punctele de la i-uri în formă de cerculețe vesele.

Către: Domnul Warren Hoyt, prizonier
Institutul Corecțional din Massachusetts

Dragă domnule Hoyt,

V-am văzut astăzi la televizor, când vă escortau la tribunal. Cred că știu să judec excelent caracterul oamenilor și când m-am uitat la fața dumneavoastră la televizor, am văzut atât de multă tristețe și durere. Oh, atât de

multă durere! Există o bunătate în dumneavoastră; știu că există. Nu aveți nevoie decât de cineva care să vă ajute s-o găsiți...

Rizzoli își dădu seama brusc că își încleștase mâinile pe scrisoare de furie. Voia să o prindă pe idioata care scrisese aceste cuvinte și s-o scuture bine. Voia s-o oblige să se uite la fotografiile de autopsie ale victimelor lui Hoyt, să citească raportul medicului legist despre agonia pe care o suferiseră înainte ca moartea milostivă să le pună capăt suferințelor. Se forță să citească restul scrisorii, un apel siropos la umanitatea lui Hoyt și la „bunătatea ce există în noi toți".

Luă următorul plic. Plicul acesta nu avea nici un pisoi, era un plic alb și simplu conținând o scrisoare scrisă pe hârtie liniată. Și aceasta era de la o femeie, care inclusese și o fotografie a ei, un instantaneu supraexpus cu o blondă oxigenată.

Dragă domnule Hoit,

Pot s-ăți cer un autograf? am coleție cu multe semnături de la oameni ca tine. Am și una dela Jeffry Dahmer. Dacă vrei sămi scri ar fii super. Pretena ta Gloria.

Rizzoli se holbă la cuvintele pe care nu putea să creadă că o persoană normală ar fi putut să le scrie. „Ar fii super. Pretena ta".

– Doamne sfinte! exclamă ea. Oamenii ăștia sunt țicniți.

– Asta e atracția faimei, zise Dean. Viața lor e foarte plictisitoare. Se simt lipsiți de valoare, fără nume. Așa că încearcă să se apropie de cineva care are un nume. Vor ca magia să se lipească și de ei.

– Magia? Așa îi spui tu?

Rizzoli se uită la el fix.

– Știi ce vreau să spun.

– Nu, nu pricep nimic. Nu înțeleg de ce vor aceste femei să le scrie unor monștri. Caută o aventură romantică? Momente fierbinți cu un individ care se pregătește să le spintece burta? Asta se presupune că le aduce fiori palpitanți în viețile lor jalnice?

Își împinse scaunul în spate și se duse la peretele cu ferestre în formă de fantă. Acolo se opri cu brațele încrucișate strâns, uitându-se fix la fâșia îngustă de lumină, la dunga albastră de cer. Orice privelişte, chiar și aceasta atât de sărăcăcioasă, era preferabilă corespondenței de la fani a lui Warren Hoyt. Cu siguranță lui Hoyt îi plăcuse atenția ce i se acorda. Probabil considera fiecare nouă scrisoare ca pe o dovadă proaspătă că avea în continuare putere asupra femeilor, că până și aici, închis, tot putea să le sucească mințile, să le manipuleze. Să le transforme în proprietatea lui personală.

Privi o pasăre trecând fulgerător peste clădirile unde oamenii erau cei în colivii, unde gratiile țineau închiși monștri, nu păsări.

– E o pierdere de vreme, rosti ea cu amărăciune. Nu e prost. Sigur a distrus orice l-ar lega de Dominator. Evident că-și va proteja noul partener. Sigur nu ne-a lăsat nimic folositor ca să-l urmărim.

– Poate că nu folositor, zise Dean din spatele ei, răsfoind hârtii. Dar cu siguranță edificator.

– Da, chiar așa. Vreau neapărat să citesc ce i-au scris nebunele astea. Mă face să-mi vină rău.

– Nu cumva chiar ăsta e și scopul?

Rizzoli se răsuci și se uită la el. O dungă de lumină provenită de la fereastra îngustă ca o fantă îi traversa fața, iluminându-i un ochi albastru. Trăsăturile lui i se păruseră întotdeauna remarcabile, dar încă niciodată chiar ca în momentul acesta, când se uita la el direct, față în față, peste masă.

– Ce vrei să spui?

– Te supără să-i citeşti corespondenţa de la fani.

– Mă enervează. Nu e evident?

– Şi pentru el e evident, afirmă Dean arătându-i cu un gest teancul de scrisori. Ştia că o să te supere.

– Crezi că au scopul doar să mă zăpăcească pe mine de cap? Toate scrisorile astea?

– Se joacă cu mintea ta, Jane. Le-a lăsat aici pentru tine. Colecţia asta simpatică de scrisori de la admiratoarele lui cele mai înfocate. Ştia că în cele din urmă te vei afla exact aici, unde eşti acum, citind ceea ce i-au scris. Poate a vrut să-ţi arate că *are* admiratoare. Că deşi tu îl disprețuieşti, există femei care nu o fac, care sunt atrase de el în schimb. E ca un iubit alungat, care încearcă să te facă geloasă. Încearcă să te dezechilibreze.

– Nu-ţi bate joc de mine.

– Şi funcţionează, nu vezi? Uită-te la tine. Eşti aşa de încordată din cauza lui, că nici nu poţi sta locului. Ştie cum să te manipuleze, cum să se joace cu mintea ta.

– Îi acorzi prea mare încredere.

– Chiar crezi?

Rizzoli îi arătă scrisorile.

– Astea se presupune că sunt pentru mine? Ce, sunt centrul universului lui acum?

– Nu e el centrul universului tău? întrebă Dean încet.

Rizzoli se uită încremenită la el, incapabilă să scoată o replică, pentru că ceea ce spusese o lovise în secunda aceea ca fiind un adevăr incontestabil. Warren Hoyt era centrul universului ei. Domnea ca un lord al întunericului în coşmarurile ei şi-i domina de asemenea orele de trezie, întotdeauna pe punctul de a ieşi dintre umbre, înapoi în gândurile ei. În pivniţa aceea o marcase ca fiind a lui, în felul în care orice victimă e marcată

de atacatorul ei, şi acum nu mai putea să-i şteargă marca de posesiune. Era săpată în mâinile ei, arsă în sufletul ei.

Se întoarse la masă şi se aşeză pe scaun. Se îmbărbătă mintal să termine ceea ce începuse.

Următorul plic avea adresa expeditorului bătută la maşină: „Dr. J.P. O'Donnell, 1634, Brattle Street, Cambridge, MA 02138". Lângă Universitatea Harvard, pe Brattle Street, erau casele frumoase ale elitei cu educaţie bună, locul unde profesori universitari şi ziarişti pensionaţi făceau jogging pe aceleaşi trotuare şi se salutau peste întinderea peluzelor bine îngrijite. Nu era tipul de cartier unde te aştepţi să găseşti acolitul unui monstru.

Rizzoli despături scrisoarea dinăuntru. Era datată cu şase săptămâni în urmă.

Dragă Warren,

Mulţumesc pentru ultima scrisoare şi pentru că ai semnat cele două formulare. Detaliile pe care mi le-ai oferit mă ajută foarte mult să înţeleg dificultăţile prin care ai trecut. Am atât de multe alte întrebări să-ţi pun şi mă bucur că eşti în continuare de acord să te întâlneşti cu mine, aşa cum am plănuit. Dacă nu ai obiecţii, aş vrea să filmăm interviul. Ştii, bineînţeles, că ajutorul tău e absolut esenţial pentru proiectul meu.

Cu sinceritate,

Dr. O'Donnell.

– Cine naiba e J.P. O'Donnell? întrebă Rizzoli.

Dean se uită surprins la ea.

– Joyce O'Donnell?

– Pe plic scrie numai doctor J.P. O'Donnell. Cambridge, Massachusetts. I-a luat interviuri lui Hoyt.

Dean se încruntă la plic.

– N-am ştiut că s-a mutat în Boston.

– O ştii?

– E doctor neuropsihiatru. Să spunem că ne-am întâlnit în condiţii ostile, de cealaltă parte a unei săli de tribunal. Avocaţii apărării o adoră.

– Nu-mi spune. Martor expert. Depune mărturie de partea criminalilor.

Dean încuviinţă.

– Nu contează ce-a făcut clientul tău, câţi oameni a omorât, O'Donnell e fericită să depună mărturie în apărarea lui.

– Mă întreb de ce-i scrie lui Hoyt.

Citi încă o dată scrisoarea. Fusese scrisă cu extrem de mult respect, lăudându-l pentru cooperare. Deja nu-i plăcea de doctor O'Donnell.

Următorul plic din teanc era de asemenea de la O'Donnell, dar nu conţinea o scrisoare. Scoase în schimb trei fotografii – instantanee făcute evident de un amator. Două fuseseră făcute afară în lumina zilei; a treia era în interiorul unei clădiri. Pentru o clipă se uită pur şi simplu la ele, simţind că i se ridică părul de pe ceafă, văzând cu ochii ceea ce creierul refuza să accepte. Se trase brusc înapoi, scăpând fotografiile din mână ca pe nişte cărbuni încinşi.

– Jane? Ce e?

– Asta sunt eu, şopti ea.

– Poftim?

– O'Donnell m-a urmărit pe mine. A făcut fotografii cu mine. I le-a trimis *lui*.

Dean se ridică de pe scaunul lui şi înconjură masa ca să vină să se uite peste umărul ei.

– Nu te văd aici...

– Uite. *Uite*.

Îi arătă fotografia unei Honda verde-închis parcată în stradă.

– E a mea.

– Nu i se vede numărul.

– Îmi recunosc propria mașină!

Dean răsuci polaroidul. Pe verso cineva desenase o față zâmbitoare absurdă și scrisese cu carioca albastră: „Mașina mea".

Frica îi bătea toba în piept.

– Uită-te la următoarea, zise ea.

Dean ridică a doua fotografie. Și aceasta fusese făcută la lumina zilei și arăta fațada unei clădiri. Nu era nevoie să-i spună ce clădire era; noaptea trecută fusese chiar el acolo. Dean întoarse fotografia și văzu cuvintele: „Casa mea". Sub cuvinte era încă o față zâmbitoare.

Dean ridică a treia fotografie, ce fusese făcută într-un restaurant.

La prima privire, părea să fie doar o imagine slab alcătuită cu clienții așezați la mese și o chelneriță cu imaginea mișcată, care traversa încăperea cu un ibric de cafea. Lui Rizzoli îi trebuiseră câteva secunde să observe silueta așezată în centrul stânga imaginii, o femeie cu părul negru și fața văzută doar din profil, cu trăsăturile umbrite de strălucirea prea puternică a soarelui prin ferestre. Așteptă să o recunoască și Dean.

– Știi când a fost făcută? întrebă el încet.

– Starfish Cafe.

– Când?

– Nu știu...

– Mergi des acolo?

– Duminica. La micul dejun. E singura zi din săptămână când...

Îi pieri vocea. Se uită fix la fotografia propriului profil, cu umerii relaxați, cu fața îndreptată în jos, uitându-se la un ziar deschis. Era cu siguranță ziarul de duminică. Duminica era

ziua când se răsfăța cu micul dejun la Starfish. O dimineață cu pâine prăjită franțuzească și șuncă, și benzile desenate.

Și un urmăritor. Nici nu-i trecuse prin minte că o privea cineva. Că-i făcea fotografii. Că le trimitea exact bărbatului care-i bântuia coșmarurile.

Dean răsuci polaroidul.

Pe dos era desenată încă o față zâmbitoare. Și sub ea, înconjurată de o inimă, era un singur cuvânt.

Eu.

ŞAISPREZECE

Maşina mea. Casa mea. Eu.

Rizzoli călători pe tot drumul până la Boston cu stomacul încleştat de furie. Deşi Dean stătea chiar lângă ea, nu se uită la el; era prea concentrată pe furia ei, pe senzaţia de flăcări ce o consumau.

Furia i se intensifică în momentul când Dean opri la adresa lui O'Donnell de pe Brattle Street. Rizzoli se uită fix la casa mare în stil colonial, cu şindrilele vopsite într-un alb imaculat, accentuat de obloanele gri ca ardezia. Un gard de fier forjat, o peluză îngrijită şi o alee cu dale de granit. Chiar şi la standardele înalte ale Brattle Street, aceasta era o casă frumoasă la care un salariat bugetar nu putea nici măcar să viseze. „Şi totuşi bugetarii ca mine îi înfruntă pe toţi Warren Hoyt de pe lumea asta şi suferi consecinţele acestor bătălii", se gândi ea. Ea era cea care-şi încuia uşile şi ferestrele noaptea, care tresărea din somn la ecoul unor paşi fantomă apropiindu-se de patul ei. Ea se lupta cu monştrii şi suporta consecinţele, în timp ce aici, în această casă grandioasă, trăia o femeie care le oferea exact aceloraşi monştri o ureche compătimitoare, care mergea în tribunale şi-i apăra pe cei de neapărat. Era o casă clădită pe oasele victimelor.

Femeia blondă care le deschise uşa era la fel de meticulos de aranjată ca şi casa ei, cu părul sclipind ca o cască, cu o cămaşă Brooks Brothers şi pantaloni călcaţi cu dungă. Avea aproximativ patruzeci de ani, iar faţa îi era fină ca alabastrul. Şi ca alabastrul adevărat, nici faţa ei nu avea nici o căldură. În ochi nu i se citea decât un intelect rece.

– Doamna doctor O'Donnell? Sunt detectiv Rizzoli. Şi acesta e agentul Gabriel Dean.

Ochii femeii se fixară asupra lui Dean.

– L-am mai întâlnit pe agentul Dean.

Şi evident fiecare lăsase o impresie puternică asupra celuilalt – şi nu una favorabilă, se gândi Rizzoli.

În mod limpede deranjată de vizita lor, O'Donnell îi conduse mecanic şi fără zâmbet în holul mare şi în camera de primire formală. Canapeaua era de mătase albă pe un cadru de lemn de trandafir, şi podelele de lemn de tec erau puse în valoare de covoare orientale în nuanţe bogate de roşu. Rizzoli nu se pricepea prea bine la artă, dar chiar şi ea îşi dădea seama că tablourile atârnate pe pereţi erau originale şi probabil foarte valoroase. „Mai multe oase de victime", se gândi ea. Se aşează împreună cu Dean pe canapea, faţă în faţă cu O'Donnell. Nu li se oferi cafea sau ceai, sau măcar apă, un indiciu foarte puţin subtil că gazda voia ca aceasta să fie o conversaţie cât mai scurtă.

O'Donnell trecu direct la subiect şi i se adresă lui Rizzoli:

– Aţi zis că aţi venit în legătură cu Warren Hoyt.

– Ai corespondat cu el.

– Da. E vreo problemă cu asta?

– Care a fost natura corespondenţei dintre voi?

– Din moment ce ştiţi despre ea, presupun că aţi citit-o.

– Care a fost natura corespondenţei dintre voi? repetă Rizzoli pe un ton inflexibil.

O'Donnell se uită fix la ea pentru o clipă, estimând în tăcere opoziția. Deja înțelesese că Rizzoli *era* opoziția, și reacționă ca atare, înțepenindu-și postura ca o armură.

– Prima dată ar trebui să-ți pun o întrebare, doamnă detectiv, contră O'Donnell. De ce se interesează poliția de corespondența mea cu domnul Hoyt?

– Știi că a evadat?

– Da. Am văzut la știri, bineînțeles. Și apoi, am fost contactată de poliția statală ca să mă întrebe dacă a încercat să ia legătura cu mine. I-au întrebat asta pe toți cei care au corespondat cu Warren.

Warren. Își spuneau pe numele mic.

Rizzoli deschise plicul mare pe care-l adusese cu ea și scoase cele trei polaroide, fiecare închis într-o pungă sigilată de plastic. I le înmână lui O'Donnell.

– I-ai trimis aceste fotografii domnului Hoyt?

O'Donnell de-abia le aruncă o privire trecătoare.

– Nu. De ce?

– Nici nu te-ai uitat la ele.

– Nu e nevoie. Nu i-am trimis nici o fotografie niciodată domnului Hoyt.

– Acestea au fost găsite în celula lui. Într-un plic cu adresa dumitale.

– Atunci probabil a folosit plicul de la mine ca să le țină în el.

Îi dădu înapoi lui Rizzoli fotografiile.

– Dumneata ce i-ai trimis, exact?

– Scrisori. Formulare pe care să le semneze și să mi le trimită înapoi.

– Formulare pentru ce?

– Foile matricole școlare. Dosarul lui medical pediatric. Orice informație ce m-ar putea ajuta să-i evaluez istoria.

– De câte ori i-ai scris?

– Cred că de patru sau cinci ori.

– Şi ţi-a răspuns?

– Da. Am scrisorile lui la dosar. Pot să vă dau copii.

– A încercat să intre în legătură cu dumneata de când a evadat?

– Nu crezi că le-aş fi spus autorităţilor dacă ar fi făcut asta?

– Nu ştiu, doamnă doctor. Nu ştiu natura relaţiei dumitale cu domnul Hoyt.

– A fost o corespondenţă. Nu o relaţie.

– Şi totuşi i-ai scris. De patru sau cinci ori.

– L-am şi vizitat. Interviul e pe casetă video, dacă vreţi să vi-l dau.

– De ce ai vorbit cu el?

– Are o poveste de spus. Avem lecţii de învăţat de la el.

– Ca de exemplu cum să măcelărim femei?

Cuvintele îi scăpară pe gură lui Rizzoli înainte să se gândească, o săgeată de amărăciune ce nu străpunse armura celeilalte femei.

O'Donnell răspunse, netulburată:

– Ca poliţistă, nu vezi decât rezultatul final. Brutalitatea, violenţa. Crime îngrozitoare care sunt consecinţa naturală a ceea ce au trăit aceşti bărbaţi.

– Şi dumneata ce vezi?

– Ce a fost înainte, viaţa lor.

– Şi acum o să-mi spui că tot ce-au făcut a fost din cauza copilăriei lor nefericite.

– Ştii ceva despre copilăria lui Warren?

Rizzoli simţi că-i creşte tensiunea. Nu voia câtuşi de puţin să discute despre rădăcinile obsesiei lui Hoyt.

– Victimelor lui nu le pasă deloc de copilăria lui. Şi nici mie.

– Dar ştii ceva despre ea?

– Mi s-a spus că a fost perfect normală. Ştiu că a avut o copilărie mai bună decât mulţi alţii care nu ciopârţesc femei.

– Normală.

O'Donnell părea să găsească acest cuvânt amuzant. Se uită la Dean pentru prima oară de când se aşezaseră toţi.

– Domnule agent Dean, zise ea. De ce nu ne oferi definiţia dumitale a cuvântului „normal"?

Cei doi schimbară o privire încărcată de ecourile duşmănoase ale unui război vechi ce nu se încheiase în totalitate. Dar orice sentimente ar fi avut Dean, nu i se putură citi în voce.

– Doamna detectiv Rizzoli pune întrebările, rosti el calm. Îţi sugerez să-i răspunzi, doamnă doctor.

Rizzoli era surprinsă că Dean nu furase conducerea conversaţiei de la ea. I se părea un bărbat obişnuit să preia controlul, însă în cazul acesta i-l cedase ei şi alesese în schimb rolul de observator.

Iar ea permisese mâniei ei să devieze conversaţia de la subiect. Era momentul să reia comanda şi pentru asta avea nevoie să-şi controleze furia. Să fie calmă şi metodică.

– Când aţi început să vă scrieţi unul altuia? întrebă ea.

– Acum aproximativ trei luni, răspunse O'Donnell, la fel de concis.

– Şi de ce te-ai hotărât să-i scrii?

– Stai o clipă, zise O'Donnell, cu un hohot surprins de râs. Ai înţeles greşit. Nu eu am iniţiat corespondenţa.

– Vrei să spui că Hoyt a început-o?

– Da. El mi-a scris primul. A zis că a auzit de munca mea în domeniul neurologiei violenţei. Ştia că am fost martor al apărării la alte procese.

– A vrut să te angajeze?

– Nu. Ştia că n-are nici o şansă să i se schimbe sentinţa. Nu aşa de târziu. Dar s-a gândit că aş fi interesată de cazul lui. Şi am fost.

– De ce?

– Mă întrebi de ce am fost interesată?

– De ce ai vrea să-ți pierzi vremea scriindu-i unui om ca Hoyt?

– El e exact tipul de persoană despre care vreau să știu mai multe.

– A fost văzut de cel puțin șase psihiatri. Nu are nici o boală. E perfect normal, în afară de faptul că îi place să omoare femei. Îi place să le lege și să le despice burțile. Se excită când se joacă de-a chirurgul. Atâta doar că o face în timp ce femeile sunt complet treze. Ca să știe exact ce le face.

– Și totuși îl numești normal.

– Nu e nebun. Știa ce face și i-a plăcut.

– Deci crezi că pur și simplu s-a născut rău.

– Ăsta e exact cuvântul pe care l-aș folosi, fu de acord Rizzoli.

O'Donnell se uită la ea pentru un moment cu o privire ce părea să o pătrundă până în adâncul sufletului. Oare cât de mult vedea? Faptul că avea instruire de psihiatru îi permitea oare să vadă prin masca publică a oamenilor, până la carnea traumatizată dedesubt?

O'Donnell se ridică brusc în picioare.

– Haideți până în biroul meu, zise ea. Vreau să vă arăt ceva.

Rizzoli și Dean o urmară printr-un hol acoperit pe toată lungimea lui cu un covor de culoarea vinului roșu, ce înăbușea sunetul pașilor. Încăperea în care îi conduse era într-un contrast șocant față de camera de primire atât de bogat decorată. Biroul lui O'Donnell era devotat strict afacerilor: pereți albi, rafturi de cărți încărcate cu titluri de referință și dulapuri standard de metal pentru dosare. Intrarea în această cameră te forța imediat să te dedici lucrului, se gândi Rizzoli. Și părea să aibă exact acest efect asupra lui O'Donnell. Se îndreptă cu hotărâre sumbră spre birou, luă un plic de radiografii și-l duse

la ecranul alb montat pe perete. Agăță filmul în clame și apăsă pe întrerupător.

Ecranul se ilumină, punând în evidență imaginea unui craniu omenesc.

– Vedere frontală, zise O'Donnell. Un bărbat alb de douăzeci și opt de ani, muncitor în construcții. Era un cetățean care respecta legile, descris ca sensibil și bun soț. Tată iubitor pentru fiica lui de șase ani. A fost rănit pe șantier când o grindă l-a izbit în cap. Agentul Dean o vede deja, zise ea, uitându-se la cei doi vizitatori. Dumneata o vezi, doamnă detectiv?

Rizzoli se apropie de ecranul luminos. Nu studia radiografii prea des, și nu se putea concentra decât asupra imaginii de ansamblu: calota craniană, cele două orificii ale orbitelor oculare, gărduleț de dinți.

– Să pun și vederea laterală, zise O'Donnell și mai puse o radiografie pe ecran. Acum o vezi?

Al doilea film arăta craniul din profil. Rizzoli vedea acum o rețea fină de linii de fractură radiind din fruntea craniului înspre partea din spate. Le arătă cu degetul.

O'Donnell încuviință.

– Era inconștient când l-au adus la Urgențe. O tomografie a arătat hemoragie, cu hematoame subdurale mari – o adunare de sânge – apăsând lobii frontali ai creierului. Sângele a fost drenat chirurgical și pacientul și-a revenit. Sau cel puțin a părut să-și revină. A mers acasă și în cele din urmă s-a întors la lucru. Dar nu a mai fost același om. Și-a pierdut cumpătul de nenumărate ori la lucru și a fost concediat. A început să-și molesteze sexual fiica. Apoi, după o ceartă cu soția sa, a bătut-o cu atâta brutalitate, că nu i s-a mai putut recunoaște cadavrul. A început s-o lovească și nu s-a mai putut opri. Chiar și după ce i-a zdrobit aproape toți dinții. Chiar și când îi redusese fața la carne vie și fragmente de os.

– Vrei să-mi spui că asta e de vină pentru toate astea? zise Rizzoli, arătând craniul fracturat.

– Da.

– Vezi-ţi de treabă!

– Uită-te la film, doamnă detectiv. Vezi unde e localizată fractura? Gândeşte-te care parte a creierului e situată chiar sub ea.

Se întoarse şi se uită la Dean. Acesta îi întâlni privirea fără nici o expresie.

– Lobii frontali, rosti el.

Buzele lui O'Donnell tremurară într-un zâmbet vag. Era limpede că-i făcea plăcere ocazia de a-l provoca pe vechiul ei rival.

– Şi care e rostul acestei radiografii? întrebă Rizzoli.

– Am fost chemată de avocatul apărării acestui om pentru a face o evaluare neuropsihiatrică. Am folosit ceea ce se numeşte Testul Wisconsin de Sortare a Cărţilor şi un Test de Categorisire din Bateria Halstead-Reitan. Am comandat de asemenea o scanare MRI – imagine de rezonanţă magnetică – a creierului. Toate au arătat aceeaşi concluzie: bărbatul acesta a suferit daune grave la ambii lobi frontali.

– Dar ai spus că şi-a revenit complet după accident.

– A *părut* să-şi revină.

– Are leziuni pe creier sau nu?

– Chiar şi cu leziuni extinse la lobii frontali, poţi umbla, vorbi şi îndeplini diferite sarcini cotidiene. Ai putea avea o conversaţie cu o persoană cu lobotomie frontală şi e posibil să nu observi nimic greşit. Dar cu siguranţă are daune. Făcu un gest către radiografie. Omul acesta are ceea ce se cheamă sindrom frontal de dezinhibiţie. Lobii frontali ne afectează judecata şi anticiparea. Abilitatea de a controla impulsuri nepotrivite. Dacă suferă leziuni, devii dezinhibat social. Dai

dovadă de comportament nepotrivit, fără nici o senzație de vină sau de durere emoțională. Îți pierzi capacitatea de a-ți controla impulsurile violente. Și toți le avem, aceste momente de furie turbată, când vrem să ne răzbunăm. Să-ți izbești mașina în cineva care ți-a tăiat drumul în trafic. Sunt sigură că știi această senzație, doamnă detectiv. Când ești atât de furios că vrei să rănești pe cineva.

Rizzoli nu spuse nimic, redusă la tăcere de adevărul cuvintelor lui O'Donnell.

– Societatea consideră actele violente ca manifestări ale răului sau ale imoralității. Ni se spune că avem controlul absolut asupra propriului comportament, că fiecare dintre noi are liberul arbitru de a alege să *nu* rănească altă ființă omenească. Dar nu numai moralitatea ne călăuzește. Și biologia are acest rol. Lobii noștri frontali ne ajută să ne integrăm gândurile și acțiunile. Ne ajută să cântărim consecințele acestor acțiuni. Fără acest control, toți ne-am lăsa pradă fiecărui impuls sălbatic. Asta s-a întâmplat cu acest om. Și-a pierdut capacitatea de a-și controla comportamentul. A avut sentimente sexuale față de fiica lui, așa că a violat-o. Soția lui l-a înfuriat, așa că a omorât-o din bătaie. Din când în când, toți avem gânduri tulburătoare sau nepotrivite, oricât de trecătoare ar fi ele. Vedem o persoană necunoscută, dar atrăgătoare, și prin minte ne trec gânduri la sex. Asta-i tot – doar un gând trecător. Dar dacă ne-am lăsa pradă impulsului? Acest impuls sexual ar putea duce la viol. Sau mai rău.

– Și asta a fost apărarea lui? „Creierul meu m-a pus"?

În ochii lui O'Donnell se văzu o sclipire de iritare.

– Sindromul de dezinhibiție frontală e un diagnostic acceptat între neurologi.

– Mda, dar funcționează în instanță?

O pauză rece.

– Sistemul nostru legal funcționează și acum cu definiția nebuniei din secolul nouăsprezece. E de mirare atunci că instanțele ignoră și neurologia? Omul acesta e acum în celula condamnaților la moarte din Oklahoma.

O'Donnell smulse supărată cele două filme din fața ecranului și le vârî înapoi în plic.

– Și ce-are asta a face cu Warren Hoyt?

O'Donnell se duse la birou și luă un alt plic din care scoase altă pereche de filme, pe care le agăță la lumină. Și acestea erau radiografii craniale, o vedere frontală și una laterală, dar mai mici. Un craniu de copil.

– Băiatul acesta a căzut în timp ce se cățăra pe un gard, zise O'Donnell. A căzut cu fața în jos, lovindu-se la cap de trotuar. Uitați aici, pe vederea frontală. Se vede o crăpătură micuță, ce urcă de la nivelul sprâncenei stângi. O fractură.

– O văd, zise Rizzoli.

– Uită-te la numele pacientului.

Rizzoli se concentră asupra pătrățelului de la marginea filmului, ce conținea datele de identificare. Ceea ce văzu o făcu să rămână complet nemișcată.

– Avea zece ani la data accidentului, afirmă O'Donnell. Un băiat normal și activ care creștea într-o suburbie bogată din Houston. Cel puțin, așa reiese din dosarul lui medical pediatric și din rapoartele de la școala lui elementară. Un copil sănătos, cu inteligență peste medie. Se juca bine cu ceilalți.

– Până a crescut și a început să-i omoare.

– Da, dar *de ce* a început Warren să omoare? Această leziune poate fi un factor, zise ea, arătând radiografiile.

– Hei, și eu am căzut de pe spalier când aveam șapte ani. M-am lovit tare la cap de o bară. Dar nu am început să hăcuiesc oameni.

– Vânezi însă oameni. Exact aşa ca el. De fapt, eşti un vânător profesionist.

Rizzoli simţi o explozie de furie înroşindu-i faţa.

– Cum poţi să mă compari cu el?

– Nu te compar cu el, doamnă detectiv. Gândeşte-te însă cum te simţi chiar acum. Probabil ai vrea să-mi tragi o palmă, nu-i aşa? Şi atunci ce te opreşte? Ce te ţine în frâu? Moralitatea? Bunele maniere? Sau pur şi simplu logica rece, care te informează că ar apărea consecinţe? Certitudinea că vei fi arestată? Toate aceste consideraţii împreună te împiedică să mă ataci. Şi acest proces mintal se desfăşoară în lobii frontali. Datorită acestor neuroni intacţi ai dumitale, eşti capabilă să-ţi controlezi impulsurile distrugătoare. În majoritatea timpului, adăugă cu subînţeles, după o mică pauză.

Aceste ultime cuvinte, ţintite ca o suliţă, îşi nimeriră exact ţinta. Era un punct sensibil de vulnerabilitate. Cu un an înainte, în timpul anchetei Chirurgului, Rizzoli făcuse o greşeală îngrozitoare, care o va face de ruşine pentru totdeauna. În toiul unei urmăriri, împuşcase mortal un om neînarmat. Se uită fix la O'Donnell şi văzu în ochii ei o clipire de satisfacţie.

Dean întrerupse tăcerea:

– Ne-ai spus că Hoyt a fost cel care te-a contactat. Ce spera să obţină din asta? Atenţie? Compasiune?

– De ce nu înţelegere umană? replică O'Donnell.

– Asta e tot ce a pretins de la dumneata?

– Warren se zbate să afle răspunsuri. Nu ştie ce anume îl împinge la crimă. Ştie că e diferit. Şi vrea să ştie de ce.

– Ţi-a zis el asta efectiv?

O'Donnell se duse la birou şi luă un dosar.

– Am aici scrisorile lui. Şi caseta video cu înregistrarea interviului.

– Ai fost la Souza-Baranowski?

– Da.

– La sugestia cui?

O'Donnell ezită.

– Amândoi ne-am gândit că ar fi util.

– Dar cine a venit efectiv cu ideea unei întâlniri în persoană?

Rizzoli răspunse la întrebare în locul lui O'Donnell.

– El a fost. Nu-i aşa? Hoyt a cerut o întâlnire.

– Se poate să fi fost sugestia lui. Dar amândoi am vrut să facem asta.

– N-ai nici măcar cea mai vagă idee de ce te-a rugat de fapt să mergi acolo, nu-i aşa? zise Rizzoli.

– Trebuia să ne întâlnim. Nu pot evalua un pacient fără să-l văd faţă în faţă.

– Şi în timp ce stăteaţi acolo, faţă în faţă, la ce crezi că se gândea el?

Expresia lui O'Donnell era dispreţuitoare.

– Şi dumneata ştii?

– Oh, da. Eu ştiu exact ce-i trecea prin minte Chirurgului, afirmă Rizzoli, care-şi regăsise vocea, pe un ton rece şi neabătut. Te-a rugat să mergi acolo pentru că a vrut să te măsoare personal. Asta face el cu femeile. Ne zâmbeşte, ne vorbeşte frumos. E în raportul lui de la şcoală, nu? „Un tânăr politicos", aşa l-au descris profesorii. Pun pariu că a fost politicos şi când ai mers să te întâlneşti cu el, nu-i aşa?

– Da, a fost...

– Un simplu individ obişnuit, cooperant.

– Doamnă detectiv, nu sunt aşa de naivă încât să cred că e un om normal. Dar a fost cooperant. Şi era tulburat de acţiunile lui. Vroia să înţeleagă motivele comportamentului său.

– Şi dumneata i-ai spus că e din cauză că s-a lovit la cap în copilărie.

– I-am spus că lovitura la cap a fost un factor component.

– Precis a fost foarte fericit să audă asta. Să aibă o scuză pentru ceea ce-a făcut.

– I-am oferit doar părerea mea sinceră.

– Ştii ce altceva l-a făcut fericit?

– Ce?

– Să fie în aceeaşi cameră cu dumneata. Aţi stat în aceeaşi cameră, nu-i aşa?

– Ne-am întâlnit în sala de convorbiri. Era dotată cu supraveghere video permanentă.

– Dar nu era nici o barieră între voi. Nici un geam de protecţie. Nici un plexiglas.

– Nu mi-a adus nici o ameninţare.

– A putut să se apropie de dumneata. Să-ţi studieze părul, să-ţi miroasă pielea. Îi place în mod deosebit mirosul unei femei. Îl face să se excite. Dar ceea ce-l atrage cu adevărat e mirosul fricii. Câinii pot mirosi frica, ştiai asta? Când ne speriem, eliberăm anumiţi hormoni pe care animalele îi pot detecta. Şi Warren Hoyt îi poate mirosi. E asemenea oricărei creaturi care vânează. Simte mirosul fricii, al vulnerabilităţii. Asta îi hrăneşte fanteziile. Şi pot să-mi imaginez ce fantezii avea în timp ce stătea în camera aceea cu dumneata. Eu am văzut unde duc aceste fantezii ale lui.

O'Donnell încercă să râdă, dar nu reuşi întru totul.

– Dacă încerci să mă sperii...

– Văd că ai un gât lung, doamnă doctor O'Donnell. Presupun că s-ar putea numi un gât de lebădă. Cu siguranţă Hoyt a observat asta. Nu l-ai prins nici măcar o dată holbându-se la gâtul dumitale?

– Oh, *te rog*.

– Nu ţi s-a părut că-i fug ochii în jos, din când în când? Poate te-ai gândit că se uita la sânii dumitale, aşa cum se uită alţi bărbaţi. Dar nu şi Warren. Lui nu pare să-i pese chiar

aşa de mult de sâni. El e atras de gâturi. Consideră gâturile femeilor ca pe un desert. Partea în care de-abia aşteaptă să taie. După ce a terminat cu altă parte a anatomiei ei.

Roşie la faţă, O'Donnell se întoarse spre Dean.

– Partenera dumitale a depăşit măsura.

– Nu, zise Dean încet. Cred că doamna detectiv a definit situaţia exact.

– Asta e pur şi simplu intimidare.

Rizzoli râse.

– Ai fost într-o cameră cu Warren Hoyt. Şi nu te-ai simţit intimidată atunci?

O'Donnell o fixă cu o privire rece.

– A fost un interviu clinic.

– Aşa ai crezut dumneata. Dar el l-a considerat altceva.

Rizzoli se apropie de ea, într-un gest de agresiune tăcută pe care O'Donnell îl sesiză foarte limpede. Deşi O'Donnell era mai înaltă şi mai impozantă atât în statură, cât şi în statut, nu putea concura cu ferocitatea neabătută a lui Rizzoli, şi se înroşi chiar mai tare la faţă în timp ce cuvintele lui Rizzoli se prăvăleau asupra ei ca nişte lovituri de pumn.

– A fost politicos, ai spus. Cooperant. Păi, bineînţeles. Avea exact ceea ce dorea: o femeie în aceeaşi cameră cu el. O femeie care stătea suficient de aproape să-l excite. O ascundea însă; e priceput la asta. Se pricepe să menţină o conversaţie perfect normală, chiar şi când se gândeşte cum să-ţi taie gâtul.

– Ai întrecut orice limită, zise O'Donnell.

– Crezi că nu încerc decât să te sperii?

– Nu e evident?

– Atunci ascultă ceva ce chiar ar trebui să te sperie de moarte. Warren Hoyt te-a adulmecat bine. L-ai excitat. Şi acum e liber, şi vânează din nou. Şi ştii ceva? El nu uită niciodată aroma unei femei.

O'Donnell se holbă la ea, în sfârşit cu o sclipire de frică în ochi. Rizzoli nu se putu abţine să nu simtă puţină satisfacţie văzând acea frică. Voia ca O'Donnell să simtă măcar o secundă ceea ce suferise ea de un an de zile.

– Obişnuieşte-te cu senzaţia de frică, continuă Rizzoli. Pentru că ai motive.

– Am mai lucrat cu oameni ca el, replică O'Donnell. Ştiu când e cazul să-mi fie frică.

– Hoyt e diferit de toţi ceilalţi pe care i-ai întâlnit.

O'Donnell scoase un hohot de râs. Îşi recăpătase bravada, întărită de mândrie.

– Toţi sunt diferiţi. Toţi sunt unici. Şi nu mă întorc niciodată cu spatele la nici unul dintre ei.

ŞAPTESPREZECE

Dragă doamnă doctor O'Donnell,

M-ai rugat să-ţi povestesc despre amintirile mele cele mai vechi din copilărie. Am auzit că puţini oameni reţin amintiri din viaţa lor de dinainte de vârsta de trei ani, pentru că, încă imatur, creierul nu a căpătat abilitatea de a procesa limbajul, şi avem nevoie de limbaj pentru a interpreta imaginile şi sunetele pe care le trăim în copilărie. Oricare ar fi această explicaţie pentru amnezia copilăriei, nu mi se aplică şi mie, pentru că eu îmi amintesc foarte bine anumite detalii din copilărie. Pot să-mi reamintesc imagini anume care datează, cred eu, de când aveam aproximativ unsprezece luni. Fără îndoială o să le desconsideri ca fiind amintiri fabricate, alcătuite din poveşti pe care cu siguranţă le-am auzit de la părinţii mei. Te asigur însă că aceste amintiri sunt întru totul reale şi, dacă părinţii mei ar fi în viaţă, ţi-ar spune că ceea ce-mi amintesc este corect şi nu putea fi bazat pe poveşti pe care să le fi auzit doar. Din chiar natura acestor imagini se vede că nu sunt întâmplări despre care e probabil să-mi vorbească familia.

Îmi amintesc pătuțul de copil, cu stinghiile de lemn vopsite în alb, balustrada marcată de urmele dinților mei. Un pled albastru cu nu știu ce fel de creaturi micuțe imprimate pe el. Păsări sau albine, sau poate ursuleți. Și deasupra pătuțului, un dispozitiv zburător care acum știu că era un carusel pentru copii, dar care la momentul acela mi s-a părut magic. Sclipitor, mereu în mișcare. Stele, luni și planete, după cum mi-a spus mai târziu tatăl meu, exact tipul de obiect pe care să-l agațe deasupra pătuțului fiului său. El era inginer aerospațial, și credea că poți transforma orice copil într-un geniu, dacă-i stimulezi creierul în creștere, fie cu aceste carusele, fie cu imagini colorate sau casete audio cu vocea tatălui copilului recitând tabla înmulțirii.

Întotdeauna am fost bun la matematică.

Dar mă îndoiesc că aceste amintiri îți trezesc prea mare interes. Nu, dumneata cauți niște teme mai întunecate, nu amintirile mele despre pătuțuri albe și jucării frumoase. Dumneata vrei să știi de ce sunt așa cum sunt.

Așa că presupun că ar trebui să-ți povestesc despre Mairead Donohue.

I-am aflat numele mulți ani mai târziu, când i-am spus unei mătuși despre aceste prime amintiri ale mele, și ea a zis: „Oh, Doamne. Chiar ți-o amintești pe Mairead?" Da, într-adevăr, îmi amintesc de ea. Când îmi vin în minte imagini despre primii mei ani, nu văd chipul mamei mele, ci pe cel al lui Mairead, care se uită la mine peste balustrada pătuțului. Piele albă, stricată doar de un singur neg agățat ca o muscă neagră pe obrazul ei. Ochi albaștri ce sunt în același timp frumoși și reci. Și zâmbetul ei – chiar și un copil așa de mic cât eram eu atunci, putea vedea un lucru la care adulții erau orbi: zâmbetul acela ascundea ură. Ura casa în care lucra.

Ura mirosul urât al scutecelor. Ura țipetele mele flămânde care-i întrerupeau somnul. Ura situația ce o făcuse să ajungă în acel oraș canicular din Texas, atât de diferit de Irlanda ei natală.

Dar cel mai mult, mă ura pe mine.

Știu acest lucru, pentru că îl demonstra în zeci de feluri subtile și tăcute. Nu lăsa nici o dovadă a abuzurilor ei; oh, nu, era mult prea deșteaptă pentru așa ceva. Ura ei se manifesta în schimb sub forma unor șoapte furioase, ca un șuierat de șarpe, deasupra pătuțului meu. Nu puteam înțelege cuvintele, dar auzeam veninul din ele, și vedeam furia din ochii ei îngustați. Nu-mi neglija nevoile fizice; scutecul mi-era întotdeauna proaspăt și sticla de lapte întotdeauna încălzită. Dar întotdeauna mă pișca în secret, îmi ciupea pielea, picura alcool usturător direct pe uretră. Evident că țipam, dar nu erau niciodată cicatrice sau vânătăi. Eram pur și simplu un copil cu colici, le spunea ea părinților mei, născut cu o personalitate mai nevricoasă. Și biata de Mairead, care lucra așa de mult! Ea era aceea care trebuia să se descurce cu puștiul urlător, în timp ce mama se ocupa de viața ei socială. Mama mea, care mirosea a parfum și a blănuri de nurcă.

Deci asta e ceea ce-mi amintesc. Exploziile surprinzătoare de durere. Sunetul propriilor țipete. Și deasupra mea, pielea albă a gâtului lui Mairead, care se apleacă la pătuțul meu ca să mă ciupească sau să-mi irite pielea sensibilă.

Nu știu dacă e posibil pentru un copil așa de mic pe cât eram eu să urască. Cred că mult mai probabil eram pur și simplu nedumerit de aceste pedepse. Fără capacitatea de judecată, nu putem face decât o legătură între cauză și efect. Și sunt sigur că am înțeles, chiar și

atunci, că sursa chinului meu era o femeie cu ochi reci şi gât alb ca laptele.

Rizzoli stătea la biroul ei şi se uita la scrisul meticulos al lui Warren Hoyt, amândouă marginile trasate ordonat cu o linie, cuvintele mici şi dese mărşăluind în linii drepte pe pagină. Deşi scrisese scrisoarea în cerneală, nu avea corecturi sau cuvinte barate. Avea deja fiecare frază organizată înainte de pune stiloul pe hârtie. Rizzoli şi-l imagină aplecat asupra paginii, cu degetele lungi în jurul stiloului, cu pielea mâinii alunecând pe hârtie, şi brusc simţi nevoia disperată de a se spăla pe mâini.

Se spălă pe mâini în toaleta femeilor cu apă şi săpun, încercând să elimine orice urmă a lui, dar chiar şi după ce-şi frecase mâinile şi le uscase se simţea contaminată, ca şi cum cuvintele lui îi pătrunseseră prin piele ca o otravă. Şi mai erau şi alte scrisori de citit, şi mai multă otravă de absorbit.

O bătaie la uşa toaletei o făcu să încremenească.

– Jane? Eşti acolo?

Era Dean.

– Da, răspunse ea tare.

– Am pregătit caseta video în sala de conferinţe.

– Vin imediat.

Se uită în oglindă şi nu fu deloc mulţumită de ceea ce văzu. Avea ochii obosiţi şi se vedea că-şi pierduse încrederea în sine. „Nu-i lăsa să te vadă aşa", se gândi ea.

Se spălă pe faţă cu apă rece de la robinet şi apoi se şterse cu un şervet de hârtie. Apoi se îndreptă de spate şi trase adânc aer în piept. „Acum e mai bine", se gândi ea, uitându-se la reflexia ei din oglindă. Nu-i lăsa să te vadă transpirată.

Se duse în camera de conferinţe şi îi făcu lui Dean un semn scurt din cap.

– OK. Gata?

Televizorul era deja pornit, şi la aparatul video sclipea deja luminiţa de funcţionare. Dean luă plicul pe care li-l dăduse O'Donnell şi scoase caseta video.

– E datată şapte august.

„De-abia cu trei săptămâni în urmă", se gândi ea, tulburată de cât de proaspete vor fi aceste imagini şi cuvinte.

Se aşeză la masă, cu pixul şi carnetul de note pregătite.

– Dă-i drumul.

Dean vârî caseta şi apăsă butonul de pornire.

Prima imagine pe care o văzură era O'Donnell, coafată cu grijă, stând în faţa unui zid alb de cărămizi şi părând ciudat de elegantă într-un costum albastru tricotat.

– Azi e şapte august. Sunt la închisoarea Souza-Baranowski din Shirley, Massachusetts. Subiectul este Warren D. Hoyt.

Ecranul se înnegri pentru o clipă, apoi apăru o nouă imagine, un chip atât de oribil pentru Rizzoli, că se lăsă fără să vrea în spate cu scaunul. Pentru oricine altcineva, Hoyt părea să aibă un chip obişnuit, chiar uşor de uitat. Avea părul castaniu-deschis şi faţa palidă de deţinut. Cămaşa albastră de închisoare atârna pe el, cu un număr prea mare pentru trupul lui slab. Cei care-l cunoscuseră în viaţa de zi cu zi îl descriseseră ca amabil şi politicos, şi aceasta era imaginea pe care o avea pe casetă. Un tânăr drăguţ şi inofensiv.

Îşi mută privirea de la camera de filmat şi se uită la ceva din afara imaginii. Auziră scârţâitul unui scaun pe podea şi apoi vocea lui O'Donnell:

– Stai confortabil, Warren?

– Da.

– Putem începe, atunci?

– Oricând, doamnă doctor, zâmbi el. Eu nu mă duc nicăieri.

– Foarte bine, se auzi O'Donnell dregându-şi glasul, apoi un scârţâit de scaun. În scrisorile tale, mi-ai spus deja destul de multe lucruri despre familia şi copilăria ta.

– Am încercat să fiu cât mai complet. Cred că e important să înțelegi fiecare aspect a ceea ce sunt.

– Da, îți sunt recunoscătoare. Nu am deseori ocazia să iau un interviu unei persoane atât de volubile. Și cu siguranță nu una atât de analitică în legătură cu propriul comportament.

Hoyt ridică din umeri.

– Ei, știi ce se spune despre viața neanalizată. Că nu merită trăită.

– Uneori însă putem duce autoanaliza prea departe. E un mecanism de apărare. Intelectualismul ca metodă de distanțare de emoțiile cele mai puternice.

Hoyt făcu o pauză. Continuă apoi, pe un ton vag batjocoritor:

– Vrei să vorbesc despre sentimentele mele.

– Da.

– Vreun sentiment anume?

– Vreau să știu ce-i face pe oameni să omoare. Ce-i atrage spre violență. Vreau să știu ce-ți trece prin cap. Ce simți când ucizi o altă ființă omenească.

Hoyt rămase tăcut pentru o clipă, cântărind întrebarea.

– Nu e ușor de descris.

– Încearcă.

– De dragul științei?

În voce i se întorsese batjocura.

– Da. De dragul științei. Ce simți?

O pauză lungă.

– Plăcere.

– Deci te simți bine?

– Da.

– Descrie-mi.

– Chiar vrei să știi?

– Este esența cercetării mele, Warren. Vreau să știu ce experiență ai când omori. Nu e o curiozitate morbidă. Am nevoie

să înțeleg dacă încerci vreun simptom care să indice anormalități neurologice. Dureri de cap, de exemplu. Gusturi sau mirosuri ciudate.

– Mirosul de sânge este foarte plăcut, zise el, și făcu o pauză. Oh. Cred că te-am șocat.

– Continuă. Spune-mi despre sânge.

– Am lucrat cu sângele, știi.

– Da, știu. Ai fost laborant.

– Oamenii cred că sângele e doar lichidul roșu care ne circulă prin vene. Ca uleiul de motor. Dar e foarte complex și individual. Sângele fiecărei persoane e unic. Exact așa cum fiecare omor e unic. Nu există unul tipic pe care să-l descriu.

– Dar toate ți-au oferit plăcere?

– Unele mai mult ca altele.

– Spune-mi despre unul care e remarcabil pentru tine. Unul pe care ți-l aminteşti în mod deosebit. Este vreunul așa?

Hoyt încuviință.

– Este unul la care mă gândesc mereu.

– Mai mult ca la celelalte?

– Da. Mi-a rămas în minte.

– De ce?

– Pentru că nu l-am terminat. Pentru că n-am apucat să-l savurez. E ca o mâncărime pe care nu poți să ți-o scarpini.

– Asta o face să sune trivial.

– Așa ți se pare? Dar cu timpul, chiar și o mâncărime trivială începe să-ți consume atenția. E mereu acolo, gâdilându-ți pielea. Știi că una dintre formele de tortură este gâdilatul tălpilor. La început nu pare a fi mare lucru. Dar se continuă zile la rând fără nici o alinare. Și atunci devine cea mai crudă formă de tortură. Cred că am menționat în scrisorile mele că știu câte ceva despre istoria faptelor inumane făcute de oameni față de oameni. Arta de a provoca durerea.

– Da. Mi-ai scris despre... ăă... interesul tău în acest subiect.

– De-a lungul secolelor, torționarii au știut întotdeauna că disconfortul cel mai subtil, cu vremea, devine absolut intolerabil.

– Și această mâncărime despre care ai pomenit a devenit intolerabilă?

– Nu mă lasă să dorm. Gândurile la ceea ce ar fi putut să fie. Plăcerea ce mi-a fost refuzată. Toată viața am fost meticulos să termin ceea ce-am început. Așa că mă deranjează. Mă gândesc la asta tot timpul. Imaginile îmi rulează mereu în cap.

– Descrie-le. Ce vezi, ce simți.

– O văd pe ea. E diferită, nu e deloc ca celelalte.

– Cum așa?

– Mă urăște.

– Și celelalte nu te urau?

– Celelalte erau goale și speriate. Înfrânte. Dar asta se luptă încă împotriva mea. O simt când o ating. Are pielea electrică de furie, deși știe că am învins-o.

Se aplecă în față, ca și cum ar fi avut de gând să-și destăinuie cele mai intime gânduri. Nu se mai uita la O'Donnell, ci la cameră, ca și cum s-ar fi putut uita prin obiectiv și să o vadă direct pe Rizzoli.

– Îi simt mânia, zise el. Îi absorb furia, prin simpla atingere a pielii ei. E ca o căldură incandescentă. Lichidă și periculoasă. Energie pură. Nu m-am simțit niciodată atât de puternic. Vreau să mă simt așa din nou.

– Te excită?

– Da. Mă gândesc la gâtul ei. Foarte zvelt. Are un gât frumos și alb.

– La ce altceva te gândești?

– Mă gândesc să-i dau jos hainele de pe ea. Cât de tari îi sunt sânii. Și pântecul. Un pântec frumos și ferm...

– Deci fanteziile tale despre doctorița Cordell – sunt sexuale?

Hoyt se întrerupse. Clipi, ca trezit dintr-o transă.

– Doctorița Cordell?

– Despre ea vorbim, nu? Victima pe care n-ai apucat s-o omori, Catherine Cordell?

– Oh. Mă gândesc şi la ea. Dar nu despre ea vorbesc.

– Despre cine vorbeşti?

– Cealaltă, zise el, uitându-se la cameră cu o privire atât de intensă, că Rizzoli îi simți fierbințeala. Polițista.

– Vrei să spui cea care te-a găsit? Asta e femeia despre care ai fantezii?

– Da. O cheamă Jane Rizzoli.

OPTSPREZECE

Dean se ridică în picioare şi opri aparatul video. Ecranul se albi. Ultimele cuvinte ale lui Warren Hoyt pluteau ca un ecou perpetuu în tăcerea încăperii. În fanteziile lui, o despuiase de haine şi de demnitate, o redusese la părţi corporale goale. Gât, sâni şi pântec. Se întrebă dacă aşa o vedea acum Dean, dacă viziunile erotice pe care le evocase Hoyt erau acum întipărite şi în mintea lui Dean.

Dean se întoarse să se uite la ea. Nu i se păruse niciodată uşor să-i citească expresia feţei, dar în clipa aceea furia din ochii lui era de neconfundat.

– Înţelegi, nu-i aşa? zise el. Voia să vezi caseta asta. Ţi-a lăsat o cărare de firimituri de pâine să o urmăreşti. Plicul cu adresa lui O'Donnell a dus la O'Donnell însăşi. La scrisorile lui, la caseta asta. A ştiut că o să vezi în cele din urmă totul.

Rizzoli se uita fix la ecranul gol al televizorului.

– Vorbeşte cu mine.

– Exact. Se foloseşte de O'Donnell ca intermediar. Când Hoyt vorbeşte cu ea, în interviul acesta, vorbeşte de fapt cu tine. Îţi spune ţie fanteziile lui. Le foloseşte ca să te sperie, să te umilească. Ascultă ce zice.

Dean derulă caseta.

Încă o dată pe ecran apăru chipul lui Hoyt.

– Nu mă lasă să dorm. Gândurile la ceea ce ar fi putut să fie. Plăcerea ce mi-a fost refuzată. Toată viața am fost meticulos să termin ceea ce-am început. Așa că mă deranjează. Mă gândesc la asta tot timpul...

Dean apăsă pe butonul marcat STOP și se uită la ea.

– Cum te face asta să te simți? Știind că se gândește mereu la tine?

– Știi perfect de bine cum mă simt, ce naiba!

– Și el știe. De aceea a vrut să-l auzi.

Dean derulă rapid înainte, apoi apăsă PLAY.

Ochii lui Hoyt erau fixați straniu asupra unui public pe care el nu-l putea vedea.

– Mă gândesc să-i dau jos hainele de pe ea. Cât de tari îi sunt sânii. Și pântecul. Un pântec frumos și ferm...

Agentul Dean apăsă din nou pe STOP. Privirea lui o făcu să roșească.

– Nu-mi spune, zise ea. Vrei să știi cum mă face să mă *simt*.

– Expusă?

– Da.

– Vulnerabilă.

– *Da*.

– Violată.

Rizzoli înghiți și-și întoarse privirea.

– Da, rosti apoi, încet.

– Exact lucrurile pe care vrea el să le simți. Mi-ai spus că e atras de femeile vătămate. De femeile care-au fost violate. Și exact așa te face să te simți acum. Cu niște simple cuvinte pe o casetă video. Exact ca o victimă.

Își ațintă imediat privirea asupra lui.

– Nu, zise ea. *Nu* o victimă. Vrei să știi ce simt de fapt acum?

– Ce?

– Sunt gata să-l rup pe nenorocitul ăla în bucăți.

Era un răspuns aruncat din pură bravadă, ca şi cum ar fi azvârlit cu pumnii în aer. Dean fu luat prin surprindere şi se încruntă la ea pentru o clipă. Oare vedea cât de dificil îi era să păstreze aparenţa de curaj? Auzise oare nota falsă din glasul ei?

Continuă grăbită, nelăsându-i timp să vadă dincolo de faţada de curaj:

– Vrei să spui că ştia, chiar şi atunci, că voi ajunge să văd asta? Că de fapt caseta asta e menită pentru mine?

– Ţie nu aşa ţi s-a părut?

– Mie mi s-a părut ca orice fantezie de psihopat.

– Nu orice psihopat. Şi nu orice victimă. Vorbeşte despre tine, Jane. Despre ce vrea să-ţi facă *ţie*.

Toţi nervii îi vibrară în alertă. Dean transforma totul într-o chestie personală, aţintind săgeata direct spre ea. Oare îi făcea plăcere să o vadă tulburată? Avea vreun scop în afară de a-i mări ei spaimele?

– La momentul înregistrării casetei, îşi plănuise deja evadarea, afirmă Dean. Aminteşte-ţi că el a contactat-o pe O'Donnell. Ştia că o să accepte să discute cu el. O'Donnell nu putea rezista ofertei. A fost ca un microfon, înregistrând tot ce zicea el, tot ce voia să le spună oamenilor. Ţie, în special. Apoi a pus în mişcare o succesiune logică de evenimente, care a dus direct la acest moment, în care ai văzut caseta aceasta.

– Chiar crezi că există oameni atât de geniali?

– Nu e Warren Hoyt aşa? întrebă el.

Era încă o săgeată lansată pentru a-i penetra scuturile de apărare. Pentru a pune limpede în lumină evidenţa.

– A petrecut un an în spatele gratiilor. A avut un an întreg la dispoziţie să-şi hrănească fanteziile, zise Dean. Şi toate erau despre tine.

– Nu, pe Catherine Cordell o vrea de fapt. Întotdeauna pe Cordell a...

– Nu aşa i-a zis lui O'Donnell.

– Înseamnă că mințea.

– De ce?

– Ca să mă facă să mă pierd cu firea. Ca să mă tulbure...

– Atunci eşti de acord cu mine. Caseta asta era menită să-ți cadă ție în mâini. E un mesaj adresat *ție*.

Rizzoli se uită la ecranul gol al televizorului. Năluca feței lui Hoyt părea să se uite încă şi acum la ea. Tot ce făcuse avusese scopul să-i zguduie ei lumea, să-i distrugă pacea sufletească. Asta-i făcuse şi lui Cordell înainte să încerce s-o omoare. Voia ca victimele lui să fie îngrozite, zdrobite de epuizare, şi nu-şi culegea prada decât după ce aceasta era pe deplin cotropită de frică. Rizzoli nu mai avea nici o tăgadă, nici o apărare împotriva evidenței.

Dean se aşează la masă şi se uită la ea.

– Cred că ar trebui să te retragi din această anchetă, îi spuse el încet.

Rizzoli se holbă şocată la el.

– *Să mă retrag?*

– A devenit o chestie personală.

– Între mine şi un criminal, întotdeauna e o chestie personală.

– Nu în halul acesta. El vrea să faci parte din caz, ca să poată să-şi facă jocurile. Să se insinueze în fiecare aspect al vieții tale. Ca detectivul de la conducerea anchetei, eşti vizibilă şi accesibilă. Întru totul implicată în vânătoare. Şi acum începe să aranjeze scenele crimelor pentru tine. Să comunice cu *tine*.

– Un motiv în plus să rămân în anchetă.

– Nu. Un motiv să te îndepărtezi. Să asiguri o anumită distanță între tine şi Hoyt.

– N-am fugit niciodată de nimic, agent Dean, replică ea.

După o pauză, Dean îi răspunse sec:

– Nu. Nu-mi imaginez că fugi vreodată.

Rizzoli se aplecă înspre el, într-o atitudine de confruntare.

– Ce problemă ai cu mine, de fapt? Ți-a căşunat pe mine încă de la început. M-ai vorbit pe la spate către Marquette. Ți-ai exprimat îndoieli față de mine...

– Nu ți-am pus niciodată la îndoială competența.

– Atunci, ce problemă ai cu mine?

Dean răspunse furiei ei cu o voce calmă şi rezonabilă:

– Gândeşte-te cu cine avem de-a face. Un om pe care l-ai prins o dată. Un om care te învinovăţeşte pe tine pentru capturarea sa. Care şi acum se gândeşte ce-ar vrea să-ți facă. Şi tu ți-ai petrecut acelaşi an încercând să uiți ce ți-a *făcut*. De-abia aşteaptă să înceapă actul doi, Jane. Acum pune fundațiile, atrăgându-te exact unde te vrea. Nu e un loc sigur pentru tine.

– Şi chiar numai siguranța mea te îngrijorează aşa?

– Vrei să sugerezi că am alte scopuri? întrebă el.

– N-am de unde ştii. Nu mi-am făcut o părere clară despre tine.

Dean se ridică şi se duse la aparatul video. Scoase caseta şi o vârî la loc în plic. Evident trăgea de timp, aşteptând să-i vină în minte un răspuns credibil.

Se aşează la loc pe scaun şi se uită la ea.

– Adevărul este că nici eu nu mi-am făcut o părere despre tine încă, zise el.

Rizzoli izbucni în râs.

– Despre mine? Ceea ce vezi e ceea ce sunt.

– Tot ce mă laşi să văd e polițista. Dar Jane Rizzoli, femeia?

– Sunt aceeaşi persoană.

– Ştii foarte bine că nu e adevărat. Pur şi simplu nu vrei să laşi pe nimeni să vadă ceva dincolo de insigna de poliție.

– Şi ce-ar trebui să-i las să vadă? Că am lipsă cromozomul acela prețios Y? Insigna de polițist e singurul lucru pe care *vreau* să-l vadă.

Dean se aplecă în față, apropiindu-și chipul atât de aproape de al ei, încât îi invadă spațiul personal.

– Acum vorbim despre vulnerabilitatea ta ca țintă. Vorbim de un criminal care știe deja cum să te lovească în punctele slabe. Un om care a reușit să se apropie de tine periculos de tare. Și tu nici măcar nu ți-ai dat seama că era acolo.

– Data viitoare o să știu.

– Ești sigură?

Se uitară fix unul la celălalt, cu fețele apropiate ca doi amanți. Fiorul de dorință sexuală ce o străbătu fu atât de brusc și neașteptat, că Rizzoli îl simți ca un amestec confuz de durere și plăcere. Se trase brusc înapoi, cu fața roșie și, deși îi întâlni acum privirea de la o distanță mai sigură, tot se simțea expusă. Nu se pricepea prea bine să-și ascundă sentimentele și întotdeauna se simțise buimăcitor de stânjenită când era vorba de flirturi sau de dansul de nesinceritățiți ce aveau loc de obicei între bărbați și femei. Se chinui să-și păstreze expresia chipului imobilă, dar își dădu seama că nu putea să se uite la el fără să se simtă transparentă sub privirea lui.

– Sper că înțelegi că va mai exista și o a doua oară, zise el. Acum nu mai e doar Hoyt. Sunt doi acum. Dacă asta nu te sperie ca naiba, să știi că ar trebui.

Rizzoli se uită la plicul în care era caseta pe care Hoyt voise s-o vadă ea. Jocul de-abia începuse, Hoyt deținea avantajul, și da, era într-adevăr speriată.

Își adună hârtiile în tăcere.

– Jane?

– Am auzit tot ce-ai zis.

– Și nu are nici un efect asupra ta. Nu-i așa?

Se uită la el.

– Știi ceva? E posibil să mă lovească un autobuz când traversez strada. Sau aș putea să am un infarct și să pic moartă cu capul pe birou. Dar nu mă gândesc la lucrurile astea. Nu pot

să le las să-mi ocupe viața. Aproape că le-am lăsat, știi? Coșmarurile – aproape m-au dărâmat. Dar acum am un nou avânt. Sau poate pur și simplu am amorțit și nu mai simt nimic. Așa că singurul lucru pe care pot să-l fac e să fac fiecare pas când îi vine vremea și să merg înainte. Numai așa voi putea trece prin asta, *mergând înainte*. Asta e tot ce poate face oricine.

Îi sună pagerul și se simți aproape ușurată. Avea acum un motiv să întrerupă contactul vizual cu el, să se uite în schimb la ecranul digital. Îl simți privind-o în timp ce se ducea la telefonul din cameră și suna.

– Laboratorul. Volchko, răspunse o voce.

– Rizzoli. M-ai apelat.

– E vorba de fibrele acelea verzi de nailon. Cele prelevate de pe pielea lui Gail Yeager. Am găsit fibre identice pe pielea Karennei Ghent.

– Deci folosește același material ca să-și înfășoare toate victimele. Nu e o surpriză.

– Oh, am eu o mică surpriză pentru tine.

– Ce anume?

– Știu ce fel de material a folosit.

Erin arătă către microscop.

– Am pregătit deja lamelele pentru voi. Uitați-vă.

Rizzoli și Dean stăteau față în față, fiecare uitându-se în obiectivul dublu al microscopului didactic. Prin lentile vedeau aceeași imagine: două fire, așezate unul lângă celălalt pentru comparație.

– Fibra de la stânga a fost prelevată de la Gail Yeager. Cea de la dreapta de la Karenna Ghent, zise Erin. Ce părere aveți?

– Par identice, răspunse Rizzoli.

– Așa și sunt. Amândouă sunt nailon Dupont tipul șase, șase, verde murdar. Filamentele sunt de treizeci de denieri, extrem de subțiri. Erin scoase dintr-un dosar două grafice, pe

care le puse pe masă. Şi acestea sunt spectrogramele ATR. Numărul unu e de la Yeager, numărul doi de la Ghent. Eşti familiarizat cu tehnicile de Reflexie Atenuată Totală, agent Dean? îl întrebă, aruncându-i o privire.

– E în modul infraroşu, nu?

– O folosim ca să deosebim între tratamentele de suprafaţă de pe fibra în sine. Ca să detectăm chimicalele ce au fost aplicate pe material după ţesere.

– Şi aţi găsit ceva?

– Da, o soluţie de silicon. Săptămâna trecută, împreună cu doamna detectiv Rizzoli, am trecut în revistă posibilele motive pentru un asemenea tratament de suprafaţă. Ceea ce ştiam era că aceste fibre sunt rezistente la căldură şi lumină. Şi că firele sunt aşa de fine încât, dacă sunt ţesute laolaltă, devin etanşe la apă.

– Ne-am gândit că e un material de cort sau o prelată, zise Rizzoli.

– Şi ce adaugă siliconul? întrebă Dean.

– Proprietăţi antistatice, zise Erin. O rezistenţă mărită la rupere şi la apă. În plus, se pare că reduce şi porozitatea acestui material aproape la zero. Cu alte cuvinte, nici chiar aerul nu poate trece prin el. Erin se uită la Rizzoli. Poţi să ghiceşti ce poate fi?

– Ai zis că ştii deja răspunsul.

– Ei da, am avut puţin ajutor. De la Laboratorul Poliţiei Statale Connecticut. Erin plasă un al treilea grafic pe masă. Mi-au transmis-o prin fax astăzi. E o spectrogramă ATR a fibrelor de la un caz de crimă din zona rurală Connecticut. Fibrele astea au fost prelevate de pe mănuşile şi jerseul de lână al suspectului. Comparaţi-le cu fibrele de la Karenna Ghent.

Privirea lui Rizzoli zbură între grafice.

– Spectrogramele se potrivesc. Fibrele sunt identice.

– Exact. Numai culorile sunt diferite. Fibrele de la cele două cazuri ale noastre sunt verde-închis. Fibrele de la cazul din Connecticut erau în două culori diferite. Unele erau portocaliu neon; altele verde strălucitor.

– Glumeşti.

– Pare destul de ţipător, nu? Dar în afară de culoare, fibrele din Connecticut se potrivesc cu ale noastre. Nailon Dupont tipul şase, şase. Filamente de treizeci de denieri, tratament cu soluţie de silicon.

– Spune-ne despre cazul din Connecticut, zise Dean.

– Un accident de paraşutism. Paraşuta victimei nu s-a deschis corect. Fibrele astea portocalii şi verde strălucitor au apărut pe hainele suspectului şi abia atunci s-a transformat cazul în anchetă de crimă.

Rizzoli se uita la spectrogramele ATR.

– E o paraşută.

– Exact. Suspectul crimei din Connecticut a umblat la paraşuta victimei cu o noapte înainte. Spectrograma asta e caracteristică pentru materialul paraşutei. E rezistent la rupere şi la apă. E uşor de împachetat şi depozitat până ai nevoie de ea. Asta a folosit suspectul vostru ca să-şi înfăşoare victimele.

Rizzoli se uită la ea.

– O paraşută, zise ea. E giulgiul perfect.

NOUĂSPREZECE

Peste tot erau hârtii, dosare lăsate deschise pe masa de conferințe, fotografii de la scena crimei aranjate ca niște țigle lucioase. Pixurile scârțâiau pe carnetele galbene. Deși se aflau în era calculatoarelor – și erau și câteva laptopuri pornite, cu ecranele în funcțiune – când informațiile se revarsă în ritm alert și copleșitor, polițiștii se îndreaptă încă spre confortul hârtiei. Rizzoli își lăsase propriul laptop pe biroul ei, preferând să-și ia notițe în scrisul ei hotărât și întunecat. Hârtia era o învălmășeală de cuvinte și săgeți, cu multe amănunte mai importante încercuite. Dar era o ordine în această învălmășeală și siguranță în permanența cernelii. Întoarse la o pagină nouă, încercând să-și concentreze atenția asupra vocii șoptite a doctorului Zucker. Încercând să nu fie distrasă de prezența lui Gabriel Dean, care stătea chiar lângă ea, luându-și și el notițe, dar cu un scris mult mai ordonat. Privirea îi alunecă la mâna lui, cu vene groase și proeminente, la manșeta cămășii zărindu-se albă și imaculată de sub mâneca jachetei cenușii. Dean intrase în încăpere după ea și alesese să se așeze lângă ea. Oare însemna asta ceva? „Nu, Rizzoli. Nu înseamnă decât că era un scaun gol lângă tine." Era o pierdere de timp, o diversiune, să se găsească prinsă în asemenea gânduri. Se

simțea împrăștiată, cu atenția fracturată în direcții diferite – chiar și notițele începuseră să-i rătăcească într-o linie oblică pe pagină. Mai erau încă patru bărbați în cameră, dar numai Dean îi atrăgea atenția. Îi știa deja mirosul distinctiv și-l putea deosebi, răcoros și curat, din simfonia olfactivă de diferite ape de colonie din încăpere. Rizzoli, care nu se dădea niciodată cu parfum, era înconjurată de bărbați ce purtau.

Se uită la ceea ce tocmai scrisese:

Mutualism: simbioză cu avantaj reciproc pentru amândouă sau toate organismele implicate.

Acesta era cuvântul ce definea pactul lui Warren Hoyt cu noul său partener. Chirurgul și Dominatorul, lucrând în echipă. Vânând și prădând împreună cadavre.

– Warren Hoyt a lucrat totdeauna cel mai bine cu un partener, afirmă doctorul Zucker. Așa îi place lui să vâneze. Așa cum a vânat cu Andrew Capra, până la moartea lui Capra. De fapt, lui Hoyt îi e *necesară* participarea încă unui bărbat la ritualul său.

– Dar anul trecut a vânat de unul singur, zise Barry Frost. Atunci n-a avut nici un partener.

– Într-un fel, a avut, replică Zucker. Gândiți-vă la victimele pe care le-a ales, aici în Boston. Toate erau femei care fuseseră molestate sexual – nu de către Hoyt, ci de alți bărbați. E atras de femei rănite, femei marcate de viol. În ochii lui, asta le face murdare, contaminate. Și deci, accesibile. În adâncul sufletului, lui Hoyt îi e frică de femeile normale, și frica îl face impotent. Nu se poate simți puternic decât dacă le consideră inferioare. Simbolic distruse. Când vâna cu Andrew Capra, Capra era cel care viola femeile. Abia după aceea își folosea Hoyt bisturiul. Abia atunci putea simți satisfacția deplină din ritualul ce urma.

Zucker îi mătură cu privirea pe toți cei din încăpere și văzu multe capete încuviințând. Acestea erau amănunte pe care polițiștii de aici le știau deja. Cu excepția lui Dean, toți lucraseră la ancheta Chirurgului; toți erau familiarizați cu stilul specific al lui Warren Hoyt.

Zucker deschise un dosar de pe masă.

– Acum ajungem la cel de-al doilea ucigaș. Dominatorul. Ritualul lui e aproape o imagine în oglindă a lui Warren Hoyt. Lui nu-i e frică de femei. Nu-i e frică nici de bărbați. De fapt, el alege să atace femei care trăiesc împreună cu parteneri bărbați. Nu e o problemă prezența inoportună a soțului sau a iubitului. Nu, Dominatorul pare să *vrea* bărbatul acolo, și merge la fața locului pregătit să aibă de-a face cu el. Un paralizant electric și bandă adezivă ca să imobilizeze soțul. Poziționarea victimei masculine în așa fel încât să fie obligat să privească ceea ce se întâmplă. Dominatorul nu omoară bărbatul imediat, ceea ce ar fi o mișcare practică. Își satisface plăcerea având un public. Faptul că un alt bărbat e acolo să-l vadă luându-și în stăpânire trofeul.

– Și Hoyt își satisface plăcerea de a privi, zise Rizzoli.

Zucker încuviință.

– Exact. Unuia din ucigași îi place să se dea în spectacol. Celuilalt îi place să privească. Un exemplu perfect de mutualism. Acești doi bărbați sunt parteneri naturali. Dorințele lor sunt complementare. Împreună, sunt mai eficienți. Pot să controleze prada mai bine. Pot să-și combine talentele. Chiar și când Hoyt era în închisoare, Dominatorul copia tehnicile lui Hoyt. Deja împrumuta elemente din semnătura Chirurgului.

Acesta era un lucru pe care Rizzoli îl recunoscuse înaintea oricui, dar nimeni din cameră nu spuse cu voce tare acest amănunt. Poate că uitaseră, dar ea nu uitase.

– Ştim că Hoyt a primit un număr de scrisori de la publicul larg. Chiar şi în închisoare, a reuşit să recruteze un admirator. L-a cultivat, poate chiar l-a instruit.

– Un ucenic, rosti încet Rizzoli.

Zucker se uită la ea.

– Ce cuvânt interesant. Ucenic. Cineva care dobândeşte o îndemânare sau o artă sub tutelajul unui maestru. În cazul acesta, e arta vânătorii.

– Dar care din ei e ucenicul? întrebă Dean. Şi care e maestrul?

Întrebarea lui Dean o tulbură pe Rizzoli. De un an de zile, Warren Hoyt reprezentase cel mai înfiorător rău pe care şi-l putea imagina. Acum însă Dean aducea pe tapet o posibilitate pe care nu voia s-o ia în considerație: aceea că de fapt Chirurgul nu era decât un acolit al cuiva chiar mai monstruos ca el.

– Oricare e relația dintre ei, sunt mult mai eficienți în echipă decât individual, zise Zucker. Şi ca echipă, e posibil ca modelul atacurilor lor să se schimbe.

– Cum aşa? întrebă Sleeper.

– Până acum, Dominatorul a ales cupluri. Reazemă bărbatul de perete pe post de public, care să privească violul. Îşi doreşte încă un bărbat acolo, care să-l vadă luându-şi trofeul în stăpânire.

– Dar acum are un partener, spuse Rizzoli. Un bărbat care va privi. Un bărbat care *vrea* să privească.

Zucker încuviință.

– E foarte posibil ca Hoyt să ocupe rolul fundamental în fantezia Dominatorului. Privitorul. Publicul.

– Ceea ce înseamnă că data viitoare e posibil să nu mai aleagă un cuplu, interveni ea. Ar putea alege...

Se opri, nedorind să-şi continue gândul.

Dar Zucker aştepta să-i audă răspunsul, un răspuns la care el ajunsese deja. Rămase cu capul înclinat, privind-o cu intensitate stranie prin ochii lui palizi.

Dean fu cel care răspunse:

– Vor alege o femeie care trăieşte singură, zise el.

Zucker încuviinţă.

– Uşor de supus, uşor de controlat. Fără nici un soţ care să le creeze eventuale probleme, pot să-şi concentreze întreaga atenţie asupra femeii.

Maşina mea. Casa mea. Eu.

Rizzoli intră în parcarea spitalului Pilgrim şi opri motorul maşinii. Pentru o clipă rămase înăuntru, cu uşile încuiate, verificând cu privirea garajul. Ca poliţistă, se considerase întotdeauna o luptătoare, un vânător. Nu se gândise niciodată la ea însăşi ca pradă. Dar acum se trezi comportându-se ca o pradă, sperioasă ca un iepure ce se pregăteşte să părăsească siguranţa vizuinii sale. Ea, care fusese întotdeauna neînfricată, era acum redusă la priviri speriate pe geamul maşinii. Ea, care doborâse uşi încuiate cu lovituri de picior, care se alăturase întotdeauna primului val de poliţişti care năvăleau în casa unui suspect. Se zări pentru o clipă în oglinda retrovizoare şi văzu chipul palid şi ochii bântuiţi ai unei femei pe care abia o recunoscu. Nu o cuceritoare, ci o victimă. O femeie pe care o disprețuia.

Deschise uşa cu o smucitură şi ieşi afară din maşină. Rămase în picioare, dreaptă de spate, cu greutatea liniştitoare a armei din tocul strâns lipit de şold. Lasă-i pe nemernici să vină; era pregătită să-i înfrunte.

Urcă singură în liftul garajului, cu umerii drepţi, cu mândria mai puternică decât frica. Când ieşi din lift, mai văzu şi alţi oameni, şi arma nu i se păru acum necesară, ci chiar excesivă. Îşi trase în jos de jacheta costumului ca să ascundă

tocul pistolului când intră în spital, şi intră în lift, împreună cu trei studenţi medicinişti cu feţe tinere şi stetoscoape ţinându-se din buzunare. Aceştia discutară ceva între ei în limbaj medical, fălindu-se cu vocabularul lor nou-nouţ, neluând în seamă femeia cu aer obosit de lângă ei. Da, aceea cu arma ascunsă la şold.

În secţia de Terapie intensivă trecu fără să se oprească pe lângă masa funcţionarei de la intrare şi se îndreptă direct spre salonul 5. Acolo se opri, uitându-se încruntată prin peretele despărţitor de sticlă.

În patul lui Korsak era întinsă o femeie.

– Scuzaţi-mă. Doamnă? o întrebă o asistentă. Vizitatorii trebuie să treacă pe la recepţie.

Rizzoli se întoarse spre ea.

– Unde l-aţi dus?

– Pe cine?

– Pe Vince Korsak. Trebuia să fie în patul acela.

– Îmi pare rău; eu am intrat în tură la trei...

– Trebuia să fiu sunată dacă i s-a întâmplat ceva!

Agitaţia ei atrăsese deja atenţia încă unei asistente care interveni rapid, vorbind pe tonul liniştitor al unei persoane obişnuite să vorbească deseori cu rude supărate.

– Domnului Korsak i-a fost scos tubul azi-dimineaţă, doamnă.

– Ce înseamnă asta?

– Tubul din gât – cel care-l ajuta să respire – i l-am scos afară. Acum e mai bine, aşa că l-am transferat la Secţia de tratament intermediar, mai jos pe coridor, acolo. Am sunat-o pe *soţia* domnului Korsak, ştiţi, adăugă apoi pe un ton defensiv.

Rizzoli se gândi la Diane Korsak, la ochii ei goi, şi se întrebă dacă băgase măcar de seamă telefonul, sau dacă informaţia

aflată căzuse pur şi simplu ca o monedă aruncată într-un puţ întunecat.

Când ajunse la salonul lui Korsak, era mai calmă şi îşi recăpătase stăpânirea de sine. Îşi vârî în linişte capul pe după uşă.

Korsak era treaz şi se uita fix la tavan. Burta i se vedea umflată de sub cearşafuri. Braţele îi zăceau perfect nemişcate de o parte şi de alta a corpului, ca şi cum i-ar fi fost frică să se mişte, ca nu cumva să deranjeze încâlcitura de fire şi tuburi.

– Salut, zise ea încet.

Korsak se uită la ea.

– Salut, răspunse el cu glas răguşit.

– Ai chef de un vizitator?

Ca răspuns, Korsak bătu uşor patul lângă el, într-o invitaţie să vină să se aşeze. Să stea.

Rizzoli îşi trase un scaun lângă pat şi se aşeză. Privirea lui Korsak se înălţă din nou, nu către tavan, cum crezuse ea la început, ci către monitorul cardiac fixat în colţul încăperii. Un EKG clipea pe ecran.

– Aia-i inima mea, rosti el.

Tubul îl lăsase răguşit, şi nu reuşi să scoată decât o şoaptă.

– Pare să ticăie cum trebuie, zise ea.

– Da.

Urmă o tăcere, timp în care privirea lui rămase fixată pe monitor.

Rizzoli văzu pe noptieră buchetul de flori pe care-l trimisese chiar ea în acea dimineaţă. Era singura vază din cameră. Oare nimeni altcineva nu se gândise să aducă flori? Nici măcar soţia lui?

– Am întâlnit-o ieri pe Diane, afirmă ea.

Rizzoli se uită la el, apoi îşi feri rapid privirea, dar nu înainte să nu observe cât de supărat era de veste.

– Văd că nu ţi-a spus.

Korsak ridică din umeri.

– Azi n-a venit.

– Oh. Poate o să treacă mai târziu.

– Numai Dumnezeu ştie.

Răspunsul lui o luă prin surprindere. Probabil se surprinsese şi pe el, căci se înroşi brusc la faţă.

– N-ar fi trebuit să spun asta, zise el.

– Poţi să-mi spui orice vrei.

Korsak se uită iar la monitor şi oftă.

– Bine, atunci. Urăsc treaba asta.

– Ce treabă?

– Totul. Un tip ca mine trece prin viaţă făcând ceea ce i se spune să facă. Aduce acasă banii. Îi dă fiicei lui orice vrea. Nu ia niciodată mită, nici măcar o dată. Şi apoi, dintr-odată am cincizeci şi patru de ani şi bum, inima mea se întoarce împotriva mea. Şi uite că zac întins pe spate, gândindu-mă: „De ce naiba m-am chinuit?" Am urmat regulile, şi am ajuns să am o fiică ratată care-l cheamă şi acum pe tăticul când are nevoie de bani. Şi o soţie complet dusă cu capul din cauza oricărei porcării ce se poate cumpăra din farmacie. Nu pot să mă întrec eu cu Prinţul Valium. Eu nu sunt decât individul care-i oferă un acoperiş deasupra capului şi plăteşte toate nenorocitele alea de reţete.

Scoase un hohot de râs resemnat şi amărât.

– De ce eşti încă însurat cu ea?

– Şi ce alternativă am?

– Să fii burlac.

– Să fiu singur, vrei să spui.

Rosti cuvântul „singur" ca şi cum ar fi fost cea mai rea opţiune. Unii oameni fac alegeri sperând la ce e mai bine; Korsak făcuse o alegere pur şi simplu pentru a evita opţiunea cea mai rea. Acum se uita la liniile trasate de monitorul

cardiac, simbolul săltăreț de lumină verde al propriei mortalități. Alegeri bune sau proaste îl aduseseră la acest moment, în această cameră de spital, unde frica se însoțea cu regretul.

„Și eu unde voi fi la vârsta lui? se întrebă ea. Întinsă pe un pat de spital, regretând alegerile pe care le-am făcut, tânjind la calea pe care nu am urmat-o?" Se gândi la apartamentul ei tăcut cu pereții goi, la patul singuratic. Cum era viața ei mai bună decât a lui Korsak?

– Îmi fac mereu griji că o să se oprească, zise el. Știi, c-o să apară pur și simplu o linie dreaptă. Asta m-ar speria ca naiba.

– Nu te mai uita la el.

– Dacă nu mă mai uit, cine naiba o să-l supravegheze?

– Asistentele îl văd de la stația lor. Au monitoare și acolo, să știi.

– Dar oare chiar se uită la ele? Sau își pierd vremea pe acolo, bârfind despre cumpărături și iubiți și mai știu eu ce tâmpenii? Vreau să spun, aia e inima mea acolo, fir-ar să fie!

– Au și sisteme de alarmă. Orice nu merge exact cum trebuie, mașina lor începe să țiuie.

Korsak se uită la ea.

– Serios?

– Ce, n-ai încredere în mine?

– Nu știu.

Se uitară unul la celălalt pentru o clipă, și Rizzoli fu cuprinsă de rușine. Nu avea nici un drept să se aștepte să aibă încredere în ea, nu după ceea ce se întâmplase în cimitir. Imaginea aceea o bântuia încă, – Korsak, prăbușit la pământ, zăcând singur și abandonat în întuneric. Și ea – atât de obsedată, atât de oarbă la orice în afară de vânătoarea ei. Nu putea să-l privească în ochi, și își lăsă capul în jos, uitându-se în schimb la brațul lui gros, întretăiat de leucoplast și tuburi intravenoase.

– Îmi pare rău, zise ea. Doamne, îmi pare așa de rău!

– De ce?

– Pentru că nu am avut grijă de tine.

– Ce tot vorbeşti acolo?

– Nu-ţi aminteşti?

Korsak clătină din cap.

Rizzoli se opri, dându-şi brusc seama că bărbatul într-adevăr nu-şi amintea. Că putea pur şi simplu să nu-i zică nimic şi el nu va şti niciodată cum îl lăsase baltă. Tăcerea ar fi o bună cale de ieşire, dar ştia că n-ar putea trăi cu această povară.

– Ce-ţi aminteşti despre noaptea din cimitir? îl întrebă ea. Ultimul lucru?

– Ultimul lucru? Fugeam. Mă rog, amândoi fugeam, nu? Îl urmăream pe suspect.

– Şi altceva?

– Îmi amintesc că eram groaznic de enervat.

– De ce?

Korsak pufni.

– Pentru că nu puteam ţine pasul cu o amărâtă de fată.

– Şi apoi?

Korsak ridică din umeri.

– Asta-i tot. Ăsta e ultimul lucru pe care mi-l amintesc. Până când asistentele de aici au început să-mi vâre nenorocitul ăla de tub în sus pe... se întrerupse. M-am trezit atunci. Şi te asigur că le-am zis şi lor asta.

Urmă o nouă tăcere. Korsak îşi încleştase fălcile şi privea fix şi încăpăţânat monitorul EKG. În cele din urmă, vorbi încet, cu dezgust:

– Văd că am stricat urmărirea.

Asta o luă prin surprindere.

– Korsak...

– Uită-te la asta, zise el, arătându-şi burta proeminentă. Parcă am înghiţit o nenorocită de minge de baschet. Aşa arată.

Sau parcă aş fi gravid în luna a cincisprezecea. Nici măcar nu pot câştiga o întrecere cu o fată. Mai demult eram rapid, ştii. Eram solid şi puternic ca un cal de curse. Nu ca acum. Ar fi trebuit să mă vezi atunci, Rizzoli. Nici nu m-ai recunoaşte. Pun pariu că nu mă crezi. Pentru că mă vezi cum sunt acum. Un nenorocit mizerabil şi distrus. Care fumează prea mult, mănâncă prea mult.

„Bea prea mult", completă ea în gând.

– ... un grăsan urât şi unsuros.

Îşi trase o palmă furioasă peste burtă.

– Korsak, ascultă la mine. Eu sunt cea care a greşit, nu tu.

Korsak se uită la ea, evident nedumerit.

– În cimitir. Amândoi alergam. Urmărind ceea ce credeam că e suspectul. Tu erai imediat în urma mea. Te auzeam respirând, încercând să ţii pasul.

– De parcă trebuie să pui sare pe rană.

– Şi apoi nu mai erai acolo. Pur şi simplu nu mai erai. Dar eu am continuat să alerg, şi n-a fost decât o pierdere de vreme. Nu era suspectul. Era agentul Dean, care cerceta perimetrul. Suspectul plecase de mult. Am fugit după nimic, Korsak. Numai nişte umbre. Asta-i tot.

Korsak aşteptă în tăcere restul poveştii.

Rizzoli se forţă să continue:

– Atunci ar fi trebuit să mă duc să te caut. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu erai pe-acolo. Dar era aşa o învălmăşeală. Şi pur şi simplu nu m-am gândit. Nu am stat să mă întreb unde erai... Oftă. Nu ştiu cât de mult timp mi-a luat până mi-am adus aminte. Poate n-au fost decât câteva minute. Dar cred – mi-e teamă – că au fost mai multe. Şi-n tot timpul ăsta, tu zăceai acolo, în spatele unei pietre de mormânt. Mi-a trebuit atât de mult până am început să te caut. Până mi-am amintit.

Urmă o nouă tăcere. Rizzoli se întrebă dacă auzise măcar ce-i spusese, căci Korsak începuse să se joace cu perfuzia, rearanjând tubul încolăcit. Parcă nu voia să se uite la ea și încerca să se concentreze în schimb asupra altui lucru.

– Korsak?

– Da.

– N-ai nimic să-mi spui?

– Ba da. Nu te mai gândi la asta. Asta am de spus.

– Simt c-am fost așa o ticăloasă.

– De ce? Pentru că ți-ai făcut meseria?

– Pentru că ar fi trebuit să fiu atentă și să am grijă de partenerul meu.

– Vrei să zici că sunt partenerul tău?

– În noaptea aceea erai.

Korsak izbucni în râs.

– În noaptea aceea am fost o nenorocită de povară. O ghiulea de două tone ce te trăgea în spate. Tu te-ai necăjit așa de tare că n-ai avut grijă de mine. Eu am stat aici enervându-mă că am lăsat baltă misiunea. Vreau să zic, *efectiv*. Buf! la pământ. Și am stat să mă gândesc la toate minciunile tâmpite pe care mi le tot spun singur. Vezi burta asta? se plesni din nou peste ea. Trebuia să dispară. Da, da, și am și crezut asta. Că-ntr-una dintre zilele astea o să mă apuc de regim și o să mă scap de toată osânza. Și-n loc de asta, mi-am cumpărat pantaloni din ce în ce mai mari. Și-mi spuneam că fabricanții de haine nu mai fac mărimile așa cum trebuie, și că asta-i tot. În câțiva ani, poate o să ajung să port pantaloni de clovn. Ca Bozo. Și o tonă de Ex-Lax și alte pastile n-o să mă ajute să trec de examenul medical.

– Chiar ai făcut asta? Ai luat pastile ca să-ți treci examenul medical?

– Nu-ți spun nici da, nici nu. Îți spun numai că toată chestia asta cu inima mea deja trebuia de mult să se întâmple. Și nu pot să mă prefac că n-am știut c-o să se întâmple. Dar acum, că s-a *întâmplat,* mă enervează ca naiba.

Scoase un pufnet enervat. Se uită din nou la monitor, unde bătăile inimii se întețiseră pe ecran.

– Și acum, uite, mi-am tulburat inima.

Rămaseră amândoi nemișcați pentru câteva clipe, privind monitorul, așteptând să i se potolească puțin inima. Rizzoli nu dăduse niciodată mare atenție bătăilor inimii din propriul piept. Și acum, privind modelul trasat de inima lui Korsak, deveni conștientă și de pulsul ei. Întotdeauna își luase inima de bună, și nu-și făcuse nici o grijă în privința ei, și se întrebă cum ar fi să se agațe de fiecare bătaie, speriată că următoarea s-ar putea să nu mai vină. Că zvâcnirea vieții din pieptul ei ar putea brusc să se oprească.

Se uită la Korsak, care zăcea cu privirea lipită de monitor, și se gândi: „Nu e numai nervos, e îngrozit".

Korsak se ridică brusc în șezut, cu mâna zburându-i la piept, cu ochii lărgiți de panică.

– Cheamă asistenta! Cheamă asistenta!

– Ce? Ce e?

– N-auzi alarma? E inima mea...

– Korsak, nu e decât pagerul meu.

– Poftim?

Rizzoli își scoase pagerul de la brâu și-i opri sunetul. Îl îndreptă spre el, să-i vadă ecranul digital cu numărul de telefon.

– Vezi? Nu e inima ta.

Korsak se prăbuși la loc pe perne.

– Doamne sfinte! Scoate chestia aia de aici. Puteam să fac un infarct.

– Pot să folosesc telefonul?

Korsak stătea cu mâna apăsată în continuare pe piept, cu întreg corpul moale de uşurare.

– Da, da. Nu mă interesează.

Rizzoli ridică receptorul şi formă. Îi răspunse o voce răguşită şi familiară.

– Departamentul de Medicină Legală, doctor Isles.

– Rizzoli.

– Sunt aici cu detectivul Frost şi mă uit la un set de radiografii dentare pe calculator. Am verificat lista pe care ne-a trimis-o NCIC cu femeile dispărute în regiunea New England. Fişierul acesta mi-a fost trimis prin e-mail de Poliția Statală Maine.

– Ce caz?

– E o crimă cu răpire din doi iunie anul acesta. Victima crimei a fost Kenneth Waite, în vârstă de treizeci şi şase de ani. Persoana răpită a fost soția lui, Marla Jean, în vârstă de treizeci şi patru de ani. Mă uit acum la radiografiile Marlei Jean.

– Am găsit-o pe Doamna Rahitică?

– Se potriveşte, răspunse Isles. Fata ta are acum un nume: Marla Jean Waite. Ne trimit dosarul prin fax chiar acum.

– Stai puțin. Ai zis că răpirea şi crima au avut loc în Maine?

– Într-un oraş numit Blue Hill. Frost a zis c-a fost pe-acolo. E la aproximativ cinci ore cu maşina.

– Suspectul nostru are un teritoriu de vânătoare mai mare decât ne-am gândit.

– Uite, Frost vrea să-ți zică ceva.

Auzi imediat vocea veselă a lui Frost.

– Hei, ai mâncat vreodată ruladă de homar?

– Poftim?

– Putem să găsim ruladă de homar pe drum. Este restaurantul ăsta grozav pe Lincolnville Beach. Dacă pornim de-aici pe la opt mâine-dimineață, ajungem acolo chiar la timp pentru prânz. Cu maşina ta sau cu a mea?

– Putem s-o luăm pe-a mea, zise ea, şi nu se putu stăpâni să nu adauge: Dean o să vrea probabil să vină cu noi.

Urmă o pauză.

– OK, rosti Frost în cele din urmă, fără entuziasm. Dacă zici tu.

– O să-l sun.

Când punea receptorul la loc în furcă, simţi privirea lui Korsak asupra ei.

– Deci domnul FBI face parte din echipă acum, zise el.

Rizzoli îl ignoră şi formă numărul de mobil al lui Dean.

– Când s-a întâmplat asta?

– E pur şi simplu o resursă.

– Nu aşa l-ai considerat înainte.

– Am avut ocazia să lucrăm împreună de atunci.

– Nu-mi spune. Ai văzut o nouă *latură* a lui.

Îi făcu semn cu mâna lui Korsak să tacă în timp ce suna. Dar Dean nu răspunse. Auzi în schimb un mesaj înregistrat:

– Abonatul nu este disponibil în acest moment.

Închise telefonul şi se uită la Korsak.

– E vreo problemă?

– Tu eşti cea care pare să aibă o problemă. Ai o pistă nouă, şi de-abia *aştepţi* să-l suni pe noul tău amic de la FBI. Ce se întâmplă?

– Nu se întâmplă nimic.

– Mie nu aşa mi se pare.

Sângele îi năvăli în obraji. Nu era sinceră cu el, şi amândoi o ştiau. Chiar şi numai formând numărul lui Dean, îşi simţise pulsul accelerând, şi ştia exact ce însemna acest lucru. Se simţea ca o drogată care tânjeşte după o nouă doză, incapabilă să se abţină să sune la hotelul lui. Îşi întoarse spatele către privirea urâcioasă a lui Korsak, şi se uită spre fereastră cât timp sună telefonul.

– Colonnade.

– Faceți-mi vă rog legătura cu un client al dumneavoastră. Se numește Gabriel Dean.

– Un minut, vă rog.

În timp ce aștepta, își căută în minte cuvintele potrivite pe care să i le spună, tonul potrivit al vocii. Măsurat. Eficient. „O polițistă. Ești o polițistă".

La telefon reveni recepționera hotelului.

– Îmi pare rău, dar domnul Dean nu mai stă aici.

Rizzoli se încruntă, încleștându-și mai strâns mâna pe receptor.

– A lăsat un număr unde să poată fi găsit?

– Nu văd trecut nici unul aici.

Rizzoli se uită afară pe fereastră, cu ochii dintr-odată orbiți de soarele ce apunea.

– Când a plecat? întrebă ea.

– Acum o oră.

DOUĂZECI

Rizzoli închise dosarul ce conținea paginile trimise prin fax de la Poliția Statală Maine și se concentră asupra copacilor pe care îi vedea afară pe geam, la câte o casă albă de fermă ce se zărea din când în când printre copaci. Cititul în mașină o făcea întotdeauna să nu se simtă bine, și detaliile dispariției Marlei Jean Waite nu făceau decât să-i accentueze disconfortul. Prânzul servit la restaurantul de pe drum înrăutățea și mai mult situația. Frost fusese foarte dornic să încerce rulada de homar de la unul dintre restaurantele vagon de la marginea drumului și, deși la momentul respectiv și lui Rizzoli îi plăcuse masa, acum își simțea stomacul întors pe dos de la maioneză. Se uita fix înainte la drum, așteptând să-i treacă greața. O ajuta mult faptul că Frost era un șofer calm și hotărât care nu făcea mișcări neașteptate și avea piciorul stabil pe accelerație. Întotdeauna îi prețuise predictabilitatea, dar acum mai mult ca niciodată, pentru că ea însăși se simțea atât de tulburată.

Când se simți mai bine, începu să observe frumusețea naturii din jur. Încă nu intrase niciodată atât de adânc în Maine. Cel mai la nord fusese când avea zece ani, și familia ei se dusese cu mașina într-o vară pe plaja Old Orchard. Își amintea podețul

de scânduri şi iarmarocul, vata de zahăr albastră şi porumbul fiert. Şi-şi amintea cum intrase în mare şi cât de rece era apa, cum o pătrunsese imediat cu răceala ei de gheaţă până la oase. Continuase însă să înainteze, exact pentru că mama ei o avertizase să nu o facă.

– E prea rece pentru tine, Janie, strigase Angela. Hai şi stai aici, pe nisipul cald, unde e bine.

Şi interveniseră şi fraţii ei imediat:

– Da, nu te duce, Janie; o să-ţi îngheţe picioarele tale urâte de găină!

Aşa că bineînţeles că se dusese, traversând cu înverşunare nisipul până la marea ce se zbătea înspumată, şi intrase în apa ce îi tăiase respiraţia cu răceala ei. Dar nu şocul apei reci şi-l amintea după atâţia ani; ci mai degrabă privirea arzătoare a fraţilor ei, care se uitau la ea de pe plajă, strigându-i în zeflemea provocări să meargă chiar mai adânc în răceala aceea ce-i tăia respiraţia. Aşa că mersese înainte ca la marş, şi apa i se ridicase la coapse, la brâu, la umeri, şi ea se mişca fără şovăire, fără măcar o pauză să se obişnuiască. Se forţase înainte pentru că nu de durere se temea cel mai tare, ci de umilinţă.

Acum plaja Old Orchard era la sute de kilometri în urma lor şi priveliştea pe care o vedea din maşină nu semăna deloc cu imaginea statului Maine pe care o reţinuse din copilărie. Atât de departe pe coastă, nu mai erau podeţe de scânduri şi bâlciuri. Vedea în schimb copaci şi câmpuri verzi, din când în când câte un sat, fiecare ancorat în jurul unei turle albe de biserică.

– Vin pe aici cu Alice în fiecare iulie, zise Frost.

– Eu n-am fost niciodată pe aici.

– Niciodată?

Se uită la ea cu o privire surprinsă ce i se păru enervantă. În privirea aceea se putea citi clar: „Dar pe unde ai fost?“

– N-am avut nici un motiv, zise ea.

– Familia lui Alice are o cabană în pădure în Little Deer Isle. Stăm acolo.

– Ce ciudat! Nu mi-am imaginat niciodată că Alice e tipul de femeie să-i placă în natura sălbatică.

– Oh, îi spun ei cabană. E, de fapt, o casă obişnuită. Cu băi adevărate şi apă fierbinte. Alice ar înnebuni dacă ar fi obligată să meargă la toaletă în pădure, râse Frost.

– Numai animalele ar trebui să fie obligate să meargă la toaletă în pădure.

– Mie-mi place pădurea. Eu aş trăi acolo, dac-aş putea.

– Şi ai rata toate chestiile palpitante dintr-un oraş mare?

Frost clătină din cap.

– Să-ţi spun de ce nu mi-ar fi dor. De chestiile urâte. Chestiile alea ce te fac să te întrebi ce naiba au oamenii?

– Crezi că aici e mai bine?

Frost rămase tăcut, cu privirea fixată pe şosea, cu o tapiserie continuă de copaci trecând în viteză pe lângă ferestre.

– Nu, zise el într-un târziu. Din moment ce ăsta-i şi motivul pentru care am venit aici.

Rizzoli se uită la copaci şi se gândi: „Şi suspectul a venit pe aici. Dominatorul, în căutarea prăzii. Poate a trecut exact pe şoseaua asta, poate s-a uitat exact la copacii aceştia sau s-a oprit să mănânce la restaurantul acela de la marginea autostrăzii". Nu toţi prădătorii se găsesc în oraşe. Unii rătăcesc pe drumurile de ţară sau prin orăşele, prin teritoriul vecinilor de încredere şi al uşilor neîncuiate. Oare fusese aici în vacanţă sau pur şi simplu a dat de o şansă peste care n-a putut trece? Şi prădătorii merg în vacanţă. Se duc la plimbare cu maşina prin ţară şi savurează briza mării, ca oricine altcineva. Sunt întru totul oameni.

Afară, printre copaci, începu să întrevadă marea şi promontoriile de granit, un peisaj sălbatic pe care l-ar fi apreciat mai mult dacă n-ar fi ştiut că şi suspectul fusese pe aici.

Frost încetini şi se aplecă în faţă peste volan, studiind şoseaua în faţă.

– Am trecut de drum?

– Ce drum?

– Trebuia să o luăm la dreapta pe Cranberry Ridge Road.

– Eu nu l-am văzut.

– Mergem de prea mult timp. Trebuia să apară deja.

– Deja am întârziat.

– Ştiu; ştiu.

– Ar trebui să-l sunăm pe Gorman. Să-i spunem că nătărăii de la oraş s-au rătăcit în pădure. Îşi deschise mobilul şi se încruntă când văzu ce slab semnal avea. Crezi că o să-l pot suna aşa de departe de oraş?

– Stai un pic, zise Frost. Cred că tocmai ne-a surâs norocul.

La marginea drumului, la distanţă de ei, era oprită o maşină cu număr oficial de Maine. Frost trase pe dreapta lângă ea, şi Rizzoli îşi coborî geamul ca să-i vorbească şoferului. Dar înainte să apuce să se prezinte măcar, şoferul le strigă:

– Voi sunteţi de la Poliţia Boston?

– Cum ai ghicit? întrebă ea.

– Număr de Massachusetts. M-am gândit c-o să vă rătăciţi. Eu sunt detectivul Gorman.

– Rizzoli şi Frost. Tocmai eram pe punctul să te sunăm să ne spui pe unde s-o luăm.

– Nu merg mobilele aici la poalele dealului. E zonă moartă. Haideţi după mine sus pe munte.

Fără Gorman care să le arate drumul, ar fi trecut cu siguranţă pe lângă Cranberry Ridge. Nu era decât o ulicioară neasfaltată ce trecea printre copaci, având un singur indicator pe

un par: FIRE ROAD 24. Maşina trecu hurducându-se peste făgaşele drumului, prin tunelul dens de copaci ce ascundea orice priveliştе în timp ce urcau dealul, în serpentine. Dintr-odată pădurea se termină într-o explozie de lumină, şi văzură grădini în terasă şi o pajişte verde ce se întindea până la casa imensă din vârful dealului. Priveliştea îl surprinse atât de tare pe Frost, că încetini brusc şi amândoi se uitară uluiţi.

– N-ai fi ghicit niciodată, zise el. Vezi amărâtul ăla de drum de ţară şi te gândeşti că duce la o colibă sau o rulotă. Nimic de genul ăsta.

– Poate chiar ăsta e scopul drumului aşa de amărât.

– Ca să ţină gunoaiele la distanţă?

– Da. Atâta că n-a funcţionat, nu?

Pe când opriră în spatele maşinii lui Gorman, acesta stătea deja pe alee, aşteptând să dea mâna cu ei. La fel ca Frost, şi el era îmbrăcat în costum, dar nu-i stătea bine pe el, ca şi cum ar fi slăbit foarte mult de când îl cumpărase. Şi pe faţă i se citea umbra unei vechi boli, căci avea pielea căzută şi pământie.

Îi întinse lui Rizzoli un dosar şi o casetă video.

– Înregistrarea scenei crimei, zise el. Am aranjat să se facă nişte copii şi după restul dosarelor pentru voi. Câteva sunt în maşina mea – puteţi să le luaţi când plecaţi.

– Doamna doctor Isles o să vă trimită raportul final asupra cadavrului găsit, spuse Rizzoli.

– Cauza morţii?

Rizzoli clătină din cap.

– Scheletizat. Nu se poate determina.

Gorman oftă şi se uită la casă.

– Păi, cel puţin, bine că ştim unde e acum Marla Jean. Mă înnebunea că nu ştiam. Nu prea sunt multe de văzut înăuntru, arătă el cu un gest către casă. Au curăţat-o. Dar aţi vrut s-o vedeţi.

– Cine locuieşte aici acum? întrebă Frost.

– Nimeni. De la crimă încoace.

– E o casă teribil de frumoasă, să stea aşa, goală.

– E blocată în probatoriu. Chiar şi dac-ar putea-o pune pe piaţă, ar fi greu de vândut.

Urcară treptele până la o verandă unde se adunaseră frunze suflate de vânt şi unde ghivece de muşcate ofilite atârnau de pe grinzi. Nimeni nu părea să fi măturat sau udat florile de săptămâni întregi, şi deja se lăsase un aer de abandon pe toată casa, ca o pânză de păianjen.

– N-am mai fost aici din iulie, zise Gorman, scoţând un inel de chei şi căutând-o pe cea potrivită. Nu m-am întors la lucru decât săptămâna trecută, şi încerc încă să-mi intru în mână. Ascultaţi la mine, hepatita îţi păleşte una în cap de s-o ţii minte. Şi eu n-am avut decât varianta uşoară, tipul A. Cel puţin n-o să mă omoare... Să vă dau un sfat, continuă el, uitându-se la cei doi vizitatori. Nu mâncaţi stridii în Mexic.

În cele din urmă găsi cheia corectă şi descuie uşa. Când intrară, Rizzoli simţi miros de vopsea proaspătă şi ceară de podele, mirosurile unei case frecate la sânge şi dezinfectată. Şi apoi abandonată, se gândi ea, uitându-se la formele fantomatice ale mobilelor acoperite cu cearşafuri în living. Podelele de stejar alb sclipeau ca sticla şlefuită. Lumina soarelui pătrundea prin ferestrele înalte, din podea până în tavan. Aici, în vârful muntelui, erau cocoţaţi deasupra strânsorii claustrofobice a copacilor, şi priveliştile se întindeau până jos, la Blue Hill Bay. Un avion zgâria o dungă albă pe cerul albastru şi dedesubt o barcă brăzda suprafaţa apei golfului. Rizzoli rămase pentru un moment în faţa ferestrei, studiind peisajul pe care îl admirase cu siguranţă şi Marla Jean Waite.

– Vorbeşte-ne despre oamenii ăştia, zise ea.

– Ai citit dosarul pe care vi l-am trimis prin fax?

– Da. Dar nu am senzația că știu cine erau. Ce era important pentru ei.

– Oare putem ști asta vreodată?

Rizzoli se răsuci să se uite la el și fu șocată de nuanța gălbuie a ochilor lui. Lumina soarelui de după-amiază părea să-i scoată în relief culoarea bolnăvicioasă.

– Să începem cu Kenneth. Toți sunt banii lui, nu?

Gorman încuviință.

– Era un dobitoc.

– Asta n-am citi în raport.

– Nu poți să scrii în rapoarte unele lucruri. Dar asta e părerea generală în oraș în ceea ce-l privește. Știi, avem aici mulți rentieri ca și Kenny. Blue Hill e acum locul la modă pentru refugiații bogătani din Boston. Majoritatea se înțeleg bine cu lumea. Dar din când în când mai dai peste un Kenny Waite, care îți dă mereu peste nas cu „Știi tu cine sunt eu?" Mda, toți știau cine era. Era un om cu bani.

– De unde i-au venit?

– Bunici. Industria transporturilor, cred. Ce e sigur e că nu i-a câștigat Kenny singur. Dar îi plăcea să-i cheltuiască. Avea o Hinckley frumoasă în port. Și se plimba mereu în viteză de aici la Boston într-un Ferrari roșu. Până și-a pierdut permisul și i-au luat mașina sub sechestru. Prea multe amenzi pentru conducere în stare de ebrietate. Cam asta e tot ce se poate spune despre Kenneth Waite al III-lea, zise el cu un oftat. O grămadă de bani, prea puțină minte.

– Ce irosire, spuse Frost.

– Ai copii?

Frost clătină din cap.

– Încă nu.

– Dacă vrei să crești niște copii fără nici un rost pe lume, tot ce trebuie să faci e să le lași bani, zise Gorman.

– Şi Marla Jean? întrebă Rizzoli.

Îşi amintea rămăşiţele Doamnei Rahitice întinse pe masa de autopsie. Tibiile încovoiate şi osul pieptului deformat – dovada scheletică a unei copilării sărace.

– Ea n-a fost bogată de la început, nu-i aşa? zise ea.

Gorman clătină din cap.

– A crescut într-un oraş de mineri, din West Virginia. A venit aici să-şi găsească o slujbă de vară pe post de chelneriţă. Aşa l-a întâlnit pe Kenny. Cred că s-a însurat cu ea pentru că era singura care i-a suportat toate tâmpeniile. Dar nu părea să fie o căsnicie fericită. Mai ales după accident.

– Accident?

– Acum câţiva ani. Kenny conducea, beat turtă ca de obicei. A dat cu maşina într-un copac. El n-a avut nici o zgârietură – aşa avea el noroc, nu? Dar Marla Jean a stat în spital trei luni.

– Înseamnă că atunci şi-a rupt femurul.

– Poftim?

– Avea un şurub chirurgical în femur. Şi două vertebre fuzionate.

Gorman dădu din cap.

– Am auzit şi eu că şchiopăta. Păcat de ea, că era o femeie frumoasă.

„Şi pe femeile urâte nu le deranjează să şchiopăteze", se gândi Rizzoli, dar se stăpâni şi nu spuse nimic. Se duse la un perete cu rafturi încastrate şi studie o fotografie a celor doi în costume de baie. Stăteau pe o plajă, cu apa turcoaz ajungându-le până la glezne. Femeia era gingaşă, aproape ca un copil, cu părul brun căzându-i pe umeri. Şi acum e păr de cadavru, nu se putu stăpâni să nu gândească Rizzoli. Bărbatul era blond, cu talia începând deja să i se îngroaşe, şi muşchii să i se transforme

în grăsime. Ceea ce ar fi putut fi un chip atractiv era stricat de o expresie vagă de dispreț.

– Căsătoria lor era nefericită? întrebă Rizzoli.

– Așa mi-a spus menajera. După accident Marla Jean n-a mai vrut să călătorească așa de mult. Kenny n-o mai putea convinge să meargă decât cel mai departe până la Boston. Dar Kenny era obișnuit să meargă la St. Bart în fiecare ianuarie, așa că pur și simplu o lăsa aici.

– Singură?

Gorman încuviință.

– Simpatic băiat, nu? Avea o menajeră care se ocupa de casă pentru ea. Făcea curat. O ducea la cumpărături, pentru că Marlei Jean nu-i plăcea să conducă. E un loc destul de singuratic aici, dar menajera spunea că Marla Jean părea efectiv mai fericită când Kenny era plecat. Trebuie să recunosc, zise Gorman după o pauză. După ce l-am găsit pe Kenny, mi-a trecut prin minte posibilitatea că...

– Că Marla Jean a făcut-o, confirmă Rizzoli.

– Asta e întotdeauna prima ipoteză, zise el, scoțându-și o batistă și ștergându-se pe față. Nu vi se pare că e caniculă aici?

– E cald.

– Nu suport prea bine căldura zilele astea. Încă tot corpul mi-e dat peste cap. Așa pățești dacă mănânci stridii în Mexic.

Trecură prin living, pe lângă formele spectrale ale mobilei acoperite cu cearșafuri, pe lângă un șemineu masiv de piatră cu o legătură de bușteni aranjați ordonat lângă vatră. Combustibil de foc pentru nopțile răcoroase de Maine. Gorman îi conduse într-o zonă a camerei unde podeaua era neacoperită și peretele era de un alb curat, fără nici un ornament. Rizzoli se uită lung la stratul proaspăt de zugrăveală și simți că i se ridică părul pe ceafă și fiori pe șira spinării. Se uită la podea și

văzu că stejarul era mai palid aici, raşchetat şi dat din nou cu lac. Dar sângele nu se şterge aşa de uşor, şi dacă ar întuneca încăperea şi ar stropi cu luminol, podeaua ar striga încă şi acum urma de sânge de pe ea, urmele chimice fiind îmbibate prea adânc în crăpături şi în fibra lemnului ca să poată fi vreodată complet şterse.

– Aici a fost rezemat Kenny, zise Gorman, arătând peretele văruit din nou. Cu picioarele în faţa lui, cu braţele la spate. Încheieturile mâinilor şi gleznele legate cu bandă adezivă. O singură tăietură la gât, cu un cuţit de tip Rambo.

– N-avea nici o altă rană? întrebă Rizzoli.

– Numai la gât. Ca o execuţie.

– Urme de pistol cu electroşocuri?

Gorman tăcu o secundă.

– Ştii, era aici de vreo două zile deja când l-a găsit menajera. Două zile calde. Deja nu-i mai arăta prea bine pielea. Ca să nu mai spun că nici nu mirosea prea bine. Ar fi fost foarte uşor să ratăm o urmă de pistol cu electroşocuri.

– Aţi examinat podeaua la o sursă alternativă de lumină?

– Peste tot era sânge aici. Nu ştiu ce am fi văzut la Luma-lite. Dar totul e pe caseta video cu scena crimei. Se uită prin cameră şi văzu televizorul cu aparatul video lângă el. Hai să ne uităm la ea. Ar trebui să găsiţi răspunsurile la mai toate întrebările.

Rizzoli se duse la televizor, îl porni şi puse caseta în lăcaşul potrivit. Pe ecran apăru zgomotos canalul de Home Shopping Network, cu un colier de zirconiu de numai $ 99,95, cu faţetele sclipind la gâtul de lebădă al unui model.

– Chestiile astea mă omoară, zise Rizzoli, manevrând cele două telecomenzi diferite. Niciodată n-am învăţat cum să le programez.

Îi aruncă o privire la Frost.

– Hei, nu te uita la mine.

Gorman oftă şi luă telecomanda. Modelul împodobit cu zirconiu dispăru brusc, înlocuit de imaginea aleii din faţa casei familiei Waite. Vântul şuiera în microfon, distorsionând vocea cameramanului care-şi spuse numele, detectiv Pardee, ora, data şi locul. Era ora 17.00, în 2 iunie, într-o zi vântoasă cu copacii legănându-se. Pardee răsuci camera spre casă şi începu să urce treptele, imaginea tremurând pe ecran. Rizzoli văzu muşcatele în floare din ghivece, aceleaşi muşcate care acum muriseră din cauza neîngrijirii. Se auzi o voce care-l strigă pe Pardee, şi ecranul se albi pentru câteva secunde.

– Uşa de la intrare a fost găsită descuiată, zise Gorman. Menajera a zis că nu era neobişnuit. Oamenii de pe aici îşi lasă deseori uşile descuiate. A presupus că e cineva acasă, din moment ce Marla Jean nu merge niciodată nicăieri. A bătut la început, dar n-a răspuns nimeni.

Pe ecran apăru brusc o nouă imagine, camera aţintită prin uşa deschisă, direct în living. Asta văzuse menajera când deschisese uşa. Şi în acelaşi moment o cotropiseră duhoarea şi oroarea.

– A făcut probabil un singur pas înăuntru, confirmă Gorman. L-a văzut pe Kenny rezemat de perete. Şi tot sângele. Nu-şi mai aminteşte să fi văzut mai nimic altceva. Nu voia decât să iasă naibii de aici. A sărit în maşină şi a apăsat acceleraţia aşa de tare că a lăsat urme adânci în pietrişul de pe alee.

Cameramanul intră în încăpere, măturând imaginea peste mobilă, oprindu-se apoi pe punctul principal de atracţie: Kenneth Waite III, îmbrăcat doar în pantaloni scurţi, cu capul lăsat pe piept. Primele stadii de descompunere îi umflaseră trăsăturile. Abdomenul plin de gaze i se balonase şi faţa era atât de umflată, că nu mai semăna a om. Dar nu asupra feţei îşi concentră ea atenţia, ci asupra obiectului de o delicateţe nepotrivită, aşezat în poala lui.

– N-am ştiut ce să credem despre *asta,* zise Gorman. Mi s-a părut un fel de artefact simbolic. Aşa l-am clasificat. Un fel de a ridiculiza victima. „Uită-te la mine, legat fedeleş, cu ceaşca asta prostească de ceai în poală." Ceva ce i-ar face o soţie soţului ei, ca să arate cât de mult îl disprețuieşte, zise el şi oftă. Dar pe atunci mă gândeam că Marla Jean era criminala.

Camera se întoarse de la cadavru şi se îndreptă spre hol. Urmărind paşii criminalului, către dormitorul unde dormiseră Kenny şi Marla Jean. Imaginea se mişca precum priveliştea prin hubloul unei nave legănate de hula mării. Camera se opri la fiecare prag de uşă ca să ofere o privire înăuntru. Prima dată o baie, apoi o cameră de oaspeţi. Continuă să meargă pe hol şi pulsul lui Rizzoli se acceleră. Fără să-şi dea seama, se apropiase de televizor, ca şi cum nu Pardee, ci ea mergea pe coridorul acela lung.

Pe ecran apăru dintr-odată imaginea dormitorului principal. Ferestre cu draperii verzi de damasc. O măsuţă de toaletă şi un garderob, amândouă vopsite în alb, şi uşa băii. Un pat cu aşternuturile trase, aproape complet dezgolit.

– Au fost surprinşi în timp ce dormeau, zise Gorman. Stomacul lui Kenny era aproape gol de mâncare. La momentul morţii, nu mâncase de cel puţin opt ore.

Rizzoli se apropie şi mai tare de televizor, cercetând rapid cu privirea ecranul. Pardee se întoarse înapoi în hol.

– Dă înapoi, îi ceru lui Gorman.

– De ce?

– Dă numai puţin înapoi. La momentul când vedem dormitorul prima dată.

Gorman îi dădu telecomanda.

– E a ta.

Rizzoli apăsă un buton şi înregistrarea se derulă cu un vaiet. Pardee era din nou în hol, apropiindu-se de dormitor.

Imaginea se duse prima dată la dreapta, trecând încet peste măsuța de toaletă, garderob, ușa băii, apoi se focaliză pe pat. Frost stătea acum lângă ea, căutând același lucru.

Rizzoli apăsă pe butonul marcat PAUZĂ.

– Nu e aici.

– Ce nu e? zise Gorman.

– Pijamaua împăturită. N-ați găsit nici una? îl întrebă, întorcându-se spre el.

– Nu știam că trebuia să caut așa ceva.

– E parte a semnăturii Dominatorului. Împăturește hainele de noapte ale femeii. Le așază la vedere în dormitor ca simbol al controlului său.

– Dacă e el, aici n-a făcut asta.

– Tot restul se potrivește. Banda adezivă, ceașca din poală. Poziția bărbatului.

– Tot ce-am găsit se vede aici.

– Ești sigur că n-a fost mișcat nimic înainte să se filmeze caseta asta?

Nu era o întrebare cu tact, și Gorman înțepeni.

– Ei, da, presupun că e *posibil* ca primul polițist la fața locului să fi intrat aici și să se fi hotărât să mute lucrurile care pe unde, numai așa, ca să ne facă ancheta mai interesantă.

Frost, mereu diplomat, interveni să netezească penele pe care Rizzoli, ca de multe alte ori, le zburlise cu nepăsare.

– Nu putem spune că individul ăsta are o listă de sarcini. Se pare că de data asta și-a schimbat puțin procedura.

– Dacă e același individ, zise Gorman.

Rizzoli se răsuci iar spre televizor și se mai uită o dată la peretele de care murise rezemat Kenny și unde se umflase încet la căldură. Se gândi la familiile Yeager și Ghent, la banda adezivă și la victimele adormite, la țesătura de detalii

cu atât de multe fire ce lega aceste cazuri atât de strâns unul de altul.

„Dar aici, în casa asta, Dominatorul a sărit peste un pas. Nu a mai împăturit pijamaua. Pentru că nu era încă în echipă cu Hoyt."

Îşi aminti după-amiaza petrecută în casa Yeager, cum încremenise uitându-se la cămaşa de noapte a lui Gail Yeager, şi îşi aminti senzaţia înfiorătoare de familiaritate.

„Numai de la cei doi Yeager şi-au început Chirurgul şi Dominatorul alianţa. Aceea a fost ziua când m-au atras şi pe mine în joc, cu o cămaşă de noapte împăturită. Chiar şi din închisoare, Warren Hoyt a reuşit să-mi trimită cartea lui de vizită."

Se uită la Gorman, care se aşezase pe un fotoliu acoperit cu un cearşaf şi-şi ştergea din nou transpiraţia de pe faţă. Întâlnirea aceasta îl sleise deja de puteri şi se ofilea văzând cu ochii.

– N-aţi identificat nici un suspect? întrebă ea.

– Nici unul de care să putem agăţa măcar un scai. Şi asta după patru, cinci sute de interviuri.

– Şi cei doi Waite, din câte ştii, nu îi cunoşteau nici pe cei doi Yeager, nici pe Ghent?

– Numele astea n-au apărut niciodată în anchetă. Ştiţi ce, o să primiţi copii după toate actele noastre într-o zi, două. Puteţi să verificaţi atunci tot ce avem. Ar trebui să verificaţi şi la FBI, adăugă el, împăturindu-şi batista şi vârând-o la loc în buzunarul de la haină. Să vedeţi dacă n-au şi ei ceva de adăugat.

Rizzoli încremeni.

– La FBI?

– Am trimis un raport VICAP chiar la început. A apărut un agent de la Biroul lor de psihologie comportamentală. A stat câteva săptămâni pe aici, monitorizând ancheta, apoi s-a dus înapoi la Washington. N-am auzit nimic de la el de atunci.

Rizzoli şi Frost se uitară unul la altul. În ochii lui se reflecta exact uimirea pe care o simţea şi ea.

Gorman se ridică încet din fotoliu şi îşi scoase cheile, un indiciu că ar vrea să încheie întrevederea. De-abia când se îndreptau spre uşă, îşi găsi Rizzoli în sfârşit glasul să pună întrebarea evidentă. Deşi nu voia deloc să audă răspunsul.

– Agentul FBI care a venit aici? zise ea. Îţi aminteşti cum îl chema?

Gorman se opri în pragul uşii, cu hainele prea mari atârnând pe corpul său uscăţiv.

– Da. Îl chema Gabriel Dean.

DOUĂZECI ŞI UNU

Rizzoli conduse fără oprire toată după-amiaza şi mult după ce se întunecase, cu privirea ațintită pe autostrada întunecată, cu mintea asupra lui Gabriel Dean. Frost ațipise lângă ea, şi acum era singură cu gândurile şi cu furia ei. Ce altceva ascunsese Dean de ea, se întrebă. Ce alte informații ținuse numai pentru el, în timp ce se uita la ea orbecăind după răspunsuri? Chiar de la început, acesta fusese cu câțiva pași înaintea ei. Primul care îl găsise pe gardianul mort în cimitir. Primul care observase cadavrul Karennei Ghent pe piatra de mormânt. Primul care sugerase analizarea imediată a materiei seminale găsite la autopsia lui Gail Yeager. El ştiuse deja, înaintea tuturor, că vor descoperi spermă mobilă. *Pentru că îl întâlnise deja pe Dominator.*

Dar ceea ce Dean nu anticipase era faptul că Dominatorul îşi va lua un partener. „Atunci a apărut Dean la apartamentul meu. Prima dată când s-a interesat de mine. Pentru că aveam ceva ce-i trebuia lui, ceva ce avea nevoie. Eu am fost ghidul lui în mintea lui Warren Hoyt."

Lângă ea, Frost fornăi în somn. Rizzoli îi aruncă o privire şi-i văzu gura căscată, imaginea inocenței nepăzite. De când îl cunoştea, niciodată nu văzuse vreo latură întunecată la Barry

Frost. Dar înşelătoria lui Dean o zguduise atât de profund, încât acum, uitându-se la Frost, se întrebă cu ce anume o înşelase şi el. Ce cruzimi ascundea şi el de ochii lumii?

Se făcuse aproape nouă când intră în sfârşit în apartamentul ei. Ca întotdeauna, se opri să se asigure de încuietorile de la uşă, dar de data asta era cuprinsă de furie, nu de frică, în timp ce punea lanţul şi răsucea încuietorile. O închise şi pe ultima cu violenţă şi se duse direct în dormitor, fără să se mai oprească pentru ritualurile ei obişnuite de verificare a closetelor şi a fiecărei camere. Trădarea lui Dean îi alungase temporar din minte orice gând la Warren Hoyt. Îşi desfăcu tocul pistolului, puse arma în sertarul noptierei şi trânti sertarul închis. Se întoarse apoi şi se privi în oglinda garderobului, dezgustată de ceea ce văzu. Părul încâlcit ca al Meduzei. Privirea rănită. Chipul unei femei care lăsase atracţia faţă de un bărbat să o orbească în faţa evidenţei.

Sunetul telefonului o făcu să tresară. Se uită la ecranul telefonului, unde era identitatea celui care suna: WASHINGTON D.C.

Telefonul sună de două, trei ori, în timp ce Rizzoli încerca să stăvilească vârtejul de sentimente. Când în sfârşit răspunse, vocea îi era rece şi seacă:

– Rizzoli.

– Am înţeles că ai încercat să dai de mine, zise Dean.

Rizzoli îşi închise ochii.

– Eşti în Washington, spuse ea.

Deşi încercase să-şi ascundă ostilitatea din voce, cuvintele răsunară ca o acuzaţie.

– Am fost chemat înapoi aseară. Îmi pare rău că n-am apucat să vorbim înainte de a pleca.

– Şi ce mi-ai fi spus? Adevărul, pentru variaţie?

– Trebuie să înţelegi, acesta e un caz foarte sensibil.

– Şi de aceea nu mi-ai spus nimic despre Marla Jean Waite?

– Nu a fost imediat vital pentru partea ta de anchetă.

– Cine naiba te crezi să hotărăşti aşa ceva? Oh, stai puţin! Am uitat. Tu eşti nenorocitul de *FBI!*

– Jane, rosti el încet. Vreau să vii în Washington.

Rizzoli tăcu, surprinsă de schimbarea bruscă a subiectului.

– De ce?

– Pentru că nu putem vorbi despre asta la telefon.

– Te aştepţi să sar într-un avion fără să ştiu de ce?

– Nu ţi-aş cere aşa ceva dacă n-aş şti că e necesar. Am aranjat deja cu locotenentul Marquette, prin comisar. Te va suna cineva să-ţi spună aranjamentele.

– Stai. Nu înţeleg...

– O să înţelegi. Când ajungi aici.

Se întrerupse legătura.

Aşeză încet receptorul în furcă. Rămase apoi uitându-se la telefon, nevenindu-i să creadă ceea ce auzise. Când sună din nou, ridică imediat.

– Doamna detectiv Jane Rizzoli? se auzi o voce de femeie.

– Eu sunt.

– Vă sun în legătură cu aranjamentele pentru călătoria la Washington de mâine. Am reuşit să vă rezerv un loc pe US Airways, zborul 652.1, cu decolarea din Boston la ora 12.00 şi aterizarea la Washington la 12.36. Este convenabil?

– O secundă. Rizzoli îşi luă pixul şi carnetul şi-şi notă informaţiile de zbor. Da, e bine.

– Reîntoarcerea la Boston va fi joi, cu zborul US Airways 6406, care decolează din Washington la 9.30, şi aterizează la Boston la 10.53.

– Rămân acolo peste noapte?

– Aşa a cerut domnul agent Dean. V-am făcut rezervare la hotelul Watergate, bineînţeles, dacă nu preferaţi un alt hotel.

– Nu. La... ăă... Watergate e bine.

– Veți fi luată de o limuzină de acasă mâine la zece, și vă va duce la aeroport. Și la sosirea din D.C. veți fi așteptată de o limuzină. Îmi spuneți vă rog numărul dumneavoastră de fax?

Câteva momente mai târziu, Rizzoli primi un fax. Se așeză pe pat și se uită la itinerarul tipărit ordonat, buimăcită de viteza cu care se derulau evenimentele. În momentul acela, mai mult ca orice, își dorea să discute cu Thomas Moore, să-i ceară un sfat. Se întinse spre telefon, apoi îl puse încet la loc. Prudența lui Dean o speriase pe de-a-ntregul, și nu avea încredere în siguranța propriei linii telefonice.

Dintr-odată îi veni în minte gândul că nu-și îndeplinise ritualul de fiecare seară de a-și verifica apartamentul. Acum se simțea obsedată să-și confirme faptul că fortăreața ei era sigură. Luă pistolul din sertarul noptierei. Apoi, așa cum făcuse în fiecare seară de un an de zile, se duse din cameră în cameră, căutând monștri.

Dragă doamnă doctor O'Donnell,

În ultima scrisoare m-ai întrebat care a fost momentul când mi-am dat seama că sunt diferit de toți ceilalți. Ca să fiu cinstit, nu sunt sigur că sunt diferit. Cred că pur și simplu sunt mai cinstit, mai conștient. În contact mai profund cu aceleași impulsuri primitive care ne șoptesc tuturor. Sunt sigur că și dumneata auzi aceste șoapte, acele imagini interzise care îți trec uneori prin minte ca fulgerele, iluminând pentru o singură clipă peisajul sângeros al subconștientului celui mai întunecat. Sau te plimbi prin pădure și vezi o pasăre cu penaj sclipitor și neobișnuit, și primul impuls, înainte ca cizma cu toc înalt a moralității superioare să îl zdrobească, este să o vânezi. Să o omori.

Este un instinct predeterminat în ADN-ul nostru. Toți suntem vânători, călițiîn focul erelor sângeroase ale naturii. În asta, nu sunt cu nimic diferit de dumneata sau de oricine altcineva, şi mi se pare extrem de amuzant cât de mulți psihologi şi psihiatri au trecut ca la paradă prin viața mea în aceste ultime douăsprezece luni, încercând să mă înțeleagă, scotocind prin copilăria mea, ca şi cum undeva în trecutul meu ar fi existat un moment, un incident care să mă fi transformat în creatura care sunt acum. Mă tem că i-am dezamăgit pe toți, pentru că nu a existat un asemenea moment definitoriu. Mai degrabă le-am întors întrebările către ei. I-am întrebat în schimb de ce cred că ei sunt diferiți într-un fel de mine? Cu siguranță şi ei au avut viziuni de care le e ruşine, imagini care i-au oripilat, imagini pe care nu le pot nega?

Îi privesc amuzat cum neagă acest lucru. Mă mint, aşa cum se mint şi pe ei înşişi, dar le văd incertitudinea din ochi. Îmi place să-i împing până la limită, să-i forțez să se uite în adâncul prăpastiei, în puțul întunecat al fanteziilor lor.

Singura diferență dintre mine şi ei este că eu nu sunt nici ruşinat, nici oripilat de ale mele.

Dar eu sunt cel clasificat bolnav. Eu sunt cel care trebuie analizat. Aşa că le spun tot ceea ce vor în secret să audă, toate lucrurile care ştiu că-i vor fascina. Pe parcursul vizitei lor de o oră, le satisfac curiozitatea, pentru că acesta e motivul real pentru care vin să mă vadă. Nimeni altcineva nu-i va duce în asemenea teritorii interzise. Chiar în timp ce-mi alcătuiesc profilul psihologic, le fac şi eu lor la rândul meu un profil, cântărindu-le apetitul pentru sânge. În timp ce le vorbesc, le privesc fețele ca să văd semnele ce le indică excitarea. Pupilele dilatate. Aplecarea în față a gâtului. Obrajii îmbujorați, respirația oprită.

Le povestesc despre vizita mea din San Gimignano, un oraş cocoţat pe colinele curgătoare ale Toscanei. Plimbându-mă printre magazinele de suvenire şi cafenelele în aer liber, am întâlnit un muzeu dedicat în întregime subiectului torturii. Exact stilul meu, după cum ştii. E întunecos înăuntru, lumina slabă voind să reproducă atmosfera carcerei medievale. Întunericul ascunde de asemenea expresiile turiştilor, scutindu-i de ruşinea de a dezvălui cu câtă dorinţă se uită de fapt la exponate.

Un exponat în particular atrage atenţia tuturor: un instrument venetian, datând din secolul al şaptesprezecelea, ce avea scopul de a pedepsi femeile condamnate pentru relaţii sexuale cu Satana. Făcut din fier şi având forma unei pere, este vârât în vaginul acuzatei nenorocite. Cu fiecare răsucire de şurub, para se extinde, până când cavitatea se sfâşie cu rezultate fatale. Para vaginală este numai unul într-un şir de instrumente antice ce aveau scopul de a mutila sânii şi genitalele în numele sfintei biserici, care nu putea suporta puterea sexuală a femeilor. Descriu aceste instrumente complet prozaic doctorilor mei, care majoritatea nu au vizitat niciodată un asemenea muzeu şi fără îndoială ar fi jenaţi să recunoască orice dorinţă de a vedea unul. Dar în timp ce le spun despre cleştii cu patru gheare pentru smulgerea sânilor şi centurile de castitate mutilatoare, le privesc ochii. Căutând sub repulsia şi oroarea de la suprafaţă, să văd curentul subteran de excitare. De dorinţă.

Şi da, toţi vor să audă detaliile.

Când avionul ateriză, Rizzoli închise dosarul cu scrisoarea lui Warren Hoyt şi se uită afară pe fereastră. Văzu cerul cenuşiu, greu de ploaie, şi transpiraţia sclipind pe feţele muncitorilor de pe pista de aterizare. Însemna că afară era ca o saună, dar

de-abia aştepta căldura, pentru că vorbele lui Hoyt o înghețaseră profund.

În limuzina ce o ducea la hotel, se uită prin geamurile fumurii la oraşul pe care nu-l vizitase decât de două ori până atunci, ultima dată pentru o conferință între diferitele agenții la sediul FBI din Hoover Building. În timpul acelei vizite, ajunsese noaptea, şi îşi amintea cât de impresionată fusese de priveliştea punctelor de atracție turistică, inundate de lumina reflectoarelor. Îşi amintea o săptămână care trecuse din petrecere în petrecere şi cum încercase să țină pasul cu bărbații la fiecare bere şi banc de prost gust. Cum alcoolul, hormonii şi oraşul străin se combinaseră pentru a rezulta într-o noapte de sex disperat cu un coleg la conferință, un polițist din Providence – bineînțeles, căsătorit. Asta însemna Washington pentru ea: oraşul regretelor şi al cearşafurilor pătate. Oraşul care o învățase că nu era imună la tentațiile unui clişeu de proastă calitate. Că, deşi se putea crede egala oricărui bărbat, când venea vorba de dimineața de după aceea, ea era cea care se simțea vulnerabilă.

Aşteptând la rând la recepția hotelului Watergate, se uită la blonda stilată din fața ei. Păr perfect, pantofi roşii cu tocuri înalte până la cer. O femeie care părea într-adevăr să se potrivească hotelului Watergate. Rizzoli era dureros de conştientă de pantofii ei albaştri-închis scâlciați şi butucănoşi. Pantofi de polițistă, cu care să mergi pe jos, şi încă mult. Nu avea însă nevoie de nici o justificare, se gândi ea. „Asta sunt eu; asta sunt ceea ce sunt." Fata din Revere care vânează monştri. Vânătorii nu poartă pantofi cu toc.

– Pot să vă ajut, doamnă? o întrebă un recepționer.

Rizzoli îşi puse poşeta pe masa înaltă de recepție.

– Ar trebui să fie o rezervare, Rizzoli.

– Da, avem numele chiar aici. Aveți și un mesaj de la un domn Dean. Întâlnirea este programată la ora trei și jumătate.

– Întâlnirea?

Recepționerul își ridică privirea de pe ecranul calculatorului.

– N-ați știut nimic despre asta?

– Presupun că am aflat acum. A dat și o adresă?

– Nu, doamnă. Dar vă va aștepta o mașină la ora trei. Se pare că s-a aranjat deja totul pentru dumneavoastră, zise el cu un zâmbet, înmânându-i cheia.

Norii negri mânjeau cerul, și electricitatea furtunii ce se apropia îi ridică părul pe brațe. Rizzoli era în fața hotelului, transpirând în aerul încărcat de ploaie, așteptând să vină limuzina. Dar lângă ea opri un Volvo albastru-închis.

Se uită pe geamul pasagerului și-l văzu pe Gabriel Dean la volan.

Auzi ușa deblocându-se și se așeză pe scaunul de lângă el. Nu se așteptase să-l vadă așa de repede, și se simți nepregătită. Înciudată că părea atât de calm și de controlat, când ea era încă dezorientată de călătoria de dimineață.

– Bine ai venit în Washington, Jane, zise el. Cum ai călătorit?

– Destul de bine. Aș putea să mă obișnuiesc cu mersul în limuzine.

– Și camera?

– Mult mai bună decât cu ce sunt obișnuită eu.

O umbră de zâmbet îi flutură pe buzele lui Dean și își întoarse atenția asupra condusului.

– Deci nu e totul o tortură pentru tine.

– Am spus eu că e?

– Nu pari deosebit de încântată să fii aici.

– Aș fi mult mai încântată dacă aș ști de ce sunt aici.

– O să fie clar când ajungem.

Rizzoli se uită la numele străzilor şi realiză că se îndreptau spre nord-vest, în direcţia opusă sediului FBI.

– Nu mergem la Hoover Building?

– Nu. În Georgetown. Vrea să te întâlnească acasă la el.

– Cine?

– Domnul senator Conway, răspunse Dean, aruncându-i o privire. Nu eşti înarmată, nu?

– Pistolul mi-e încă în valiză.

– Bine. Domnul senator nu permite prezenţa armelor în casa lui.

– Probleme de securitate?

– Pace mintală. A fost în Vietnam. Nu are nevoie să mai vadă şi alte arme.

Pe parbriz începură să picure primii stropi de ploaie. Rizzoli oftă.

– Aş vrea să pot spune şi eu asta.

Biroul senatorului Conway era mobilat în lemn întunecat şi piele – o cameră de bărbat, cu o colecţie masculină de artefacte, se gândi Rizzoli, observând şirul de săbii japoneze agăţate pe perete. Proprietarul cărunt al acestei colecţii o întâmpină cu o strângere caldă de mână şi o voce liniştită, dar ochii cenuşii erau direcţi ca nişte raze laser, şi îl simţi cântărind-o deschis din priviri. Îi îndură cercetarea, doar pentru că înţelegea că nu se va întâmpla nimic dacă nu era satisfăcut de ceea ce vedea. Şi ceea ce văzu era o femeie care îl înfruntă la fel de direct. O femeie căreia nu-i păsa prea mult de subtilităţile politicii, dar căreia îi păsa enorm de mult de adevăr.

– Te rog, ia loc, doamnă detectiv, o îndemnă el. Ştiu că tocmai ai sosit de la Boston. Probabil ai nevoie de timp să te obişnuieşti.

O secretară aduse o tavă cu cafea şi ceşti de porţelan. Rizzoli îşi ţinu nerăbdarea în frâu cât timp se servi cafeaua, împreună

cu zahărul şi laptele aferente. În cele din urmă secretara se retrase, închizând uşa în spatele ei.

Conway îşi aşeză ceaşca neatinsă pe masă. Nu o dorise, de fapt, şi acum, că ceremonia se terminase, îşi concentră toată atenţia asupra ei.

– Mă bucur c-ai venit.

– Nu prea cred că am avut prea mult de ales.

Francheţea ei îl făcu să zâmbească. Deşi Conway respecta toate politeţurile sociale, ca strângerile de mână şi ospitalitatea, Rizzoli bănuia că, la fel ca majoritatea celor nativi din New England, şi el preţuia discuţiile directe, la fel ca ea.

– Să trecem atunci direct la subiect?

Rizzoli îşi aşeză şi ea ceaşca pe masă.

– Asta aş prefera.

Dean se ridică în picioare şi se duse la birou. Aduse o mapă groasă la canapeaua şi fotoliile unde stăteau şi scoase o fotografie, pe care o aşeză în faţa ei pe măsuţa de cafea.

– 25 iunie 1999, zise el.

Rizzoli se uită lung la imaginea unui bărbat bărbos care stătea prăbuşit într-o parte, pe fundalul unui zid văruit alb stropit cu sânge. Era îmbrăcat în pantaloni negri şi o cămaşă albă ruptă. Avea picioarele goale. În poală avea o ceaşcă de porţelan cu farfurioară.

Era încă zguduită, chinuindu-se să proceseze imaginea, când Dean aşeză încă o fotografie lângă ea.

– 15 iulie 1999, zise el.

Şi acum victima era un bărbat, de data aceasta proaspăt bărbierit. Şi el murise rezemat de un perete stropit de sânge.

Dean aşeză pe masă fotografia unui al treilea bărbat. Dar acesta era umflat, cu burta tensionată de gazele în expansiune ale descompunerii.

– 12 septembrie, rosti el. Acelaşi an.

Rizzoli privea încremenită această galerie de morți, aranjată atât de ordonat pe masa de lemn de cireș. O mărturie a ororii situată nepotrivit în mijlocul rânduielii civilizate a ceștilor de cafea și a linguriților. Dean și Conway așteptară în liniște, și ea ridică fiecare fotografie pe rând, forțându-se să asimileze toate detaliile ce făceau fiecare caz unic. Dar toate erau variațiuni pe aceeași temă, pe care o văzuse interpretată în casele Yeager și Ghent. Martorul tăcut. Înfrânt, forțat să privească spectacolul insuportabil.

– Și femeile? întrebă ea. Trebuie să fi fost și femei acolo.

Dean încuviință.

– Una dintre ele a fost identificată clar. Soția din cazul numărul trei. A fost găsită parțial îngropată în pădure la aproximativ o săptămână după ce a fost făcută fotografia asta.

– Cauza morții?

– Strangulare.

– Atac sexual post-mortem?

– S-a găsit materie seminală proaspătă în cadavrul ei.

Rizzoli trase aer adânc în piept.

– Și celelalte două femei? întrebă ea încet.

– Din cauza stării avansate de descompunere, nu li s-a putut con-firma identitatea.

– Dar ați avut cadavre?

– Da.

– De ce nu le-ați putut identifica?

– Pentru că am avut de-a face cu mai mult de două cadavre. Mult, mult mai multe.

Rizzoli își ridică privirea și se trezi uitându-se direct în ochii lui Dean. Oare se uitase la ea tot acest timp, așteptându-i reacția uluită? Ca răspuns la întrebarea ei nerostită, Dean îi mai dădu trei dosare.

Deschise primul dosar şi găsi raportul de autopsie al unuia dintre bărbaţii victimă. Automat întoarse la ultima pagină şi citi concluziile.

> Cauza decesului: hemoragie masivă din cauza unei răni prin tăiere, o secţionare completă a arterei carotide stângi şi a venei jugulare stângi.

„Dominatorul, se gândi ea. El l-a ucis."

Lăsă paginile să se întoarcă singure la loc. Dintr-odată se trezi holbându-se la prima pagină a raportului. La un detaliu pe care nu-l observase din graba de a citi concluziile.

Era în al doilea paragraf: „Autopsie efectuată în 16 iulie 1999, ora 22.15, în unitatea mobilă situată în Gjakove, Kosovo".

Luă următoarele două rapoarte de autopsie şi se uită imediat la locul autopsiilor.

Peje, Kosovo.

Djakovica, Kosovo.

– Autopsiile au fost efectuate pe teren, zise Dean. Uneori în condiţii primitive. În corturi şi la lumina lanternelor. Fără apă curentă. Şi erau atât de multe cadavre de verificat, că am fost pur şi simplu copleşiţi.

– Acestea au fost anchete de crime de război, spuse ea.

Dean încuviinţă.

– Am fost în prima echipă FBI care a ajuns acolo în iunie 1999. Ne-am dus acolo la cererea Tribunalului Internaţional pentru fosta Iugoslavie. ICTY pe scurt. Am fost trimişi şaizeci şi cinci de agenţi în acea primă misiune. Am primit sarcina de a localiza şi păstra dovezile despre una dintre cele mai mari crime de război din istorie. Am prelevat probe balistice de la locurile masacrelor. Am exhumat şi efectuat autopsii la peste o sută de victime albaneze, şi probabil au existat mai multe sute

pe care nu le-am găsit. Şi tot timpul cât am fost acolo, crimele *au continuat*.

– Omoruri din răzbunare, rosti Conway. Complet previzibile, având în vedere contextul acelui război. Sau al oricărui război, de fapt. Atât eu, cât şi agentul Dean am fost în marină. Eu am fost în Vietnam, şi agentul Dean în Războiul din Golf. Am văzut lucruri despre care nu ne putem forţa să vorbim, lucruri care ne fac să ne punem întrebări de ce ne considerăm noi, oamenii, superiori animalelor. În timpul războiului, sârbii i-au omorât pe albanezi, şi după război, KLA-ul albanez a omorât civili sârbi. Amândouă părţile au enorm de mult sânge vărsat pe mâini.

– Asta am crezut la început că sunt şi aceste crime, zise Dean, arătând fotografiile de la scenele crimelor de pe măsuţa de cafea. Omoruri din răzbunare de după război. Nu era misiunea noastră să ne ocupăm de crimele în curs de desfăşurare. Noi am fost trimişi acolo doar la cererea Tribunalului, pentru procesarea dovezilor crimelor de război. Nu acestea.

– Şi totuşi le-aţi procesat, afirmă Rizzoli, uitându-se la antetul FBI de pe raportul de autopsie. De ce?

– Pentru că le-am recunoscut drept ceea ce erau, răspunse Dean. Aceste crime nu erau bazate pe etnie. Doi dintre bărbaţi erau albanezi; unul era sârb. Dar toţi aveau ceva în comun. Erau însuraţi cu soţii tinere. Soţii atractive, care au fost răpite de acasă. La al treilea atac, am recunoscut deja semnătura ucigaşului. Ştiam deja cu ce aveam de-a face. Dar aceste cazuri au căzut sub jurisdicţia sistemului judiciar local, nu al ICTY, care ne adusese pe noi acolo.

– Şi ce s-a făcut atunci? întrebă ea.

– Într-un cuvânt? Nimic. Nu s-a făcut nici o arestare, pentru că nu s-a identificat niciodată nici un suspect.

– Bineînțeles că a avut loc o anchetă, interveni Conway. Dar gândește-te la situația de acolo, doamnă detectiv. Mii de morți în război îngropați în peste 150 de gropi comune. Trupele străine de menținere a păcii se chinuiau din greu să facă ordine. Grupe înarmate de bandiți rătăceau prin satele bombardate, căutând orice pretext pentru a ucide. Și chiar populația civilă avea multe conturi vechi de reglat. Era ca în Vestul sălbatic acolo, cu lupte cu arme de foc izbucnind din cauza drogurilor, a neînțelegerilor de familie sau a răzbunărilor personale. Și aproape întotdeauna, aceste crime erau puse pe seama tensiunilor etnice. Cum să deosebești o crimă de alta? Erau așa de multe.

– Pentru un ucigaș în serie, era raiul pe pământ, zise Dean.

DOUĂZECI ŞI DOI

Rizzoli se uită la Dean. Nu fusese surprinsă să audă că fusese în armată. Îşi dăduse deja seama de asta din ţinuta lui, din aerul lui de comandant. Evident ştia totul despre zonele de război şi era familiar cu scenariul pe care-l puneau întotdeauna în scenă soldaţii cotropitori. Umilirea duşmanului. Luarea în stăpânire.

– Subiectul nostru a fost în Kosovo, zise ea.

– E tipul de loc unde ar prospera, afirmă Conway. Unde moartea violentă este o parte a vieţii de zi cu zi. Un ucigaş poate merge într-un asemenea loc, comite atrocităţi, şi apoi să plece de acolo fără să observe cineva vreo diferenţă. Nu se poate şti câte crime sunt considerate simple acte de război.

– Deci se poate să avem de-a face cu un imigrant recent, zise Rizzoli. Un refugiat din Kosovo.

– Asta e una dintre posibilităţi, fu de acord Dean.

– O posibilitate despre care tu ai ştiut de la început.

– Da.

Răspunsul veni fără cea mai mică şovăială.

– Mi-ai ascuns informaţii vitale. Ai stat comod şi ne-ai privit pe noi, proştii de poliţişti, învârtindu-ne în cerc.

– V-am permis să ajungeți la propriile concluzii.

– Da, dar fără să avem toate informațiile pertinente pentru caz. Asta ar fi putut schimba situația, zise ea, arătând spre fotografii.

Dean și Conway se uitară unul la celălalt.

– Mă tem că mai sunt și alte lucruri pe care nu ți le-am spus, spuse Conway.

– Alte lucruri?

Dean scoase din dosar încă o fotografie de la scena crimei. Deși Rizzoli se considerase pregătită să se confrunte cu această a patra imagine, impactul fotografiei o izbi cu o forță viscerală. Văzu un bărbat tânăr și blond cu o mustață subțire. Era mai degrabă fibros decât musculos, pieptul îi era o cutie osoasă de coaste și umerii subțiri îi ieșeau în afară albi și cioturoși. Se vedea foarte clar expresia omului înainte de a muri, mușchii feței înghețați într-o grimasă de oroare.

– Victima aceasta a fost găsită anul trecut în 29 octombrie, zise Dean. Trupul soției nu a fost găsit niciodată.

Rizzoli înghiți și-și întoarse privirea de la fața victimei.

– Tot în Kosovo?

– Nu. Fayetteville, Carolina de Nord.

Uluită, își ridică privirea spre el. Îi menținu apoi privirea în timp ce-și simțea fața arzând de furie.

– De câți alții nu mi-ai spus? Câte afurisite de cazuri sunt de fapt?

– Numai despre astea știm noi.

– Vrei să spui că poate mai sunt și altele?

– Se poate. Dar nu avem acces la acea informație.

Rizzoli se uită la el neîncrezătoare.

– *FBI*-ul nu are acces?

– Agentul Dean vrea să spună că e posibil să existe cazuri în afara jurisdicției noastre, interveni Conway. Țări ce nu au

baze de date disponibile despre crime. Aminteşte-ţi că e vorba despre zone de război. Teritorii de haos politic. Exact locurile care-l atrag probabil pe subiectul nostru. Locuri unde se simte probabil ca acasă.

„Un ucigaş care se mişcă liber peste oceane. Care are un teritoriu de vânătoare ce nu ţine seama de graniţe." Se gândi la tot ce aflase despre Dominator. La viteza cu care-şi imobilizase victimele. Dorinţa lui de a avea contact cu morţii. Faptul că folosea un cuţit tip Rambo. Şi fibrele de paraşută – verde murdar. Simţi privirea celor doi bărbaţi în timp ce analiza ceea ce tocmai îi zisese Conway. O testau, să vadă dacă se va ridica la înălţimea aşteptărilor lor.

Se uită la ultima fotografie de pe măsuţa de cafea.

– Aţi zis că atacul ăsta a fost în Fayetteville.

– Da, zise Dean.

– Este o bază militară în zona aceea. Nu-i aşa?

– Fort Bragg. Aproximativ cincisprezece kilometri de Fayetteville.

– Câţi soldaţi sunt staţionaţi acolo?

– În jur de patruzeci şi unu de mii în serviciul activ. Acolo e Corpul Aviatic 18, Divizia Aviatică 82 şi Comandamentul Operaţiunilor Speciale ale Armatei.

Faptul că Dean îi răspunsese fără ezitare îi spunea că şi el considerase această informaţie relevantă. Informaţie pe care o ştia pe de rost.

– De aceea nu mi-ai spus nimic, nu? Avem de-a face cu un om cu pregătire militară. O persoană plătită să ucidă.

– Nici noi n-am fost informaţi, la fel ca tine, zise Dean.

Se aplecă în faţă, apropiindu-se atât de tare de ea, că nu se mai putea concentra decât asupra *lui*. Conway şi orice altceva din cameră pieri din câmpul ei vizual.

– Când am primit raportul VICAP, completat de Poliția Fayetteville, am crezut că sunt în Kosovo din nou. Ucigașul aproape ar fi putut să-și semneze numele, atât de distinctivă era scena crimei. Poziția victimei bărbat. Tipul de cuțit folosit în lovitura de grație. Ceașca sau paharul plasate în poala victimei. Răpirea soției. Am luat imediat un avion către Fayetteville și am stat două săptămâni cu autoritățile locale, ajutându-i în anchetă. N-a fost identificat nici un suspect.

– De ce n-ai putut să-mi spui asta până acum? întrebă ea.

– Din cauza a ceea ce e posibil să fie subiectul acesta.

– Nu-mi pasă dacă e general de patru stele. Aveam dreptul să știu despre cazul din Fayetteville.

– Dacă ar fi fost esențial pentru identificarea unui suspect din Boston, ți-aș fi spus.

– Ai zis că sunt patruzeci și unu de mii de soldați în serviciul activ la Fort Bragg.

– Da.

– Câți dintre aceștia au fost în Kosovo? Presupun că ai pus deja această întrebare.

Dean încuviință.

– Am cerut o listă de la Pentagon cu toți soldații care au fost prezenți la locurile și la datele crimelor. Dominatorul nu e pe lista aceea. Foarte puțini dintre acei soldați locuiesc acum în New England și nici unul dintre ei nu putea fi omul nostru.

– Și vrei să am încredere că-mi spui adevărul?

– Da.

Rizzoli râse.

– Asta cere o extrem de mare dovadă de încredere.

– Amândoi dăm dovadă de o extrem de mare încredere, Jane. Eu pun pariu că pot avea încredere în tine.

– Să ai încredere în mine în legătură cu ce? Până acum, nu mi-ai spus nimic care să justifice atâtea secrete.

În tăcerea ce urmă, Dean îi aruncă o privire lui Conway, care înclină aproape imperceptibil din cap. Prin această comunicare fără cuvinte, cei doi se puseră de acord să-i ofere o piesă vitală din puzzle.

– Ai auzit vreodată de „scufundarea oilor", doamnă detectiv? zise Conway.

– Să înțeleg că n-are nimic de-a face cu oile adevărate?

Conway zâmbi.

– Nu, nimic. E o expresie familiară în armată. Se referă la obiceiul celor de la CIA de a împrumuta ocazional soldați de operațiuni speciale pentru anumite misiuni. S-a întâmplat în Nicaragua şi Afganistan, când grupul de operațiuni speciale ale CIA – şi anume SOG – a avut nevoie de nişte oameni în plus. În Nicaragua „oile scufundate" au fost agenți SEAL care au pus mine în porturi. În Afganistan, „oile scufundate" au fost Berete Verzi, pentru a-i instrui pe mujahedini. Cât timp lucrează pentru CIA, soldații aceştia devin, efectiv, ofițeri de caz CIA. Ies din registrele de personal ale Pentagonului. Armata nu mai are nici o consemnare a activităților lor.

Rizzoli se uită la Dean.

– Şi atunci lista pe care ți-a dat-o Pentagonul... Numele soldaților din Fayetteville care au fost în Kosovo...

– Lista a fost incompletă, zise el.

– Cât de incompletă? Câte nume nu apăreau?

– Nu ştiu.

– Ai întrebat la CIA?

– În momentul acela m-am lovit de uşi închise.

– Nu au vrut să-ți dea nume?

– Nu sunt obligați, răspunse Conway. Dacă subiectul vostru a fost implicat în operațiuni secrete în străinătate, nu se va recunoaşte oficial niciodată.

– Nici dacă băiatul lor omoară oameni nevinovați acasă?

– Mai ales dacă omoară oameni nevinovați acasă, replică Dean. Ar fi un dezastru în relațiile cu publicul. Ce s-ar întâmpla dacă s-ar hotărî să depună mărturie? Ce informații secrete ar putea dezvălui presei? Crezi că Agenția vrea să știm că băiatul *lor* intră în casele oamenilor și ciopârțește cetățeni care respectă legea? Că violează cadavrele femeilor? Ar fi imposibil să nu apară pe prima pagină a ziarelor.

– Și atunci *ce* ți-a zis totuși Agenția?

– Că n-au nici o informație relevantă pentru crima din Fayetteville.

– Sună a frază standard de debarasare de nepoftiți.

– A fost mult mai mult de atât, zise Conway. A doua zi după ce agentul Dean a cerut informațiile de la CIA, a fost retras din ancheta Fayetteville și i s-a ordonat să se întoarcă la Washington. Ordinul a venit din biroul directorului adjunct al FBI.

Rizzoli se holbă încremenită, nevenindu-i să creadă cât de adânc îngropată în secrete era identitatea Dominatorului.

– Agentul Dean a venit atunci la mine, zise Conway.

– Pentru că ați fost în Comitetul Serviciilor Armate?

– Pentru că ne cunoaștem de ani de zile. Noi cei din marină știm să ne găsim unii pe alții. Și să avem încredere în camarazii noștri. M-a rugat să mă interesez de asta în locul lui. Dar mă tem că nici eu n-am putut afla mare lucru.

– Nici chiar un senator n-a putut?

Conway îi zâmbi ironic.

– Un senator de la democrați, dintr-un stat liberal, trebuie să menționez. Mi-am servit eu țara ca soldat, dar anumite elemente din Departamentul Apărării nu mă vor accepta niciodată. Și nu vor avea încredere în mine.

Privirea ei coborî la fotografiile de pe măsuța de cafea. La galeria de bărbați morți, aleși să fie omorâți nu din cauze

politice, etnice sau religioase, ci pentru că erau căsătoriți cu femei frumoase.

– Ai fi putut să-mi spui asta de săptămâni întregi, zise ea.

– Anchetele de poliție lasă să scape informații ca o sită, zise Dean.

– Nu și a mea.

– *Orice* anchetă de poliție. Dacă informația asta ajungea la urechile tuturor celor din echipa ta, ar fi ajuns în cele din urmă la presă. Și asta îți va pune munca în atenția celor care nu trebuie să afle despre ea. Oameni care vor încerca să te împiedice să-l arestezi.

– Chiar crezi că-l protejează? După ceea ce a făcut?

– Nu. Cred că și ei vor să-l închidă exact la fel de mult ca noi. Dar ei vor să facă asta în liniște, în afara ochilor publicului. Evident i-au pierdut urma. Nu mai e sub controlul lor, și omoară civili. A devenit o bombă ambulantă cu ceas, și nu-și pot permite să ignore problema.

– Și dacă-l prind ei înaintea noastră?

– N-o să aflăm niciodată. Crimele pur și simplu vor înceta. Și ne vom întreba întotdeauna ce s-a întâmplat.

– Ăsta nu mi se pare un final satisfăcător, zise ea.

– Nu, tu vrei dreptate. O arestare, un proces, o condamnare. Toată procedura obișnuită.

– Vorbești de parcă aș cere luna de pe cer.

– În cazul ăsta, poate că asta și ceri.

– De aceea m-ai adus aici? Ca să-mi spui că n-o să-l prind niciodată?

Dean se întoarse spre ea cu o privire de intensitate bruscă.

– Și noi vrem exact același lucru ca tine, Jane. Toată procedura. L-am urmărit pe omul ăsta din Kosovo. Crezi că m-aș mulțumi cu mai puțin?

Conway interveni și el, încet:

– Înțelegi acum, doamnă detectiv, de ce te-am adus aici? Nevoia de a păstra secretul?

– Mie mi se pare că deja sunt prea multe secrete.

– Dar pentru moment, e singura cale de a asigura în cele din urmă o dezvăluire completă a adevărului. Ceea ce vrem cu toții, presupun.

Rizzoli se uită fix pentru o clipă în ochii senatorului Conway.

– Dumneata mi-ai plătit drumul, nu-i așa? Biletele de avion, limuzinele, hotelul scump. Astea nu-s pe banii FBI.

Conway încuviință. Un zâmbet ironic.

– Lucrurile care contează cu adevărat e mai bine să le ții neoficiale, zise el.

DOUĂZECI ŞI TREI

Cerul se despicase şi ploaia se prăvălea pe acoperişul maşinii lui Dean ca mii de ciocane. Ştergătoarele de parbriz fluturau încoace şi încolo peste imaginea apoasă a traficului încetinit şi a străzilor inundate.

– E bine că nu trebuie să zbori acum seara înapoi, zise el. Probabil e o nebunie la aeroport.

– Pe vremea asta, prefer să-mi ţin picioarele pe pământ, mersi.

Dean îi aruncă o privire amuzată.

– Şi eu care te credeam neînfricată.

– Ce ţi-a dat impresia asta?

– Tu. Şi te străduieşti mult s-o dai. Îţi ţii întotdeauna garda ridicată.

– Iar încerci să mi te strecori în cap. Întotdeauna faci chestia asta.

– E doar o chestiune de obicei. Asta făceam în Războiul din Golf. Operaţiuni psihologice.

– Ei bine, eu nu sunt duşmanul, OK?

– Nu m-am gândit niciodată c-ai fi, Jane.

Se uită la el şi nu se putu stăpâni să nu-i admire, ca întotdeauna, liniile clare şi drepte ale profilului.

– Dar n-ai avut încredere în mine.

– Nu te cunoşteam pe atunci.

– Deci te-ai răzgândit?

– De ce crezi că te-am rugat să vii la Washington?

– Oh, nu ştiu, zise ea şi râse cu nesăbuinţă. Pentru că ţi-a fost dor de mine şi de-abia ai aşteptat să mă vezi?

Tăcerea lui o făcu să roşească. Brusc se simţi tâmpită şi disperată, exact trăsăturile pe care le disprețuia la alte femei. Se uită afară pe fereastră, evitându-i privirea, având în urechi ecoul propriei voci, al cuvintelor ei prosteşti.

Înaintea lor pe stradă, maşinile începeau în sfârşit să se mişte, stropind apă din băltoacele adânci.

– De fapt, chiar am vrut să te văd, zise el.

– Da?

Rostise cuvântul cu nepăsare. Deja se făcuse de râs; era hotărâtă să nu-şi repete greşeala.

– Am vrut să-mi cer scuze. Pentru că i-am spus lui Marquette că nu faci faţă la slujbă. Am greşit.

– Când te-ai hotărât c-ai greşit?

– N-a existat un moment anume. Pur şi simplu... te-am privit lucrând, zi după zi. Am văzut cât de concentrată eşti. Cât de perseverentă în a face totul exact aşa cum trebuie. Şi apoi am aflat prin ce-ai trecut vara trecută, adăugă el încet. Nu ştiusem nimic despre asta.

– Vai de mine! „Şi reuşeşte să-şi facă slujba chiar şi aşa."

– Crezi că mi-e milă de tine, zise el.

– Nu e foarte flatant să auzi: „Uite cât a reuşit să facă, *dacă te gândeşti* prin ce-a trecut". Aşa că dă-mi o medalie la Jocurile Olimpice Speciale. Pentru poliţiştii handicapaţi emoţional.

Dean scoase un oftat de exasperare.

– Întotdeauna cauţi motive ascunse în spatele oricărui compliment, al fiecărui cuvânt de laudă? Uneori, oamenii spun exact ceea ce gândesc, Jane.

– Poți înțelege de ce sunt puțin sceptică în legătură cu orice mi-ai spune tu.

– Crezi că și acum am planuri secrete.

– Nu mai știu ce să cred.

– Dar trebuie să fie ceva, nu? Pentru că tu *cu siguranță* nu meriți un compliment autentic din partea mea.

– M-am prins, gata.

– Poate că te-ai prins ce vreau să zic. Dar nu mă crezi cu adevărat, zise el, frânând la lumina roșie și uitându-se la ea. De unde vine tot scepticismul ăsta? Chiar a fost așa de greu să fii tu, să fii Jane Rizzoli?

Îi răspunse cu un râs obosit.

– Las-o baltă, Dean.

– Asta e tot din cauză că ești femeie polițist?

– Probabil poți să completezi și singur spațiile goale.

– Colegii tăi par să te respecte.

– Există și unele excepții notabile.

– Întotdeauna există.

Semaforul se făcu verde și Dean își întoarse iar privirea spre stradă.

– Asta e munca de poliție, zise ea. Tot testosteronul acela.

– Și atunci de ce ai ales-o?

– Pentru că am picat la economie domestică.

Amândoi izbucniră în râs la replica asta. Era prima dată când râdeau împreună cu sinceritate.

– Adevărul e c-am vrut să fiu polițistă de când aveam doisprezece ani, zise ea.

– De ce?

– Toată lumea îi respectă pe polițiști. Sau cel puțin așa i se pare unui copil. Voiam insigna și pistolul. Lucrurile care-i vor face pe oameni să ia aminte la mine. Nu voiam să sfârșesc în vreun birou unde pur și simplu să dispar. Unde m-aș transforma

în femeia invizibilă. Ar fi ca şi cum aş fi îngropată de vie, dac-aş deveni o persoană pe care n-o ascultă nimeni. Pe care nimeni n-o observă. Acum, anonimitatea începe să pară o idee grozavă, zise ea, rezemându-şi capul de cotul sprijinit de uşă. „Cel puţin atunci Chirurgul nu mi-ar şti numele."

– Parcă-ţi pare rău c-ai ales munca în poliţie.

Rizzoli se gândi la nopţile lungi petrecute în picioare, alimentate doar de cafeină şi adrenalină. Oroarea confruntării celor mai groaznice lucruri pe care oamenii şi le făceau unii altora. Şi se gândi la Bărbatul din Avion, al cărui dosar era şi acum pe biroul ei, simbolul perpetuu al inutilităţii. Atât a lui, cât şi a ei. Ne visăm visele, se gândi ea, şi uneori suntem purtaţi de ele în locuri la care nu ne-am gândit niciodată. O pivniţă de fermă cu miros de sânge în aer. Sau o cădere liberă prin cerul albastru, cu mâinile şi picioarele luptându-se împotriva atracţiei gravitaţionale. Dar sunt visele noastre, şi ne ducem oriunde ne conduc ele.

– Nu, nu-mi pare rău, răspunse ea în cele din urmă. Asta fac eu. De asta îmi pasă mie. Asta mă face să mă enervez. Trebuie să recunosc, mare parte a slujbei e doar mânie. Nu pot pur şi simplu să stau deoparte şi să mă uit la cadavrul unei victime fără să mă înfurii. Şi atunci devin apărătoarea lor – când moartea lor mă marchează. Poate că atunci când *nu* mă voi mai înfuria voi şti că e vremea să demisionez.

– Nu toată lumea are focul tău lăuntric, zise el, privind-o fix. Cred că eşti cea mai intensă persoană pe care o cunosc.

– Ăsta nu e un lucru chiar aşa de bun.

– Nu. Intensitatea e un lucru bun.

– Şi dacă înseamnă că eşti mereu pe punctul de a exploda?

– Aşa eşti?

– Uneori aşa mă simt, spunse ea, uitându-se la ploaia ce biciuia parbrizul. Ar trebui să încerc să fiu mai mult ca tine.

Dean nu răspunse, şi Rizzoli se întrebă dacă-l jignise prin ultima ei frază. Prin sugestia că era rece şi lipsit de pasiune. Însă aşa îl percepuse întotdeauna: bărbatul în costum cenuşiu. De mai multe săptămâni o nedumerea, şi acum, din frustrare, voia să-l provoace, să-l facă să-şi arate măcar un sentiment, oricât de neplăcut, numai ca să dovedească faptul că poate face asta. Tentaţia era de neînvins.

Dar exact aceste tentaţii le fac pe femei să se facă de râs.

Când în cele din urmă Dean opri maşina în faţa hotelului Watergate, era pregătită cu un la revedere scurt şi răspicat.

– Mulţumesc pentru drum, zise ea. Şi pentru revelaţii. Se întoarse şi deschise uşa, lăsând să intre foşnind aerul cald şi umed. Ne revedem la Boston.

– Jane?

– Da?

– Gata cu planurile secrete între noi, OK? Ceea ce spun este ceea ce gândesc.

– Dacă insişti.

– Nu mă crezi nici acum, nu?

– Chiar contează?

– Da, zise el încet. Contează enorm de mult pentru mine.

Simţi că i se accelerează bătăile inimii. Îşi întoarse iar privirea spre el. Ţinuseră multe secrete unul faţă de celălalt atât de mult timp că nici unul nu ştia cum să citească adevărul în ochii celuilalt. Era un moment în care orice putea fi spus, orice se putea întâmpla. Nici unul nu îndrăznea să facă prima mişcare. Prima greşeală.

O umbră trecu prin faţa uşii deschise a maşini.

– Bine aţi venit la Watergate, doamnă! Aveţi nevoie de ajutor la bagaje?

Rizzoli se uită surprinsă în sus, şi-l văzu pe portarul hotelului zâmbindu-i. Acesta văzuse uşa deschisă şi presupusese că voia să iasă din maşină.

– Sunt cazată deja, mulţumesc, zise ea, şi se uită înapoi la Dean.

Dar momentul trecuse. Portarul stătea în continuare acolo, aşteptând-o să iasă din maşină. Aşa că asta şi făcu.

O privire aruncată prin geamul maşinii, o fluturare de mână; acesta fu singurul rămas-bun dintre ei. Rizzoli se întoarse şi intră în hotel, oprindu-se doar cât să-i vadă maşina ieşind din curtea hotelului şi dispărând în ploaie.

În lift, se rezemă de perete, cu ochii închişi, şi se mustră în gând pentru fiecare sentiment dezgolit pe care probabil i-l dezvăluise, pentru fiecare prostie pe care o zisese în maşină. Când ajunse în sfârşit în cameră, nu mai voia decât să plece de la hotel şi să se reîntoarcă în Boston. Sigur trebuia să fie un avion pe care să-l ia chiar în seara asta. Sau trenul. Întotdeauna îi plăcuse să meargă cu trenul.

Intră într-o stare de agitaţie, grăbindu-se să evadeze, să lase în urmă Washingtonul şi toate momentele jenante de aici, aşa că începu să-şi facă la loc bagajul. Nu adusese multe lucruri cu ea, aşa că nu-i luă mult timp să-şi scoată cămaşa şi pantalonii de schimb din dulap, unde îi pusese pe umeraş, să-i pună în geamantan peste pistol şi centura cu tocul de pistol, să-şi arunce periuţa de dinţi şi peria de păr în trusa de toaletă. Le puse pe toate înăuntru, închise fermoarul geamantanului şi-l trase pe roţi spre uşă când auzi pe cineva bătând.

Pe hol era Dean, cu costumul său cenuşiu stropit de ploaie, cu părul ud şi sclipind.

– Nu cred că ne-am terminat conversaţia, zise el.

– Mai aveai ceva să-mi spui?

– Da, de fapt da.

Făcu un pas înăuntru şi închise uşa în urma lui. Se încruntă la geamantanul ei deja închis şi gata de drum.

„Doamne, se gândi ea. Cineva trebuie să fie curajos aici. Cineva trebuie să apuce taurul de coarne."

Înainte să fie timp pentru orice alt cuvânt, îl trase spre ea. În acelaşi moment îi simţi braţele în jurul taliei ei. Când li se întâlniră buzele, nu mai există nici o umbră de îndoială pentru nici unul că îmbrăţişarea era reciprocă, că dacă era o greşeală, atunci erau amândoi vinovaţi în egală măsură. Nu ştia aproape nimic despre el, nu ştia decât că-l dorea şi că va înfrunta consecinţele mai târziu.

El avea faţa umedă de la ploaie şi după ce-şi dezbrăcă hainele, îi rămase mirosul pe lână udă pe piele, un miros pe care Rizzoli îl trase adânc în piept, explorându-i corpul cu gura, în timp ce el rivaliza în stăpânirea corpului ei. Însă ea nu avea răbdare să facă dragoste cu blândeţe; îl voia cu frenezie şi nesăbuinţă. Îl simţi stăpânindu-se, încercând să încetinească, să-şi menţină controlul. Şi se luptă cu el, folosindu-şi propriul corp ca să-l întărâte. Şi în această primă întâlnire dintre ei, ea fu cea învingătoare. El fu cel care se lăsă cucerit şi se predă.

Aţipiră în timp ce lumina după-amiezii dispăru încet din ferestre. Când se trezi, numai lucirea palidă a amurgului îl lumina pe bărbatul de lângă ea. Un bărbat care chiar şi acum rămânea o enigmă pentru ea. Se folosise de trupul lui, aşa cum şi el se folosise de al ei şi, deşi ştia că ar trebui să simtă o oarecare măsură de vină pentru plăcerea luată, nu simţea de fapt decât o satisfacţie istovită. Şi o senzaţie de uimire.

– Deja aveai geamantanul făcut, zise el.

– Aveam de gând să plec în seara asta şi să merg acasă.

– De ce?

– N-am văzut nici un rost în a mai sta aici. Până ai apărut tu, rosti ea, întinzându-şi mâna să-i atingă faţa, să-i mângâie bărbia ţepoasă.

– Aproape că era să nu vin. M-am învârtit cu maşina în jur de câteva ori. Adunându-mi curajul.

Rizzoli râse.

– Vorbeşti de parcă ţi-ar fi frică de mine.

– Vrei să-ţi spun adevărul? Eşti o femeie foarte intimidantă.

– Chiar aşa par?

– Înverşunată. Pătimaşă. Mă uluieşti, cu tot focul pe care-l generezi. Îi mângâie coapsa, şi atingerea degetelor lui trimise un nou fior prin trupul ei. Mi-ai zis în maşină c-ai vrea să fii mai mult ca mine. Adevărul e că eu aş vrea să fiu mai mult ca tine, Jane. Aş vrea să am intensitatea ta.

Rizzoli îşi puse mâna pe pieptul lui.

– Vorbeşti de parcă n-ai avea şi tu o inimă bătând aici.

– Nu aşa ai gândit?

Rizzoli tăcu. *Bărbatul în costumul cenuşiu.*

– Aşa ai gândit, nu-i aşa? repetă el.

– N-am ştiut ce să cred despre tine, recunoscu ea. Întotdeauna păreai atât de detaşat. Parcă nu întru totul uman.

– Amorţit.

Spusese cuvântul aşa de încet, încât se întrebă dacă într-adevăr voise să-l rostească. Poate era un gând şoptit numai pentru el.

– Toţi reacţionăm în mod diferit, zise el. La lucrurile cu care ne confruntăm. Ai spus că pe tine te înfurie.

– De cele mai multe ori, da.

– Aşa că te arunci în luptă. Dai năvală cu toate motoarele pornite. Felul cum te repezi la viaţă. Cu tot cu proasta dispoziţie, adăugă el, cu un râset uşor.

– Cum poţi tu să *nu* te înfurii?

– Nu-mi dau voie. Aşa fac eu faţă. Fac un pas înapoi, trag aer adânc în piept. Rezolv fiecare caz ca pe un puzzle. De aceea sunt aşa de intrigat de tine, spuse uitându-se la ea. Tu investeşti atât de multă zbatere, atât de multă emoţie în tot ceea ce faci. Mi se pare cumva... periculos.

– De ce?

– E deosebit de ceea ce sunt eu. De ceea ce încerc să fiu.

– Ţi-e frică să nu te molipseşti.

– E ca şi cum te-ai apropia prea tare de foc. Suntem atraşi de el, chiar dacă ştim că ne putem arde.

Îşi lipi buzele de ale lui.

– Puţin pericol, şopti ea, poate fi foarte excitant.

Seara alunecă încet în noapte. Intrară împreună la duş şi-şi spălară sudoarea unul de pe altul, stând apoi zâmbind în faţa oglinzii, îmbrăcaţi în halatele de baie identice ale hotelului. Comandară să li se servească o cină în cameră şi băură vin în pat, cu televizorul pornit pe Comedy Channel. În seara aceasta, nu se vor uita pe CNN, la ştiri rele care să le strice buna dispoziţie. În seara asta, voia să fie la un milion de kilometri de Warren Hoyt.

Dar nici chiar distanţa şi confortul îmbrăţişării unui bărbat nu puteau să-l alunge pe Hoyt din visele ei. Se trezi brusc în noapte, năclăită de sudoarea fricii, nu a pasiunii. Pe fundalul bubuitului inimii ei, auzi sunetul telefonului ei mobil. Îi trebuiră câteva secunde să se desfacă din îmbrăţişarea lui Dean şi să se întindă peste el până la noptiera de pe partea lui de pat, unde-şi lăsase mobilul.

– Rizzoli.

– Cred că te-am trezit din somn, îi zise vocea lui Frost.

Rizzoli se uită la ecranul radioului, unde se vedea ora în cifre luminoase.

– Ora cinci? Da, e o presupunere bună.

– Eşti bine?

– Da. De ce?

– Uite, ştiu că vii înapoi azi. Dar m-am gândit că ar trebui să ştii înainte să ajungi aici.

– Ce?

Frost nu-i răspunse imediat. Rizzoli auzi prin telefon cum cineva îl întreba dacă să preleveze probe, şi îşi dădu seama că era la locul unei infracţiuni.

Dean se mişcă lângă ea, alertat de încordarea ei bruscă. Se ridică şi el în şezut şi aprinse lumina.

– Ce e?

Frost reveni la telefon.

– Alo, Rizzoli?

– Unde eşti? îl întrebă ea.

– Am fost chemaţi la un 10-64. Aici sunt acum...

– De ce răspunzi tu la apeluri de spargeri?

– Pentru că e apartamentul tău.

Rizzoli înţepeni complet, cu telefonul lipit de ureche, ascultându-şi zvâcnetul propriului puls.

– Din moment ce nu erai în oraş, am sistat temporar supravegherea blocului tău, zise Frost. Vecina ta de la apartamentul 203 ne-a sunat. Domnişoara, ăă...

– Spiegel, zise ea încet. Ginger.

– Da. Pare să fie o fată cu adevărat isteaţă. Zice că e barmaniţă la McGinty. Venea acasă de la serviciu şi a observat sticlă sub scara de incendiu. S-a uitat în sus şi a văzut că fereastra ta era spartă. A sunat imediat la 911. Primul poliţist sosit la faţa locului şi-a dat seama că e casa ta. M-a chemat pe mine.

Dean o atinse pe braţ într-o întrebare mută. Îl ignoră. Îşi drese glasul şi reuşi să întrebe, cu calm înşelător:

– A luat ceva?

Folosea deja singularul. Fără să-i spună numele, amândoi ştiau cine făcuse asta.

– Asta va trebui să ne spui tu când ajungi aici, zise Frost.

– Eşti acolo acum?

– Sunt în camera ta de zi.

Rizzoli îşi închise ochii, aproape simţind că-i vine rău de furie la gândul străinilor care-i invadau casa. Care-i deschideau dulapurile, îi atingeau hainele. Zăboveau asupra lucrurilor ei celor mai intime.

– Mie mi se pare că nu prea e nimic deranjat, zise Frost. Televizorul şi CD-playerul sunt încă aici. Pe masa din bucătărie mai este un borcan mare de mărunţiş. Mai este ceva ce ar fi putut fura?

„Pacea mea sufletească. Echilibrul mintal."

– Rizzoli?

– Nu-mi vine nimic în minte.

O scurtă tăcere.

– O să ne uităm la toate împreună, centimetru cu centimetru, spuse el cu blândeţe. Când ajungi acasă, o să facem asta împreună. Proprietarul a acoperit deja geamul cu scânduri ca să nu intre ploaia înăuntru. Dacă vrei să stai la noi pentru o vreme, ştiu că Alice n-o să se supere. Avem o cameră de rezervă pe care oricum n-o folosim niciodată...

– Sunt bine, zise ea.

– Nu e nici o problemă...

– *Sunt bine.*

Vocea îi era plină de furie şi de mândrie. Cea mai mare parte mândrie.

Frost o cunoştea suficient de bine încât schimbe subiectul şi să nu se simtă jignit.

– Sună-mă imediat ce ajungi, rosti el calm.

În timp ce închidea telefonul îl văzu pe Dean cum se uita la ea. Dintr-odată simți că nu mai suportă să fie privită în timp ce era goală și speriată. Atât de evident vulnerabilă. Coborî din pat, intră în baie și încuie ușa.

Un moment mai târziu îl auzi bătând la ușă.

– Jane?

– Mai vreau să fac duș o dată.

– Nu mă lăsa pe dinafară, îi ceru el, bătând din nou. Ieși de acolo și vorbește cu mine.

– Când termin.

Porni dușul. Intră sub apă, nu pentru că trebuia să se spele, ci pentru că apa ce curgea făcea imposibilă conversația. Era o perdea gălăgioasă de intimitate în spatele căreia să se ascundă. Stătea cu capul plecat sub duș, cu mâinile rezemate de faianța de pe perete, luptându-se cu frica din ea. Și-o imagină alunecând de pe pielea ei ca murdăria și scurgându-se gâlgâind în jos prin scurgerea dușului. Strat după strat, ca o decojire. Când în cele din urmă opri apa, se simțea calmă. Curățată. Se uscă și zări imaginea fugară a feței ei în oglinda aburită; nu mai era palidă, ci îmbujorată de la căldura apei. Era din nou gata să joace rolul public de Jane Rizzoli.

Ieși din baie. Dean stătea pe fotoliul de lângă fereastră. Nu-i spuse nimic, o privi doar îmbrăcându-se, alegându-și hainele de pe podea, înconjurând patul, pe care așternuturile șifonate erau mărturie mută a pasiunii lor. Un singur telefon îi pusese însă capăt, și acum Rizzoli se mișca prin cameră cu hotărâre fragilă, încheindu-și nasturii cămășii, trăgându-și fermoarul pantalonilor. Afară era încă întuneric, dar pentru ea, noaptea se terminase.

– Ai de gând să-mi spui și mie? o întrebă el.

– Hoyt a fost în apartamentul meu.

– Se știe că era el?

Se răsuci către el.

– Cine *altcineva* putea fi?

Cuvintele răsunaseră mai stridente decât avusese ea de gând. Înroşindu-se la faţă, îşi luă pantofii de sub pat.

– Trebuie să merg acasă.

– E cinci dimineaţa. Avionul nu pleacă decât la 9.30.

– Chiar te aştepţi să mă pun să dorm? După asta?

– O să ajungi la Boston epuizată.

– Nu sunt obosită.

– Pentru că eşti agitată de adrenalină.

Îşi vârî brutal picioarele în pantofi.

– Termină, Dean.

– Ce să termin?

– Nu mai încerca să ai grijă de mine.

Urmă un moment de tăcere.

– Îmi pare rău, zise el apoi, cu o notă de sarcasm. Mereu uit că eşti perfect capabilă să ai grijă de tine.

Rizzoli înţepeni cu spatele întors către el, regretându-şi deja cuvintele. Dorindu-şi pentru prima dată ca Dean *să aibă* grijă de ea. Să-şi pună braţele în jurul ei şi s-o convingă să se reîntoarcă în pat. Să adoarmă îmbrăţişaţi până va veni momentul să plece.

Dar când se întoarse să se uite la el, văzu că deja se ridicase din fotoliu şi începuse să se îmbrace.

DOUĂZECI ŞI PATRU

Adormi în avion. În timp ce începu aterizarea la Boston se trezi simţindu-se ameţită şi îngrozitor de însetată. Vremea urâtă o urmase din Washington şi turbulenţele făcură avionul să coboare printre nori ca într-o prăbuşire, făcând măsuţele ataşate de scaune să zăngăne, şi nervii pasagerilor să se încordeze. Pe fereastră văzu vârful aripii dispărând sub o cortină de nori fumurii, dar era prea obosită să simtă chiar şi cel mai mic fior de spaimă în legătură cu zborul. Şi Dean îi rămăsese încă în minte, distrăgându-i atenţia de la lucrurile asupra cărora trebuia de fapt să se concentreze. Îşi aţinti privirea în miezul ceţii şi-şi aminti atingerea mâinilor lui, căldura respiraţiei lui pe piele.

Şi-şi aminti ultimele cuvinte pe care le schimbaseră la aeroport, un rămas-bun rece şi grăbit sub răpăiala ploii. Nu despărţirea unor amanţi, ci a unor asociaţi de afaceri, grăbiţi să se reîntoarcă la propriile probleme de viaţă. Se învinovăţea pe ea însăşi pentru noua distanţă dintre ei şi-l învinovăţea pe el pentru că o lăsase să se îndepărteze. Încă o dată, Washingtonul devenise oraşul regretelor şi al cearşafurilor pătate.

Avionul ateriză într-o ploaie torenţială. Văzu personalul alergând pe pistă în mantalele cauciucate de ploaie, stropind

la fiecare pas, şi deja ura gândul la ceea ce urma. Drumul până acasă, la un apartament în care nu se va mai simţi niciodată sigură, pentru că *el* fusese acolo.

Trăgându-şi geamantanul pe rotile, ieşi afară din aeroport şi fu izbită de rafale de ploaie aduse de vânt din mai multe direcţii deodată. Un şir lung de oameni deprimaţi de vreme stăteau aşteptând taxiuri. Se uită la şirul de limuzine parcate de cealaltă parte a străzii şi fu uşurată să vadă numele RIZZOLI la geamul uneia dintre ele.

Bătu la geamul şoferului şi acesta coborî geamul. Era alt şofer, nu bătrânul negru care o adusese la aeroport cu o zi înainte.

– Da, doamnă?

– Eu sunt Jane Rizzoli.

– Mergem pe Claremont Street, nu?

– Da, exact.

Şoferul coborî din maşină şi deschise uşa din spate pentru ea.

– Bine aţi venit. Staţi să vă pun geamantanul în portbagaj.

– Mulţumesc.

Intră în maşină şi scoase un oftat obosit când se rezemă de pielea scumpă. Afară răsunau asurzitor claxoane şi roţi derapând prin ploaia torenţială, dar lumea din interiorul acestei limuzine era binecuvântat de liniştită. Îşi închise ochii în timp ce ieşeau lin din Aeroportul Logan şi se îndreptau spre Boston Expressway.

Îi sună mobilul. Scuturându-se de epuizare printr-un efort de voinţă, se ridică de pe speteaza banchetei şi scotoci ameţită în poşetă, scăpând pixuri şi monede pe podeaua maşinii în timp ce-şi căuta mobilul. În cele din urmă reuşi să răspundă la al patrulea apel.

– Rizzoli.

– Aici e Margaret, de la biroul domnului senator Conway. Eu am făcut aranjamentele pentru călătoria la Washington. Voiam să verific dacă aveți cu ce merge acasă de la aeroport.

– Da. Sunt în limuzină chiar acum.

– Oh, zise ea și tăcu o clipă. Ei, mă bucur că s-a aranjat atunci.

– Ce anume?

– M-au sunat de la firma de limuzine să confirme că ați renunțat să vă ia de la aeroport.

– Nu, șoferul mă aștepta. Mulțumesc.

Închise telefonul și se aplecă să ia de pe jos tot ceea ce-i căzuse din poșetă. Un pix se rostogolise sub scaunul șoferului. Când se întinse după el, cu degetele atingând podeaua, observă brusc culoarea carpetei. Albastru-închis.

Se ridică încet.

Tocmai intraseră în Tunelul Callahan, ce trecea pe sub râul Charles. Traficul încetinise și înaintau parcă târâș prin tubul nesfârșit de beton, cu interiorul luminat într-un gălbui bolnăvicios.

„Nailon șase, șase Dupont Antron, bleumarin. Carpeta standard din Cadillac și Lincoln."

Rămase perfect nemișcată, cu privirea ațintită pe peretele tunelului. Se gândi la Gail Yeager și la procesiunile funerare, la șirul de limuzine îndreptându-se lent spre porțile cimitirului.

Se gândi la Alexander și la Karenna Ghent, care ajunseseră la Aeroportul Logan cu doar o săptămână înainte de a muri.

Și se gândi la Kenneth Waite și la amenzile pentru condusul în stare de ebrietate. Un om care nu avea voie să conducă, și care totuși își ducea soția la Boston.

Așa îi găsea?

Un cuplu intră în mașina lui. Chipul frumos al femeii este reflectat în oglinda retrovizoare. O vede rezemându-se de bancheta moale de piele, fără să se gândească măcar pentru o clipă

că e privită. Că un bărbat al cărui chip de-abia îl băgase de seamă hotăra chiar în clipa aceea că ea era aleasa.

Luminile gălbui ale tunelului alunecară una după alta în timp ce Rizzoli își clădi teoria, cărămidă după cărămidă. Era o mașină atât de confortabilă, motorul atât de silențios, bancheta de piele moale ca pielea de om. Un bărbat fără nume la volan. Totul era făcut în așa fel încât pasagerul să se simtă protejat și în siguranță. Pasagerul nu știe nimic despre bărbatul de la volan. Dar șoferul știe numele pasagerului. Numărul avionului. Strada unde locuiește.

Traficul se oprise acum pentru câteva clipe. Înainte, se vedea deschiderea tunelului, un mic portal de lumină cenușie. Rămase cu fața întoarsă spre geam, neîndrăznind să se uite la șofer. Nu voia ca el să vadă că-i era frică. Mâinile începură să transpire și căută în poșetă, până își apucă mobilul. Nu-l scoase afară, ci rămase cu mâna în jurul lui, gândindu-se ce să facă, sau dacă să facă ceva. Până acum șoferul nu făcuse nimic care s-o alarmeze, nimic care s-o determine să creadă că nu era ceea ce pretindea că e.

Își scoase încet telefonul din poșetă. Îl deschise. În tunelul întunecos, se chinui să vadă cifrele ca să poată forma numărul. „Poartă-te firesc", își spuse în gând. Ca și cum pur și simplu vrei să vezi care e situația cu Frost, nu un urlet strident de ajutor. Dar ce putea spune: „Cred că am probleme, dar nu sunt sigură?" Găsi numele lui Frost în memoria telefonului și-l apelă. Auzi sunetul și apoi un „Alo" slab, urmat de vâjâit static.

„Tunelul. Sunt în nenorocitul de tunel."

Întrerupse apelul. Se uită înainte să vadă cât mai aveau până ieșeau din tunel. În clipa aceea, privirea i se mută involuntar pe oglinda retrovizoare a șoferului. Făcu greșeala să-i întâlnească privirea, observând faptul că se uita la ea. În acel moment amândoi știură, amândoi înțeleseră.

„Ieşi afară. Ieşi afară din maşină!"

Se repezi la mânerul uşii, dar deja toate uşile erau blocate. Rizzoli se chinui într-o grabă panicată să tragă de butonul de deschidere.

Şi ăsta era exact momentul de care el avea nevoie ca să se aplece peste scaun, să ţintească pistolul paralizant şi să tragă.

Şocul electric o lovi în umăr. Cincizeci de mii de volţi pulsară în trunchiul ei, trecând ca un fulger prin sistemul ei nervos. I se făcu negru în faţa ochilor. Se prăbuşi pe banchetă cu mâinile neputincioase şi toţi muşchii i se contractară într-o furtună de convulsii, tot corpul îi scăpă de sub control, tremurând înfrânt.

Un sunet ca de tobă, răpăind undeva deasupra o trezi din întuneric. O ceaţă de lumină cenuşie îi ilumină încet retinele. Simţea gust de sânge în gură, cald şi metalic, şi limba îi pulsa unde o muşcase. Ceaţa se topi încet şi văzu lumina zilei. Ieşiseră din tunel şi se îndreptau... încotro? Şi acum avea privirea împăienjenită, dar reuşi să zărească prin fereastră formele unor clădiri înalte pe fundalul unui cer gri. Încercă să-şi mişte braţul, dar era greoi şi amorţit, toţi muşchii îi erau epuizaţi după convulsii. Şi priveliştea clădirilor şi a copacilor alunecând prin faţa geamului era atât de ameţitoare încât trebui să-şi închidă ochii. Îşi concentră tot efortul în a-şi forţa mâinile să-i asculte comenzile. Îşi simţi muşchii tresărind şi degetele i se strânseră într-un pumn. Mai strâns. Mai puternic.

„Deschide uşa. Deblochează uşa."

Îşi deschise ochii, luptându-se cu ameţeala, cu stomacul întors pe dos în timp ce lumea vâjâia pe lângă geam. Îşi forţă braţul să se îndrepte, fiecare centimetru o mică victorie. Îşi întindea acum mâna către uşă, către butonul de deblocare. Îl apăsă şi auzi clicul zgomotos când se deschise.

Brusc simți o apăsare pe coapsă. Îi văzu fața uitându-se la ea peste spătarul scaunului și înfigând pistolul electric pe piciorul ei. O nouă explozie de energie îi pulsă în corp.

Mâinile și picioarele îi intrară în convulsii. Întunericul se prăbuși peste ea ca o pătură neagră.

O picătură de apă rece îi căzu pe obraz. Auzi scrâșnetul benzii adezive luate de pe rolă. Se trezi în momentul când îi lega încheieturile mâinilor la spate, înfășurând banda de mai multe ori înainte să o taie de pe rolă. Apoi îi scoase pantofii, lăsându-i să cadă cu zgomot pe podea. Îi dădu jos șosetele pentru ca banda să i se lipească direct de piele. În timp ce făcea asta, vederea ei se limpezi încet și-i văzu vârful capului aplecat, cu atenția concentrată să-i lege ei gleznele. În spatele lui, prin ușa deschisă a mașinii, se vedea o întindere verde. Mocirlă și copaci. Nici o clădire. Mlaștinile? Oprise oare la mlaștinile Back Bay?

Încă un scrâșnet de bandă desprinsă de pe rolă și apoi mirosul adezivului când i-o lipi pe gură.

Bărbatul se uita în jos la ea și acum reuși și ea să vadă detalii pe care nu se obosise să le remarce când îl văzuse prima dată prin geamul mașinii. Detalii care fuseseră irelevante la momentul acela. Ochi negri, un chip cu trăsături ascuțite, expresia atentă de fiară sălbatică. Și anticipație pentru ceea ce urma. Un chip pe care nimeni nu l-ar observa de pe bancheta din spate a unei mașini. Oștirea de oameni fără chip a celor în uniforme, se gândi ea. Oamenii care ne curăță camerele de hotel, ne cară bagajele și ne conduc limuzinele. Care se mișcă într-o lume paralelă, rareori observați până în momentul când e nevoie de ei.

Până când pătrund ca niște intruși în lumea noastră.

Bărbatul îi luă mobilul de pe podea unde căzuse. Îl aruncă afară din mașină și îl izbi cu tocul pantofului, zdrobind telefonul

într-o grămăjoară de plastic şi sârme amestecate, pe care le împinse apoi cu o lovitură de picior între tufişuri. Nici un apel de 911 nu va mai putea conduce poliţia la ea.

Acum se purta cu eficienţă completă. Profesionistul experimentat, făcând ceea ce ştia cel mai bine să facă. Se aplecă în maşină, o târî înspre uşă, apoi o ridică în braţe fără nici cel mai slab geamăt de efort. Un soldat din trupele speciale care poate mărşălui kilometri întregi cu un rucsac de patruzeci şi cinci de kilograme în spate nu avea cum să considere dificil transferul unei femei de cincizeci şi două de kilograme. Ploaia o stropi pe faţă în timp ce era cărată în spatele maşinii. Întrezări nişte copaci argintii de la ceaţă şi mai multe tufişuri. Dar nici o altă maşină, deşi le putea auzi de după copaci, fâşâitul constant al traficului, asemenea sunetului oceanului când ţii o scoică la ureche. Suficient de aproape să-i provoace un urlet înăbuşit de disperare în gât.

Portbagajul era deja deschis, paraşuta verde întinsă deja, gata să-i primească pe ea corpul. Bărbatul o aşeză înăuntru, se întoarse la maşină să-i ia pantofii, şi-i aruncă şi pe ei înăuntru cu ea. Apoi închise capota şi-l auzi învârtind cheia în broască. Chiar dacă ar reuşi să-şi elibereze mâinile, n-ar putea să scape din sicriul acesta întunecat.

Auzi apoi uşa trântită, şi imediat după aceea, maşina se puse din nou în mişcare. Îndreptându-se spre întâlnirea cu un om care o aştepta.

Se gândi la Warren Hoyt. Se gândi la zâmbetul lui amabil, la degetele lui lungi în mănuşile de latex. Se gândi la ceea ce va avea în mâinile acelea cu mănuşi, şi fu copleşită de teroare. Respiraţia i se acceleră, simţi că se sufocă, şi nu putea trage aer în piept suficient de adânc, suficient de rapid, ca să nu se înăbuşe. Se zbătu panicată, zvârcolindu-se ca un animal înnebunit, disperată să trăiască. Se lovi cu faţa de geamantan, şi lovitura o paralizâ pentru o clipă. Zăcu epuizată, cu obrazul pulsând.

Maşina încetini şi se opri.

Rizzoli înţepeni din tot corpul, cu inima zbătându-i-se în piept, aşteptând. Auzi o voce de bărbat.

– Călătorie plăcută în continuare.

Maşina mergea din nou, luând viteză.

O staţie de taxare. Erau la bariera de la marginea oraşului.

Se gândi la toate orăşelele de la vest de Boston, la toate câmpurile goale şi cărările prin pădure, la toate locurile unde nimeni altcineva nu s-ar gândi să se oprească. Locuri unde un cadavru n-ar fi găsit niciodată. Îşi aminti cadavrul lui Gail Yeager, umflat şi străbătut de vene negre, la oasele împrăştiate ale Marlei Jean Waite, zăcând în tăcerea pădurii. Aşa se întâmplă cu orice e făcut din carne.

Îşi închise ochii, concentrându-se pe huruitul drumului sub roţi. Mergeau cu foarte mare viteză. Erau deja mult în afara limitelor oraşului Boston. Şi oare Frost ce gândea în timp ce aştepta să-l sune? Cât de mult timp îi va trebui până va realiza că nu e în ordine ceva?

„Nu are nici o importanţă. Nu va şti unde să caute. Nimeni nu va şti."

Braţul stâng îi amorţea, cum stătea cu toată greutatea pe el, şi furnicăturile erau acum insuportabile. Se răsuci pe burtă, cu faţa lipită de materialul mătăsos al paraşutei. Acelaşi material care înfăşurase şi cadavrele lui Gail Yeager şi al Karennei Ghent. Îşi imagină că simţea miros de moarte în faldurile sale. Miasma putreziciunii. Copleşită de repulsie, încercă să se ridice în genunchi şi se lovi cu capul de capotă. O durere muşcătoare la ceafă. Deşi geamantanul ei era mic, nu-i lăsa mare loc în care să se poată mişca, şi claustrofobia o făcea să intre din nou în panică.

„Control. Fir-ar să fie, Rizzoli. Controlează-te!"

Dar nu-şi putea alunga din minte imaginile cu Chirurgul. Îşi aminti faţa lui deasupra ei, când zăcuse imobilizată pe

podeaua pivniței. Își aminti cum aștepta tăietura bisturiului, știind că nu putea să scape. Că cea mai bună soartă la care putea spera era o moarte rapidă.

Și că alternativa era infinit mai rea.

Se forță să respire lent și adânc. O picătură caldă îi alunecă pe obraz și o ustura capul unde se lovise. Se tăiase și acum sângera într-o scurgere neîntreruptă, ce picura pe parașută. Probe, se gândi ea. Trecerea mea marcată în sânge.

„Sângerez. În ce m-am lovit la cap?"

Își ridică brațele la spate, trecând cu degetele peste capota portbagajului, căutând obiectul care-i străpunsese pielea capului. Simți o formă de plastic, o întindere netedă de metal. Apoi, dintr-odată, capătul ascuțit al unei șurubelnițe o înțepă la deget.

Se opri să-și odihnească mușchii obosiți ai brațelor, să clipească pentru a-și scoate sângele din ochi. Ascultă huruitul constant al roților pe asfaltul străzii.

Și acum mergeau cu viteză, și Bostonul era mult în urma lor.

*

E așa de frumos aici în pădure. Sunt în mijlocul unui cerc de copaci, ale căror vârfuri ating cerul ca turlele unei catedrale. Toată dimineața a plouat, dar acum o rază de soare trece printre nori și se revarsă pe pământ, unde am bătut cu ciocanul patru pironi de fier, de care am legat patru lungimi de coardă. În afara picăturilor de apă de pe frunze, totul e cufundat în liniște.

Aud fâșâit de aripi și când îmi ridic privirea, văd trei ciori cocoțate pe niște crengi deasupra mea. Mă privesc cu o ciudată nerăbdare, de parcă ar anticipa ceea ce va urma. Ele știu deja ce e acest loc, și acum așteaptă, scuturându-și aripile negre, atrase aici de promisiunea unui leș proaspăt.

Soarele încălzește pământul și din frunzele ude se ridică aburi. Mi-am agățat rucsacul pe o creangă ca să stea uscat, și

atârnă acolo ca un fruct greu, împovărat de instrumentele din el. Nu am nevoie să fac inventarul conținutului; l-am alcătuit cu grijă, mângâind oțelul rece al instrumentelor când le-am aranjat în rucsac. Anul de detenție nu mi-a tocit familiaritatea cu ele, și când îmi înfășor degetele în jurul unui bisturiu, am senzația confortabilă de a strânge mâna unui prieten vechi.

Și acum mă voi întâlni cu un alt prieten vechi.

Mă duc la drum să-l aștept.

Norii s-au rărit, nu mai sunt decât niște fuioare subțiri, și după-amiaza se întrevede caldă. Drumul nu reprezintă decât două făgașe în pământ și din ele se înalță câteva buruieni, vârfurile lor fragile nefiind deranjate de trecerea recentă a nici unei mașini. Aud croncănit și când îmi ridic privirea văd cele trei ciori care m-au urmat și așteaptă spectacolul.

Tuturor le place să privească.

În spatele copacilor se întrevede o coloană subțire de praf. Se apropie o mașină. Aștept, cu inima bătându-mi mai repede, cu mâinile transpirând de anticipație. În cele din urmă văd mașina, un mastodont negru și lucios ce înaintează încet pe drumul de țară, în ritm lent, plin de demnitate. Aducându-mi prietenul la mine.

Cred că va fi o vizită lungă. Ridic privirea și soarele e sus pe cer, oferindu-ne încă multe ore de lumină. Multe ore de distracție de vară.

Mă duc în mijlocul drumului și limuzina se oprește în fața mea. Șoferul iese afară. Nu avem nevoie să schimbăm vreo vorbă; pur și simplu ne uităm unul la altul și ne zâmbim. Zâmbetul a doi frați, uniți nu prin legături de familie, ci prin dorințe împărtășite, care tânjesc la lucruri asemănătoare. Cuvintele scrise pe hârtie ne-au alăturat. Ne-am întrețesut fanteziile în scrisori lungi, făurind această alianță, cuvintele scurgându-se din penița stiloului ca firele mătăsoase ale unei pânze de păianjen, care ne leagă unul de celălalt. Care ne-au

adus în această pădure unde suntem priviți cu ochi flămânzi de ciori.

Ne ducem împreună la spatele mașinii. E excitat la gândul că o va viola. Îi văd umflătura din pantaloni și aud zăngănitul metalic al cheilor de la mașină din mâna lui. Are pupilele dilatate și buza de sus îi sclipește de transpirație. Stăm împreună în fața portbagajului, amândoi flămânzi să vedem prima imagine a invitatei noastre. Prima adiere delicioasă a terorii ei.

Vâră cheia în încuietoare și o răsucește. Ridică apoi capota.

E ghemuită pe o parte, clipind în sus spre noi, cu ochii orbiți de lumina bruscă. Sunt așa de concentrat asupra ei, încât nu înțeleg imediat semnificația sutienului alb, ce atârnă din colțul geamantanului ei mic. Abia când partenerul meu se apleacă s-o ia pe sus din portbagaj, înțeleg ce înseamnă.

– Nu! strig eu.

Dar ea și-a îndreptat deja amândouă mâinile în față. Deja apasă pe trăgaci.

Capul lui explodează într-o ceață de sânge.

E un balet ciudat de grațios, felul cum i se arcuiește corpul în timp ce cade pe spate. Felul cum brațele ei se întorc spre mine cu precizie neabătută. Nu am timp decât să mă răsucesc într-o parte, și al doilea glonț țâșnește deja din pistol.

Nu-l simt străpungându-mi ceafa.

Baletul ciudat continuă, dar de data asta propriul meu corp e cel ce interpretează dansul, cu brațele fluturând în aer în timp ce mă prăbușesc într-o cădere de lebădă. Ajung la pământ pe o parte, dar nu simt nici o durere la impact, atâta doar că aud sunetul trupului meu izbindu-se de pământ. Zac așteptând durerea sau pulsațiile, dar nu simt nimic. Nimic în afară de o senzație de surpriză.

O aud chinuindu-se să iasă din mașină. A zăcut înghesuită acolo mai mult de o oră, și are nevoie de câteva minute până să-și facă picioarele s-o asculte.

Se apropie de mine. Mă împinge cu piciorul de umăr, rostogolindu-mă pe spate. Sunt perfect conştient şi mă uit la ea într-o stare de înţelegere deplină a ceea ce se va întâmpla. Îşi îndreaptă pistolul spre faţa mea, cu mâinile tremurând, cu respiraţia întretăiată şi rapidă. Pe obrazul stâng are o pată de sânge uscat, ce seamănă cu vopselele de război. Fiecare muşchi din corpul ei e pregătit pentru a ucide. Fiecare instinct îi strigă să apese pe trăgaci. Mă uit la ea fără frică, urmărind lupta ce se desfăşoară în privirea ei. Întrebându-mă ce formă de înfrângere va alege. Ţine în mâini arma propriei ei distrugeri; eu nu sunt decât un catalizator.

Omoară-mă şi consecinţele te vor distruge.

Lasă-mă să trăiesc, şi-ţi voi bântui coşmarurile pentru totdeauna.

Scoate un hohot înăbuşit de plâns. Îşi coboară încet arma.

– Nu, şopteşte ea. Şi apoi mai tare, sfidătoare. Nu.

Apoi se îndreaptă de spate şi trage aer adânc în piept.

Şi se duce înapoi la maşină.

DOUĂZECI ŞI CINCI

Rizzoli era în mijlocul poienii, uitându-se la cele patru piroane de fier vârâte în pământ. Două pentru braţe, două pentru picioare. În apropiere fuseseră găsite nişte corzi împletite, gata înnodate, aşteptând să fie strânse în jurul încheieturilor şi gleznelor. Evită să zăbovească asupra scopului evident al acelor piroane. Se mişcă în schimb în perimetru cu atitudinea profesionistă a unui poliţist la scena unei crime. Faptul că mâinile şi picioarele ei ar fi fost cele legate de piroane şi că propria ei carne ar fi fost sfâşiată de instrumentele conţinute în rucsacul lui Hoyt era un detaliu pe care îl ţinea la distanţă de gândurile ei. Simţea asupra ei privirile colegilor ei, auzea felul cum vocile le amuţeau de îndată ce se apropia. Bandajul de pe tăietura cusută de pe cap o eticheta ca rănita ambulantă, şi toţi se purtau cu ea ca şi cum ar fi fost din sticlă, uşor de spart. Nu putea permite aşa ceva, nu acum, când avea nevoie, mai mult ca niciodată, să creadă că nu era o victimă. Că avea controlul absolut al emoţiilor ei.

Astfel că procesă perimetrul, aşa cum ar fi făcut-o la orice altă scenă de crimă. Locul fusese deja fotografiat şi verificat de poliţia statală cu o seară înainte şi scena era eliberată în mod oficial, dar în dimineaţa asta Rizzoli şi echipa ei se

simțiseră obligați să o examineze și ei. Se duse în pădure cu Frost, măsurând fără încetare distanțele dintre drum și mica poiană unde poliția statală descoperise rucsacul lui Hoyt. În ciuda semnificației personale a acestui cerc de copaci, Rizzoli examină poiana cu detașare. În carnet își notase un inventar al obiectelor găsite în rucsac: bisturiuri și clame, retractoare și mănuși. Studiase fotografiile urmelor de picioare lăsate de Hoyt, conservate acum în ghips, și se uitase la pungile de probe cu corzi înnodate, fără să stea să se gândească ale cui încheieturi trebuiau să lege acele corzi. Aruncă o privire în sus ca să verifice dacă se schimba vremea, fără să recunoască față de sine însăși că priveliștea asta cu vârfuri de copaci și cer ar fi fost ultima pe care ar fi văzut-o vreodată. Jane Rizzoli, victima, nu era astăzi aici. Deși colegii ei se uitau la ea, așteptând s-o întrezărească, nu aveau să o vadă. Nimeni n-o va vedea.

Își închise carnetul și-și ridică privirea tocmai la timp să-l vadă pe Gabriel Dean venind înspre ea printre copaci. Deși își simți inima tresărind la vederea lui, îl salută doar cu o înclinare ușoară a capului, cu o privire ce spunea: să păstrăm totul profesional.

Dean o înțelese, și se purtară amândoi ca niște profesioniști, atenți să nu trădeze nici cea mai mică aluzie la intimitatea împărtășită cu doar două zile înainte.

– Șoferul a fost angajat acum șase luni prin VIP Limousines, zise ea. Familiile Yeager, Ghent, Waite – pe toți i-a dus cu mașina. Și avea acces la lista cu toate călătoriile VIP programate. Evident mi-a văzut numele pe listă. Mi-a anulat programarea ca să poată lua el locul șoferului care-ar fi trebuit să fie acolo.

– Și VIP i-au verificat recomandările de serviciu?

– Avea recomandări de acum câțiva ani, dar excelente. Și nu apare nici o mențiune de serviciu militar în curriculumul lui, spuse ea, după o pauză.

– Asta pentru că John Stark nu era numele lui adevărat.

Rizzoli se încruntă.

– Furt de identitate?

Dean îi arătă copacii cu un gest. Ieşiră împreună din poiană şi începură să se plimbe printre copaci, unde puteau discuta în privat.

– Adevăratul John Stark a murit în septembrie 1999 în Kosovo, zise Dean. Lucrător în forţele de ajutorare ONU, a murit într-o explozie, când jeepul lui a atins o mină de teren. E îngropat în Corpus Christi, Texas.

– Deci nici măcar nu-i ştim numele adevărat.

Dean clătină din cap.

– Se vor trimite amprente digitale, radiografii dentare şi mostre de ţesut la Pentagon şi la CIA.

– Dar n-o să primim nici un răspuns de la ei. Nu-i aşa?

– Dacă Dominatorul a fost de-al lor, atunci nu. Pe cât îi interesează pe ei, le-ai rezolvat deja problema. Nu mai e nevoie să se spună sau să se facă nimic.

– Poate că le-am rezolvat lor problema, rosti ea cu amărăciune. Dar a mea este încă în viaţă.

– Hoyt? El nu-ţi va mai crea niciodată nici un necaz.

– Doamne, aş fi putut să mai trag o dată...

– Probabil e tetraplegic, Jane. Nu-mi pot imagina o pedeapsă mai cruntă.

Ieşiră din pădure pe drumul de ţară. Limuzina fusese tractată de acolo cu o seară înainte, dar rămăseseră încă dovezi a ceea ce se întâmplase. Rizzoli se uită la sângele uscat de pe pământ, unde murise bărbatul cunoscut sub numele de John Stark. Câţiva metri mai încolo era o pată mai mică, unde se prăbuşise Hoyt, cu mâinile şi picioarele fără simţuri, cu şira spinării zdrobită.

„Aş fi putut să-l termin cu totul, dar l-am lăsat să trăiască. Şi nici acum nu ştiu dacă am făcut alegerea corectă."

– Cum te simți, Jane?

Îi auzi nota de intimitate în voce, o recunoaștere nerostită a faptului că erau mai mult decât simpli colegi. Se uită la el și brusc se simți stânjenită că avea fața rănită și un bandaj imens pe cap. Nu așa voise să fie văzută de el, dar acum că stătea în fața lui, nu avea nici un rost să-și ascundă vânătăile, nu avea ce face decât să stea dreaptă și să-i întâlnească privirea.

– Sunt bine. Am câteva cusături pe cap, câțiva mușchi dureroși. Și arăt monstruos de urât, zise ea, arătându-și fața învinețită cu un gest vag și râzând. Dar ar trebui să-l vezi pe celălalt.

– Nu cred că e bine că ești aici, zise el.

– Ce vrei să spui?

– E prea curând.

– Eu sunt singura persoană care chiar ar trebui să fie aici.

– Niciodată nu-ți acorzi un moment de respiro, nu-i așa?

– De ce-ar trebui s-o fac?

– Pentru că nu ești mașină. O să te prindă din urmă. Nu poți analiza locul ăsta prefăcându-te că e pur și simplu o scenă obișnuită de crimă.

– Dar exact așa îl tratez.

– Chiar și după ceea ce aproape s-a întâmplat?

Ceea ce aproape s-a întâmplat?

Rizzoli se uită la petele de sânge de pe pământ, și pentru o clipă pământul păru să se clatine, ca și cum ar fi fost un cutremur, zăngănind pereții construiți cu atâta grijă pe post de scuturi, amenințând chiar fundația pe care stătea.

Dean o luă de mână, o atingere fermă care-i aduse lacrimi în ochi. O atingere care spunea: măcar de data asta ai voie să fii o ființă omenească. Să fii slabă.

– Îmi pare rău pentru Washington, îi spuse ea încet.

Îi văzu privirea rănită și-și dădu seama că-i înțelesese greșit cuvintele.

– Deci ai vrea să nu se fi întâmplat niciodată între noi, zise el.

– Nu. Nu, nu la asta m-am referit...

– Atunci pentru ce-ți pare rău?

– Îmi pare rău că am plecat fără să-ți spun ce a însemnat noaptea aceea pentru mine, oftă ea. Îmi pare rău că nu mi-am luat cu adevărat rămas-bun de la tine. Și-mi pare rău că... Făcu o pauză. Că nu te-am lăsat să ai grijă de mine, măcar de data aceea. Pentru că adevărul e că într-adevăr aș fi avut nevoie de asta. Nu sunt așa de puternică pe cât mi-ar plăcea să cred că sunt.

Dean îi zâmbi. Îi strânse mâna.

– Nimeni nu e, Jane.

– Hei, Rizzoli?

Era Barry Frost, strigând-o de la marginea pădurii.

Rizzoli clipi ca să-și alunge lacrimile și se răsuci către el.

– Da?

– Tocmai am primit un apel dublu 10-54. La alimentara Quik-Stop, din Jamaica Plain. Un vânzător și un client morți. Perimetrul a fost deja asigurat.

– Doamne sfinte! Așa devreme dimineață.

– Noi urmăm la asta. Poți veni acum?

Rizzoli trase aer adânc în piept și se întoarse iar către Dean. Acesta îi dăduse drumul la mână și, deși simțea lipsa atingerii lui, deja se simțea mai puternică, tremurăturile îi încetaseră și pământul era din nou solid sub picioarele ei. Dar nu era gata să pună capăt acestui moment. Ultimul lor rămas-bun în Washington fusese grăbit; nu dorea să se întâmple din nou același lucru. Nu va permite ca viața ei să se transforme în viața lui Korsak, o cronică tristă de regrete.

– Frost? zise ea, cu privirea ațintită în continuare asupra lui Dean.

– Da?

– Nu mă duc.

– Poftim?

– Lasă altă echipă să preia cazul. Eu nu mă simt în stare chiar acum.

Nu primi nici un răspuns. Îi aruncă o privire lui Frost şi-i văzu chi-pul uluit.

– Vrei să spui... Îţi iei zi liberă? întrebă Frost.

– Da. E prima mea zi liberă pe motiv de boală. Ai o problemă cu asta?

Frost clătină din cap şi râse.

– Era şi timpul, fir-ar să fie, asta-i tot ce pot spune.

Îl văzu pe Frost îndepărtându-se. Îl auzi râzând în continuare prin pădure. Aşteptă până când Frost dispăruse printre copaci înainte să se întoarcă să se uite la Dean.

Acesta îşi deschise braţele, şi ea păşi între ele.

DOUĂZECI ŞI ŞASE

La fiecare două ore, vin să-mi verifice pielea de escare. E un trio rotativ de feţe: Armina în schimbul de zi, Bella seara şi, în schimbul de noapte, Corazon cea timidă şi tăcută. Fetele mele ABC, cum le zic eu. La o privire neatentă, par imposibil de deosebit una de alta, toate cu chipurile netede şi cafenii şi vocile muzicale. Un cor ciripitor de filipineze în uniforme albe. Dar eu pot vedea diferenţele dintre ele. Le văd în felul în care se apropie de patul meu, în diferitele feluri în care mă apucă şi mă întorc pe o parte sau pe cealaltă ca să mă reaşeze pe învelitoarea de piele de oaie. Zi şi noapte trebuie făcut acest lucru, pentru că nu mă pot întoarce singur şi greutatea corpului meu apăsând pe saltea mi-ar roade pielea. Capilarele se comprimă şi se întrerupe curgerea nutritivă a sângelui, flămânzind ţesuturile, făcându-le palide, fragile şi uşor de zgâriat. O singură iritaţie poate să se infecteze imediat şi să crească, precum un şobolan care roade carnea.

Datorită fetelor ABC, nu am nici o iritaţie – sau cel puţin aşa-mi spun ele. Nu pot verifica pentru că nu pot să-mi văd spatele sau fesele, şi nici nu simt nici o senzaţie mai jos de umeri. Sunt complet dependent de Armina, Bella şi Corazon, ca să mă menţină sănătos şi, asemenea unui prunc în faşă, am

atenția încordată mereu asupra celor care au grijă de mine. Le studiez fețele, le inhalez aromele, le memorez vocile. Știu că nasul Arminei nu e perfect drept, că respirația Bellei miroase deseori a usturoi și că în vocea lui Corazon se aude o mică urmă de bâlbâială.

Știu și că le e frică de mine.

Bineînțeles că știu și ele de ce sunt aici. Toți cei din spital, care lucrează pe secția care se ocupă de probleme ale coloanei vertebrale, știu cine sunt și, deși mă tratează cu aceeași politețe pe care o oferă și celorlalți pacienți, observ că nu mă privesc cu adevărat niciodată în ochi, că ezită înainte să-mi atingă pielea, ca și cum ar vrea să testeze fierbințeala unui fier de călcat încins. Le zăresc uneori pe infirmiere pe hol, aruncându-mi priviri furișe în timp ce șoptesc între ele. Pălăvrăgesc mereu cu ceilalți pacienți, îi întreabă despre prieteni și familie, dar mie nu mi se pun niciodată asemenea întrebări. Oh, mă întreabă cum mă simt și dacă am dormit bine, dar la asta se rezumă orice conversație.

Și totuși, știu că sunt curioase. Toată lumea e curioasă, toată lumea vrea să arunce o privire asupra Chirurgului, dar le e teamă să se apropie prea tare, de parcă aș putea brusc să sar din pat și să-i atac. Așa că-mi aruncă priviri rapide din hol, și nu intră înăuntru decât dacă le obligă datoria. Fetele ABC au grijă de pielea mea, de vezica mea, de intestine, și apoi o zbughesc afară, lăsând monstrul singur în vizuină, înlănțuit de pat de propriul său corp distrus.

Nu e de mirare că aștept cu atâta nerăbdare vizitele doctoriței O'Donnell.

Vine să mă vadă o dată pe săptămână. Aduce cu ea un casetofon și carnetul de notițe, și o poșetă plină de pixuri albastre cu care să scrie. Și-și aduce și curiozitatea, purtând-o fără teamă și fără rușine, ca pe o capă roșie. Curiozitatea ei e

pur profesională, sau cel puțin așa crede ea. Își mută scaunul mai aproape de patul meu și aranjează microfonul pe măsuța atașată de pat, ca să prindă fiecare cuvânt. Apoi se apleacă spre mine, cu gâtul arcuit ca și cum mi l-ar oferi. E un gât minunat. E blondă naturală, și foarte palidă, iar venele i se zăresc în linii albastre delicate sub întinderea albă de piele. Se uită la mine fără frică și-mi pune întrebări.

– Ți-e dor de John Stark?

– Știi bine că da. Am pierdut un frate.

– Un frate? Dar nici măcar nu-i știi numele adevărat.

– Și poliția mă întreabă asta mereu. Nu pot să-i ajut, pentru că nu mi-a spus niciodată.

– Și totuși, ai corespondat cu el atâta timp din închisoare.

– Numele nu au importanță pentru noi.

– Vă cunoșteați suficient de bine să ucideți împreună.

– Doar o dată, pe Beacon Hill. E ca și cum ai face dragoste, cred. Prima dată, când încă înveți cum să ai încredere în celălalt.

– Deci a ucide împreună a fost felul vostru de a vă cunoaște?

– Ce fel mai bun există?

Își ridică o sprânceană către mine, de parcă nu e sigură că vorbesc serios. Dar sunt foarte serios.

– Te referi la el ca la fratele tău, zice ea. Ce înțelegi prin asta?

– Aveam o legătură, noi doi. O legătură sacră. E așa de greu să găsesc oameni care să mă înțeleagă perfect.

– Îmi imaginez.

Sunt alert la cea mai mică urmă de sarcasm, dar nu-l aud în vocea ei și nici nu-l văd în ochii ei.

– Știu că trebuie să fie și alții ca noi pe undeva, zic eu. Totul e să-i găsești. Să te conectezi cu ei. Toți vrem să fim cu cei de felul nostru.

– Vorbeşti de parcă aţi fi o specie separată.

– *Homo sapiens reptilis,* glumesc eu.

– Poftim?

– Am citit că există o parte a creierului care datează încă din vremea originilor noastre de reptilă. Care ne controlează funcţiile cele mai primitive. Lupta sau fuga. Împerecherea. Agresiunea.

– Oh. Te referi la paleocortex.

– Da. Creierul pe care l-am avut înainte să devenim fiinţe umane civilizate. Nu are nici o emoţie, nici o conştiinţă. Nici o morală. E ceea ce vezi când te uiţi în ochii unei cobre. Aceeaşi parte a creierului care răspunde direct la stimulii olfactivi. De aceea reptilele au un simţ atât de dezvoltat al mirosului.

– Aşa e. Din punct de vedere neurologic, sistemul nostru olfactiv este strâns legat de paleocortex.

– Ştiai că am avut întotdeauna un simţ al mirosului extraordinar?

Pentru un moment se uită pur şi simplu la mine. Nici acum nu ştie dacă vorbesc serios sau dacă inventez teoria asta pentru ea pentru că e doctor neuropsihiatru şi ştiu că o va aprecia.

Următoarea ei întrebare îmi arată că s-a hotărât să mă ia în serios.

– Şi John Stark avea un simţ extraordinar al mirosului?

– Nu ştiu, îi spun eu cu privirea fixă. Şi acum că a murit, nu vom mai şti niciodată.

Mă studiază ca o pisică pe punctul de a sări la atac.

– Pari nervos, Warren.

– Nu am motiv să fiu?

Privirea îmi coboară asupra corpului meu inutil, zăcând inert pe învelitoarea de piele de oaie. Nici măcar nu mă mai gândesc la el ca la corpul meu. De ce aş face-o? Nu-l pot simţi. Nu e decât o grămadă de carne străină.

– Eşti furios pe poliţistă, zice ea.

O afirmaţie atât de evidentă nici măcar nu merită un răspuns, aşa că nu-i dau nici unul.

Dar doctoriţa O'Donnell s-a antrenat să ţintească sentimentele, să dea la o parte ţesutul cicatrizat şi să expună la lumină rana vie şi sângerândă aflată dedesubt. A simţit mirosul emoţiilor în putrefacţie şi acum vrea să le prindă în cleşte, să răzuiască şi să sape.

– Te mai gândeşti încă la doamna detectiv Rizzoli? mă întreabă ea.

– În fiecare zi.

– Ce fel de gânduri?

– Chiar vrei să ştii?

– Încerc să te înţeleg, Warren. Ceea ce gândeşti, ceea ce simţi. Ce te face să ucizi.

– Deci sunt în continuare micul tău şobolan de laborator. Nu sunt prietenul tău.

O pauză.

– Ba da, aş putea fi prietena ta...

– Însă nu de asta vii aici.

– Ca să fiu sinceră, vin aici pentru ceea ce poţi să mă înveţi. Ceea ce ne poţi învăţa pe toţi despre ceea ce-i face pe oameni să ucidă. Deci, spune-mi, zice ea încet, aplecându-se mai aproape de mine. Toate gândurile tale, oricât de tulburătoare ar fi ele.

Urmează o tăcere lungă. Îi spun apoi, încet:

– Am nişte fantezii....

– Ce fantezii?

– Despre Jane Rizzoli. Despre ceea ce-aş vrea să-i fac.

– Spune-mi.

– Nu sunt nişte fantezii drăguţe. Sunt sigur că o să ţi se pară dezgustătoare.

– Şi totuşi, aş vrea să le aud.

Ochii ei au o sclipire ciudată, ca şi cum ar fi aprinşi pe dinăuntru. Muşchii feţei i s-au încordat de anticipaţie. Îşi ţine respiraţia.

Mă uit la ea fix şi mă gândesc: oh, da, chiar ar vrea să le audă. Ca oricine altcineva, vrea să audă fiecare detaliu întunecat. Pretinde că interesul ei e doar profesional, că tot ceea ce-i spun e doar pentru documentare. Dar îi văd sclipirea de nerăbdare şi de dorinţă în ochi. Îi simt aroma feromonilor de excitare.

Văd reptila, zbătându-se în cuşcă.

Vrea să ştie ce ştiu eu. Vrea să păşească în lumea mea. E în sfârşit gata pentru călătorie.

E timpul s-o invit înăuntru.

În curând

TESS GERRITSEN

PĂCĂTOASA

Capela Fecioarei Maria a Sfintei Lumini este scena terifiantă a unui carnagiu: două călugăriţe sunt descoperite una moartă, cealaltă, grav rănită, victime ale unui atacator a cărui sălbăticie nu poate fi descrisă în cuvinte. Brutala crimă pare lipsită de motivaţie, însă autopsia efectuată de medicul legist Maura Isles relevă o surpriză şocantă: tânăra soră Camille a dat naştere unui copil înainte de a fi ucisă. Curând, este descoperit un al doilea cadavru, mutilat până la desfigurare. Împreună, Isles şi detectivul Jane Rizzoli dezvăluie o veche poveste de groază, care face legătura între aceste omoruri înfiorătoare. Pe măsură ce secrete demult îngropate ies la lumină, Maura Isles se lasă purtată inexorabil către inima unei investigaţii, al cărei punct culminant se desfăşoară într-un univers mult mai familiar Maurei decât şi-ar fi putut închipui. Iar dezvăluirea finală a identităţii asasinului se dovedeşte a fi mult prea zguduitoare pentru a putea fi luată în considerare.